UNIVERSUL CONVOLUT

VOLUMUL CINCI/

DOLORES CANNÓN

UNIVERSUL CONVOLUT

VOLUMUL CINCI/

DOLORES CANNÓN

Universul convolut Volumul Cinci

Dolores Cannon

Traducere făcută de Irina Chirica

CUVÂNT ÎNAINTE

„Celor care ni se alătură acum, le urăm bun-venit în aventură şi călătorie. Celor care au fost cu noi tot drumul, le spunem: bine aţi revenit şi sper că veţi găsi mai multe concepte interesante, pe măsură ce ne continuăm aventura. Citiţi cu mintea deschisă şi fiţi pregătiţi să vă răsuciţi mintea în continuare. La urma urmei, covrigii au o formă interesantă. Seamănă cu simbolul infinitului, nu-i aşa?”

Dolores Cannon, 2013

Dragi cititori...

Mama mea, Dolores Cannon, a plecat din această dimensiune în fazele finale ale pregătirii acestei cărţi. Mai era nevoie doar să termine editarea şi amplasarea capitolelor. Mereu m-am minunat cum lua o piesă de ici şi o bucată de colo din diversele ei relatări, reuşind să modeleze o povestire fără cusur. Era un adevărat maestru. Era neîntrecută la potrivirea pieselor puzzle-ului cosmic.

Julia Cannon

Avem toate răspunsurile. Trebuie doar să ne permitem să punem întrebările potrivite.

Dolores Cannon, 2001

CUPRINS

Secţiunea 1: încheierea karmei

Capitolul 1: Cutia de sticlă

Capitolul 2: Omorul trebuie să se termine

Capitolul 3: Când opui rezistentă la naştere

Capitolul 4: Sirena

Capitolul S: O viată întreruptă

Capitolul 6: Schimb de locuri

Secţiunea 2: Noi percepţii ale energiei

Capitolul 7: Când esti o energie totală Capitolul 8: Eu sunt tu!

Secţiunea 3: Vieţi pe alte planete

Capitolul 9: Transportorul Capitolul 10: Devoratorul de planete

Capitolul 11: Portalul de energie Capitolul 12: O santinelă singuratică

Capitolul 13: O coloană de piatră

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

Secţiunea 4: Noi creatorii

Capitolul 15: O altfel de percepere a lui Dumnezeu

Capitolul 16: Cei care influenţează realităţile şi creaţia Capitolul 17: Creator al realităţilor Capitolul 18: Oamenii din fundal Capitolul 19: O fiinţă de lumină creatoare Capitolul 20: Mergi si fii lumină!

Capitolul 21: Placa de bază

Capitolul 22: Un întreg univers se transformă

Epilog

Despre autoare

Secţiunea 1

ÎNCHEIEREA KARMEI

Capitolul 1

CUTIA DE STICLĂ

Când John a coborât din nor, a început să descrie cu o voce foarte blândă ceea ce vedea. Era înconjurat de un nor de lumină galben-gri strălucitoare. în mod normal asta însemna că se întorsese la Sursă, dar pe măsură ce continua să relateze, părea a fi ceva mai mult. A văzut o deschidere care conţinea trei sau patru lumini individuale, care păreau să se aprindă şi să se stingă. L-am întrebat despre corpul lui şi mi-a spus că era ca un nor, era vaporos, nu solid. încă nu era

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

clar unde se află sau ce erau acele lumini, aşa că l-am întrebat dacă ar putea merge la ele ca să afle ce sunt. Acest lucru funcţionase în trecut, ca o modalitate de a obţine răspunsul. El a răspuns prudent: „Va trebui mai întâi să văd ce sunt ele”.

D: Poţi face ce vrei. Poate reuşim să aflăm mai multe despre acest loc. Pe care vrei să o abordezi? Ai spus că sunt mai multe.

J: Vin şi pleacă... vin şi pleacă. Lângă ele este un înger. Este îmbrăcat ca un înger, într-o haină lungă, cu aripi de înger. El spune că este aici doar pentru a mă proteja.

D: întreabă-l dacă este îngerul tău păzitor?

John a fost cuprins de emoţie când a răspuns „Da”. Nu putea să-i vadă cu adevărat faţa, pentru că era acoperită de culoarea aurie. L-am asigurat că dacă era îngerul lui păzitor, atunci era mereu alături de el şi nu va lăsa să i se întâmple nimic rău.

D: Să-l rugăm să te ducă unde ar trebui să mergi. (Pauză) Ce spune?

J: A spus da. Am să merg după el. Văd o peşteră mare, cu o lumină mare în ea. E ca şi cum tocmai a căzut un meteorit şi nu e nimic altceva decât lumina care

emană din el. Voia doar să îmi arate lumina din

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

peşteră.

D: întreabă-l de ce a vrut să vezi asta.

J: A fost creaţia fiinţei mele.

D: întreabă-l ce vrea să spună cu asta?

J: Tu eşti lumină. Aşa că poţi crea lumină.

D: Vrea să spună că asta a fost creaţia fiinţei

tale? (Da) Că de aici ai venit?
(Da) Roagă-l să explice. Cum ai venit din lumină?

J: Există o uşă de sticlă, un fel de cutie de sticlă. Una din ele s-a rupt... şi am ieşit din ea...

D: O cutie de sticlă care a căzut în peşteră ?
(Da) La început ai spus că este un meteorit, dar aceasta este altceva? (Relatarea era confuză)

J: Face parte din epavă. A existat un impact.

D: Deci ceva s-a lovit şi cutia de sticlă a fost

aruncată în peşteră?

J: Nu. Era meteoritul.

D: Deci era deja în interiorul meteoritului şi s-a deschis când a lovit pământul? (Da) Cum a intrat cutia de sticlă în interiorul meteoritului?

J: A fost pusă acolo.

D: Sunt doar curioasă. Doar meteoriţii cad

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

din cer, nu-i aşa? (Da) Ca gunoiul spaţial, ca pietrele sau...

J: Da. Dar aceasta a fost adusă aici.

D: în meteorit? (Da) De ce a fost pusă acolo?

J: Pentru a transporta lumina.

D: Au crezut că va fi protejată în interiorul meteoritului? (Da) Cine a pus-o în interiorul meteoritului?

J: îl întreb pe gardianul meu. (Pauză) îngrijitorii au pus-o acolo. Cei care au grijă de asta. E un grup de oameni.

D: Unde se află ei?

J: Departe de aici. Nu pe Pământ.

D: Deci sunt capabili să pună ceva într-o cutie de sticlă şi să o pună în acest meteorit şi să-l trimită oriunde vor ei? (Da) Interesant. De ce procedează aşa?

J: Din cauza transformărilor. Din cauza transformărilor care au loc. Unii oameni cad în întuneric.

D: Ştiu multe despre transformările care au loc pe Pământ. La asta te referi? (Da) Şi acesta a fost o modalitate sigură de a aduce lumina înapoi pe Pământ?

J: Una din modalităţi.

D: Şi aşa a fost adus John pe Pământ, în această cutie? (Da) Nu s-ar fi putut face prin „spirit”? Credeam că aşa se procedează de obicei.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

J: S-ar fi putut. Există mai multe modalităţi. Nu există o cale greşită. Sunt multe moduri. Asta este doar una din modalităţi.

D: Această modalitate a oferit mai multă protecţie?

J: Pentru Pământ?

D: Nu. Mă gândeam mai degrabă la sufletul lui.

J: Sufletul lui este al lui. îi aparţine.

D: Mă gândeam că este o modalitate de a-i proteja sufletul când călătorea prin spaţiul cosmic, spre Pământ.

J: Sufletul nu are nevoie de protecţie.

D: A fost doar o modalitate de a-şi aduce sufletul aici? (Da) Asta e ceva nou. N- am mai auzit de acest mod de a aduce un suflet.

J: Da. Se face în multe moduri diferite.

D: Deci meteoritul s-a izbit de pământ în acea peşteră şi s-a deschis, iar cutia de sticlă era înăuntru şi s-a deschis şi ea? (Da) Ce a ieşit din ea atunci?

J: Ceva în stare gazoasă.

D: Era sufletul lui John? (Da) El ştia dinainte despre acest aranjament? (Nu) I-a spus cineva ce avea să se întâmple?

J: Nu. Totul era deja planificat.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Şi John nu a avut nimic de spus despre asta?

J: Nu, lucrurile erau aranjate dinainte.

D: Ce s-a întâmplat după ce sufletul în stare gazoasă a ieşit din cutia de sticlă? Este important ca John să ştie ce se întâmplă în continuare.

J: A uitat totul, la fel ca ceilalţi.

D: Dar era în formă gazoasă. El nu era într-un corp fizic, nu-i aşa?

J: Ajunge într-un corp fizic, în cele din urmă.

D: Cum a intrat într-un corp fizic, atunci?

J: La fel ca toţi ceilalţi. Ei aleg asta şi ajung într-un corp uman.

D: Ce a ales ?

J: Să se nască.

D: Şi-a ales părinţii şi tot? (Da) Deci această formă gazoasă a intrat în corpul unui bebeluş. Asta vrei să spui? (Da) De ce a ales anumiţi părinţi?

J: Pentru unitatea lor.

D: A mai avut vreo altă viaţă cu aceşti oameni înainte? (Nu) Deci nu au existat conexiuni dintr-o viaţă trecută? (Nu) A crezut că vor fi nişte părinţi buni? (Da)

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

înainte să se întâmple asta, John a mai avut vreodată vieţi pe Pământ? (Nu) Asta a fost prima dată? (Da) De aceea se simte atât de singur aici? (Da) Se simte de parcă nu vrea să fie aici. Aud asta de multe, multe ori, de la oameni care se află aici pentru prima dată. A mai avut vieţi în alte locuri? (Da) îi poţi vorbi despre vreuna din ele? Ceva despre care este important să ştie?

J: Trebuie să renunţe la îndoieli. A făcut lucrări tehnice, în altă parte.

D: Pe o altă planetă? (Da) Ce fel de lucrări tehnice?

J: Schele himerice. (Era greu de înţeles.) Le punea la un loc.

D: Unde a făcut genul ăsta de muncă?

J: Undeva în cer sau pe o altă planetă.

D: Pe o navă spaţială sau pe o planetă ?

J: Pe o navă.

D: Erau şi alţii acolo?

J: O, da. John are ceva de făcut.

D: Cum arăta în acea viaţă ? Ce fel de corp avea ?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

J: Arăta cam la fel.

D: în mare parte umanoid, asta vrei să spui? (Da) Avea o familie sau locuia singur pe navă ?

J: Cred că a lucrat singur pe navă.

D: Dar dacă îi plăcea genul ăsta de muncă, de ce a vrut să plece şi să vină pe Pământ?

J: Transformările. Uneori există transformări pe care le vede şi este chemat să lupte şi să ajute, în cadrul transformărilor.

D: Acestea au legătură cu planeta Pământ?

J: Da. Suntem aici pentru a vă ajuta, acolo unde

trebuie făcute modificări.

D: De unde a ştiut că se petrec aceste

transformări ?

J: Există o entitate care vine şi ne spune că ar trebui

să mergem, ca să ajutăm.

D: Dar este alegerea ta dacă participi, nu-i

aşa?

J: întotdeauna. Da.

D: Şi aţi ales acest mod unic de a aduce lumina pe Pământ? (Da) Ce s-a întâmplat cu corpul lui de pe navă?

J: Este ca un costum.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Corpul lui este un vehicul?

J: Da. E mult mai uşor aşa... E doar un costum.

D: Şi ce s-a întâmplat cu acel vehicul? Vrei să spui... că a murit?

J: Nu... a continuat să existe.

D: A continuat să îşi facă serviciul pe nava spaţială? (Da) Dar persoana de pe navă este conştientă că o parte din ea a venit aici... ?

J: Da. Doar ne continuăm munca.

D: E ca şi cum s-ar fi desprins o bucată din el ? Are sens ce spun ?

J: Nu. Nu se desprinde nimic.

D: Dar el continuă să lucreze pe o navă spaţială şi să îşi facă treaba de acolo? (Da) Atunci cum pleacă cealaltă parte, dacă nu se desprinde... Cum pleacă? încerc mereu să înţeleg mai mult.

J: E complicat.

D: Ştiu că este! (Râde) Dar cum se desprinde acea parte din sufletul care lucrează acolo pe navă?

J: Oamenii de pe nava spaţială continuă să funcţioneze, ca o maşinărie.

D: Şi cum se separă această bucată care a coborât pe Pământ de cea originală,

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

rămasă pe navă?

J: Nu există separare. Nu se separă niciodată.

D: Am crezut că este ca o bucată din sine

care a fost trimisă pe Pământ.

J: într-un întreg, nu există bucăţi.

D: Mi s-a spus că suntem ca nişte faţete ale unui diamant sau fragmente sau bucăţi, trăind vieţi diferite în acelaşi timp. Aşa este? (Da) Deci nu este separat. Totul este una.

J: Toţi suntem una.

D: Deci nu se desprinde din cel care este pe

navă?

J: Nu. Se întâmplă pur şi simplu, când ne trimitem

gândul.

D: Deci când fiinţei de pe navă i s-a spus ce se întâmplă, tot ce a trebuit să facă a fost să trimită un gând? (Da) Şi acel gând a devenit conţinutul din cutia de sticlă? (Da) Şi asta a creat sufletul individual al lui John? (Da) Pare complicat. Iar fiinţa de pe navă nu este conştientă de ceea ce face John ?

J: Are mai multe cunoştinţe despre asta.

D: Dar John nu ştie ce se întâmplă, nu-i aşa?

J: Nu are cunoştinţă de aceste lucruri.

D: Pentru că odată ce ai venit pe această

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

planetă, uiți? (Da) întotdeauna am crezut că ar fi mai uşor dacă ţi-ai aminti. (Râde)

J: Ar fi mai simplu...

D: Deci şi-a ales părinții din care s-a născut? (Da) Dar s-a căsătorit şi a avut copii? Are vieți anterioare cu soția şi copiii? (Nu) Atunci el nu are legături cu oamenii de pe Pământ? (Nu) Nava spațială este aproape de Pământ sau departe?

J: Nu este de pe Pământ... E din alt univers.

D: Deci li s-a spus că sunt probleme în acest univers? (Da) Dar când acea bucată de suflet intră în mediul altui univers, nu se prinde în karma?

J: Fără karma.

D: Deci aceste tipuri de ființe care se oferă să vină ca voluntari, nu rămân prinse în ciclul Pământului? (Nu) Dar nu este adevărat că mulți din noi frecventăm şcoala Pământului, care durează foarte mult? (Da) Şi facem multe greşeli şi intrăm în multe alte vieți, pentru a plăti karma? (Da) Deci oamenii ca John nu intră în acest ciclu? (Nu) Deci îşi va putea duce viața mai departe, fără să acumuleze karma? (Da) Există ceva anume care îl împiedică să acumuleze karma ?

Mă gândeam la ceea ce mi s-a mai spus în alte dăți, când am investigat astfel de cazuri. Că sufletul care vine este acoperit cu un fel de înveliş, care îl protejează de acumularea de karma. Dar

răspunsul dat de John a fost diferit. „Inima. Iubirea.”

D: Iubirea este foarte importantă. De ce a venit pe Pământ în acest moment? El a spus că a venit în vremea transformărilor.

J: Pentru lumină. Există mulţi oameni care opresc lumina. Ceea ce facem noi este doar să mărim lumina. Şi anumite grupuri încearcă să ne oprească. Vor să ne oprească.

D: Cum încearcă să oprească lumina?

J: încearcă să îi oprească pe cei care aduc lumina. Cei care nu sunt ai luminii încearcă să îi oprească pe cei care sunt ai luminii. Pentru a-i împiedica să facă ceea ce fac.

D: Sunt oameni negativi sau ce?

J: Ei pur şi simplu nu înţeleg. Aşa că a fost adusă lumină, pentru schimbările care au loc.

D: Oamenii de pe Pământ nu pot să o facă singuri?

J: Sunt unul împotriva celuilalt. Şi atunci nu pot face modificări.

D: Ei sunt dispuşi să se schimbe?

J: Unii dintre ei sunt... dar alţii pur şi simplu nu au nevoie de schimbare.

D: Deci aceste fiinţe sunt trimise aici pentru a se lucra cu forţe proaspete? (Da) Dar nu este greu?

J: Pentru unii.

D: Dar John? Lui i-a fost greu?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

J: Foarte greu. Îi este greu de multă vreme... de când a venit aici. El nu se mai poate conecta, dar în acest loc diferit, se va conecta. Uşile se închid repede.

D: Te referi la lucrurile pe care încerca să le facă? (Da) El încerca să trăiască o viaţă ca om.

J: Da. Trebuia să fie ca ceilalţi, să fie uman. Dar este atât de greu să înţelegi oamenii, acolo unde nu este iubire.

D: Yoată viaţa lui, a avut dificultăţi în relaţionarea cu alţi oameni. (Da) Dar nu a lăsat ca acest lucru să îl doboare. A mers mai departe, nu-i aşa?

J: Da. El este foarte puternic. Lumina îi intensifică puterea, dar se prinde în lumea exterioară.

D: Dar trebuie să trăieşti în ea, dacă trăieşti pe Pământ. Nu ai cum ieşi din ea.

J: Nu. El îşi va face treaba.

John lucra într-un spital şi îi ajuta pe oamenii de acolo. I s-a spus că slujba lui se referă la vindecare. „El se ocupă cu vindecarea. Asta face el. El decide ce face.” Când lucra cu pacienţii, simţea că îi curge energie prin mâini.

D: De

unde

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

vine

aceas

tă

energ

ie? J:

Din

fiinţa

lui.

Doar

este

acolo.

D: Deci a venit cu această energie? (Da) Voia să se ocupe cu munca de vindecare, dar se simţea blocat.

J: Asta a fost din cauza îndoielilor şi fricilor. Dar

acestea au dispărut. S-au dus! *D: Dar slujba lui*

la spital?

J: Va fi mereu acolo. Acum poate vindeca, fără

blocaje.

D: Îl vei ajuta când vindecă?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

J: Oh, tot timpul. Totul e pregătit pentru el. Voi fi

acolo.

Am continuat cu câteva întrebări personale. Ştiam că vorbeam cu SC-ul, chiar dacă nu l-am chemat. Ştiam că vom putea obţine informaţii. Majoritatea întrebărilor nu se refereau la povestea noastră. Erau importante doar pentru John.

D: Am o întrebare despre ceva ce ai spus la începutul acestei sesiuni. Ai spus că a fost pus în meteorit de către îngrijitori. Poţi explica ce sunt aceştia?

J: A trebuit să călătorească mult şi au trebuit să îl acopere ca să îl protejeze, iar acesta a fost cel mai potrivit mod de a face asta.

D: întotdeauna încerc să înţeleg cum funcţionează toate aceste lucruri, pentru că sunt complicate.

J: Foarte complicate.

D: De ce a trebuit să fie acoperit cu ceva?

J: Pentru călătorie.

D: Energia sufletului nu putea să călătorească

atât de departe, de una singură?

J: Ar fi putut, dar s-a luat hotărârea că e mai bine să meargă aşa. Pentru a proteja energia.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Ca o precauţie suplimentară? (Da) îngrijitorul este cel care decide asta? (Da) Şi fac asta pentru toate sufletele care vin ?

J: Pentru unele din ele. Pentru anumite tipuri de

suflet.

D: Ce tipuri de suflet sunt acelea?

J: Cele de lumină.

D: Asta înseamnă că vin direct aici? (Da) Deci, când John va părăsi această viaţă, nu va avea nicio karma? (Nu) Se va întoarce la...

J: La lumină.

D: Este ceea ce numim Sursa? (Da) Ai fost foarte curajos să vii atunci aici. întotdeauna riscăm să rămânem prinşi pe Pământ.

J: Da. Este alegerea pe care o facem.

Ştiam că ne apropiam de sfârşitul sesiunii, dar voiam să aflu răspunsul la o problemă de natură fizică, înainte de a termina.

D: Ce cauzează ţiuitul din urechea stângă?

J: Este vorba de comunicare.

D: Comunică cineva cu el?

J: Sursa.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: I se dau instrucţiuni sau despre ce este vorba?

J: Instrucţiuni de vindecare. Da.

Le-am spus că sunetul din ureche era adeseori deranjant şi i-am întrebat dacă îl puteau face să dispară. Au fost de acord şi au spus că va fi menţinut la un nivel confortabil. Au urmat mai multe întrebări despre corpul lui, inclusiv despre dietă şi despre faptul că era supraponderal.

D: Vrea să ştie dacă va fi capabil să comunice cu tine.

J: Tot ce trebuie să facă este să întrebe.

D: Dar nu ştie dacă îl auzi sau nu.

J: Nu mai e nici o problemă acum. Doar să pună întrebarea. Vom fi acolo.

D: Nu avea niciun sens să îl duci într-o viaţă trecută, pentru că nu era nimic de văzut. (Da) Deci l-ai dus direct la Sursă? (Da)

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

Luminile acelea erau alte spirite?

J: Da... alte fiinţe.

D: Toate aceste spirite care vin fac diferenţa,

nu-i aşa?

J: Ajută foarte mult.

D: Ele fac planeta să înainteze spre lumină, nu-i aşa? (Da) Şi transformările vor fi benefice, nu-i aşa?

J: Vor fi transformări frumoase!

D: Totul funcţionează datorită unor suflete ca

John.

J: Cu ajutorul tuturor acestor suflete.

D: Faceţi asta împreună. Asta e misiunea voastră. Contribuiţi cu toţii, ca să ajungem la masa critică a populaţiei. (Da)

Capitolul 2
OMORUL TREBUIE SĂ SE TERMINE

Când Ben a intrat în scenă, s-a trezit într-o arenă cu gladiatori. „Sunt un gladiator şi trebuie să lupt... să lupt până la moarte. Şi nu vreau. Am făcut asta multă vreme şi m-am săturat. Nu mai pot să o fac."

D: Mai este cineva cu tine, în arena cu

gladiatori ?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

B: Da. E un bărbat închis la ten, mai înalt decât mine. Am un cuţit, o sabie şi un scut. Vrea să mă omoare şi probabil că îl pot ucide, dar l-am lăsat să mă omoare el, pentru că m-am săturat.

D: Nu puteai scăpa, dacă nu mai voiai să te lupţi?

B: Nu. Trebuie să continui să lupt, dar nu mai pot.

D: Cum ai ajuns să fii gladiator; în primul rând?

B: Am fost ales când eram tânăr. A fost nevoie de mult antrenament.

D: Ai ucis mulţi oameni?

B: Vreme de aproximativ zece ani. De aceea îmi face greaţă. Nu mai pot să fac asta.

D: Te lupţi cu alţi gladiatori ca tine? (Da)

Există oameni care urmăresc lupta?

B: Oh, da. Sunt mii. în tribune... în Coliseum. Ei se bucură de spectacol.

D: S-a întâmplat ceva care să te facă să decizi că nu vrei să mai faci asta?

B: Pur şi simplu m-am săturat. Nu este corect. Nu mai pot suporta. Prefer să-i las să mă omoare şi să se termine odată.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Nu ai cum să renunţi? (Nu) Deci, ce se întâmplă?

B: Celălalt mă ucide şi mor.

D: Cum te-a ucis ?

B: Cu un cuţit în piept.

D: Nu ai încercat să te aperi?

B: Foarte puţin.

D: Te simţi mai bine acum că ai scăpat? (Da) Ce vezi când te uiţi înapoi?

B: A fost o mare risipă.

D: îţi poţi vedea corpul?

B: Da. Am o cască pe cap şi o armură din piele. E o mare risipă, atât de mulţi oameni pe care i-am ucis în luptă. Când eram mai tânăr şi am fost aleşi, am crezut că era ceva grozav să fim mari şi tari. Dar e inutil. Oh, era incitant şi ne lăudam cât suntem de puternici. Apoi vedeam oameni care aveau prieteni şi familie, şi erau ucişi. Văd şi acum expresia de pe feţele lor. Nu era bine.

D: Care este scopul ?

B: Nu era niciun scop. Era doar pentru distracţie. E altceva când îţi aperi ţara, pământul sau familia. Dar uciderea inutilă este o mare risipă. E atât de trist.

D: Dar acum ai scăpat de acolo. Te simţi

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

uşurat că nu mai trebuie să ucizi?

B: Da. Sunt foarte trist acum, pentru ceea ce am făcut. Ar fi fost mai bine dacă îl lăsam pe primul luptător să mă omoare. M-am lăsat antrenat de uralele mulţimii şi de spectacol... dar a fost doar ego. Erau femei în jur... pur şi simplu inutile. Care e scopul? Suntem aici nu pentru a ucide, ci pentru a onora oamenii şi viaţa. E o nebunie!

D: Dar erai prins în asta, nu-i aşa? (Da) Acum că ai ieşit din corp, ce vei face?

B: Am să mă duc să mă odihnesc. Mă vor procesa şi mă vor pune undeva unde să mă pot odihni.

D: A venit cineva să-ţi arate unde să mergi?

B: Da. Nu sunt sigur ce nume avea, dar era o fiinţă eterică... un spirit cu aspect masculin. Era alb, prietenos şi iubitor. M-a dus în această zonă restrânsă, unde mă pot întinde ca să mă odihnesc şi să dorm.

D: Trebuie să vorbeşti cu cineva de acolo?

B: Nu iniţial.

D: Cum arată locul unde te odihneşti?

B: Un tavan înalt şi pereţi albi... şi un pat frumos şi moale pe care să te întinzi şi să adormi... Sunt liniştit. Nu am nevoie de nimic... doar de odihnă.

D: Trebuie să stai acolo o anumită perioadă de timp?

B: Nu. Mă voi trezi la momentul potrivit.

Am vorbit cu mulţi clienţi care au mers la locul de

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

odihnă din lumea spiritului, în viaţa dintre vieţi. Când se află acolo, este inutil să încerci să le pui întrebări. îţi răspund ca cineva care mormăie în somn şi vor doar să fie lăsaţi în pace. Aşa că l-am dus înainte, în momentul când se odihnise suficient şi era timpul să se trezească. L-am întrebat ce s-a întâmplat mai departe.

B: Ghidul revine la mine şi mă duce într-o cameră. Sunt alte fiinţe acolo şi vorbim despre ce s-a întâmplat şi despre ce am învăţat din asta. Aceste fiinţe au multă înţelepciune.

D: Cum arată ?

B: Văd că arată ca nişte bărbaţi şi femei. Sunt fiinţe eterice, cu părul lung. Au un fel de îmbrăcăminte albă... Arată atât de liniştitor. îmi pun întrebări despre ce am făcut şi cum m-am simţit. M-am simţit îngrozitor că ucid oameni. Nu avea niciun scop. Ar fi trebuit să-i iubesc pe ceilalţi, nu să mă confrunt cu oamenii.

D: Ce crezi că ai învăţat din acea viaţă ?

B: Să nu ucizi, să onorezi oamenii, să onorezi viaţa. Cineva se poate supăra pe mine şi se poate întoarce împotriva mea, dar eu pot să fiu paşnic şi doar să iubesc.

D: Asta e o lecţie importantă, nu-i aşa?

B: Foarte importantă.

D: Ei sunt de acord că este o lecţie bună de învăţat? (Oh, da) Dar te judecă?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

B: Nu, fără judecată.

D: Doar discută cu tine? (Da) Ce se întâmplă după ce ai revizuit această viaţă?

B: Acum ar trebui să mă uit la următoarea viaţă.

D: Au vreo sugestie despre ceea ce ai fi putut învăţa din acea viaţă?

B: Nu. Ei sunt de acord că principala lecţie este valoarea vieţii, să nu îţi implici egoul prea mult în ceea ce trăieşti. Vei fi tras la răspundere, indiferent cât de mare şi puternic eşti. Indiferent dacă eşti într-o poziţie în care ai mare putere sau forţă fizică. Viaţa ar trebui trăită cu lumină şi bunătate.

D: Este o lecţie importantă, chiar dacă a fost dificilă. (Da) Dar acum trebuie să te decizi ce vei face în următoarea ta viaţă? (Da) Ei te ajută să te decizi?

B: Da. îmi sugerează ce ar fi bine să fac. Văd un om educat care scrie mult, aplecat peste un birou. Nu sunt sigur unde se află, dar tot văd imaginea asta. Ei îmi sugerează că asta ar fi cea mai benefică alegere, pentru viaţa următoare.

D: Vei fi bărbat sau femeie?

B: Bărbat.

D: Există ceva anume ce vor să înveţi în viaţa viitoare? întotdeauna facem planuri.

B: Să văd. Cred că va fi o viaţă liniştită, în care voi scrie mult. Ca şi cum aş răspândi învăţături prin

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

scris.

D: Cu siguranţă e opusul violenţei.

B: O viaţă foarte diferită, da.

D: Ce vezi că scrii?

B: Scriu cuvinte de pace, pentru ca oamenii să gândească mai profund. Câteva povestiri şi cărţi care învaţă oamenii să fie buni unii cu alţii, să se iubească unii pe alţii.

D: Transmiţi învăţătură?

B: O răspândesc prin scris. învăţ oamenii să urmeze

această cale.

D: Crezi că ar fi o viaţă bună pentru tine?

B: Da. Asta am ales. Au existat şi alte opţiuni, dar aceasta este opţiunea aleasă, pe care s-au concentrat sfătuitorii mei, fiindcă puteam învăţa cel mai mult din ea. Pare a fi undeva în Anglia. Se vorbeşte limba engleză. Eu scriu în limba engleză. Tot văd acest birou în această cămăruţă... Scriu şi biroul arată ca o cutie mică. Am coala de hârtie în faţă şi mă aplec şi încep să scriu într-un unghi ciudat, cu mâna dreaptă. E ca şi cum această înţelepciune curge prin mine, iar eu o aştern pe hârtie.

D: Cu ce scrii ?

B: Scriu cu o pană, cum se făcea pe vremuri.

D: Ai ales să intri în acea viaţă? (Da) Când părăseşti lumea spiritului şi intri în viaţa următoare, ce vezi?

B: Mă voi naşte acolo.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: îţi alegi familia?

B: Da. Pe mama o cheamă Sara. Mi-am cunoscut părinţii înainte. în alte dăţi. O recunosc pe mama. Am mai fost cu ea. Intru în bebeluş.

D: Dar când te naşti, îţi aminteşti ce ar trebui să faci? (Nu) Trebuie să o iei de la capăt, nu-i aşa?

B: Da. Dar cunoaşterea este acolo. Iese la iveală, pe măsură ce cresc. Încep să
îmi amintesc, în timp ce scriu în linişte. Asta am venit să fac.

L-am mutat într-o zi importantă, ca să putem vedea dacă planurile lui s-au manifestat aşa cum se aştepta. „Ce vezi? Ce se întâmplă?”

B: Sărbătoresc publicarea unei cărţi şi mama sărbătoreşte şi ea, foarte fericită. Primesc o compensaţie bănească pentru carte.

D: Minunat! Ai scris mult timp la acesta carte?

B: Oh, câţiva ani. Au existat scrieri mai mici care au circulat printre oameni, dar nu a fost ceva care să fie publicat şi să obţină o compensaţie bănească.

D: Ai învăţat undeva cum să scrii?

B: Am învăţat cum să scriu, dar acolo nu scriam. Scrisul meu a venit în mod firesc. Am avut o abilitate înnăscută şi scrisul a curs firesc, de parcă ştiam de la sine cum să fac.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Ai studiat la o universitate?

B: Nu, am studiat acasă şi aveam această abilitate înnăscută.

D: Cum te cheamă ?

B: Stewart Malcolm.

D: Acesta este numele sub care scrii? (Da) Ai un exemplar al cărţii pe birou?

B: Nu. Tocmai am primit vestea că s-a publicat. (Am chicotit.)

A spus că mama lui era mândră de el. Tatăl lui tocmai venea de la lucru, de la magazinul lui. „Mă întreb ce va crede despre asta?”

B: îi place cum scriu. El mă susţine.

Asta contează pentru mine. *D:*

Cum se numeşte cartea?

M-am gândit că ar fi interesant să încerc să aflu mai multe despre acest autor şi să văd dacă a supravieţuit cartea până în vremurile noastre. Cartea se numea Păstrătorii păcii.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Este un titlu interesant. Despre ce este cartea?

B: Este vorba despre modul în care ar trebui să trăiască oamenii, într-o stare de pace. Ar trebui să se respecte unul pe altul. încerc să văd povestea din carte... A fost cu atâta timp în urmă.

D: Este o carte de ficţiune sau.... ?

B: Da, este ficţiune.

D: Va fi în librării?

B: Da, în magazinele mici, unde se vând cărţi.

D: Editorul vrea să mai scrii ceva? (Da)

îmi răspundea simplu şi succint. Am vrut să aflu mai multe despre el. Nu se căsătorise şi locuia cu părinţii, într-un orăşel numit Scottfield. „Am cunoscut un domn în vârstă care era prieten cu tatăl meu, care a ajutat să fie publicată cartea/ L-am mutat într-o altă zi importantă şi l-am întrebat ce vede.

B: Văd din ce în ce mai mulţi oameni. Scriu şi puţină poezie, care apare în publicaţii mici. Oamenii încep să ştie cine sunt şi ce fac. Sunt într-un magazin. S-au adunat oameni acolo, iar eu citesc poezii. S-a lăsat seara şi stăm la lumina lumânărilor.

D: Le place ce citeşti? (Da) Ai publicat şi alte cărţi, în afară de prima?

B: Da, mai sunt şi altele. Văd cum lucrez la alte cărţi.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

îmi place să scriu poezii.

Putea să trăiască din scris. încă mai locuia cu părinţii. „Există o tânără care îmi place, pe care am întâlnit-o la una din lecturile mele. începem să petrecem ceva timp împreună şi devenim mai apropiaţi.” Când l-am mutat într-o altă zi importantă, a văzut cum se căsătorea cu ea. Avea acum propria sa casă. „Am propriul meu venit. Am banii mei.” Pe măsură ce viaţa lui înainta în sesiune, a văzut că a avut un fiu şi încă mai scria ficţiune şi poezie. Apoi a spus că era anul 1792 şi că încă mai locuia în acel orăşel. Am crezut că am mers cât de departe am putut, fiindcă viaţa lui părea destul de lipsită de evenimente, cu excepţia scrisului. L-am dus în ultima zi a vieţii. „Văd cum stau în pat. Sunt bătrân. Mor din cauze naturale. Soţia şi fiul meu sunt acolo. A fost o viaţă fericită. A fost liniştită. ” Apoi când a ieşit din trup, l-am întrebat ce a învăţat din acea viaţă. „Am învăţat că este mai bine să fiu paşnic şi să nu trăiesc cu frică şi furie, să iubesc alţi oameni şi să fiu bun cu ei. A fost o viaţă atât de liniştită şi senină, care a avut mult de-a face cu lumea spirituală.”

D: Pentru că preferi să ai pace, nu violenţă în viaţă. Dar acum că ai ieşit din acel corp, ce ai de gând să faci ?

B: Trebuie să mă întorc acasă.

D: Unde e acasă ?

B: în nori, unde este lumina.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Spune-mi ce se întâmplă când te întorci acolo.

B: De data asta nu mă mai odihnesc. Mă duc acolo şi intru într-un grup, unde oamenii înţelepţi îmi vorbesc despre ceea ce tocmai am învăţat.

D: Nu a mai fost necesar să te odihneşti de data asta, pentru că a fost o viaţă fericită? (Da) Ce cred ei că ai învăţat din această viaţă?

B: Am învăţat să fiu paşnic şi iubitor. Asta este mult mai important decât să trăiesc cu furie şi violenţă şi să ucid. Nu este productiv... să ai o viaţă fără gânduri productive şi să trăieşti cu personaje atât de violente, să te identifici cu ele.

D: Opusul total al celeilalte vieţi. (Da) în cealaltă viaţă ai ucis mulţi oameni. Ai creat karma când ai luat viețile acelor oameni? (Oh, da) Cum funcţionează lucrurile, când ucizi pe cineva?

B: Trebuie să le plăteşti pentru răul făcut. Fac un acord cu ei, să mă întorc pentru a juca un rol în care trebuie să sufăr lucruri similare cu cele pe care le-au suferit ei, de mâna mea.

D: Deci trebuie să faci un contract cu oamenii aceia? Trebuie să faci totul din nou? (Da) Dar nu le faci pe toate odată, într-o singură viaţă?

B: Nu. Nu aş face faţă la aşa ceva.

D: Te-ai întâlnit cu vreunul dintre aceşti oameni, în acea viaţă de scriitor?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

B: Da, au fost câţiva care au citit câteva din cărţile şi poeziile mele. Au fost impresionaţi şi a existat un fel de compasiune, în relaţia noastră.

D: Dar nu te-au răsplătit prin violenţă? (Nu) Există multe moduri de a rambursa karma, nu-i aşa? (Da) Şi discuţi ce va trebui să faci în continuare?

B: Da. Va trebui să mă întorc şi să lucrez cu unii oameni cu care am fost înainte şi să le plătesc karma. Se caută opţiuni prin care să fac asta pentru ei.

D: Ţi s-a oferit o viaţă plăcută şi liniştită, ca să te poţi pregăti pentru restul karmei care va urma ? (Corect) Pare un mod frumos şi blând de a face lucrurile. (Da) Care sunt opţiunile la care te uiţi acum?

B: Ei bine, o opţiune ar fi să particip la un război şi să fiu ucis de persoana pe care am ucis-o. O altă opţiune ar fi să mă nasc în acelaşi oraş cu cei care au fost uciși de mine, într-o situaţie în care iau ceva de la ei sau îi jefuiesc, iar ei mă împuşcă pe bună dreptate.

D: Poţi alege între diferite moduri de a face asta? (Da) Ce opţiune alegi?
B: Se pare că aleg situaţia de război.

D: Asta ar fi o modalitate de a completa cercul de rambursare a karmei.
(Corect) Are sens. (Da) Dar când eşti în acea viaţă este greu, nu-i aşa?

B: Oh, da. Nu ne mai amintim.

D: întotdeauna există un motiv pentru tot ceea ce alegem. Deci există anumite

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

legături cu oamenii pe care îi întâlnim în viaţă? (Da) Dar nu ne mai amintim, când ajungem aici? (Corect) Crezi că va dura câteva vieţi pentru a plăti toată violenţa pe care ai comis-o? (Oh, da) Nu se poate face totul într-o singură viaţă, nu-i aşa? (Nu) Este singura modalitate prin care poţi plăti?

B: Nu. Nu trebuie să plăteşti numaidecât prin moarte. în unele vieţi voi avea un corp sănătos şi se întâmplă ceva. Se poate şi aşa.

D: Vrei să spui că trupul sănătos se transformă într-un trup cu handicap?

B: Da. De asemenea, unii dintre acei oameni revin ca personaje în această viaţă şi sunt răsplătiţi în acest mod.

D: De exemplu tatăl pe care l-a avut Ben în această viaţă? (Da) De aceea a avut o copilărie atât de abuzivă ? (Da) Dar şi-a iertat tatăl, aşa că a încheiat acea karma ?

B: Da. S-a terminat. Acesta a fost ultimul omor de pe vremea gladiatorilor. S-a terminat. A fost nevoie de multe vieţi. Este mai lent aşa, dar mai uşor de făcut.

D: Tatăl şi-a făcut karma, prin felul în care l-a tratat pe Ben în această viaţă?

B: Nu. Lucrurile nu au fost configurate aşa. A existat un acord. El nu a acumulat karma când l-a tratat aşa pe Ben. Doar şi-a îndeplinit contractul.

D: Este greu de înţeles cum vin la un loc toate aceste fragmente şi roluri. Dar totul are sens pe termen lung. De fapt l-a ajutat

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

pe Ben să îşi elimine restul karmei. (Corect) Şi Ben a învăţat ceva din această relaţie, nu-i aşa?

B: Da. Este greu să dai drumul la trecut, să iubeşti şi să ierţi. Iar tatăl său, prin felul în care a murit, şi-a încheiat şi el karma pe care o avea cu altcineva, din altă viaţă.

D: Da. Dar în munca mea am văzut că există oameni care nu vor să dea drumul la traume.

B: Este o prostie.

D: Ei continuă să se cramponeze de abuz, timp de mulţi ani. Ce se întâmplă într- un astfel de caz, dacă nu-i dau drumul?

B: Se întoarce pur şi simplu la ei şi îi afectează fizic.

D: Deci ideea este să încercăm să ne dăm seama ce am învăţat din asta? (Da) Mulţi dintre ei spun că acest lucru este foarte greu de făcut.

B: Este aşa, pentru unii oameni. Vibraţiile lor nu se ridică la nivelul căii pe care ar dori să meargă. Ei cred că dacă se află în preajma oamenilor de lumină vor începe să vadă şi vibraţiile lor se vor deschide mai mult, astfel încât să poată înţelege că cramponarea de durere este o risipă. Este o pierdere de timp, de energie şi sănătate şi nu se pot simţi liberi. Când sunt în preajma unui om faţă de care au ură şi există fricţiuni, această energie se strânge pur şi simplu în ei şi îi îmbolnăveşte. E mult mai bine să îi dai drumul şi să te eliberezi de ea. Să o laşi să curgă în Univers, în Lumină. Ei poartă acea furie în ei şi îi îngreunează.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Şi trebuie să facă lucrurile din nou, până învaţă acea lecţie. (Da)

Am chemat SC-ul şi am început să pun întrebări despre viaţa personală a lui Ben, la care acesta dorea răspuns. Apoi, desigur, am vrut să aflu mai multe informaţii despre viaţa lui ca scriitor. „A supravieţuit vreuna dintre cărţile pe care le-a scris, până în vremea noastră?”

B: Nu, asta a fost cu atât de mult timp în urmă, încât nu a mai rămas nimic. Nu a avut mulţi cititori. Opera lui s-a răspândit numai în câteva orăşele din jur, nu a avut un tiraj mare. Dar a fost publicată. Pe vremea aceea nu existau biblioteci sau astfel de lucruri. Oamenii au fost impresionaţi de pacea şi înţelepciunea din scrierile sale.

D: Deci a ajutat oamenii, chiar dacă opera sa nu a supravieţuit până în vremea noastră. (Corect)

După aceea ne-am ocupat de corpul său fizic. Avea probleme în partea de jos a spatelui. SC a spus: „Un disc dintre vertebre este puţin scurtat, e puţin mai subţire în zona lombară. Putem să lucrăm la el şi să îl îngroşăm puţin, ca să se simtă mai bine. Vom pune multă Lumină în el şi îi vom ajusta vibraţia, ca să acţioneze asupra corpului fizic. Apoi vom aplica mai multă energie vibraţională şi Lumină, astfel încât să ridice şi să amplifice ADN-ul, pentru a recrea acea parte.”

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Vreau să te întreb ceva. Ştim despre energia care vine acum în lume – ea creşte, nu-i aşa? (Oh, da!) S-a întâmplat ceva în ultima săptămână, în special în ultimele zile? (Sesiunea a avut loc pe 16 iunie 2012)

B: A venit o Lumină intensă care va ajuta la vindecarea Pământului şi a oamenilor de pe planetă, pentru a ridica întreaga vibraţie a Pământului. A fost ceva cu adevărat intens. Ben a avut străfulgerări în care a intrat în el mai mult spirit, a fost scăldat în această Lumină Albă intensă şi a simţit undele de energie. Afectează oamenii în moduri diferite dar da, cu siguranţă trece prin toţi.

D: Am crezut că acest lucru face parte din modificarea vibraţiilor şi frecvenţelor Pământului, pe măsură ce trecem prin această „schimbare". (Corect) Şi afectează corpurile oamenilor. (Da) Eu am simţit-o într-un mod diferit, ca un fel de ameţeală. De acolo venea ?

B: Da. Voi creşteţi şi când se întâmplă asta, activitatea creierului, glandele endocrine şi alte lucruri din corp, pot simţi unele efecte fizice. Este de fapt doar o Lumină frumoasă şi intensă.

D: Dar s-a terminat?

B: Da. Vor fi mai multe valuri în următoarele câteva săptămâni, dar da, acest val s-a terminat.

D: Pentru că uneori este incomod. (Chicoteli)
B: E puţin incomod, dar numai pe termen scurt. Au venit mai multe valuri de energie şi vor mai fi câteva. Apoi va fi calm o vreme şi apoi în

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

următoarele câteva luni, vor veni mai multe... mai intense. Este un proces gradat. Se amplifică treptat. Te poţi simţi ca la înălţime, apoi va fi puţin calm, apoi va mai veni ceva. Se face cu paşi mici de bebeluş, ca să spunem aşa.

D: Mi-ai spus altă dată că nu se poate face totul deodată. Ne-ar distruge corpul.

B: Da, ar distruge corpul şi Pământul. Ar fi prea intens.

D: Se pare că acum este mai intens decât a fost vreodată.

B: Da, din cauza vibraţiilor. Câmpul coboară pe Pământ şi de aceea creşte volumul şi intensitatea energiei. De fapt este o Lumină foarte frumoasă. Saturează toată lumea şi până când se va termina, va face unele modificări. Modificări foarte bune.

D: Nu vreau să îmi afecteze viaţa şi munca.

B: Oh, nu. Te vor ajuta. Totul este în regulă. E doar o dificultate de moment, ca să spunem aşa.

Capitolul 3
CÂND OPUI REZISTENŢĂ LA NAŞTERE

Când Bryan a coborât din nor, s-a trezit cuprins de o senzaţie incredibilă de moliciune. Nu avea formă, doar o senzaţie de moliciune. „E un tărâm moale, un tărâm eteric. E un tărâm din cer! E o moliciune care te îmbrăţişează... ca un puf alb. Abia are formă. Are destulă formă încât să pot spune că

este moale. E un vagin! Aşa arată." Această descoperire l-a lăsat perplex, aşa că l-am rugat să explice. „Este o senzaţie de moliciune. Ca şi cum m-aş mişca prin canalul de naştere. Aşa se simte. Moale şi orgasmic."

D: Cum îţi percepi corpul... pe tine însuţi?

B: Ca pe un bebeluş. Rezist la naştere.

D: De ce?

B: Cred că va fi un mediu dur.

D: Ce te face să crezi asta ?

B: Imaginile şi sunetele din jurul meu... Instrumentele chirurgicale din jur, luminile puternice şi strălucitoare. Medicii stau adunaţi în jur şi o împung pe mama. Eu fac parte din mama. îmi place să fiu o parte din mama. îmi place să fac parte din această blândeţe şi nu vreau să o las în urmă.

D: Ai spus că te împotriveşti să te naşti, pentru că crezi că va fi greu?

B: Nu ştiu cât e de greu când te naşti. Dar am crezut că va fi foarte greu, acolo unde mă năşteam. Preferam să rămân cu moliciunea, mai degrabă decât să intru în duritate.

D: Asta are sens. Ce se întâmplă? Te-ai născut deja?

B: Sunt încă blocat în canalul de naştere, chiar spre capătul acestuia. Capul meu e acolo jos. Mama nu este dilatată.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: încă mai opui rezistenţă?

B: Da. Sunt forţat să intru într-o lume în care nu vreau să intru!

D: Dar înainte să intri în acest bebeluş, ţi-a dat cineva vreun fel de instrucţiuni? B: Cred că au făcut-o.

D: Ţi-au explicat că va fi altfel?

B: Da, dar nu eram pregătit pentru aşa ceva. Este prea dur.

D: încă îţi mai poţi aminti, pentru că încă nu te-ai născut. Ce ţi-au spus ? Care au fost instrucţiunile?

Ştiam că după ce se va naşte, va coborî vălul uitării şi nu îşi va mai putea aminti. Asta se întâmplă cu toată lumea, când intră în planul terestru.

B: Cred că ei spun: „Ai tot ce îţi trebuie pentru a-ţi îndeplini misiunea. S-ar putea să nu accesezi totul deodată, dar ţi se va da ce trebuie, atunci când este nevoie." Dar eu tot nu vreau să mă nasc.

D: Dar ai fost de acord, nu-i aşa?

B: Cred că s-ar putea să nu fiu pregătit pentru

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

această misiune.

D: De ce nu?

B: Nu am fost pregătit, până acum.

Mă gândeam că mama lui Bryan îndura probabil un travaliu lung, din cauza amânării lui. Dar oricât a încercat să rămână în pântece, ştiam că va trebui să se nască, în mod inevitabil. Ştiam asta pentru că vorbeam cu corpul lui fizic, întins pe pat în faţa mea.

D: Explică-mi ce vrei să spui.

B: Ori de câte ori am avut o viaţă înainte, nu cred că am reuşit. Nu e clar. (Frustrat) Cuvintele nu sunt...

D: Vrei să spui că s-a întâmplat ceva într-o altă viaţă?

B: Da. Şi a fost foarte dureros. Se va întâmpla din nou şi nu voi putea... A fost prea mult pentru mine să fac asta!

D: îţi este teamă că s-ar putea întâmpla din nou?

B: Da, aşa e. Sau nu voi avea instrumentele necesare ca să mă descurc şi voi ajunge să mor din cauza asta. (Era clar deranjat de această posibilitate.)

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Deci cealaltă viaţă a fost traumatizantă?

B: Cred că trebuie să fi fost.

D: Şi ţi-e teamă că următoarea viaţă va fi şi ea traumatizantă? (Da) Ei ce ţi-au spus?

B: „Că am suportat trauma cât am putut de bine şi trebuie să încercăm din nou." Dar nu vreau să fac asta!

D: Ai de ales ?

B: Nu. Nu am avut de ales. Trebuie să mă nasc şi să fac asta, să rezolv asta.

D: S-a întâmplat ceva în cealaltă viaţă, care trebuie rezolvat?

B: Trebuie să se fi întâmplat. Tot văd un câmp de luptă şi căşti, gloanţe, frică... o frică atot-consumatoare.

D: înțeleg. Ei cred că nu ţi-ai terminat treaba?

B: Aşa e! Tocmai am primit un „da". Trebuie să revin aici şi să fac o mulţime de lucruri.

D: Deci nu-ţi dau de ales?

B: Va fi acum sau mai târziu.

D: Ce vrei să spui?

B: Adică... nu ai de ales dacă să o faci sau nu... poţi doar să alegi când o faci! Trebuie să îmi termin misiunea.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: întreabă-i care este misiunea ta? Pentru că încă mai eşti în legătură cu ei, până te naşti complet. Care este această misiune pe care ar trebui să o duci la bun sfârşit? (Pauză lungă)

B: E vorba de a depăşi totul în timp şi spaţiu.

D: Este o sarcină mare, nu-i aşa?

B: Foarte mare. Să creez ceva aici, care să ajute alte suflete. Ceva palpabil! Mi- ar plăcea să fac asta. Dar îmi e frică să o fac. Cred că am fost persecutat pentru că am încercat să fac acest gen de misiune înainte... cu brutalitate... am fost ars de viu. Şi la nivel celular am retrăit asta iar şi iar... arderea corpului. Asta nu a fost pe câmpul de luptă. A fost altceva.

D: Deci în acea viaţă ai avut o experienţă rea şi te temi că dacă îţi îndeplineşti misiunea în viaţa actuală, va trebui să experimentezi acelaşi lucru? (Da) Dar ştii că asta nu se va întâmpla în lumea prezentă.

B: Nu ştiu asta. S-ar putea întâmpla! De unde să ştiu că nu va fi aşa?

D: Oamenii nu îşi ard de vii semenii.

B: Dar... îi împuşcă! (Chicoteşte) Au să te împuşte sau au să scape de tine cumva.

D: (Voiam să-l fac să nu se mai gândească la această posibilitate.) Dar în această misiune, ţi-au spus că vor să realizezi ceva de natură fizică?

B: Da. Simt această „Iubire Divină" chiar acum şi

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

trebuie să o fac să se manifeste cumva în lumea fizică. Aşa se simte, ca în pictura lui Michelangelo. Poţi să te întinzi şi să o atingi. Opera lui este divină chiar atunci când este făcută din piatră, fiindcă are în ea acea lumină moale şi albă.

D: Deci ei îţi spun că trebuie să faci asta. Nu ai de ales, nu?

B: Trebuie să mă nasc. Trebuie să îndeplinesc această misiune. Nu ştiu dacă am de ales.

D: Dar oricum trebuie să fii într-un corp fizic.

B: Aşa este. Trebuie să realizez ceva în planul fizic.

D: Deci de aceea au vrut să revii pe Pământ.

B: Da. Au un scop mai mare în minte.

D: Lasă-i să îţi vorbească despre asta.

B: Să creez opere de artă divine... pe care oamenii să le poată vedea şi auzi... poate fi ceva multi-senzorial, care va ajuta la inducerea unui sentiment al inevitabilităţii. Este un plan frumos, nu-i aşa?

D: Pare a fi ceva frumos de realizat.

B: îmi vine în minte Rafael... Dar nu ştiu dacă sunt amintiri adevărate. Eu spun doar ce îmi vine în minte.

Mintea conştientă a lui Bryan încerca să intervină. A trebuit să o dau la o parte, pentru a putea comunica cu acea parte din el care mai era încă în contact cu lumea spirituală. Acolo se află toate

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

răspunsurile. Pe măsură ce Bryan se apropia de naştere, amintirile acelei vieţi trecute aveau să se estompeze în fundal. Voiam ca fiinţele din lumea spiritului să ne ofere răspuns la întrebări.

B: Am atras prea multe femei. Asta mi-a creat probleme. Am petrecut cu ele prea mult. Ele mi-au cauzat moartea. Sau mai bine zis atracţia şi dragostea mea pentru ele.

D: Ce s-a întâmplat în viaţa aceea care să te facă celebru?

B: Am fost pictor. Am creat opere de artă

frumoase... de o frumuseţe divină! *D: Dar te-*

ai poticnit de aspectul fizic?

B: Prea mult sex. Am făcut prea multă dragoste. Asta m-a doborât. M-am îmbolnăvit.

D: Dar asta nu s-ar fi întâmplat oricum, chiar

dacă nu ai fi fost celebru?

B: Posibil... dar am făcut acea conexiune.

D: Ei ce spun despre asta?

B: Că s-ar fi întâmplat oricum. Faima a fost doar un ţap ispăşitor. Nu a fost de vină faima. A fost atracţia pentru „femei”.

D: Sunt două lucruri separate, nu-i aşa? (Da)

Potrivit biography.com, Rafael şi-a terminat

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

ucenicia şi s-a mutat la Florenţa în anul 1504. Acolo a fost puternic influenţat de lucrările pictorilor italieni Fra Bartolomeo, Leonardo da Vinci, Michelangelo şi Masaccio. Aceşti artişti inovatori atinseseră un nivel cu totul nou de profunzime, în compoziţia lor. Rafael a studiat îndeaproape detaliile operei lor, reuşind să dezvolte un stil personal mai complex şi mai expresiv decât în picturile sale anterioare.

Rafael a locuit în Palazzo Caprini din Borgo. Nu s-a căsătorit niciodată, dar se spune că ar fi avut multe aventuri. Potrivit Wikipedia.org, moartea sa a fost cauzată de o noapte de sex excesiv, după care a căzut la pat cu febră. Nu le-a spus medicilor care era cauza afecţiunii şi de aceea i s-a dat un leac greşit, care l- a ucis.

D: Deci misiunea lui Bryan are de a face cu o oarecare faimă căreia va trebui să îi facă faţă? El va ieşi în evidenţă cumva?

B: Asta este obligatoriu.

D: Dar nu trebuie să se teamă de asta, nu-i aşa?

B: îi este teamă de el însuşi. Nu îşi poate controla indulgenţele.

D: Dar asta e ceva uman. Este corpul uman, nu-i aşa?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

B: (Râde) Este un fel de răsfăţ atotconsumator.

D: Acesta este unul dintre lucrurile care l-au tras înapoi toată viaţa? (Da) Şi-ar fi putut îndeplini misiunea cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

B: Corect. Şi nu mă pot opri până nu o fac.

D: Nu va ieşi din viaţa asta până nu îşi va îndeplini misiunea. Nu există scuze. B: Corect. Aşa este.

D: Dar el îşi găseşte tot felul de scuze.

B: Da. (Râde) Nu vreau să fac asta. Mi-e frică de asta... orice ar fi. Este o nebunie.

D: Dar a fost nefericit, nu-i aşa?

B: Foarte nefericit.

D: Şi nu reuşeşte să facă nimic aşa.

B: Corect. Şi refuzul de a recunoaşte cine sunt... care este un mod de a evita... este ultima scuză. (Chicoteşte)

D: Acesta este unul dintre motivele pentru care au vrut ca el să revină pe Pământ ca Bryan ? Pentru a răscumpăra acea viaţă în care a avut prea multe indulgenţe?

B: Parţial pentru a răscumpăra acest lucru şi parţial pentru că acele energii sunt necesare în lume, acum.

D: Ce fel de energii ?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

B: Energiile divine pe care le vezi în operele de artă din Renaştere.

D: Dar i-a fost greu să plătească pentru exagerările din acea viaţă.

B: Cred că îmi este teamă că nu le-am plătit şi continui să fac acelaşi lucru. Şi mă auto-pedepsesc pentru că simt că nu am plătit sau ceva de genul ăsta. Este un amestec de auto-pedepsire şi scuze. Frica de notorietate vine la „pachet".

D: A irosit deja mulţi ani.

B: Şi asta mă face să regret şi chiar să mă urăsc pe mine însumi... irosirea vieţii.

A fost nevoie de ceva convingere pentru a-l face să înţeleagă că neîndeplinirea misiunii nu făcea decât să îi întârzie dezvoltarea şi că va trebui să revină aici iar şi iar, până când o va îndeplini în cele din urmă. Ei i-au spus că are toate instrumentele necesare pentru ca de data asta să facă treaba corect şi că trebuia să înceteze să se mai reţină (în acelaşi mod în care rezistase la naştere). Că de data asta nu mai era niciun pericol şi avea tot ajutorul de care avea nevoie. I-au spus că voiau ca el să ajute oamenii şi că ar putea face asta iubindu-i fără judecată. Voiau ca el să creeze şi să cânte o muzică frumoasă. „Muzica este o cale foarte controversată de acces la conştiinţa oamenilor. îi va transforma şi nici măcar nu vor şti ce s-a întâmplat. Bryan avea misiunea de a aduce frumuseţea divină în lume. Muzica reprezenta cea mai profundă iubire a sufletului său. Avea talent şi în mod cert putea face asta, dar se reţinea din cauza fricii. Reacţiona aşa din cauza unei frici profunde. Dar acum poate spune: „Doamne! Iată ce transformare am provocat. Este cu adevărat

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

bună. În cele din urmă depinde de el să facă ce vrea, dar aceasta pare a fi cea mai profundă dorinţă a lui, care îi aduce cea mai profundă împlinire. Asta e concluzia. Este cea mai profundă împlinire a lui, cea mai profundă împlinire posibilă."

D: Şi va plăti tot ce a rămas restant din alte vieţi.

B: Orice, indiferent cât de mult este, va fi plătit. Nu va mai reveni pe Pământ, agățându-se involuntar.

Era timpul să ne concentrăm acum asupra corpului său fizic. Când am ajuns la această parte, a devenit evident că Bryan renunţase la control şi SC se furişase fără a fi chemat. Este întotdeauna evident când se întâmpă asta, fiindcă vocea se transformă şi capătă un ton autoritar. I-am cerut să facă o scanare corporală şi s-a concentrat mai întâi asupra vezicii urinare. „Ei o numesc vezica nervoasă. Frica de incontinenţă. Frica de jena şi umilirea publică."

D: Asta provine din alte vieţi, nu-i aşa? (Da) Dar nu trebuie să-şi facă griji pentru asta acum, nu-i aşa?

B: Nu, şi orice fragmente rămase vor fi rezolvate la finalizarea acestei misiuni. Vezica urinară este mai calmă acum, dar este plină din punct de vedere fizic.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

SC a sugerat apoi să îi permit lui Bryan să se ridice şi să meargă la baie. L-am ţinut în stare de transă în timp ce făcea asta şi am continuat când s-a întors. SC a spus că vezica urinară era acum în regulă şi că voia să se concentreze asupra altor părţi ale corpului. Problemele de la intestin erau „un alt mod de a-l stopa în misiunea sa şi în alte lucruri, la un nivel mai superficial". Se ţinea agăţat de lucruri din trecut. Ar fi putut să le dea drumul oricând dar a crezut că mai avea nişte datorii, aşa că s-a agăţat de ele. „Toate acestea l-au împiedicat să facă ceea ce a venit să facă. Vreau să mă asigur că va avea timp să termine tot ce are de făcut în această viaţă. Cât de complet se poate face asta în beneficiul lui, precum şi al celorlalţi oameni." în intestine se găseau o mulţime de gunoaie care creau probleme: ciuperci, mucegai, drojdie, resturi. încă un impediment pe care l-a produs pentru a se împiedica să îşi împlinească scopul. Au început să treacă prin el o energie vindecătoare de lumină albă divină. „îl realiniem energetic şi îl facem impermeabil la orice problemă, pentru ca intestinele să funcţioneze 100% perfect." în timp ce lucrau, au spus că o parte din energie era direcţionată ca un laser, în timp ce făceau reparaţii în diferite părţi ale corpului. Au petrecut mult timp verificând toate părţile corpului lui Bryan, pentru a-l readuce în echilibru şi armonie completă. „încearcă să îşi amintească şablonul original."

Apoi mintea conştientă a lui Bryan a intervenit brusc: „Se pare că vine un val de energie, care este mai mult decât pot asimila. Mă tem că dacă mă vindec instantaneu, va trebui să cred în Dumnezeu sau în miracole, în chestii din astea."

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Şi ce dacă crezi?

B: Şi ce dacă există un miracol?

D: Şi ce dacă ai crede în

asta? Ce e în neregulă

cu asta? B: (Râde) Ei bine,

atunci voi deveni predicator

baptist.

Ştiam că trebuie să dau la o parte mintea conştientă stupidă a lui Bryan, altfel va submina complet toate rezultatele minunate pe care le obţinusem deja.

D: Nu, nu vei face asta. îţi vei putea îndeplini misiunea! Credinţa este extrem de importantă! Nu mai analiza! Lasă-i să îşi facă treaba! Nu te amesteca! Bryan nu ar fi venit astăzi aici, dacă nu ar fi vrut să creadă în miracole. Bryan va putea merge mai departe cu un corp vindecat şi îşi va putea îndeplini misiunea. Nimic nu îl poate reţine. Fără obstacole, fără restricţii, fără limitări. El poate face orice vrea. Absolut orice!

SC a reuşit în sfârşit să dea la o parte mintea

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

conştientă încăpăţânată a lui Bryan şi să finalizeze munca asupra corpului său. Apoi a strigat: „Acum îşi aminteşte şablonul iniţial! Totul revine la locul său. Regenerăm ţesuturile. Corpul îşi aminteşte! Restaurăm şablonul divin." Lucraseră mult cu el şi au spus că vor continua noaptea, când doarme. Mi-au spus adeseori că le place să facă lucrări de vindecare noaptea, când mintea conştientă nu poate interveni.

Mesajul de despărţire a fost:

Meriţi să te iubeşti pe tine însuţi. Ai făcut lucruri minunate în trecut. Vei face lucruri minunate şi în viitor. Faci un lucru grozav chiar acum. Totul ţi se va dezvălui. Eşti o fiinţă divină. Bucură-te! Restul vieţii tale va fi un jubileu, vei jubila. Oferă celorlalţi această jubilaţie, şi nu se vor mai simţi ameninţaţi de propria lor jubilaţie. Se vor delecta cu ea. Pe măsură ce te delectezi cu bucuria ta,
se vor bucura şi ei de a lor.

Capitolul 4

SIRENA

Când Linda a intrat în scenă a fost confuză, pentru că nu era nimic cert şi scena se tot schimba. La început a simţit că pluteşte şi apoi a simţit că se află sub apă. „Simt că acum sunt sub apă şi mă uit în sus, pentru a ajunge deasupra apei. Sunt tipare de valuri în apă şi simt că plutesc. Apa este limpede, dar nu e netedă la suprafaţă. S-ar putea să fie un pic de turbulenţă, dar mă simt în siguranţă acolo unde sunt, sub apă. Acolo unde sunt eu este întuneric, dar există un tipar de

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

lumină la suprafaţă. Se simte bine. Nu e frig sau altceva. Se simte fluid. O senzaţie de plutire.” Apoi scena a dispărut şi ea s-a trezit în altceva, dar era la fel de greu de descris. „E o stare materială... e verde roşcată... nu complet roşie, ci roşie maronie. E ca o tapiserie şi are greutate. Este atârnată şi are smocuri de fire scurte, care par a se ondula. (Camera cu tapiseria?) Nu ştiu, dar e materială, este singurul mod de a o descrie. Dar nu ştiu sigur dacă este făcută din materie. Este fluidă şi se mişcă prin spaţiu, ca şi cum ai găsi ceva în apă. Este o senzaţie ca de gelatină şi o senzaţie de curgere.”

D: Şi apa avea o senzaţie fluidă.

L: Acum m-am întors din nou în apă şi simt că mă uit în sus şi în jur. Totul este fluid în jurul meu. Când mă uit în jur, văd lucruri care se mişcă. Unele sunt sferice. Altele sunt ca nişte mici curenţi şi vortexuri de tipare de energie a apei, care se mişcă în jur.

Era întuneric complet şi apoi a văzut că se deschidea un vortex şi a auzit cum apa se mişca printr-un tub. Chiar dacă nu era sigură, a spus: „Cred că am să mă las purtată de ea. E foarte întuneric. Nu pot vedea nimic în interiorul acestui tub. Cred că trec prin el acum. Nu mă tem. E maro întunecat. Tubul e ca un vortex. Apa are fluiditatea unui vortex, care se mişcă în ea. Sunt în întuneric acum. Simt că mă mişc prin el, ca şi cum aş înota prin el. Dar nu văd că aş avea o formă.”

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Doar mergi cu fluxul, ca să zic aşa, îl laşi să te ducă undeva. Este corect? L: Cred că există o destinaţie distinctă.

A petrecut câteva minute descriind cum intra şi ieşea din culori şi modele frumoase, până când a ieşit din tub. Se simţea de parcă era încă sub apă, dar într- o apă mai mare, ca oceanul. „Nu este nimic înfricoşător acolo. Simţi fluiditatea lucrurilor... tipare frumoase de lumină. Acum simt că am ieşit din apă. Sunt conştientă de mine. Se pare că am o coadă... dar sunt o fiinţă umanoidă. Cred că e posibil să fiu o sirenă. Oh, mă deplasez din nou. Plonjez înapoi în apă. Am verificat ceva şi m-am întors din nou în apă. E frumos aici jos, sunt atât de multe lucruri de explorat. Continui să mă mişc. E atât de mult spaţiu aici jos, sunt atât de multe culori frumoase." Acum că avea în sfârşit o formă (deşi una neobişnuită), am rugat-o să se descrie.

L: Am păr lung. Am o coadă mare. Mă simt foarte feminină, foarte frumoasă şi foarte jucăuşă. Simt că dansez cu bulele, cu toate lucrurile pe care le văd. E ca un loc de joacă. Sunt atât de multe lucruri de explorat! îmi ridic privirea în sus la suprafaţa apei, pentru că sunt curioasă. Vreau să ştiu ce e acolo sus. Aşa că fac mici excursii de explorare şi risc. Vreau să ies în afara acestui spaţiu frumos şi confortabil, ca să văd ce este la suprafaţă. Tocmai am făcut asta înainte de a plonja, doar ca să văd ce e acolo.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Dar nu ai vrut să stai acolo.

L: Nu era nimic de văzut, aşa că doar am verificat ce e acolo. Fac mai multe explorări. Sunt foarte fericită.

D: Trebuie să mănânci ceva ?

L: Nu mă gândesc să mănânc. Chiar nu îmi este foame.

D: Eram doar curioasă. Pentru că pari a avea un corp fizic solid, nu-i aşa?

L: Da. Ştiu că mănânc, dar nu mănânc nimic viu. Sunt în armonie, mănânc hrana vegetală din apă.

D: E greu să găseşti aşa ceva?

L: Nu. Se află acolo din abundenţă.

D: Mă gândeam că dacă ai un corp fizic, trebuie să fie ceva care să îl susţină. (Da) Dar nu vrei să mănânci alte lucruri care sunt vii?

L: Nu, sunt prietenii mei. Ne jucăm cu toţii împreună.

D: Comunicaţi unul cu celălalt?

L: Absolut!

D: E greu să faci asta ?

L: Nu, deloc. Ei sunt prietenii mei. Mă joc cu diversele forme de viaţă de acolo. Pur şi simplu intru în vortexuri şi mă învârt.

D: Există diferite vortexuri acolo?

L: Le creez cu corpul meu. Aşa mă mişc. Mă învârt.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Deci nu înoţi ca peştii?

L: Cu toţii interacţionăm.

D: Dar îţi place să te învârti şi să creezi vortexuri?

L: Da, da. Este distractiv să le creezi. Şi este distractiv să intri în ele.

D: Dar ai spus că există tot felul de forme de viaţă acolo.

L: Da. Peşti, fiinţe acvatice şi diferite lucruri foarte colorate şi foarte frumoase. Nu văd alte sirene.

D: Voiam să te întreb dacă ai văzut pe alţii ca tine.

L: Nu încă. Nu îi văd, dar am impresia că sunt acolo. Tot ce trebuie să fac este să-i chem. Ei sunt acolo.

D: Dar simţi că eşti jumătate om – jumătate peşte?

L: Da, cu siguranţă.

D: Cum se simte un astfel de corp?

L: Minunat... liber. Este frumos şi sănătos. Este vibrant. Este superb. E greu de descris. Este strălucitor şi neted şi sclipeşte. Şi, oh! Te poţi mişca atât de bine în acest corp, pentru că este atât de flexibil. Există atât de multă libertate şi mişcare.

D: Şi îţi place să fii acolo cu toate celelalte creaturi?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

L: Doamne, da! Ne jucăm toată ziua! Avem tot oceanul. Putem merge oriunde vrem.

Se pare că îi plăcea foarte mult această viaţă, în care se juca şi se distra atât de bine. Dar asta putea dura destul de mult timp, aşa că am decis să continui povestea şi am dus-o înainte, într-o zi importantă.

L: Sunt în apă şi mă uit în sus. E un banc de pietre. Lumina soarelui străluceşte pe stânci şi văd în faţa mea această creatură. Arată ca un om. Am fost descoperită!

D: O creatură ca un om ?

L: Da. Este un bărbat. Este foarte curios şi vrea să afle mai multe despre mine. Aş putea să plec de acolo, dar sunt prea curioasă.

D: Şi tu vrei să afli mai multe despre el? (Da) Este prima dată când vezi o astfel de fiinţă...

L: Corect, şi nu am nicio referinţă care să îmi genereze o stare de frică... Sunt doar curioasă. Deci nu ştiu dacă ceea ce am descoperit îmi va face rău sau nu.

D: Pentru că nu ai avut niciodată un motiv ca să îţi fie frică.

L: Nu mi-a fost niciodată frică. Nu sunt sigură dacă este bine sau rău. El este foarte aproape de mine. Iar acum am un sentiment prevestitor în ceea ce îl priveşte. Mă simt de parcă aş fi într-un mediu

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

străin... Am ieşit din mediul meu, cu care m-am obişnuit. începe să îmi fie frig. Simt că nu mai am căldură în jurul meu şi e întuneric. Nu văd nicio lumină. Nu văd nicio reflexie de culoare.

D: Puteai să intri înapoi în apă, dar nu ai făcut-o.

L: Ei bine, am rămas şi am fost prinsă în capcană. Cred că am intrat într-un fel de capcană.

D: Ce a făcut bărbatul?

L: La început s-a uitat la mine şi m-a examinat.

D: Putea să te atingă?

L: Da, pentru că eram în capcana lui. Tot ce pot vedea este un văl întunecat în jurul meu... întuneric sau un fel de capcană.

D: Ce fel de capcană ?

L: Este o plasă.

D: O plasă? Te-a prins într-o plasă? Se simte corect?

L: Da. Sau am fost prinsă într-una. Eram în plasa lui când s-a uitat în jos la mine. El era deasupra stâncilor şi se uita în jos la mine, unde eram în apă. Am fost capturată.

D: în plasă. Bine, ce se întâmplă când te-a prins în plasă?

L: Mă trage de păr şi mă aruncă într-o parte. Simt că încerc să scap. M-a scos din plasă. M-a prins

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

acum. Nu am idee cum arată. Arată ca un căpcăun mare şi negru... nu este alb. (Nu ştiu dacă acesta era aspectul lui sau dacă aşa se simţea energia negativă din jurul lui.) Nu mă simt în siguranţă. Se poartă cu mine ca şi cum aş fi o jucărie.

D: Probabil că este şi el este curios în ceea ce te priveşte. El nu ştie ce eşti.

L: Oh, cred că ştie ce sunt. A încercat să mă prindă... Voia să prindă o fiinţă ca mine. Nu-l văd ca pe un om. îl văd ca pe un căpcăun mare şi negru... cu dinţi
ascuţiţi.

D: Oricum, îl vezi ca pe ceva de care te temi? (Da) Să vedem ce se întâmplă. Poţi urmări totul ca un observator, dacă vrei. Nu trebuie să experimentezi asta.

L: Cred că sunt mâncarea lui. Mă mănâncă. Mă sfâşie şi mă face bucăţi.

Am avut clienţii care au experimentat moartea în toate modurile imaginabile. Dar asta era una din cele mai ciudate relatări.

L: Am fost ucisă şi apoi m-a aruncat în apă. Nu cred că m-a devorat. Doar m-a sfâşiat cu ghearele şi m-a aruncat înapoi. Nu m-a făcut bucăţi. Mă văd coborând în jos, în jos, în jos, în jos... nemişcată. Nu cred că a vrut să mă mănânce. Cred că a vrut să mă omoare.

D: Presupun că nu a înţeles ce eşti.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

L: Dacă a făcut-o, probabil că nu a putut face faţă luminii. Nu ştiu. E întuneric.

D: Ce vrei să spui? Cum adică „Nu a putut face faţă luminii” ?

L: Ei bine, sunt încântătoare. Sunt jucăuşă. Sunt iubitoare. Vocea mea este frumoasă când cânt şi pur şi simplu nu i-a plăcut asta. Nu era ceva ce putea să înţeleagă sau să-i placă. Deci, ceea ce nu îţi place... distrugi. Aşa cred.

D: Aşa fac unii oameni, când nu înţeleg ceva. Deci ai spus că te vezi coborând în apă ?

L: Da, nemişcată şi fără viaţă. Sunt gata să plec, să mă îndepărtez de corp.

D: Spune-mi ce se întâmplă.

L: Separare... o energie luminoasă. Nu sunt sigură unde se duce acum.

D: Măcar ai scăpat de acolo.

L: Da, am părăsit acel corp.

D: Ce simţi despre bărbatul care a făcut asta?

L: Nu îl judec.

D: Nu prea ţi-ai dat seama ce se întâmplă, nu-

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

i aşa?

L: Nu. Eram doar curioasă şi ştii ce se întâmplă când

eşti curios.

D: Spune-mi ce se întâmplă când părăseşti

corpul. Te duci undeva sau ce faci?

L: Da. Văd un inel de lumină sau mi se pare că trupul este din lumină. Şi trec prin acest câmp energetic al luminii şi acolo este un fel de consiliu.

D: Simţi lumina? (Da) Vorbeşte-mi despre consiliu. Cum arată membrii consiliului?

L: Arată ca nişte fiinţe umane îmbrăcate în robe. Sunt strălucitoare. Luminiscente. Emană înţelepciune. Sunt întâmpinată. Mi se spune ce s-a întâmplat şi mă îmbrăţişează. Nu sunt sigură ce urmează.

D: Au spus ceva despre viaţa din care tocmai ai plecat?

L: Nu, doar mă salută. Şi există un sentiment incredibil de pace, sprijin şi iubire acolo. Doar multă energie iubitoare.

D: Poţi să-i întrebi care a fost scopul acelei vieţi, pentru că fiecare viaţă are un scop?

L: îmi arată imagini. Scopul tău a fost să îi arăţi acelei entităţi că există mai mult decât existenţa pe care o avea. Acel contact a fost pentru a oferi acelei entităţi o privire mai largă asupra existenţei. Ceva mai mult decât a experimentat acea entitate în trecut, iar acea sclipire de lumină poate să ridice

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

cumva acea entitate. Pentru ca el să poată vedea mai mult decât înainte, astfel încât să fie mai multă licărire de lumină în viaţa lui, decât înainte. Deci, chiar dacă nu părea a fi ceva pozitiv... a fost.

D: Deci a fost mai mult pentru el decât pentru tine?

L: Da. Pentru că acolo unde trăiam, eram atât de fericită. A fost frumos. O viaţă frumoasă de armonie, de bucurie. Mi-am îndeplinit scopul. A fost un contract.
Am fost acolo pentru mine şi pentru el. Contractul meu era să împărtăşesc acea parte din mine cu el, astfel încât să poată avea acea experienţă.

D: Atunci nu a fost o risipă?

L: Nimic nu este o risipă.

D: Crezi că l-a învăţat ceva ?

L: Absolut! A fost ca şi cum ai planta o sămânţă. Oh, da, el a râs, dar totuşi a fost o victorie. El s-a schimbat. Nu mai este la fel. Experienţa l-a afectat.

D: Deci a existat un motiv pentru asta. (Da) Ei bine, ce ai de gând să faci în continuare? Ţi-au spus?

L: Nu încă. (Râde)

D: Adică, viaţa aceea s-a terminat. Nu te mai poţi întoarce la ea.

L: Nu au vorbit încă despre ce voi face. Nu ştiu exact ce urmează.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Asta arată că nu ştim întotdeauna scopul sau motivele lucrurilor.

L: Nu, nu le ştim. Este atât de frumos aici. Mă simt învăluită de multă iubire şi energie luminoasă. Parcă plutesc. Este o atmosferă foarte liniştită aici. Este frumos!

D: Este un loc bun. Dar în cele din urmă va trebui să pleci de acolo, nu-i aşa?

L: Da. Ei mă ajută să găsesc următorul loc unde voi merge. Cred că mi s-a dat o direcţie, dar încă nu sunt sigură unde anume este.

D: Poţi să alegi sau ia cineva deciziile pentru tine?

L: Ei bine, ei îmi citesc energia inimii şi mă ghidează în următoarea direcţie a inimii mele, pentru a mă ajuta să găsesc următorul loc. Acum simt că plutesc şi sunt însoţită de ghizi de o parte şi de alta. Nu sunt sigură încotro ne îndreptăm.

D: Ai mai trăit vreodată în corpul unui om ? Corpul din ultima viaţă nu era chiar uman, nu-i aşa?
L: Cred că era pe jumătate om.

D: Jumate – jumate. Ce crezi? Ai mai trăit vreodată într-un corp fizic uman, înainte de acea viaţă?

L: Nu cred. Cred că eram foarte curioasă în ceea ce priveşte oamenii, dar nu mai întâlnisem un om, când eram sirenă.

D: Ghizii sunt de o parte şi de alta a ta şi te duc undeva. Să aflăm unde te duc. Ce

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

vezi ?

L: încă nu sunt sigură ce văd.

D: încearcă să descrii.

L: Ei bine, ghizii mei erau ca un stâlp de lumină. Nu un stâlp de lumină, dar erau ca lumina. M-au trimis în această membrană şi sunt uşoară. Şi mă mişc în această membrană. E puţin mai densă. Poţi vedea prin ea, iar această membrană este uriaşă. Deci sunt în interiorul membranei şi plutesc într-o... este o soluţie lichidă, dar nu e ca oceanul. Sunt în acea membrană. Sunt acolo. încă nu mă mut. Sunt în această membrană salină. Doar stau şi aştept.

D: Poţi să-i întrebi unde eşti?

L: Unde sunt? Cred că sunt în interiorul unei fiinţe umane. Probabil în interiorul unei femei care aşteaptă să nască.

D: Aşa părea a fi. Ce crezi despre asta?

L: Este diferit, până acum. Mă simt bine. Nu mă tem. Nu simt că există vreo presimţire negativă. Cred că ar trebui să mă nasc într-o familie grijulie şi iubitoare, unde sunt dorită. Totul a fost aranjat astfel încât să fiu primită foarte bine.

D: Ţi-a spus cineva ce ai să faci?

L: Nu prin cuvinte sau vizualizare. Este o cunoaştere şi înţelegere a ceea ce se va întâmpla. Nu aud cuvinte. Cred că a fost ceva ce am vrut să fac şi asta m-a adus în acel spaţiu. Cred că a fost decizia mea.

D: Ai vrut să experimentezi viaţa ca om ?

L: Da. M-am gândit că ar fi un pas următor bun,

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

pentru că am crescut în acel loc minunat (în ocean) şi am simţit că aş vrea să mă mut într-un alt loc minunat – într-o dimensiune diferită, într-un spaţiu diferit, cu o senzaţie diferită. Şi e diferit! Nu simt că e rău. încă nu m-am născut. Cu siguranţă este diferit. Mă aflu într-un loc care mă conţine şi mă protejează. Uterul se simte foarte protector, foarte reconfortant. Mă simt în siguranţă acolo în pântec, în acel spaţiu. Aştept. Mă pregătesc pentru următoarea experienţă, din acea poziţie de aşteptare.

D: Aştepţi să vezi ce se va întâmpla mai departe?

L: Da. Aşa cum făceam când înotam prin peşteri şi exploram diferite lucruri. Ei bine, aceasta este o altă peşteră.

D: Da, este un loc foarte asemănător şi are lichid în el.

L: Corect. Mi-ar plăcea să trec prin acel tunel. Să trec prin el?

D: Depinde de tine. Ce vrei să faci ?

L: Sunt gata să trec acum. Am pornit!

D: Cum este asta?

L: Culeg imagini. Ei bine, nu a fost cum mă aşteptam. Nu este apă. Mă aşteptam să găsesc apă de cealaltă parte. Acolo e cam uscat. Este un alt tip de fluiditate acolo. Nu are aceeaşi densitate ca fluidul, pare mai dens. Simt sunt înfăşurată într-o pătură şi oamenii ăştia... desigur, sunt încă mică.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

Simt că au halate pe cap. Nu pare ceva modern să te naşti acolo. Sunt înfăşată în scutece care mă înfăşoară. Sunt ţinută în braţe şi e linişte şi calm. E multă linişte.

D: Dar nu este ceea ce te aşteptai?

L: Nu. Mă aşteptam la mai multă apă.

D: (Am râs) Nu înţelegi ce este. Deci te-ai mutat într-un corp fizic acum.

L: Da, e altfel... e o experienţă diferită. Sunt entuziasmată. Nu ştiu la ce să mă aştept, dar nu simt că e întuneric sau aşa ceva. Simt o energie bună aici. Simt că am fost hrănită.

Din descriere părea că Linda se născuse, dar nu în corpul ei actual. Nu am vrut să o port printr-o viaţă întreagă, aşa că am decis că era timpul să părăsesc acea viaţă şi să chem SC-ul, pentru a putea obţine răspuns la mai multe întrbări. L-am întrebat de ce a ales să îi arate viaţa neobişnuită a sirenei.

L: Pentru că Linda trebuie să aibă spontaneitate şi validitate şi bucurie în viaţa ei. Am vrut să îi amintesc că poate avea din nou acea viaţă, fără a simţi că trebuie să fie restricţionată în vreun fel. Că se poate mişca în curgere, bucurându- se de toate experienţele ei. Avea nevoie de un memento despre ceea ce este posibil. în acea viaţă ea a fost foarte liberă, pozitivă şi împuternicită.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Deci consideri că este important ca Linda să ştie că îşi poate recăpăta acel sentiment?

L: Da. Cred că îi este frică să facă următorul pas. Ea ştie că se află într-un loc de plecare... oh, cum îi spuneţi... pântec... nu pântec, ci chestia cu omida.

D: Cocon?

L: Da, dar are un alt nume. Am uitat cum se numeşte... Ea e gata acum. Ea aşteaptă să se transforme şi să devină fluturele. Să zboare şi să aibă acel sentiment total de libertate.

D: Transformare.

L: Da. Dar are nevoie de o mică înghiontire, pentru a-şi aminti de acea fiinţă jucăuşă, care este ea de fapt. Care să o ajute să-şi permită să simtă această experienţă pe deplin, în inima şi fiinţa ei. Să nu se simtă restricţionată în vreun fel. Ea este complet liberă aşa, datorită luminii şi frumuseţii ei şi a expresiei depline a acelei bucurii jucăuşe. Nu este niciodată nevoie să fii restricţionat în vreun fel.

D: Dar a trecut prin multe restricţii în viaţa ei de până acum, nu-i aşa?

L: Da, a făcut-o. Şi asta trebuia să fie pe deplin experimentat, dar nu mai trebuie să zăbovească în asta, pentru că poate avea mai multă expansiune a experienţei acum şi poate avea un loc unde să avanseze şi să se mişte mai liberă. Ea trebuie să se mişte mai liberă.

D: De ce a trebuit să experimenteze aceste lucruri care s-au întâmplat în viaţa ei?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

L: A fost din cauza nevoii ei de a se înţelege pe deplin. Pentru a vedea cine este ea prin contrast. A fost pentru a-i arăta prin acea experienţă, prin contrast, că va prevala întotdeauna, chiar şi în cele mai întunecate momente. în cele mai întunecate ore. Ea este întotdeauna lumina luminii şi va străluci mereu. A învăţat că este rezistentă şi că se mişcă mereu în acea direcţie, pentru că asta este ea.

D: Indiferent de cât de întunecată pare a fi situaţia, ea poate trece prin orice.

L: Absolut! Ea trece prin asta. Ea trece prin asta cu eleganţa şi rezistenţa ei incredibilă.

D: De aceea ai vrut să îi arăţi acea viaţă neobişnuită.

L: Da, pentru că asta este ea cu adevărat.

D: Dar persoana care a ucis-o? A fost cineva pe care îl cunoaşte în viaţa ei actuală?

L: Nu ştiu dacă este în viaţa ei actuală, dar simbolizează toată manifestarea brutalităţii care este experimentată în această densitate. Dar lumina va triumfa şi va învinge întotdeauna. Densitatea şi întunericul vor fi mereu învinse şi risipite, pentru că nu mai există ceva care să o ţină jos.

D: Deci nu trebuie să fie o persoană, este doar ceva simbolic?

L: Simbolic, da. Cu toate acestea, ea a cunoscut în vieţile trecute oameni cu autoritate, care au ţinut-o captivă şi i-au cauzat destul de multă durere şi suferinţă.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Dar a trebuit să treacă prin acele lucruri, pentru a ajunge acolo unde este acum.
L: Oh, da! Ea este mult mai puternică acum.

Apoi am pus întrebarea „eternă” la care toată lumea caută răspuns: „Care este scopul ei în viaţă?”

L: Când intră în bucuria ei, ea ştie ce trebuie să facă, iar când se foloseşte de acea bucurie, lucrurile se desfăşoară firesc. Ea nu trebuie să se gândească la asta. Trebuie doar să se mişte în acea direcţie. Oriunde se simte uşoară, când intră în starea de lejeritate. Lasă lucrurile să curgă, aşa cum a făcut sirena. Lasă-te în curgere şi fii parte din ea. Să nu îţi fie frică să o îmbrăţişezi ca mod de exprimare. Să ştie că are întotdeauna răspunsul la întrebări. Că nu trebuie să le găsească în nicio carte sau din alte surse. Să ştie că are întotdeauna în interiorul ei tot ceea ce este necesar. Ea este completă şi întreagă. Nu există bucăţi care să fie rupte şi ea este complet vindecată şi bine. Ar trebui să facă orice o atrage şi orice o face fericită. Ar trebui să facă orice îi doreşte inima. Cerul este limita şi ea are libertate totală şi deplină, fără ca ceva să o împiedice să experimenteze şi să simtă bucuria. Să nu mai ia viaţa în serios, atât de mult. Să nu se reţină simţindu-se obligată sau având un sentiment de vinovăţie sau ruşine, să simtă că este destul de bună. Toate acestea sunt depăşite acum. A reţinut-o frica. Dar se poate elibera de frică acum.

D: Frica este o emoţie foarte puternică.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

L: Da, şi ea a avut multe confruntări cu frica în viaţă. Acum poate să îi dea drumul. Trebuie doar să se joace mai mult. Să fie mai mult în spaţiul de joacă, în acea joacă copilărească şi în jocul de sirenă! Asta este ea. întotdeauna a fost ea.

Linda a primit apoi informaţii despre copiii ei. Ca orice mamă, era preocupată de ei. Dar i s-a spus să elibereze strânsoarea în care îi ţine şi să le permită libertatea de a-şi urma propria cale. îi împiedica să îşi înveţe propriile lecţii, fiindcă îi restricţiona.

Apoi am abordat problemele de natură fizică ale Lindei. Avea probleme cu stomacul. SC s-a concentrat pe acea zonă. „La fel ca sirena, ea trebuie să dea drumul la toate tensiunile, la toate responsabilităţile, la toate vieţile în care a fost torturată şi a avut acele experienţe grele. Ele sunt depăşite acum! Sunt lucruri care aparţin trecutului. Să fie lumină şi energie iubitoare, să simtă asta. Mai ales când mănâncă: când vede mâncarea pe care o ingerează, să o vadă ca fiind uşoară. Să simtă că trăieşte, că iubeşte energia luminii, în fiecare muşcătură pe care o ia, în fiecare înghiţitură şi să vizualizeze acea energie coborând prin gât şi esofag, până în stomac. Să simtă acea lumină, să simtă acea energie în timp ce mănâncă. Ea nu mănâncă pietre. Ea nu mănâncă nimic care conţine mâzgă. Este lumină, lumină vie, mâncare uşoară hrănitoare, care este energie.”

D: Linda a spus că a avut o alergie. Ea

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

nu poate mânca nimic în afară de alimente crude.

L: Felul în care mănâncă, felul în care priveşte hrana e problema. Există un fel de stigmatizare a mâncării. A existat un fel de constrângere şi de greutate a fricii în jurul ei, astfel încât atunci când ea ingerează hrana, are o reacţie de genul „O, Doamne, iar trebuie sa fac asta!" Iar corpul reacţionează la asta şi spune „Oh, iar mâncare! Să intrăm în modul de supravieţuire." Nu poate face decât atât. Ea trebuie să adopte o abordare diferită a modului în care mănâncă şi a preparării mâncării. Trebuie să pregătească mâncarea într-un mod în care să simtă, să vadă şi să vibreze energia superioară înainte de a o introduce în corpul ei, şi să aibă încredere în acea energie. în loc să se gândească la mâncare ca la ceva care o va ucide, care o va otrăvi. Mâncarea nu este ceva care să îi facă rău, nu ar trebui să se teamă de asta. I-a fost foarte frică în alte vieţi în care a fost otrăvită sau mâncarea i-a făcut rău. Trebuie să simtă forţa vitală a hranei. Să simtă în corp energia iubitoare, hrănitoare, vibrantă, radiantă şi dătătoare de viaţă, în fiecare muşcătură pe care o ia, în fiecare înghiţitură pe care o consumă. în cele din urmă, nu va mai trebui să mănânce. Va inspira aerul şi cu fiecare respiraţie, va absorbi forţa vitală în corpul ei. Dar atâta timp cât este aici, poate consuma hrană şi poate simţi în ea acea forţă vitală, acea energie vitală pe care o primeşte în corpul ei.

D: Mi-ai mai spus că vom ajunge până la urmă în punctul în care nu va mai trebui să mâncăm.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

L: Nu va mai trebui să mâncăm. Pare a fi o necesitate acum, dar nu va mai fi în viitor. Nu există nimic în alimente, care să îi facă rău. Este doar interpretarea ei.

Capitolul 5
O VIAŢĂ ÎNTRERUPTĂ

William era un bărbat de cincizeci de ani care părea să-şi fi petrecut viaţa rătăcind şi căutând ceva, dar nu ştia ce. Nu s-a căsătorit niciodată şi nu a avut copii. Avea o slujbă bună, dar era neliniştit şi se gândea că trebuie să existe altceva care să îl facă fericit. Poate vindecarea prin sunet? Făcuse multe cursuri şi făcea parte din diverse grupuri metafizice, dar se simţea jenat atunci când abilităţile sale psihice erau recunoscute. Simţea nevoia să păstreze secrete aceste lucruri, ceea ce nu făcea decât să îi sporească sentimentul de izolare.

Când William a intrat în scenă era total confuz în ceea ce priveşte locul în care se afla şi a întâmpinat dificultăţi în a găsi cuvintele care să descrie ceea ce vedea. Era un mediu total străin şi nu găsea nimic la care să se raporteze. „Este întuneric. Un loc din piatră sau aşa ceva, dar are o textură. Este un material negru, cu linii gri în el. Mă îndepărtez de el şi îl privesc. Par a fi multe piese mici puse împreună, pentru a forma un perete mare sau o formaţiune. Sunt ascuţite sau cu şase laturi sau aşa ceva, şi par aranjate artificial. Dar e puţin prea neregulat pentru un perete. Mă uit în jos la pământ şi simt că există vegetaţie în jur, dar nu o pot vedea cu adevărat.”

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Crezi că este un zid sau o parte a unei structuri?

W: Pare natural. A fost aranjat aşa, dar nu pot spune dacă sunt cristale sau nu. îmi aminteşte de bazalt, este ascuţit. Nu ştiu ce scop are. Este ca un zid sau o graniţă, dar este doar această formaţiune acolo. E uriaş. Abia îi văd vârful... de parcă ar urca până la cer.

D: Poţi să vezi cât de departe merge zidul, dacă este un zid?

W: Urcă în stânga. Pământul se ridică, aşa că aş putea merge pe acolo şi poate că în cele din urmă aş ajunge deasupra peretelui. Şi în cealaltă direcţie care este în dreapta mea, se pare că merge mai departe. Nu ştiu dacă îi pot vedea capătul. Se pare că e în apă cumva, în partea dreaptă. Este foarte mare.

D: Ai spus că simţi că există vegetaţie în jurul tău?

W: E ca vegetaţia deşertului. Ca cactusul spinos, cu frunze lungi, cu frunze ascuţite. E foarte sterp. Nu pot să mă întorc. Nu ştiu de ce nu mă pot întoarce, îmi văd picioarele, dar nu mă pot întoarce să văd nimic.

Apoi l-am rugat să îşi descrie corpul şi îmbrăcămintea şi s-a simţit din nou confuz şi derutat.

W: îmi văd picioarele şi tălpile. Par plate. Se pare

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

că sunt acoperite cu ceva dintr-o singură bucată.

D: Uită-te la restul corpului tău. Ce haine porţi? (Pauză lungă)

W: Nu ştiu. Stai puţin. Nu ştiu cum arată corpul meu. Nu am impresia că port ceva. Are o singură culoare uniformă. Braţul meu drept pare deschis la culoare, alb. Braţul drept este diferit de restul corpului. Este alb. Restul corpului este de culoare cenuşie, maronie, verzuie.

D: (Eram la fel de confuză) Dar ceea ce ai pe picioare, este separat de restul?

W: Nu, este la fel. Dintr-o singură bucată. Urechile mele sunt diferite, sunt lungi şi atârnă, aproape ca urechile unui câine. Am ochii negri. Nu îmi văd gura sau bărbia. E ca şi cum capul intră direct în trunchi.

D: Ai păr? (Nu) Dar poţi să auzi şi să vezi, nu-i aşa? (Da) Ei bine, uniforma asta sau ce porţi, îţi ajunge până la gât?

W: Nu este îmbrăcăminte. Este o piele. Este pielea mea. îmi acoperă tot corpul. Am această senzaţie când îmi mişc capul spre dreapta... ca şi cum s-ar smuci pielea... parcă s-ar întinde, dar este mişcarea mea naturală. Mă lipesc de perete. Acesta este motivul pentru care nu pot să mă întorc. Mă agăţăm de acest perete şi nu îmi pot da drumul.

D: Deci nu stai pe pământ?

W: Am crezut la început că stau pe pământ, dar nu mă pot întoarce. Sunt cumva cu faţa la perete. Parcă m-aş agăţa de el. Pot să mă uit în jos şi picioarele mele ating cumva pământul, dar nu pot sta pe ele. (E nedumerit) Şi mă ţin de chestia asta roşie şi albă, din dreapta mea. Nu ştiu ce este.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Vom afla la momentul potrivit. Dar dacă te ţii de perete, cum arată mâinile tale? (Pauză lungă)

W: Ca la o salamandră.

D: Ce înţelegi prin salamandră?

Am avut mulţi clienţi care s-au întors în vieţi în care erau animale, aşa că acest lucru nu m-a surprins.

W: Am un fel de chestie interesantă... cu care mă pot prinde. Nu sunt mâini. Sunt mai degrabă ca nişte picioare. E ca şi cum aş fi un fel de salamandră, un fel de... (îşi caută cuvintele) fiinţă?

D: Deci nu ai degete opozabile şi un deget mare?

W: Nu, dar mă pot prinde. Pot să mă ţin de acest perete. Simt că vreau să cobor pe pământ. Pe perete e nisip. Pot să merg în partea de sus a peretelui, dacă vreau. (Pauză) încerc să-mi dau seama cum să cobor fără să cad. Mă pot întoarce cu faţa în jos şi apoi plec. Pot să fac asta. Cobor pe nisip. Şi totul e mare! Totul este mare!

D: Eşti într-o poziţie din care poţi vedea ce este în cealaltă direcţie.

W: Da. Nu mă pot ridica suficient de sus ca să văd dincolo de... în faţa mea sunt aceste plante spinoase şi pot vedea prin ele. Pot vedea cerul. Cam asta e. Pot să mă deplasez. Vreau să merg înainte şi în sus. Vreau să văd mai mult. Sunt stânci la stânga acestor pietre negre.

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

D: Sunt diferite de pereţii aceia? (Da)

Asta putea dura foarte mult, aşa că am condensat timpul până când a reuşit să ajungă deasupra peretelui şi mi-a putut spune ce putea să vadă din poziţia aceea. „Dacă mă urc deasupra acestui perete negru şi stau cu spatele la el, văd piatra naturală din stânga mea. în depărtare este o apă şi ceva asemănător cu pinii în faţa mea. Văd munţi şi insule în depărtare, la dreapta.

D: Deci este diferit. Nu e totul steril.

W: Nu.

D: Vezi vreo construcţie?

W: Nu, totul e natural.

D: Mai sunt şi alte fiinţe înjur? (Nu) Doar tu singur? (Da) Ce simţi despre acest loc? Crezi că e locul tău acolo?

W: Simt că vreau să fiu în altă parte. Mă simt confortabil. Nu mă simt ameninţat, dar parcă ar trebui să fiu în altă parte.

D: De parcă nu locuieşti acolo sau nu aparţii acolo, asta vrei să spui?

W: Mă aflu aici. Trăiesc aici. Am locuit aici, dar asta nu poate fi tot ce există. Trebuie să fie mai mult. Nu am nici o idee ce... Vreau doar să fiu. Doar să trăiesc în pace, într-un loc unde nu există nicio ameninţare. Parcă aş fi singur. Aceasta este o insulă şi pare să fie a mea. Dar s-ar putea să mai fie şi alţii ca mine, pe alte insule din depărtare. Mă uit încercând să văd dacă mai este ceva pe celelalte insule. Există o

structură în depărtare, dar nu ştiu dacă este naturală sau nu.

D: Dar cum ai ajuns în acest loc?

W: Parcă m-aş fi născut aici. Nu ştiu... parcă aş fi vrut să fiu aici.

D: Dar pari a fi singur acolo? (Da) Asta mă întrebam. Cum ai ajuns acolo? Poţi vedea, dacă vrei.

W: (Pauză) Am fost pus aici.

D: Vorbeşte-mi despre asta.

W: A fost împotriva voinţei mele. Dar am acceptat asta. Nu există stres. Dar am fost mutat aici împotriva voinţei mele.

D: Cine te-a adus acolo şi te-apus acolo?

W: Alte fiinţe... Ele cred că îmi fac o favoare.

D: Seamănă cu tine?

W: Nu, ei nu sunt ca mine. Ei au putere asupra mea. Ei sunt mai puternici ca mine. Ei pot face ce vor cu mine.

D: Cum te-au adus acolo? (Pauză) Poţi vedea.

W: Văd...! Nu ştiu ce este asta. Nu ştiu ce văd. Văd ceva de culoare argintie... E ceva argintiu şi unghiular. Este o maşină sau aşa ceva. Nu simt că ar fi o fiinţă vie.

D: Cum arată aceste fiinţe care te-au adus acolo?

W: Sunt mult mai mari decât mine, asta e tot ce pot spune. Parcă nu se potrivesc în acel obiect. Nu

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

ştiu de ce am văzut acel obiect. Nu ştiu încă ce este.

D: Ei nu seamănă cu tine?

W: Nu. Tot ce pot vedea este că... alb. Au pielea albă.

D: Dar te-au adus acolo împotriva voinţei tale?

W: Da. Erau bine intenţionaţi. Au crezut că mă ajută.

D: Puteai să stai unde ai fost?

W: Nu. Nu a fost alegerea mea. Tocmai au decis să mă mute.

D: Să vedem cum arăta locul unde ai fost înainte să te mute. Ne putem deplasa înapoi în timp. Cum era locul acela?

W: Erau o mulţime de pietre. Era un loc foarte uscat şi eram cu alţii ca mine.
Văd că ne târâm prin nisip.

D: Zâmbeşti. Ţi-a plăcut acolo?

W: Da... mă simţeam fericit, jucăuş. Era multă vegetaţie înaltă şi spinoasă... foarte înaltă. Ceilalţi sunt gri şi se mişcă. Locuim printre stânci.

D: Ce măneai acolo ?

W: Mă hrăneam cu plante.

D: Dar ai fost fericit acolo. (Da) Atunci ce s-a întâmplat?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

W: Toată lumea aleargă ca să scape.

D: De ce anume încearcă să scape?

W: De acest lucru care a blocat lumina. Nu este întuneric, dar este deasupra capului şi blochează soarele, lumina. Foloseau un fel de echipament care extrage materialul de acolo unde ne aflăm. Trage totul în sus şi mă trag şi pe mine cu molozul, în sus.

D: Cu molozul?

W: Pietrele, totul... pietrele, pământul, tot.

D: Este ceva ce voiau să folosească ?

W: Da. Şi m-au găsit.

D: Deci ai fost absorbit odată cu pământul?

W: Da... şi m-au găsit.

D: Erai cu molozul?

W: Da. Şi ca să mă ajute, m-au pus acolo unde eram.

D: Nu te-au putut duce unde erai la început?

W: Nu au făcut-o. Am scăpat înainte de asta. Nu ştiu

dacă au vrut sau nu. Am scăpat şi am fugit.

D: Deci au vrut să te ducă într-un loc similar cu cel din care ai venit?

W: Da. în acea parte a insulei. Nu sunt sigur că plantele creşteau acolo în mod natural. Cred că

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

încercau să amenajeze locul pentru mine, ca să fie ca acasă.

D: Deci au fost cu adevărat buni cu tine, nu-i aşa?

W: Da, au fost.

D: Deci nu ar fi trebuit să fii transportat acolo. (Nu) Dar acum eşti acolo şi nu ai pe nimeni altcineva de felul tău în preajmă, nu-i aşa? (Nu) Ce simţi despre asta?

W: E trist.

D: Aş fi crezut că ar fi fost mai uşor să te ducă înapoi.

W: Nu au putut. Nu s-au mai întors acolo.

D: Deci nu era ceva normal ca ei să ridice o astfel de creatură. Este corect?

W: Nu, a fost un accident.

D: Dar este trist, pentru că eşti departe de casa ta şi de semenii tăi.

W: E frumos. Mi-au făcut un habitat drăguţ. S-au asigurat că nimic nu îmi poate face rău.

D: Deci ţi-au vrut binele, nu-i aşa? (Da) Dar ar fi nevoie de unele ajustări, nu-i aşa?

W: Da. Simt că mă aflam acolo de mult, mult timp.

D: Deci te-ai obişnuit până acum ?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

W: Da.

D: îți este dor de ceilalți ca tine? (Da) Mă întrebam dacă te simți singur.

W: îmi este dor de ceea ce e familiar. A trebuit să mă adaptez aici, pentru că nu este normal. Au încercat să fie cât mai mult ca acasă, dar nu a fost la fel.

D: Da, dar măcar au avut intenții bune.

W: Da, sunt foarte binevoitori. Le pare foarte rău că mi-au întrerupt viața. Au făcut tot posibilul ca să repare lucrurile.

D: Şi ai spus că aceste ființe aveau mai mult sau mai puțin „piele albă”?

W: Nu le-am văzut pe toate, dar da, au pielea albă.

Părea că acest tip de existență solitară ar putea dura mult timp, așa că am decis să-l mut într-o zi importantă în care se întâmplă ceva. Nu știam dacă va fi capabil să găsească o zi care să fie diferită de existența sa singuratică obișnuită. Ce ar putea fi considerat important? De obicei, într-o viață simplă ca aceasta, singura zi importantă ar fi ultima zi, în care a murit. în cazul lui William, ultima zi a fost dramatică.

W: Văd ceva ca un cerc. Este un fenomen natural. Este foarte strălucitor, o cometă sau un meteorit.

D: Pe cer?

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

W: Da, vine şi se izbeşte... E atât de mare. Loveşte pământul în depărtare.

D: îl vezi cum coboară la pământ? (Da) Ce s-a întâmplat când a lovit pământul?

W: Era strălucitor, iar pământul s-a prăbuşit peste

mine.

D: Chiar dacă s-a lovit la depărtare?

W: Da, a fost imens! S-a lovit în apă şi a distrus totul.

A dislocat apa peste tot.

D: Şi apa a venit peste insula unde te găseşti? (Da) Dar acum ai ieşit din corp, nu-i aşa? (Da) Acum poţi să îl priveşti de sus şi să vezi cum arată, dintr-o

perspectivă diferită.

W: Da. Corpul meu este strivit pe o latură. Este un

fel de şopârlă sau salamandră. *D: Dar puteai să*

mergi şi în picioare, nu-i aşa?

W: Nu, nu puteam. Am reuşit să stau în picioare doar

când am fost lângă perete.

D: Bine. Dar acum că eşti în afara corpului, unde trebuie să mergi? Ce simţi? Trebuie să mergi undeva?

W: Mă simt liniştit. Foarte liniştit. Parcă plutesc... foarte liniştit. Mă simt reconfortat.

D: Din această perspectivă, poţi privi înapoi

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

la întreaga viaţă. Fiecare viaţă are o lecţie. Crezi că ar fi ceva de învăţat dintr-o astfel de viaţă?

W: Apreciez că s-a avut grijă de mine (cât de mult au putut oamenii aceia), că am putut să trăiesc. Nu am fost ameninţat de nimic acolo. Sunt recunoscător pentru asta.

D: Fiecare viaţă are un scop. Care crezi că a fost scopul acelei vieţi?

W: Să accept schimbarea.

D: A fost o schimbare, nu-i aşa? (Da) Să te îndepărtezi de tot ceea ce ţi-a fost familiar.

W: Să ai încredere... şi să se aibă grijă de tine.

D: Bine. Hai să vedem unde trebuie să mergi mai departe. Există cineva care te ia şi îţi arată ce trebuie să faci în continuare?

W: Da. Simt că are aripi. (Chicoteşte) Ea îmi zâmbeşte. E foarte dulce. E luminoasă şi are aripi. E luminoasă şi transparentă ca sticla, aproape că poţi vedea prin ea. Are o faţă foarte frumoasă, cu ochi plini de bunătate.

Mai târziu când William s-a trezit, a păstrat în minte o imagine a acestei fiinţe cereşti. El a spus că era foarte frumoasă, cu haine compuse din fire colorate de
lumină. Este posibil ca aripile să nu fi fost aripi, ci fire de lumină.

W: Mă ţine de mână şi mă conduce. Arată spre

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

ceva. Vrea să văd frumusețea. Mă ajută să văd frumusețea, în toate lucrurile. Este vorba despre viața în care am fost luat de la prietenii mei. Ea vrea să văd frumusețea în toate. îmi amintește cât de frumos și satisfăcător a fost totul, acolo unde eram. Cum m-a mulțumit, în sufletul meu.

D: Deși erai singur.

W: Da. A fost una din compensații. Ea îmi amintește cât de iubit sunt. (începe să plângă)

D: Te duce undeva ?

W: în următorul loc, spune ea. Acolo sunt oameni. E lumină deasupra capului. E multă activitate aici.

D: Cum arăți acum ?

W: Nu prea am o formă. Simt că am picioare plate, talpa are o piele între degete. Par a fi scund, relativ scund... rotunjor. (Râde)

D: Să vedem unde te duce, în acest loc aglomerat.

W: Există un bărbat care mă ajută. El vorbește cu mine. Ea este încă cu mine. Ea este în spatele meu, la stânga. Bărbatul îmi vorbește despre ceea ce urmează să fac.

D: Ce îți spune?

W: Este amuzant. (Râde) Stă cu capul în hârtii și se uită în sus la mine. Este foarte amabil și are simțul umorului. Cred că știe unde am fost și vrea să fiu fericit. Stă în spatele unui... e ca un fel de podium sau birou, ceva de genul ăsta. Se uită la mine cu coada ochiului și zâmbește, de parcă știe totul despre mine. (Râde)
O altă imagine pe care William a păstrat-o la

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

trezire, a fost cea a acestui bărbat. A spus că era chel şi purta ochelari mici verzi prin care privea jucăuş, în timp ce studia hârtiile.

D: Ce părere are despre viaţa pe care tocmai ai părăsit-o? Spune ceva despre asta?

W: Da, spune că uneori aceste lucruri sunt necesare. (Am râs amândoi.)

D: Trebuia să fie aşa ?

W: Nu. Dar când se întâmplă, el spune că trebuie să luăm tot ce e mai bun din asta, care să ne ajute să ne simţim în regulă cu ceea ce s-a întâmplat.

D: Dar tu oricum te-ai adaptat şi ai acceptat lururile, nu-i aşa?

W: Da. Lor le pasă cu adevărat. Vor să se asigure că este în regulă. Să mă simt bine. Iar eu mă simt bine.

Când s-a trezit, William şi-a amintit mai multe despre fiinţa care îl luase. A văzut că fiinţa care l-a pus acolo era albă. Nu putea vedea mai mult, dar ştia că era foarte mare. La trezire, şi-a dat seama că ceea ce vedea era mâna ei. Era mic şi îi stătea în palmă. A simţit o dragoste incredibilă care venea de la ea. Simţea că nu îi putea face rău şi că îl luase fără să vrea. Că se simţea obligată să recreeze pentru el un mediu propice, în care să trăiască. Era plină de compasiune!

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

W: Voia doar să se asigure că totul este în regulă şi să înţeleg că a fost un fel de misiune. A întrebat dacă mă interesează şi chiar mă interesează. Mă face să declar asta, înainte să îmi spună mai multe. îmi zâmbeşte. Este în regulă. înţeleg că există o latură serioasă, dar aşa sunt ei. Vor să se asigure că nu rămâne nimic neterminat, în această ultimă experienţă. Şi că sunt în regulă, ca să merg înainte. Mă îndrumă de parcă treaba lui este să se asigure, înainte de a mă muta în următorul loc. Şi mă întorc la frumoasa doamnă înaripată. Ea mă ia şi mă conduce.

D: Unde te duce?

W: Este un loc diferit, o cameră cu tavane luminoase. Mergem undeva sus. E la un alt etaj. E o cameră foarte mare şi sunt mulţi oameni aici. îmi aştept rândul. Aici toată lumea primeşte instrucţiuni.

D: Ce fel de instrucţiuni?

W: Sunt instrucţiuni generale. Să vedem. Ne ajută să ne amintim. Ei apreciază ceea ce facem, ceea ce am convenit să facem şi vor să ştim că se va avea grijă de noi şi vom fi ajutaţi. Vor să ne amintim asta. Vom merge împreună undeva. Acesta este un loc de întâlnire în care ne-am adunat cu toţii şi avem ceva în comun. Vom avansa împreună rapid, dar va fi foarte greu pentru fiecare dintre noi. Dar el ne spune că vom fi bine.

D: Ai spus că a fost o misiune. Putem condensa timpul până când vine rândul tău, când vorbesc doar cu tine.

W: Sunt trei inşi acolo, iar unul din ei vorbeşte. îmi spune că vor fi dificultăţi în misiunea mea, dar că este în regulă. Sunt de acord cu asta. Acest lucru a fost stabilit cu foarte mult timp în urmă.

D: îţi spune care vor fi dificultăţile?

W: Uitarea. Acesta este lucrul care îi îngrijorează cel mai mult... că vom uita ce am venit să facem aici.

D: Ştii ce ar trebui să faci?

W: Eu port informaţiile.

D: Ce vrei să spui?

W: întreb. (Pauză) Eu sunt cel care vede şi ştie ce lipseşte, şi port în mine ceea ce este necesar. Nu e ceva specific. E greu de descris.

D: Ori de câte ori te întorci într-un corp sau ce vrei să spui?

W: Pentru acest grup. Dacă s-a schimbat ceva, când plecăm cu toţii sau când ceva nu merge bine. Trebuie să compensez asta.

D: Dar ţi-au spus că cea mai mare problemă este că vei uita ce trebuie să faci?

W: Da, iar una din poliţele de asigurare este că suntem mulţi. Suntem ca un suport de rezervă. Presupun că asta se înţelege prin „a purta informaţiile". Noi susţinem.

D: Ce susţineţi?

W: Misiunea principală.

D: Care este misiunea principală?

W: Nu ştiu. Eu voi ajuta misiunea principală a celorlalţi. Eu îmi aduc doar contribuţia mea.

D: Deci nu ştii care este misiunea principală a celorlalţi?

W: Am o idee generală... Există probleme. (Pauză) E vorba de evoluţie. Vorbesc despre asta ca şi cum ar fi o problemă legată de evoluţie... Sunt multe evoluţii ale vieţii şi toată lumea participă la misiunea generală. Nu ştiu nimic concret. Dar port în mine informaţii. Susţin evoluţia.

D: Deci tu nu ai de a face cu misiunea principală?

W: Nu cred.

D: Dar ai spus că eşti ca asigurare.

W: Da, o rezervă. Dacă cineva eşuează, aş putea să îi preiau imediat rolul.

D: Dar nu vei şti asta, nu-i aşa? (Nu) Au spus că asta e una din probleme. S-ar putea să uiţi, când intri din nou în corp.

W: Mi s-a spus că ne vom activa dacă va fi necesar să ne amintim, dar nu ştiu ce înseamnă asta cu adevărat. Se va întâmpla ceva care mă va face să îmi amintesc, dacă serviciile mele sunt necesare.

D: Altfel nu trebuie să ştii nimic?

W: Corect.

D: Cum te simţi în legătură cu această sarcină?

W: Bine. Experienţele pe care le-am avut în trecut au de a face cu asta. Duc la îndeplinirea acestei sarcini.

D: în toate celelalte vieţi ale tale?

W: Da, totul a avut de a face cu asta.

D: Ştii unde trebuie să mergi pentru a îndeplini această misiune?

W: Am fost în mai multe locuri. Unul dintre ele este Pământul.

D: Ce simţi despre a merge pe Pământ?

W: Acolo e greu. Asta ne-au spus. Acolo e greu. Dar sunt bine, pentru că eu am vrut să fac asta. Nu e ca şi cum nu aş fi avut de ales. Am putut să aleg. Aşa se simte. Eu vreau să fac asta.

D: Deci oricum nu ai refuza această misiune.

W: Corect... nu acum.

D: Dar ai spus că e greu pe Pământ. Ţi-au spus la ce să te aştepţi şi de ce este greu?

W: Da, cea mai mare problemă este uitarea. Vei uita totul şi există distrageri, miau vorbit despre distrageri. Şi există ceva în felul în care se va întrupa fiecare individ. Genetica distrage atenţia... neintenţionat şi se poate evita, spun ei. Nu ştia sigur care vor fi distragerile. Suntem cât de pregătiţi ne-au putut ei face.

D: Dar Pământul este o planetă unde nu te poţi pregăti pentru toate provocările, nu-i aşa?

W: Corect. Asta spun ei. Ei vorbesc despre aceste părţi ale geneticii, care sunt neintenţionate. Dar ei sunt acolo. Şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a ne ajuta şi a ne susţine, ca să nu apară probleme. Mai mult nu pot face pentru a ne ajuta. Dincolo de asta există un risc pe care ni-l asumăm, pentru că nu ştim ce alte probleme ar putea să apară.

D: Dar eşti pregătit să mergi înainte şi să o faci. W: Bineînţeles că da.

D: E următorul pas. E următoarea aventură.

Apoi l-am pus pe William să lase acolo micuţa creatură şi să se îndepărteze de scenă, ca să pot chema SC-ul. Desigur, prima întrebare pe care o pun de fiecare dată, este de ce i s-a arătat acea viaţă neobişnuită.

W: Avea nevoie de aceste informaţii, pentru a şti că se are grijă de el. Are nevoie de ele în viaţa asta. îi este frică. Se simte separat, din cauza tuturor experienţelor sale de aici. Amintirile îi spun că este separat, dar nu este aşa. Oricât de separat s-ar simţi, de fapt nu este aşa. Trebuie să aibă încredere în asta.

D: Era foarte diferit în acea viaţă, nu-i aşa?

W: Da. Acea experienţă l-a învăţat să fie plin de compasiune faţă de alţii care sunt diferiţi de el. Este unul dintre motivele pentru care a ales ceea ce este diferit de ceilalţi, din propria viaţă.

D: Cu toţii suntem oameni care ne urmăm propria călătorie, nu-i aşa?

W: Da. Urmează ceva care îi va cere să nu judece atât de mult.

D: Crezi că a judecat prea mult în trecut?

W: A judecat ceea ce era diferit, percepând acel lucru ca mai puţin evoluat sau neevoluat. A judecat în acest fel, fără să îşi dea seama. El nu îşi dă seama că face asta.

D: Dar ai spus că urmează ceva care îl va ajuta să înţeleagă acest lucru?

W: Da, e vorba de interacţiune. I se va cere la mai multe niveluri interioare mai degrabă decât exterioare, să interacţioneze cu diferite specii pe care nu le-a mai văzut până acum. Şi este important că are în memorie, în experienţă, aceste
lucruri. Este important ca el să fie conştient de aceste lucruri când lucrează cu aceşti indivizi diferiţi, ca nu îi stea nimic în cale, când va lucra cu aceste specii diferite. Pentru că a aparţinut şi el unei alte specii şi trebuie să îşi amintească acest lucru.

D: îmi poţi spune mai multe despre aceste specii cu care va lucra?

W: Vor fi non-umanoide. Unele din ele vor fi fiinţe de Lumină cu aspect umanoid. Dar vor exista şi specii non-umanoide şi evoluţii care vor necesita informaţiile pe care le deţine. Vor fi orice îţi poţi imagina. Unele specii pe care nu le-a mai văzut, vor fi un fel de amfibii. Este important să aibă în minte acea amintire din viaţa de amfibian, pentru că va interacţiona în primul rând cu ei.

D: Va fi o interacţiune conştientă?

W: Nu. Dar va avea amintiri. Nu este o rememorare conştientă a amintirilor. Vor ieşi la suprafaţă. Vor fi chiar sub suprafaţă. Va lucra cu ele. în această viaţă a ales să păstreze multe dintre aceste lucruri separate de conştientizarea din starea de veghe, fiindcă ar împiedica unele dintre lucrurile pe care trebuie să le facă. De fapt, el preia informaţiile pe care le învaţă aici şi le împărtăşeşte cu alte forme de evoluţie. Unele din ele se confruntă cu experienţe foarte asemănătoare cu cele prin care trece Pământul acum.

D: Deci vor interacţiona cu el la un alt nivel? (Da) Dar s-ar putea să îşi amintească fragmente?

W: Corect.

D: Ca nişte vise?

W: Le va conştientiza. Dar nu îşi va aminti întreaga interacţiune. îşi va aminti doar fragmente din ea. Este în „agenda" lui de lucru să dezvolte un sentiment de încredere. Vor exista alte lucruri, de care se va ocupa mai târziu. I se cere să facă doar ceea ce s-a angajat să facă pe acest Pământ, cu amintiri minime. în caz contrar, ar interfera cu procesul. El a interacţionat cu alte fiinţe, toată viaţa lui. S- a oferit voluntar pentru a face asta. Uneori a fost vorba de informaţii genetice. El pune capăt liniei sale genetice, pentru că nu are copii. Şi există informaţii importante în genetica sa. Acesta este motivul pentru care i s-au prelevat atât de multe probe simultan, din mai multe tipuri de organe. Ne dăm seama că amintirea acestor lucruri a provocat unele traume. Corectăm asta acum.
Prelevarea de probe în timpul răpirilor extraterestre are loc atunci când este extrasă o cantitate mică de ţesut din diferite părţi ale corpului, pentru a determina starea de sănătate a corpului uman. Răpirile sau vizitele, cum preferă el să le numească, sunt doar momente în care extraterestrii îşi verifică propriii „oameni". Ei constată cum se descurcă aceştia în mediul terestru şi îi ajută, dacă este necesar.

D: Vreau să înţeleg exact ce vrei să spui. E vorba de anumite tipuri de organe?

W: Da. Splina, ficatul, puncte multiple din ţesutul moale, din cartilaj. Lui William i s-au prelevat probe când era tânăr, pentru că pune capăt unei linii genetice. Nu are copii. Au fost mostre genetice foarte mici. Nu i s-a făcut niciun rău.

D: Ce vor face cu acele mostre pe care le-au luat?

W: Le vor stoca. Vor fi folosite mai târziu. Există informaţii în genetica lui, care sunt necesare.

D: La ce vor fi folosite mai târziu?

W: Sunt un fel de seminţe.

D: Seminţe ca munca mea? (Da) Se spune că aşa a început viaţa pe Pământ, nu- i aşa? (Da) Au spus că la început a existat viaţa monocelulară... iar eu i-am întrebat: „De unde au venit celulele?" Au spus că le adună de peste tot.

W: Corect. Există o componentă corectivă, în genetica lui. O componentă de auto-corecţie, care va fi de ajutor.

D: Ce înţelegi prin componentă autocorectivă?

W: Are de a face cu expunerea la diferite condiţii din mediul înconjurător. Genetica lui învaţă din mediul Pământului. Ea va fi folosită. Unele elemente sunt folosite aici, altele sunt folosite în alte locuri.

D: Pentru că poartă informaţii despre cum să supravieţuieşti în acest tip de mediu?

W: Corect.

D: Ştiu că sunt mulţi oameni care cred că prelevarea de probe este invazivă. Eu ştiu că de fapt lucrurile stau altfel, dar dacă ei ar înţelege pentru ce sunt folosite probele, ar fi mai uşor pentru ei.

W: Da, este corect. E pentru binele lor. E pentru binele lor suprem. Este necesar să îi protejăm. Frica este foarte răspândită aici, pe Pământ.

D: Da, le este frică de orice nu înţeleg.

W: Corect.

D: Dar celulele, ţesuturile sau ceea ce a fost prelevat, este stocat undeva?

W: Corect. Apoi este replicat. Va fi folosit acolo unde este necesar, pentru adaptare şi supravieţuire. Conţine informaţii valoroase.

D: Adaptare dacă mediul se schimbă aşa cum s-a întâmplat pe Pământ?

(Corect) Apoi în altă parte, specia va şti să se adapteze.

W: Nu numai în medii dure, ci şi în proiecte iniţiale de însămânţare.

D: Când sădiţi viaţa în altă parte?

W: Da. Ajută la adaptare... la crearea unor specii mai rezistente... oarecum mai rezistente.

D: Am mai avut un caz, în care o femeie a spus că i-au luat ouăle şi le-au stocat. Şi nu era pentru ea din prezent, ci pentru ea din viitor. (Capitolul 29 din cartea Cele Trei Valuri de Voluntari şi Noul Pământ). Nu am înţeles ce înseamnă asta. Poţi explica? Este vorba de acelaşi lucru?

W: Ouăle ei au fost prelevate pentru o locaţie complet diferită... foarte specifică. Ea avea ceva unic, care corespundea unor circumstanţe specifice.

D: Am întrebat: „Asta înseamnă că nu va mai putea produce ouă în viitor?" Şi au spus că va fi ceva diferit. (Da) Deci asta ar fi pentru viitor?

W: Da. Se lucrează la o îmbinare triplă. Atât pot spune. Nu a venit timpul să ştii mai mult.

D: Există multe programe diferite, în care sunt implicate fiinţele.

Este corect?

W: Da, în care este implicat.

D: Dar el nu ar trebui să ştie asta în mod conştient?

W: Deja îşi aminteşte ceea ce trebuie să ştie.

D: îi va face vreun rău să asculte această înregistrare şi să audă aceste informaţii? (Nu) Nu vrem să facem rău nimănui. El voia să ştie care este planul lui, ce a venit să facă pe Pământ.

W: El face ce trebuie. Adună informaţii. Se conectează cu mulţi oameni diferiţi, din diferite categorii sociale. El este un canal de informaţii. Este folosit în diferite locuri. Cariera lui este irelevantă. O poate schimba, dacă preferă. îl vom sprijini în orice va alege. Se învăluie prea mult în emoţia împrejurărilor şi nu mai vede clar ce este în faţa lui. Alegerile îi aparţin. El poate face orice vrea. Se poate întoarce la şcoală. Poate alege o carieră total diferită. Poate avea o fermă, dacă vrea. Poate avea o cafenea, dacă vrea. Poate face orice doreşte. îi vom trimite oamenii de care are nevoie, pentru ca informaţiile din experienţa sa să poată fi transmise mai departe. Este empat şi se conectează la rădăcina emoţiilor altor oameni. A experimentat ceea ce a ales. Nivelul de experienţă necesar pentru a fi transmis altor forme de viaţă şi evoluţie, care trec prin asta. A ales să simtă, dar acest lucru nu este la nivel conştient. Nu are cum să nu simtă aceste lucruri. El se poate proteja de energia emoţională paralizantă care este transferată atunci când preia acele informaţii, dar empatia face parte din misiunea lui. A ales să se identifice cu ceilalţi oameni, din compasiune pentru ei. Legătura lui emoţională cu oamenii de aici şi cu suferinţa lor este unul dintre aspectele la care va trebui să lucrăm. Există o limitare, care în prezent nu poate fi depăşită.

D: Pentru că şi tu ai limite.

W: Corect. Asta face parte din planul lui. Face parte din proiectarea drumului său. Acesta este motivul pentru care a ales să fie singur. Pentru a învăţa să stea acolo unde nimeni altcineva nu este de acord să rămână, pentru a înţelege şi a experimenta ce este acolo, rămânând conectat la Sursă. Indiferent dacă are sau nu o amintire conştientă sau o conştientizare constantă, el este conectat la Sursă. El nu este niciodată despărţit de Sursă. Ea îl apără, îl mişcă şi îl direcţionează. Nu are de ce să se teamă sau să se îngrijoreze, dacă nu ştie ce face. El ştie ce trebuie să ştie. El şi-a ales experienţa, aşa cum s-a desfăşurat ea. Totul este conform planului. Face parte din procesul lui de evoluţie. El ajută foarte mult formele de viaţă şi de evoluţie din alte părţi. Totul este în ordine. Totul se mişcă în ordine, conform planului. Vom fi alături de el.

Capitolul 6

SCHIMB DE LOCURI

Katrina a coborât într-o scenă foarte liniştită, într-o pădure. în apropiere erau mulţi copaci, conifere şi un lac. Erau multe căprioare în jur, din care se remarca în special un cerb cu coarne uriaşe. Nu le era frică de ea. „Eu fac parte dintr-un grup. E ca şi cum ar fi oamenii mei sau aşa ceva. Există un motiv pentru care vreau să fiu cu căprioarele. Cred că mă ascund cu ele... Mă ascund de oameni." Adesea la începutul unei şedinţe, persoana este confuză când încearcă să înţeleagă unde se află şi ce se întâmplă. Dar pe măsură ce oamenii vorbesc, vine mai multă claritate. A văzut că era un bărbat tânăr cu părul lung şi încâlcit, îmbrăcat foarte simplu: era desculţ şi purta doar o un înveliş peste partea inferioară a corpului. Purta o apărătoare de gleznă făcută din seminţe şi un colier din mărgele, de care atârna un dinte. Avea şi un cuţit legat în jurul taliei.

D: Deci nu locuieşti cu adevărat acolo?

K: Am fugit în pădure. (Părea supărat)

D: Unde locuiesc ceilalţi oameni?

K: într-un sat sau trib. Am fugit de ei, pentru a trăi cu animalele.

D: Unde locuiau oamenii?

K: La marginea pădurii. Mai jos. Nu în munţi, ci mai jos într-o vale.

D: Dar îţi place mai mult să fii cu animalele?

K: Da. Oamenii se ucid între ei. Ei ucid animalele. (E foarte trist)

D: Poţi să comunici cu animalele?

K: într-un fel, da. Animalele nu scot sunete, dar pot vorbi cu animalele. Nu le este frică de mine şi mă alertează când vin oamenii acolo.
Oamenii din sat locuiau în colibe făcute din beţe acoperite cu crengi de pin sau brad. Structurile nu trebuiau să fie foarte robuste pentru că se deplasau

mult, urmărind turmele de animale pe care le vânau. „De multe ori nici nu stăteam înăuntru. Sunt altfel decât ei, aşa că rămâneam afară. Au vrut să fiu şamanul lor. Dar îmi cereau să găsesc animale pe care să le ucidă. Nu am vrut să fac asta, aşa că a trebuit să plec. S-au supărat pe mine şi au crezut că sunt rău, pentru că nu am vrut să îi ajut. Au crezut că îmi foloseam puterile într-un mod greşit."

D: Dar nu este o cale greşită, nu-i aşa? (Nu) Mai ai şi alte puteri, în afară de comunicarea cu animalele?

K: Nu ştiu exact, dar se pare că trăiesc cu mai puţină hrană decât ei, fără să mănânc carne. Mănânc diverse lucruri din pădure. Ei credeau că trebuie să mănânce carne.

D: De aceea au crezut că eşti diferit?

K: Da. De asemenea, se pare că pot să găsesc animale şi ştiu unde sunt.

D: Dar uneori trebuie să ucizi animale pentru a trăi, nu-i aşa?

K: Da, dar se omorau şi unii pe alţii. Omorau pe oricine rătăcea în zonă.

D: Deci erau nişte oameni violenţi. Aveau de gând să te omoare?

K: Nu. Doar m-au alungat, fiindcă nu am făcut ce voiau.

D: Deci ei te-au alungat din sat?

K: Da, sau am fugit. Ambele.

D: Probabil au crezut că nu poţi supravieţui pe cont propriu.

K: Eram singur, dar aveam un trai frumos şi liniştit. Nu ştiam de ce nu sunt ca ei, dar nu puteam fi ca ei. Am încercat asta, când eram mai mic.

D: Dar ai venit în pădure şi ai vorbit cu animalele. Ai comunicat cu ele multă vreme? (Da) De aceea animalele nu se tem de tine.

K: Dar după aceea au crezut că ţin animalele departe de ei şi chiar aşa era.

D: Crezi că vei putea supravieţui acolo ?

K: Da. Găsesc lucruri de mâncat. Mă uit la ce mănâncă veveriţele, şi mănânc şi eu aceleaşi lucruri.

D: Unde dormi?

K: Dorm în general în zona unde sunt ace de pin căzute pe pământ.

D: Dar vremea rea? Mă gândesc că eşti acolo de unul singur; fără niciun adăpost. Vremea se poate înrăutăţi.

K: Atunci port mai multe piei şi blănuri. Stau suficient de aproape ca să observ oamenii şi uneori fur câte ceva de mâncare.

D: Dar ai reuşit să supravieţuieşti. Asta e important.

K: Dar se pare că am îmbătrânit foarte repede.

D: Nu ai avut niciodată dorinţa de a te întoarce ca să trăieşti cu ei?

K: I-am urmărit să văd dacă vreunul dintre ei s-a schimbat, dar nu păreau a se fi schimbat. Se tot mutau din loc în loc, prin aceeaşi zonă. îşi mutau tabăra pe urmele animalelor. M-am bucurat când au plecat dar se întorceau înapoi, în diferite momente ale anului. Probabil au crezut că am murit.

Părea a fi o viaţă în care fiecare zi va fi asemănătoare cu următoarea. L-am mutat înainte la o zi importantă, dacă era vreuna. El a raportat: „Am văzut alţi oameni, care nu făceau parte din acel grup. I-am urmărit dar ştiam că oricum ne urăsc, aşa că nu puteam fi cu ei. Făceau şi ei rău animalelor şi îşi făceau rău unul altuia. Se luptă unii cu alţii, ard lucruri şi... Vocea i se stinse cu tristeţe. Simţea că nu avea de ales decât să rămână în pădure, cu animalele.

D: Nu te deranjează să fii singur?

K: Nu mi-a plăcut, dar nu puteam trăi ca ei.

Am decis să îl mut din nou într-o altă zi importantă, în speranţa că lucrurile s-au îmbunătăţit. Dar nu a fost cazul. „Sunt lungit la pământ. Pur şi simplu m-am hotărât să renunţ. îmi este frig. Pur şi simplu am decis să mor, să nu mai

continui.”

D: Nu mai era nimic pentru care să trăieşti? (Nu) Chiar dacă ai fost mulţumit cu animalele. Eşti foarte bătrân când se întâmplă asta?

K: Arăt bătrân, dar cred că sunt doar cu câţiva ani mai în vârstă decât atunci când am părăsit tribul. Copacii m-au protejat de vânt şi de ploaie, dar îmi era mereu frig. Mi-au amorţit picioarele, aşa că nu am mai putut ţine pasul cu căprioarele.

D: Nu e nimic în neregulă cu corpul?

K: Nu, doar am îmbătrânit. E frig şi e timpul să plec. Simt că am eşuat, pentru că nu am putut transforma oamenii.

D: Dar nu poţi face pe nimeni să se schimbe, nu-i aşa?

K: Presupun că nu poţi.

D: Deci iei această decizie de a muri? (Da) Spune-mi ce se întâmplă.

K: Căprioarele continuă să se întoarcă să mă verifice şi de curând am observat că verifică acel cadavru. Dar eu nu sunt acolo. Căprioarele stau acolo sub copaci.
Le pasă de ce s-a întâmplat.

D: Te-au considerat unul de-al lor.

K: Aşa e.

D: Dar ai ieşit din acel corp. Acum poţi face orice vrei.

K: Corpul nu era chiar mort. A trebuit să mă întorc. Dar în cele din urmă căprioara a plecat şi a nins, şi atunci am plecat pur şi simplu.

D: Nu mai exista nicio modalitate de a te putea întoarce în corp atunci.

K: Nu am vrut.

D: Fiecare viaţă are o lecţie. Crezi că a fost o lecţie de învăţat dintr-o astfel de viaţă ?

K: Nu pare a fi una bună. Pământul ar trebui să fie un loc paşnic şi cooperant, dar nu a fost aşa. Nu am reuşit să fiu un exemplu bun. Oamenii nu au vrut să fie ca mine.

D: Dar acum că ai ieşit din corp, ce ai de gând să faci? Ştii ce vei face?

K: Plutesc spre norii aceia roz. Obişnuiam să stau pe munte şi să mă uit la norii aceia, iar acum sunt pe nori. Nu trebuie să mai merg pe munte.

D: Ce ai de gând să faci acum ?

K: Să mă odihnesc şi să decid ce să fac.

D: Trebuie să mergi într-un anumit loc pentru a te odihni?

K: Nu, doar plutesc în acei nori.

D: Este un loc de odihnă bun.

K: Cred că da.

D: Haide să mergem înainte în momentul când te-ai odihnit suficient şi a venit timpul să părăseşti norii. Ce se întâmplă atunci? Ce vei face acum?

K: Nu ştiu. Cred că aştept să mi se alăture alţi oameni. Aştept un grup cu care cred că ar trebui să mă întâlnesc.

D: Este un grup pe care îl cunoşti?

K: Nu ştiu. Văd o lumină care iese din spatele norilor departe, ca un răsărit sau un apus de soare. Cred că ei sunt acolo, dar nu ştiu cum să ajung acolo.

D: Ei bine, cei pe care îi aştepţi se apropie de tine. Acum poţi afla mai multe despre ei. Cum arată ei ?

K: Arată ca oamenii desenaţi de Leonardo în Cina cea de Taină. Sunt îmbrăcaţi în robe şi stau toţi la o masă.

D: Sunt mulţi?

K: Cred că sunt nouă la număr.

De multe ori când spiritul merge în lumea de apoi, raportează că se află în faţa unui grup de fiinţe îmbrăcate în robe. Acest consiliu este de obicei compus din nouă sau douăsprezece entităţi.

D: Vorbesc cu tine?

K: Ei încearcă, dar eu am uitat ce fac acolo. Nu mai ştiu ce ar trebui să fac.

D: Crezi că sunt acolo pentru a-ţi aminti? (Da) Poţi deveni conştient de ceea ce spun. Ce îţi spun ei?

K: Ei spun: „Nu renunţa. Nu a funcţionat, dar nu renunţa.” Asta înseamnă că planul nu a decurs aşa cum trebuia, dar trebuie să încerc din nou.

D: Cum ar fi trebuit să decurgă planul?

K: Cred că trebuia să le arăt acelor oameni modalităţi mai bune de a trăi.

D: Dar ei nu te-au ascultat, nu-i aşa? (Nu) Deci acest grup îţi spune să nu renunţi.

K: Ei spun că trebuie să îmi fac un alt plan şi să încerc din nou.

D: Dacă un plan nu a funcţionat, poţi să încerci în alt mod.

K: Da. Cred că planul a fost deja formulat, pentru a încerca să mă facă să-mi amintesc.

D: Pentru că uiţi, nu-i aşa? (Da) Face parte din acelaşi plan, sau e un plan diferit?

K: Trebuie să cobor şi să ajut oamenii să trăiască mai bine în altă parte, dar nu ştiu când şi cum. Nu vreau să merg, dar ei spun că am fost de acord să merg.

D: De ce nu vrei să mergi?

K: Nu îmi place să trăiesc cu oamenii.

D: Dar au spus că ai fost de acord să o faci? (Da) Deci ce se va întâmpla?

K: Cred că trebuie să merg.

D: Pentru că ai fost de acord şi ai făcut un plan? (Da) Acest grup este cu tine de multă vreme?

K: Cred că da. Arată ca nişte bătrâni. Ei te ajută atunci când rămâi blocat. Te ajută să îţi faci un plan, să urmezi planul sau să te odihneşti între planuri. Au spus că ştiau că mă odihnesc acolo şi că nu era încă timpul să ne întâlnim, pentru că aveam nevoie să mă odihnesc.

D: Se pare că ştiu multe despre tine. Te simţi confortabil cu ei?

K: Da. Cred că ei ştiu mult mai multe decât mine şi nu eu sunt chiar unul dintre ei.

D: Dar e bine să ai pe cineva care să te sfătuiască. (Da) Ei bine, ce ţi-ar plăcea să faci, dacă ai avea de ales?

K: Cred că aş vrea să stau în nori, în lumină. Aş vrea să învăţ şi să cresc, dar nu acolo jos.

D: Există vreun alt loc în care ai putea merge, ca să înveţi şi să creşti?

K: Cred că pot merge la şcoală în mai multe locuri, dar se pare că grupul a crezut că am nevoie de ajutor. Şi am făcut un acord cu alţi oameni dar când ajung acolo jos, nu-i mai găsesc pe ceilalţi.

D: Adică nu-i recunoşti?
K: Cred că merg în diferite părţi ale Pământului, sau aşa ceva.

D: Deci este greu să îi regăseşti. Cere-le să îţi reîmprospăteze memoria despre planul pe care ar trebui să îl urmezi. Ce ar trebui să faci? Sperăm că îţi vei aminti. (Am râs.)

K: Planul este să intri într-un bebeluş şi să uiţi. Dar să îţi susţii valorile şi să creşti pentru a trăi o viaţă mai bună decât a celorlalţi oameni, în speranţa că vor vedea exemplul tău şi se vor schimba. Ăsta e planul – să fii mai puţin violent decât ei şi să găseşti un mod de viaţă mai plin de bucurie şi mai paşnic.

D: Deci ăsta a fost planul pe care l-ai făcut, înainte de a coborî pe Pământ?

K: Da. Cred că viaţa cu acel grup de oameni de pe munte, nu a fost primul eşec. Noul plan este să te naşti undeva ca bebeluş şi să creşti într-un alt grup

de oameni. Şi să îţi aminteşti pur şi simplu calea paşnică, să îţi aminteşti lumina. Să nu devii ca ei.

D: Asta e cam greu uneori, nu-i aşa?

K: Da. Ar fi mai uşor dacă unii dintre prietenii mei ar fi acolo, dar nu sunt.

D: Face parte din plan să te întâlneşti cu unii din aceşti prieteni?

K: Nu ştiu. Se pare că nu trăim niciodată suficient de mult, pentru a ajunge în acel punct.

D: Deci ai mai încercat acelaşi plan şi în alte vieţi? (Da) Şi nu ai progresat prea mult, nu-i aşa? De fiecare dată ai murit când erai tânăr?

K: Da. Uneori aruncau bebeluşii. Am fost un bebeluş şi am fost aruncat. (A râs, dar era un râs trist.)

D: De ce au făcut asta?

K: Nu ştiu. Poate că nu îi puteau hrăni pe toţi, sau aşa ceva.

D: Depinde de cultura în care te-ai născut. Nu ai avut o viaţă lungă. Trebuia să găseşti repede un alt corp. Ai întâmpinat multă opoziţie în celelalte vieţi, când încercai să cobori şi să le arăţi oamenilor cum să trăiască?

K: Pur şi simplu nu le-a păsat. Voiau să trăiască aşa cum au trăit întotdeauna.

D: E greu să-i faci pe oameni să se schimbe. Deci, cum e următorul plan ?

K: Să rezist şi să trăiesc mai mult, să încerc să schimb lucrurile.

D: Să nu mori tânăr. (Corect) îţi arată ceva despre următoarea viaţă în care vei intra?

K: Cred că uneori nu mai vin ca bebeluş. Am venit ca adult, pentru a ajuta pe cineva.

D: Cum faci asta?

K: Nu ştiau cum să moară sau ce să facă, aşa că am făcut eu asta pentru ei.

D: Asta e interesant. Ce vrei să spui? Nu au ştiut să moară?

K: Erau îngroziţi şi voiau să plece, aşa că am făcut schimb de locuri sau aşa ceva. Nu sunt sigur. Uneori îi ajutam să treacă printr-o perioadă grea, apoi veneau înapoi şi eu plecam.

D: Dacă şi-ar părăsi corpul, acesta ar muri, nu-i aşa?

K: Nu, am face schimb.

D: Ai spus că se temeau să moară... Dar nu se întâmplă asta atunci când îşi părăsesc corpul? Ei nu mor?

K: Nu, doar au trebuit să traverseze o perioadă groaznică, cu multă moarte.

D: Şi presupun că nu au vrut să facă asta? (Corect) Deci ei au plecat şi tu ai venit să ţii corpul în viaţă, pentru o vreme?

K: Pentru a termina tot ceea ce aveau de făcut.

D: Epermis aşa ceva?

K: Da, dacă ei sunt de acord.

Acesta era un concept nou, dar descopăr mereu concepte noi, despre care nu am mai auzit niciodată. Se adaugă la totalitatea informaţiilor pe care le-am acumulat vreme de 45 de ani. O piesă nouă care se adaugă la puzzle. Am descoperit că, atunci când suntem în lumea spiritului, ne facem un plan pentru ceea ce sperăm să realizăm în următoarea noastră viaţă, şi strategia de ieşire face parte din acest plan. Noi decidem cum şi când vom muri şi alegerea se bazează pe mulţi factori de care nu suntem niciodată conştienţi: karma, conexiuni din viaţa trecută, experienţe noi etc. Fiecare viaţă este plină de experienţe şi lecţii noi. Momentul morţii poate fi amânat, dar modul în care mori rămâne stabil. Poate că sufletul a decis că vrea să experimenteze o moarte traumatizantă sau o moarte în urma unei boli prelungite. Cu toate acestea, când vine momentul, este posibil să descopere că este mai greu decât se aştepta. Chiar dacă plăteşte multă karma şi învaţă o lecţie valoroasă, poate fi mult mai greu decât se aştepta. Dar se pare că nu suntem niciodată singuri în acest moment (nu suntem niciodată singuri în niciun moment) şi un alt suflet este pregătit să ne ajute şi dornic să intre în corp şi să preia povara, ca să nu fie prea mare. Cred că este minunat modul în care universul are totul organizat

până la ultimul detaliu, astfel încât sufletului să nu i se pună în cârcă mai mult decât poate duce.

D: Trebuie să îndeplineşti planul pe care şi l-au asumat, câtă vreme eşti în corp? (Da) Dar spui că uneori ei decid să revină în corp? (Da) Atunci ce se întâmplă? Părăseşti trupul?

K: Corect. E ca şi cum ai ajuta pe cineva. Facem schimb de locuri pentru o perioadă scurtă de timp. Ei învaţă din asta. Nu pot să plece pur şi simplu. Trebuie să urmărească şi să vadă ce se întâmplă, astfel încât în viaţa viitoare să poată să rămână şi să facă faţă singuri la ce se întâmplă.

Vreau să precizez că aici nu este vorba de posedare. Este doar un suflet plin de compasiune, care doreşte să ajute pe cineva aflat într-un punct dificil de pe drum. Aşa s-ar explica modul în care unii oameni par să aibă o schimbare de personalitate atunci când trec printr-o boală dificilă şi apoi chiar înainte de a muri, par a fi din nou vechiul lor sine. Oricum, este un concept interesant la care să meditezi.

D: Deci ei nu ies definitiv din corp?

K: Nu. Doar se dau la o parte şi observă lucrurile, fără a fi în trup.

D: Deci ajuţi oamenii în felul acesta, nu-i aşa?

K: Da. Dacă data viitoare ei trăiesc o viaţă mai bună, atunci ajutorul s-a

meritat.

D: Nimeni nu scapă cu adevărat de responsabilităţile pe care şi le-au asumat, nu-i aşa?

K: Corect. Dar eu nu stau să văd ce se întâmplă cu ei după aceea, fac doar presupuneri.

D: îi ajuţi doar pentru o scurtă perioadă de timp. (Da) Deci nu începi viaţa întotdeauna ca bebeluş? (Corect)

Voiam să aduc discuția la Katrina, ca să putem găsi răspuns la problemele din viața ei actuală.

D: Ştii că acum vorbeşti printr-un corp uman, nu-i aşa? (Da) Corpul pe care îl numim Katrina? (Da) Să mergem înainte de a te hotărî să intri în acest corp. Cum ţi-ai făcut planul atunci?

K: Am decis să intru într-o familie stabilă, să trăiesc cea mai bună viaţă posibilă şi să rămân mult timp pe Pământ.

D: Presupun că nu vrei să mai pleci atât de repede, de data asta?

(Am râs.)

K: M-am gândit să plec, dar ei mi-au amintit ce am de făcut.

D: Ce s-a întâmplat, care te-a făcut să te simţi aşa?

K: Nu a fost numaidecât ceva tragic. Când vedeam oameni care ştiam că au murit, voiam să merg cu ei şi să nu mai rămân aici. Aşa că au trebuit să îmi înlăture mai multe amintiri, pentru că nu mai voiam să rămân aici.

D: Deci ţi-au eliminat toate amintirile despre lumea spiritului? (Da) Dacă nu îţi aminteşti, atunci nu mai tânjeşti după asta, nu-i aşa? (Da) Dar care a fost scopul Katrinei? De ce a venit ea în această viaţă?

K: Ca să încerce să păstreze lumina, când alţi oameni din jurul ei nu erau interesaţi de lumină. Am vrut să fiu un fel de far sau aşa ceva. (Ca băştinaşul din cealaltă viaţă.)

D: E un lucru bun să fii un far dar este greu, când ceilalţi nu înţeleg.

K: Da, şi e greu când uiţi ce este lumina şi ce să trebuie să faci. Dar dacă mi-aş aminti, aş încerca să plec.

D: Dar ce vrei să spui prin Lumină?

K: Să aduc mai mult din mine, în acest corp uman.

D: Din cealaltă parte, din lumea spiritului, vrei să spui? (Da) Deci totalitatea a ceea ce eşti nu intră în corp în acelaşi timp?

K: Nu. Doar mici bucăţi insuficiente par să vină la acei oameni, pentru a-i ajuta să-şi schimbe felul în care trăiesc.

D: Dar nu putem forţa pe nimeni să facă nimic.

K: Nu, dar ar trebui să trăiesc suficient de bine, pentru ca ei să vadă că există un mod mai bun de a trăi.

D: Deci de cealaltă parte, în lumea spiritului, tu eşti Lumină?

K: Este mai degrabă energia lui Dumnezeu. Este atât de puternică încât nu o aducem pe toată în trup. Este nevoie ca oamenii să aducă mai mult din ea, în ceea ce fac.

D: Katrina a adus mai mult din ea? (Da) Face o treabă bună, chiar dacă oamenii nu o ascultă.

K: Atunci nu face o treabă bună.

D: Dar cum vei face oamenii să te asculte?

K: Doar trăind o viaţă mai bună. Asta îi va ajuta pe cei din jur, mai mult decât orice. Dacă ei pot vedea pe cineva care se poate vindeca trăind o viaţă foarte sănătoasă, atunci s-ar anima şi ei şi ar asculta.

D: Dar ei nu ascultă.

K: Nu prea mult... nu într-un mod evident.

D: Dar Katrina a avut nişte probleme fizice foarte ciudate, nu-i aşa?

K: Da. Oamenii au crezut că va muri, dar nu a murit. S-a făcut sănătoasă şi atunci ei i-au acordat atenţie. Nici măcar doctorii nu au înţeles ce s-a întâmplat.

D: Explică despre asta. Ea a spus că a avut această manifestare ciudată – o paralizie a feţei şi a ochilor. Despre ce a fost vorba?

K: A trebuit să îi încetinim ritmul, ca să îşi amintească de ce se află aici. Făcea prea multe lucruri, se împrăştiase în prea multe activităţi. Parca maşina prea repede, se mişca prea repede, aşa că a trebuit să îşi încetinească ritmul, ca să-şi reia contactul cu ea însăşi.

D: E un mod drastic de a face asta, nu-i aşa?

K: Da. Să ai prieteni, să încerci să pictezi, să ai grijă de animale, să ai grijă

de alţi oameni... era prea mult. Scopul ei nu era doar să fie profesor. Scopul ei era să trăiască bine, indiferent cum.

D: Deci asta s-a întâmplat pentru a o încetini? (Da). Dar ea a rămas paralizată. Nu putea vedea. Nu putea vorbi.

Pare o modalitate drastică de a atrage atenţia cuiva, dar uneori este nevoie de aşa ceva, dacă nu acorzi atenţie cu ceea ce contează cu adevărat. Katrina a mers la doctori, şi SC a spus că asta a înrăutăţit situaţia. Nu ştiau ce era în neregulă cu ea, aşa că au tratat-o în singurul mod în care ştiau, cu medicamente. „Medicamentele au înrăutăţit situaţia. Au împiedicat-o să se vindece. Au împiedicat-o să gândească şi să mediteze şi au transformat-o o vreme într-un zombi." Mama ei a trebuit să vină să locuiască cu ea în acest timp, pentru a avea grijă de ea. „Ea a fost întotdeauna de părere că trebuie să se descurce singură, fără să ceară ajutor. Dar când le-a cerut ajutor doctorilor, nu a ieşit bine. Medicamentul era prea puternic. Dacă nu ar fi făcut nimic s-ar fi vindecat, dar acest tratament a oprit vindecarea." Katrina fusese operată la ochi, dar asta nu părea să o ajute.

D: Ea a spus că după operaţia la ochi, nu se mai putea trezi. Ce s-a întâmplat atunci ?

K: A fost din cauza drogurilor. I-au dat prea mult anestezic. S-a gândit din nou să plece. S-a dus departe, departe şi nu mai voia să se întoarcă.

D: De ce i-a fost afectată vorbirea ?

K: A fost un atac asupra sistemului nervos. învelişurile nervilor au fost deteriorate. I-au afectat nervii feţei, ochilor şi gurii.

D: Drogurile au făcut asta?

K: Nu iniţial. Au fost aspartamul, starea de sănătate în general şi stresul. Mai ales stresul. A continuat să se consume pe ea însăşi. Avea prea mult stres în viaţă. Ea nu trăia aşa cum a fost de acord să vină şi să trăiască. Viaţa ei era prea haotică... prea superficială. Am vrut să îi atragem atenţia, dar s-a ajuns prea departe.

SC a început să lucreze la această problemă şi i-a corectat dereglarea nervilor, a feţei şi a ochilor. Apoi au spus că restul corpului ei era într-o formă excelentă. Nu mai consuma aspartam, mânca bine şi medita de multe ori pe zi. Stresul fusese atenuat. Apoi SC ne-a dat câteva informaţii interesante despre chisturi. Katrina spusese că avea un chist pe coloană.

K: Nu este pe coloană. Este pe spate, dar nu pe coloana vertebrală. E format de medicamentele vechi şi parţial de medicamentele de la ultima intervenţie chirurgicală. Şi de mâncarea pe care o consumă, cu toţi aditivii şi substanţele chimice. Toate porcăriile astea pe care le ingerează oamenii şi care nu contribuie la o sănătate bună, trebuie să meargă undeva. Orice se află în corp este protejat de un chist.

D: Se acumulează în interiorul chistului?

K: Ea meditează mereu pentru a elimina toate toxinele din corp, iar aceasta este o modalitate de a le elimina.

D: Deci asta se întâmplă. Toxinele se acumulează acolo, ca şi în glandele limfatice. Dar au trecut prin glandele limfatice, nu-i aşa?

K: Cred că da, dacă nu au provocat cancer. Apoi se formează un chist în jurul lor, astfel încât să nu vă facă rău.

D: Chistul se formează în jurul oricăror otrăvuri care nu aparţin corpului.

K: Dar apoi ea meditează asupra lor, pentru a le scoate afară. Prin urmare acel chist trebuie să se deschidă şi să se cureţe.

D: Deci chistul se va deschide de la sine?

K: Deja a făcut asta de două ori. Va fi în regulă, atâta timp cât nu ingerează în corp nimic otrăvitor.

D: întreb pentru că mi s-a întâmplat şi mie acelaşi lucru, pe spate. Deci se ocupă de otrăvuri? (Da) Dar nu este foarte plăcut, când se deschide un chist.

K: Nu, nu este.

D: Dar aceasta este o modalitate de a elimina toxinele din sistem.

K: Cu toţii avem chisturi în noi, care rămân acolo. Sunt blocate acolo. Asta este un chist. Dar ea vrea să le dea afară.

D: Dar când se acumulează otrăvurile, asta nu dăunează restului corpului? (Nu) Deci, am putea spune că chisturile au un scop bun ?

K: Da.

D: Deci când se deschide un chist, este în regulă?

K: Sperăm că chistul va dispărea, că se va dizolva şi va dispărea, atunci când nu va mai fi necesar. Nu-i place cum arată şi cum se simte. Dar dacă îl poţi păstra înăuntru, nu trebuie să îl scoţi. Dacă ştii ce bagi în corpul tău.

D: De obicei doctorii vor să îl opereze şi să îl dea afară.

K: Iar atunci se poate să apară o infecţie.

D: Deci, atâta timp cât nu provoacă daune şi nu face rău, lăsaţi corpul să aibă grijă de el însuşi? (Da)

A fost o veste bună pentru mine, să aud asta. Am un chist pe spate, de mai bine de 20 de ani. A erupt de trei ori, la intervale de mulţi ani. Nu este foarte plăcut când se întâmplă asta, iar doctorul a vrut să îl elimine. Dar aceste informaţii m- au făcut să înţeleg că chistul are o funcţie importantă şi îi voi permite să îşi facă treaba.

K: Acum se poate concentra să aducă lumină şi să împărtăşească lumina, nu trebuie să se mai preocupe de toate lucrurile cu care obişnuia să se streseze. Acum este sănătoasă şi în curând nici medicul ei nu va mai crede că trebuie să ia medicamente.

D: Mai are o întrebare: îi este frică de multe lucruri. De unde vin aceste frici?

K: Din toate acele vremuri când a venit să-i ajute pe alţii să traverseze perioadele dificile. A văzut ce este mai rău în umanitate, nu părţile bune.

D: Ea a intrat în corp când persoana respectivă a trecut prin momente proaste.

K: Corect. Se uită la ştiri, care îi amintesc tot timpul de acele lucruri. Nu trebuie să îşi facă griji, este în siguranţă. Empatizează prea mult cu oamenii care trec prin toate acele lucruri şi îşi aminteşte de ele.

D: Dar asta este viaţa lor, nu e viaţa ei. (Da) Poţi avea compasiune, dar nu trebuie să iei totul asupra ta.

K: Da. Ea poate oferi o mână de ajutor atunci când oamenii au nevoie, dar dacă oferi ajutor celor care nu îl vor, te pot trage după ei. Trebuie să ţină minte acest lucru. Ea este în siguranţă şi, dacă îşi va putea aminti asta, se va simţi mai liniştită şi va putea trimite mai multă lumină oamenilor care au nevoie de ea. Dar frica nu permite să se întâmple asta. Nu i se va întâmpla nimic. Ea ar trebui să trăiască mult, în această viaţă.

* * *

Katrina dorea o explicaţie pentru o întâmplare neobişnuită petrecută într-o noapte, în anul 1991. Mulţi oameni au interpretat întâmplarea ca un „atac psihic", şi mă interesa ce va spune SC despre asta. A povestit că dormea în camera ei, când a fost trezita brusc de o fiinţă care a sărit peste ea şi a început să o lovească în piept. La început a crezut că este un atac sexual. Apoi a crezut că el o ucide, pentru că nu putea respira.

D: Poţi spune ce s-a întâmplat?

K: Omul acela a intrat şi a sărit peste ea. Ea voia să plece din nou şi o parte din corpul ei începea să se închidă, iar el a intrat ca să o ajute.

D: Vrei să spui că ea era pe punctul de a muri de moarte naturală sau aşa ceva, în noaptea aceea ?

K: Nu ştiu. Ea nu mai putea respira şi el încerca să o împiedice să plece şi să o restarteze, dar ea s-a trezit şi l-a văzut.

D: Nu trebuia să îl vadă? (Nu) A fost una din fiinţele care se ocupă cu astfel de lucruri?

K: Da. S-a oferit voluntar. Nu ştia că ea îl va vedea şi îi va fi atât de frică.

D: Ea a spus că a avut senzaţia că o lovea sau o trăgea de piept, sau aşa ceva.

K: El îşi băgase mâinile în ea şi îi manevra plămânii, pentru a o face să respire. Ea a crezut la început că era un atac sexual. A crezut că o omora, pentru că nu putea să respire.

D: Avem ghizii şi gardienii noştri, care sunt mereu cu noi. Dar nu pare a fi acelaşi lucru.

K: Nu era un gardian. Nu l-a mai văzut înainte şi nici după aceea. Există alte fiinţe, care o observă tot timpul. Sunt mereu prin preajmă şi pot să apară, şi probabil că aceştia au chemat pe cineva. Cineva l-a chemat ca să ajute.

D: Altfel ar fi fost o moarte naturală, survenită în timpul nopţii?

K: Probabil.

D: S-a întâmplat ceva în viaţa ei în acel moment, care a făcut-o să vrea să plece?

K: Nu, cu excepţia faptului că era foarte interesată de îngeri şi extraterestri şi voia să fie acolo unde se aflau ei, nu într-o viaţă umană. A fi uman părea să dureze prea mult şi să ţină la nesfârşit.

D: Dar ştii că dacă pleci prea devreme, asta nu rezolvă problema.

K: Doamne, ştiu! (A râs)

D: Pentru că atunci trebuie să te întorci şi să faci totul din nou, nu-i aşa? (Da) De aceea i-au restartat corpul. Dar din cauza fricii, a crezut că este altceva.

K: A crezut că este atacată.

Este uimitor cât de simplu poate fi explicat aşa ceva, atunci când eliminăm frica. Desigur, Katrina nu avea de unde să ştie că ar fi putut muri în noaptea aceea, dacă nu ar fi intervenit acea fiinţă. Cred că asta ar putea explica multe din aşa- numitele atacuri psihice pe care spun oamenii că le-au experimentat. Dacă priveşti lucrurile cu o minte deschisă, poţi descoperi o

perspectivă complet
diferită.

K: Ea crede că timpul se scurge pentru că are 68 de ani, dar va trăi o viaţă lungă.

D: Şaizeci şi opt de ani nu e chiar aşa de mult. (Râsete) Ştiu asta.

K: Ea a murit devreme de atâtea ori, încât i se pare că nu mai are mult timp. Dar nu are nevoie de cineva care să o ţină în viaţă. Are grijă de ea însăşi. Are nevoie doar de cineva cu care să împartă bucuria, cu care să îşi împărtăşească misiunea. Ar putea arde ca o flacără mai puternică, dacă ar fi mai veselă şi nu ar mai avea atâta frică. O sfătuim să ţină un picior în fiecare domeniu din viaţă. Să trăiască o viaţă umană la care se pot raporta alţi oameni şi să rămână totuşi mai spirituală, astfel încât aceştia să îşi dea seama că şi ei pot face asta. Trebuie să fii acolo şi să le arăţi cum să facă, altfel ei nu ar avea niciun model. Deci trebuie să rămână aici!

D: Mai are o întrebare. A spus că se plimba odată în jurul lacului, când a lovit-o ceva asemănător unui câmp de energie. Era suficient de puternic încât aproape să o doboare. Ce a fost asta?

K: Este cantitatea de energie căreia trebuie să înveţe să îi facă faţă. Cu toţii aducem din ce în ce mai multă energie, care este incredibil de puternică. A fost doar o mică explozie de energie, pentru a-i arăta cum ar putea simţi. Este necesar să îşi intensifice propria energie.

D: Este energia care ne va ajuta să intrăm în Noul Pământ?

K: Da, se descarcă în noi mai multă, din şinele nostru superior.

D: Pentru că ai spus că nu vine totul cu noi la naştere?

K: Corect. Pe măsură ce se însănătoşeşte, va intra în ea mai multă energie. Dacă va putea face faţă, va continua să primească din ce în ce mai multă lumină şi energie.

D: Dar poate fi înfricoşător – o poate dezechilibra. Şi a spus că nimeni altcineva nu părea să reacţioneze la asta.

K: Corect. Dar a fost suficient de puternic pentru a-i arăta că acest lucru există în realitate, că nu este doar imaginaţia sa.

D: De unde vine energia ?

K: De la şinele nostru superior. Curge de la Dumnezeu, în şinele noastre superioare. Ca o pâlnie care ajunge jos la noi, în toate părţile noastre. Când a simţit asta, probabil că au simţit-o şi alte părţi ale sufletului ei.

D: Asta se întâmplă şi altor oameni?

K: Probabil. Dar s-ar putea ca ei să nu resimtă acest lucru ca un „câmp de forţă". Ei pot simţi asta în alte moduri, dar da, cu toţii ar trebui să aducem aici jos mai mult din şinele nostru superior.

D: Acest lucru ajută la schimbările de vibraţii şi frecvenţe?

K: Nu e ca şi cum ne-am muta pe Noul Pământ, dar aducem mai mult din şinele superior pe acest pământ, pentru a amplifica energiile tuturor celor de aici.

D: Asta încerc să înţeleg. Simt că ne înălţăm pe Noul Pământ.

K: Dar nu este doar o ascensiune. El se coboară la noi, iar noi urcăm la el. E ca şi cum ai coborî Raiul pe pământ şi ai urca pământul în Rai, în acelaşi timp. Nu există o separare. Energia trebuie să meargă în ambele sensuri. Nu vom abandona pur şi simplu Pământul şi vom merge în sus. Coborâm energia, astfel încât să ne putem ridica. E ca şi cum ai urca pe o scară. E ca şi cum ar coborî pe scări până la noi. Vom putea urca. Şi este lumină. Este energie. Sunt vibraţii. Ne afectează ADN-ul. Noul ADN nu ar putea funcţiona decât dacă ne ridicăm nivelul energetic. Nu se va dezvolta foarte bine în corpurile fără suficientă energie spirituală. Uneori apare o ameţeală. Uneori apare o boală, chiar în acel moment. De parcă ar fi prea multă energie, prea multă electricitate care trece prin noi.

D: De ce i s-a arătat acea viaţă când era băştinaş ?

K: Ea tinde să privească oamenii ca pe nişte sălbatici şi crede că pur şi simplu nu se vor schimba. Dar trebuie să ştie că atâta timp cât îşi face partea ei, asta e tot ce contează. Ei se pot schimba şi se vor schimba.

D: în viaţa aceea, a fugit de aceste lucruri.

K: în multe vieţi a fugit şi a renunţat. Dar de data asta trebuie să rămână! Să rămână aici şi să se bucure de viaţă!

Mesajul de despărţire a fost:

Face parte din contractul tău să fii sănătoasă. (Contractul pe care îl semnăm când intrăm în viaţa umană.) Nu e adevărat că unii oameni sunt sănătoţi şi alţii nu sunt. Sănătatea face parte din contract, pentru că înseamnă că trăieşti bine cu pământul şi acesta este motivul pentru care te afli aici. Dacă oamenii sunt bolnavi, nu poate exista bucurie. Sănătatea este importantă pentru toată lumea.

în continuare voi discuta două cazuri spate în spate ale unui cuplu (soţ şi soţie) din Quebec, care au descris vieţi paralele (sau realităţi alternative). Femeia (care a venit din cauza cancerului la sân, în aşteptarea unei intervenţii chirurgicale) a accesat trei vieţi. în prima viaţă era o vindecătoare amerindiană care lucra cu plante şi trăia cu un trib, în pădure. Aduna ierburi în pădure şi făcea poţiuni, pentru a ajuta oamenii. Când am încercat să o duc la o zi importantă, a spus că era război şi toată lumea fugea şi ţipa. Desigur, am crezut că vorbea despre lupta dintre triburi. Dar a început să vorbească despre avioanele germane care zburau şi aruncau bombe, aşa că mi-am dat seama că a sărit într-o altă viaţă. în principal pentru că nu m-am putut gândi la vreun moment din timpul vreunui război, când germanii au bombardat triburile nativilor americani. Desigur aş fi putut greşi, dar pe măsură ce puneam întrebări, devenea evident că acest lucru se petrecea într- un oraş mare din Franţa. Oamenii alergau şi ţipau. Mulţi din ei fuseseră răniţi.
Era asistentă medicală şi lucra la un spital din apropiere. A alergat afară împreună cu medicii, încercând să ajute răniţii şi să îi aducă înăuntru. Pe măsură ce războiul s-a înrăutăţit, nu au mai avut suficiente provizii şi medicamente, şi situaţia a devenit foarte tristă şi descurajantă. Când am mutat-o înainte la o zi importantă, zăcea pe patul de moarte, în spital. Nu era rănită, dar se îmbolnăvise. Era atât de descurajată şi dezamăgită de oroarea şi moartea din jurul ei, încât s-a
îmbolnăvit. A preferat să moară, pentru a scăpa de acolo. Am mutat-o înainte gândindu-mă că va merge în lumea spiritului sau va intra în această viaţă. Dar ea s-a văzut ca un băieţel jucându-se cu alţi copii. Asta nu se potrivea cu viaţa actuală, în care este femeie. în viaţa aceea era medic chirurg şi efectua

operaţii cardiace. Cele trei vieţi accesate urmau un tipar comun: vindecarea. Asta încerca subconştientul să îi transmită – că a ieşit de pe cale şi ar fi trebuit să vindece cu energie, în viaţa ei prezentă. Ea avea acum 58 de ani (născută în anul 1950, iar această sesiune a fost făcută în anul 2008). Ultimele două vieţi se succedau cronologic, dacă ne gândim că viaţa curge într-un mod liniar. Viaţa asistentei medicale s-ar fi putut potrivi cronologic înaintea celeilalte dacă era vorba de Primul Război Mondial, dar nu ştiu câte avioane germane au aruncat bombe în acel război. Ar fi putut fi şi al Doilea Război Mondial, dacă ar fi murit în anii 1940 şi ar fi revenit repede pe Pământ. Dar ultima viaţă de chirurg nu se potrivea deloc în cronologie, decât dacă luăm în considerare posibilitatea vieţilor paralele.

Când am lucrat cu soţul ei a doua zi, a accesat şi el nişte vieţi neobişnuite. Prima viaţă a fost simplă şi banală: era un tânăr care trăia într-o aşezare izolată cu căsuţe, într-o pădure de lângă ocean. Povestea nu părea să avanseze într-o zi importantă, aşa că l-am pus să se deplaseze prin timp şi spaţiu, pentru a găsi altceva care să fie potrivit. S-a trezit în Las Vegas mergând pe stradă, uitându-se la lumini şi la aglomeraţia de acolo. Totul arăta destul de modern. Era un tânăr de aproximativ 18 ani care venise cu autobuzul din casa lui dintr-un orăşel din Alabama. Rătăcea intrând şi ieşind din cazinouri, jucând la automatele de acolo şi încercându-şi mâna la Blackjack şi 21, după ce s-a lămurit mai întâi cum se jucau. Curând s-a plictisit şi în cele din urmă a mers în camera lui de hotel. A doua zi s-a înscris într-un tur de vizitare a oraşului Las Vegas, apoi s-a întors acasă cu un autobuz. A fost marea lui aventură, care s-a dovedit a fi singurul lucru neobişnuit pe care l-a făcut vreodată. S-a întors acasă în orăşelul din Alabama, a locuit cu mama şi tatăl său şi a lucrat într-un magazin de încălţăminte. Pe măsură ce l-am mutat înainte, am văzut că nu s-a mai întâmplat nimic neobişnuit. Era doar o viaţă normală, plictisitoare. în cele din urmă părinţii lui au murit şi el a continuat să locuiască în casă. Nu s-a căsătorit niciodată şi a trăit o viaţă singuratică. Când a murit era bătrân şi nu realizase mare lucru în viaţă, iar unica lui excursie departe de acasă a rămas în mintea lui ca singura sa mare aventură. Toate acestea erau total în afara caracterului bărbatului care îmi era client. în această viaţă, el s-a născut şi a crescut în Jamaica şi a plecat de la o vârstă fragedă de acasă pentru a călători şi a lucra pe nave, în multe locuri din străinătate. A trăit în multe ţări, a avut o multitudine de locuri de muncă şi în cele din urmă s-a stabilit la Quebec unde s-a însurat cu soţia sa, în urmă cu peste 40
de ani. Acum era un supraveghetor respectat, la o companie de

calculatoare. Principalul lucru pe care dorea să îl afle era scopul lui în viaţă. Dorea mai mult în viaţă, mai ales pentru soţia lui: mai mulţi bani, o casă drăguţă etc. După viaţa descrisă, l-am mutat din nou înainte şi s-a văzut într-un avion cu încă patru oameni îmbrăcaţi în salopete, punându-şi paraşute şi pregătindu-se să sară din avion. Era foarte încântat de asta şi deloc speriat. Când i-a venit rândul, a sărit din avion fără nicio ezitare şi a descris bucuria căderii libere, înainte de deschiderea paraşutei.

Descrierea era derutantă. M-am gândit că viaţa ca bărbat în acel orăşel era probabil o realitate alternativă sau o viaţă paralelă. în mod clar era total opusă faţă de viaţa lui actuală. Poate că i s-a arătat asta ca să vadă că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele, pentru că bărbatul acela nu a avut nici un vis (cu excepţia călătoriei la Vegas) şi nu a realizat mare lucru în viaţă. Asta s-ar putea întâmpla, dacă nu şi-ar urma visele acum. Poate că scena cu paraşuta era subconştientul care încerca să îi spună prin simboluri, că ar fi bine să facă saltul. Era bine să îşi asume un risc, ca să intre în viaţa pe care şi-o dorea. Poate că nu era atât de periculos şi ar putea să facă un salt şi să supravieţuiască. De fapt, ar putea fi chiar incitant şi antrenant.

Acestea sunt doar gândurile mele. Dar a fost ceva neobişnuit ca doi oameni să descrie vieţi care în mod clar nu se potriveau într-o cronologie liniară, prin perspectiva noastră normală privind reîncarnarea şi vieţile trecute.

Secţiunea 2

NOI PERCEPŢII ALE ENERGIEI

Capitolul 7

CÂND EŞTI O ENERGIE TOTALĂ

Privind înapoi, mi se pare interesant că am făcut această sesiune cu numai o săptămână înaintea datei de 21 decembrie 2012, când trebuia să vină sfârşitul lumii. Din cercetările mele, ştiam că va fi sfârşitul vechiului şi începutul noului. Am descoperit că va exista un aflux de energie în acel moment care va fi un punct culminant, nu un sfârşit. Urma a fi suficient de puternic pentru a ne împinge într-o nouă dimensiune. Când a fost transcrisă această înregistrare, mi- am dat seama că era vorba despre cineva care se confruntă cu acest fenomen nou. Cu siguranţă, nu a fost o regresie tipică într-o viaţă trecută. Când Taylor a venit să mă vadă, avea multe probleme de natură fizică. Era într-un scaun cu rotile, deşi lucra în construcţii. Avea colită ulceroasă, o digestie foarte proastă şi o diaree constantă, precum şi artrită la

nivelul umerilor, gâtului, spatelui, mâinilor şi genunchilor. Dorea să îşi restabilească corpul la o stare optimă de sănătate, era foarte interesat de creşterea sa spirituală şi voia să îşi extindă conştiinţa inimii, şi să aibă un contact conştient continuu cu şinele său superior. Preda şi lecţii de muzică.

Când Taylor a intrat în scenă, era noapte. Stătea printre cocotieri privind oceanul şi admira tonurile mării, de un albastru profund. S-a văzut ca un bărbat polinezian cu un corp puternic, sănătos şi robust. L-am întrebat dacă a ieşit afară noaptea.

T: Nu, caut ceva.

D: Ai spus că vezi tonuri de albastru? T: Da, sunt peste tot.

D: De unde vin ele?

T: De peste tot.

D: Este normal aşa ceva ?

T: Pare a fi ceva obişnuit. înţeleg ce este. Este un sentiment. Un sentiment de pace. Culorile sunt în jur, din cauza sentimentelor pe care le am. Eu sunt în relaţie cu natura în care mă aflu.

D: Ai spus că vrei să cauţi ceva ?

T: Da, parcă aş căuta un răspuns la o întrebare.

D: Explică ce vrei să spui.

T: Cred că îmi caut... îmi caut sufletul. Şi încep să întreb: „Ce este asta?" Mă uit mai profund la viaţa mea. Am fost un om foarte fizic şi puternic, capabil, iar acum doar îmi contemplu viaţa. M-am simţit bine cu viaţa mea. Şi sunt în pace. Sunt mulţumit. Am avut o viaţă foarte bună şi sunt nespus de bucuros. Sunt complet în viaţa mea. Iar acum privesc „înăuntru".

D: Simţi că acesta este următorul pas?

T: Mă cheamă în mod firesc, da.

Am vrut să aflu mai multe despre viaţa lui, înainte de a explora asta în continuare. „Sunt vânător şi adun ce se poate mânca din pădure. Am grijă de oamenii din sat.”

D: Ai grijă de familiile celorlalți din sat?

T: Da, eu sunt unul dintre cei care răspund de acest lucru.

D: Mai sunt şi alții care fac acelaşi lucru?

T: Da. Sunt foarte fericit. Am o familie şi copii. Sunt atât de fericit că nu mai am nimic de realizat din punct de vedere fizic, aşa încât caut... (înregistrarea nu se aude bine aici)

D: Te simți de parcă nu mai există nicio provocare? Asta vrei să spui?

T: Da. Toată lumea este în rai.

D: Tot satul este fericit?

T: Da... nicio provocare, da. Am ajuns la „bucurie”, toată lumea.

D: Deci simți că nu mai e nimic de realizat?

T: Da, îmi cunosc rolul. Aşa se simte. Există o armonie.

D: Şi nu este suficient?

T: Da. Există doar sentimentul de mulţumire şi fericire, aşa că încep să îmi spun: „Simt că există anumite sentimente care mă cheamă”. Sunt fericit, dar ceva mai mult se întâmplă cu mine, dincolo de înţelegerea mea. Mă simt mulţumit. Simt bucurie. Dansăm. Ne jucăm. Totul e bine! Dar dincolo de asta, există această chemare interioară. Ce este asta? Ce e oare?

D: A apărut dintr-o dată, sau ai început să simți asta treptat?

T: Treptat. Toţi simţim asta. Şi acum încep să mă întreb: „Ce e asta?”

D: Şi ceilalți din sat simt că există ceva mai mult, în afară de ceea

ce fac?

T: Da. Simţim această prezenţă, în inimile noastre.

D: De obicei când oamenii găsesc fericirea, ei cred că asta este tot ce există.

T: Da, aşa fac. Noi aşa am făcut! (Râde)

D: Foarte puţini oameni ajung vreodată în acel punct în care nu mai este nimic de realizat şi sunt fericiţi.

T: Da, este rar, dar suntem acolo. Nu numai eu, toţi suntem acolo. Nu ştiu ce căutăm, dar suntem cu toţii în acest loc. Nu ştiu dacă ei îşi dau seama.

D: Dar ai spus că simţi o „prezenţă". Ce vrei să spui?

T: E ca şi cum ceva ar avea grijă de noi toţi. E un fel de căldură care ne înconjoară. Ca şi cum cineva ar avea grijă de noi... şi ne supraveghează.

D: O persoană ?

T: Nu. Un Creator. Oh, e atât de bine! E ca şi cum ar fi o prezenţă nevăzută, peste tot în aer. Este o calitate. Şi este atât de bună!

D: Ai spus că eşti conştient de asta de ceva vreme?

T: Da, dar nu atât de mult ca acum. E de netăgăduit că începe să se simtă ca şi cum... înainte era invizibil, dar acum se simte ca şi cum nu mai este invizibil. Simt asta. O simt pe corpul meu... orice ar fi.

D: Hmm...începe să prindă mai multă substanţă, vrei să spui?

T: Da, şi e peste tot. Asta simt. Ca norul... când simţi norul în jurul tău. Jos este ceaţă dar când eşti în ea, îţi dai seama că e mai mult decât ţi-ai fi imaginat. Capătă mai multă substanţă, da.

D: Deci în seara asta când stai acolo uitându-te la apă, simţi mai mult?

T: în noaptea asta spun: „Cine eşti? Vreau să ştiu. (Cu blândeţe) Vreau să te cunosc! Te aud. Te simt. Interacţionezi cu noi! Ce eşti? Tu ştii ce faci. Te ascult, te simt. Te văd. Vreau să ştiu mai mult."

D: Primeşti vreun răspuns ?

T: Da. Ea îmi răspunde: „Sunt în jurul tău. Eu sunt însăşi fiinţa ta. Sunt în interiorul tuturor lucrurilor. Sunt substanţa creaţiei şi mă mişc peste tot, în toată lumea. Eu sunt spiritul care se mişcă prin toate lucrurile. Este o calitate din care este făcut totul. Şi mi-ai ascultat chemarea. Eu sunt Sursa vieţii tale. Eu sunt suflarea vieţii (cu blândeţe şi dulceaţă). Sunt vântul care bate....” Şi simt că nu am nevoie să ştiu exact ce este, din punct de vedere mental. Vreau să o simt. Vreau să vorbesc cu ea. Simt că răspunsul nu se află în încercarea de a rezolva asta, cât pur şi simplu în comunicarea „Salut! Ai venit!” Şi nu este doar „Salut!” Este un alt mod de a comunica. Simt că mă duc dincolo de mine însumi.

D: Este un sentiment bun ?

T: Oh, da! Dar este neobişnuit, pentru că acum văd şi simt asta. încep să dispar. (Un rîs delicat) Acum încep să simt că sunt EA!” încep să dispar, dar... îmi schimb doar înţelegerea despre cine sunt.

D: Dar asta e un lucru bun, nu-i aşa? Dacă asta e ceea ce vrei?
T: (Râde) Da, dar îmi este puţin frică. Pentru că este diferit. Dincolo de orice aş putea avea... dincolo de ceea ce înţeleg... Nu ştiu. Şi mă simt confortabil cu frica, dar este acolo. Am încredere. E dincolo de mine şi trebuie să treacă dincolo de mine. Doar aşa pot avea încredere. Singura modalitate de a avea încredere este să trec dincolo de mine. Ceva dincolo de mine ştie ce face şi eu nu am nevoie să ştiu. Am doar încredere. Asta e tot ce trebuie să fac, să am încredere şi să fiu deschis.

D: îţi spune ce vrea să faci?

T: Nu, nu trebuie să fac nimic. Se întâmplă pur şi simplu.

D: Adică vrea să foloseşti această informaţie sau acest sentiment pentru ceva?
T: Da. Să am încredere că există o interacţiune inteligentă între simţul meu de sine şi viaţa microcosmică.

D: Vrea să ai aceste informaţii, pentru a ajuta satul?

T: Da. îmi cere să accept această trezire şi să mă desfăşor în ea. Să mă las purtat dincolo de tot ceea ce credeam că sunt. Să am încredere în ea, să am o

relaţie cu ea şi să fiu larg deschis, în infinit. Şi să învăţ cu ea, când dau drumul la tot. O voi întrupa atunci când va comunica cu mine şi o voi putea conţine. Voi merge printre oameni şi ei vor şti, şi ne vor deschide uşile. Nu simt că ar trebui să îi fac să se schimbe. Eram fericiţi. Dar există mai mult. Există mai mult. Ei pot afla mai multe, dacă vor. Nu li impune asta. Dar dacă vor să ştie mai multe, aşa cum am deschis eu acum relaţia cu Creatorul, putem merge mai departe, prin alegerea fiecărui om. Ne schimbăm. Mergem într-un loc nou.

D: Simţi asta?

T: Sunt în ea. Sunt în ea, în corpul meu. Celulele mele dispar. Parcă ar fi vapori. O simt şi simt că este vorba despre eliberare. Este vorba despre a fi liber. Este vorba despre a ne elibera. Cu toţii suntem liberi să alegem. Este un dar care ni se oferă gratuit.

D: Ar trebui să îi înveţi pe ceilalţi cum să facă asta?

T: Dacă doresc. Trebuie să le permit să aleagă asta, mai degrabă decât să merg să îi caut eu.

D: Deci experimentezi asta, apoi te vei întoarce în corpul tău? Ieşi din corp şi intri înapoi, sau ce faci?

T: Da. Ştiam că o pot face.

D: Vei putea să le spui celorlalţi cum să o facă.

T: Da, este uşor.

D: Şi vei merge înainte şi înapoi, o vreme. Poţi controla asta, nu-i aşa?

T: Da, şi nu sunt doar eu. Este ea. Ea face asta. Nu eu. Eu doar sunt prezent. Ea face totul. îmi dă instrucţiuni pentru a fi în spaţiul în care trebuie să fiu, apoi se ocupă de tot. Eu fac puţin. Ea face mai mult. Eu primesc. Mă umple. îmi arată. Nu ştiu unde mă duc. Ştiu doar că devin „întinderea". Cunosc expansiunea. Corpul mi se extinde în vapori, se extinde în cer şi mă „adun" în acel spaţiu apoi mă reformulez, ca să pot menţine spaţiul. Ca să fiu apoi cu prietenii mei, cu oamenii pe care pur şi simplu îi iubesc şi apoi o las să aleagă, pentru că are şi ea o relaţie şi cu ei, nu ştiu ce anume. Nu am nevoie să ştiu. Ea face asta. Va fi o împărtăşire. Va fi ceva împărtăşit împreună. Va fi extraordinar şi vom obţine asta. Vom primi asta. Pe măsură ce ne deschidem

inimile împreună şi ne deschidem spiritul împreună, pe măsură ce ne deschidem sufletul.

D: Ceilalţi oameni din sat vor observa ceva diferit la tine?

T: Unii se vor speria. Unora le va fi frică, iar alţii vor fi bucuroşi. Am atins pacea, iar asta va genera puţină reaşezare.

D: Puţină ce?

T: Reaşezare. (Râde)

D: Dar crezi că este timpul sau ce este asta, crezi că este timpul să te mişti în altă direcţie?

T: Da. Este singurul lucru care se poate întâmpla. Este singura alegere. E limpede ca cerul senin. Am atins pacea inimii. Am obţinut iubirea inimii. Am obţinut grija pentru ceilalţi, comunitatea, cooperarea, împărtăşim bucuria, dar acum este mai mult. Suntem gata pentru mai mult. Dar nu toată lumea este pregătită pentru asta. Văd că nu toţi vor înţelege. Dar asta sunt acum. Da. Voi
modela din inima mea, orice va fi dorinţa inimii mele.

D: Dar mă gândeam că, dacă viaţa ta este atât de liniştită, nu sunt multe schimbări pe care vrei să le faci, nu-i aşa?

T: Dar aceste schimbări există, pentru că sunt noi descoperiri de făcut.

D: Ce fel de descoperiri?

T: Ei bine, ce este albastrul? Ce are de spus albastrul? Acum cunoaştem culoarea portocalie. Portocaliul este o strălucire caldă. Dragostea hrănitoare a unei mame, familia, strălucirea căldurii dintre doi îndrăgostiţi. Este acea strălucire caldă de a fi împreună. Albastrul... poate să arate răcoros şi să devină mai întunecat. Se poate schimba. Este misterios. Ce este asta? Nu ştim. Este „nevăzutul”. Lumina este căldura care devine vizibilă. Ce spune „nevăzutul” acum? Da, schimbarea este bună.

D: Eşti singurul din sat care pune întrebări?

T: încep să văd că mai sunt şi alţii. Ei merg în pădure, în junglă, lângă copaci şi privesc tonurile albăstrii. E indigo... e la amurg. Ei au trăit o vreme fericiţi. Iar acum vor să meargă mai profund.

D: Pare a fi bine. Dar pentru cei mai mulţi oameni, ar fi perfect

doar să fie fericiţi.

T: Da, e ţelul suprem. Dar ne păcăleşte. întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna această inteligenţă ne aduce către ceva nou. Nu există sfârşit. Şi acesta este unul din acele momente în care tot jocul se schimbă şi spui: „O, Doamne!" întotdeauna este aşa. Nu există niciun zid de care să te loveşti şi care să fie sfârşitul. Am înţeles culoarea portocalie, dar există mai mult decât culoarea portocalie. Mai este ceva. întotdeauna există mai mult, întotdeauna. Nici măcar nu trebuie să facem ceva. Ea vine la noi. Ne cheamă! Eu nu am făcut nimic. M-a chemat.

D: Dar ai fi putut refuza.

T: Oh, da, aş fi putut. Mi-am pus această întrebare şi am rămas în tăcere. Mă gândeam: „Ce este? Lipseşte ceva?" Şi am continuat să ascult.

D: Crezi că este o evoluţie naturală?

T: întotdeauna. Da.

D: Pentru că ai spus că nu există sfârşit. Există doar o schimbare constantă.

T: Da, cred că asta este natura vieţii. Nu sunt doar eu aşa. Aşa este.

D: Deci ai făcut o descoperire importantă în noaptea aceea, nu-i aşa? (Da) Şi o vei folosi pentru a face bine, nu-i aşa?

T: întotdeauna. Este ceea ce sunt. Eu sunt toate astea. Este pentru bine, pentru că este în noi toţi. Noi suntem toate astea! Este ceea ce sunt. Este singura alegere.

D: Asta este o adevărată revelaţie.

Am decis că era timpul să îl mut într-o zi importantă, deşi nu aveam idee unde va duce asta. Apoi l-am întrebat ce vede.

T: Nu văd decât lumină. La început văd Soarele. Acum sunt înăuntru. E doar

lumină în jur.

în mod normal, asta experimentează oamenii când mor şi îşi părăsesc corpul. Aşa că am întrebat: „Ai părăsit acea viaţă?”

T: Nu, sunt încă acolo dacă vreau să fiu, dar în acelaşi timp sunt lumina... Soarele.

D: Poţi fi în două locuri deodată ?

T: Da... mai mult. E greu de descris. Sunt pe insulă şi mă uit în sus la Soare şi sunt cuprins în el. Aşa că sunt încă în Soare în timp ce mă plimb cu oamenii, cu prietenii mei.
Unii au descris acest lucru în acelaşi mod, atunci când sunt cu Dumnezeu, Sursa.

D: Cum se simte să fii în Soare?

T: Clar... relaxat. Există un continuum care păstrează un ciclu. Cicluri, ciclicitate, ciclicitate, dăruire, dăruire, expansiune, extindere, curgere, esenţă, lumină, viaţă, viaţă, viaţă, putere, libertate, libertate, pace, claritate, căldură... furnicături. Te simţi ca şi cum ai fi acolo. Ai ajuns! Nu mai ai un loc unde să pleci. Nu mai e nimic de făcut sau de câştigat. (Râde) Este energie, energie pură! Şi se mişcă odată cu vântul. Dacă vrea să se mişte, se va mişca. Dacă nu, stă aici.

D: Pare a fi un loc perfect în care să mergi. Asta vrei să spui?

T: Nu ştiu dacă este, dar ştiu că în acest moment mă simt ca şi cum aş fi lumină pură.

D: Dar ceilalţi din sat? Şi ei se simt aşa?

T: Strălucirea începe să... da... strălucesc şi ei... unii dintre ei. Arată ca şi cum ar străluci ca un foc, este lumină în corpul lor. Ceva străluceşte din interiorul lor. E atât de frumos... flăcări. De culoare coral. De culoarea piersicii. Sunt strălucitoare. Ca o lampă în interiorul unei fiinţe umane. Străluceşte în exterior.

D: Majoritatea fac asta? Poţi să vezi?

T: Mă uit la ei. Unii din ei sunt încă întunecaţi. Unii din ei se aprind. Arată ca o fiinţă umană strălucitoare, ca şi cum ar străluci un Soare prin ei. Şi alţii au o nuanţă mai închisă, aproape neagră... mai întunecată. Ca un copac.

D: Deci nu li se întâmplă tuturor oamenilor?

T: Nu, nu li se va întâmpla tuturor.

D: Deci trebuie să continui să mergi aşa înainte şi înapoi, sau ce trebuie să faci? T: Nu mai merg înainte şi înapoi, pentru că suntem deja acolo. Am trecut printr-o
transformare.

D: Ce vrei să spui? Explică.

T: La început m-am extins, ca să trec dincolo de percepţia mea despre cine sunt. Am răspuns chemării. Am ieşit afară şi m-am extins. Fă cu mine ce ştii. Eu nu ştiu. Arată-mi. M-a transformat. Am intrat în oameni. Şi alţii s-au transformat. Şi alţii au auzit, au ascultat, s-au extins şi s-au transformat. S-au deschis dincolo de ei înşişi.

D: Dar familia ta?

T: Ei sunt acolo. Nu toţi... unii... câţiva dintre ei. Nu toţi. Mama mea? Da.

D: Atunci ai mers în alt loc?

T: Da. Acest alt loc suntem noi.

D: Ce s-a întâmplat cu corpurile voastre fizice, când eraţi în acel loc diferit de pe insulă?

T: Sunt la fel, dar mult mai luminoase. (Râde) E ca şi cum te-ai transforma dintr- o stâncă într-un Soare strălucitor! (Râzând mai tare) Ceilalţi oameni arată ca nişte pietre care stau acolo pe loc.

Relatarea era foarte asemănătoare cu o altă relatare din Ei au umblat cu Isus, care descria o mulţime adunată pentru a-l asculta pe Isus. Oamenii din

mulţime arătau ca nişte bulgări de cărbune şi nu erau conştienţi de diamantul ascuns în interiorul lor.

D: Ceilalţi nu s-au schimbat?

T: Nu, ei nu vor să se schimbe. Dar toţi ceilalţi s-au transformat. Sunt atât de luminoşi!

D: Sunt curioasă. Dacă te schimbi aşa, se întâmplă ceva cu corpul fizic?

T: Da, dar este încă acolo. Dar e frumos! Este modelabil. Este ca un contur. Arată ca o lumină uriaşă care străluceşte. Este superb! E ca interiorul unui fruct de papaya! Parcă ai lua un fruct de papaya şi te uiţi la el din lateral. învelişul exterior al fructului de papaya este forma corpului, dar imaginează-ţi că, în interior, carnea fructului străluceşte cu lumină pură ca lumina soarelui. Dar încă mai vezi căptuşeala exterioară, care străluceşte uşor. Vezi coaja papayei şi este modelabilă. Oamenii pot face ce vor. Dar există un alt mod de a înţelege viaţa, un mod cu totul nou. Noi nu ne dăm seama de multe lucruri. Dar tot ce trebuie să ştim vine la noi. Ne învaţă să iubim într-un mod nou. Avem permisiunea. Nu trebuie să faci nimic. Eşti în mişcare, dacă trebuie să fii în mişcare. Dacă trebuie să fii nemişcat, rămâi nemişcat. Este libertate. Este expansiune... dai drumul la tot.

D: Dar îţi vei trăi în continuare viaţa în corp, ca înainte?

T: Da, dar va fi diferit.

D: Adică erai într-un corp şi găseai hrană pentru a avea grijă de familie. Asta va continua?

T: Da, dar într-un alt mod... într-un mod nou, nou, nou. Voi avea grijă de ei în continuare şi le voi aduce hrană, dar va fi prin informare. Vor exista moduri mai subtile de a ne hrăni. Ne vom hrăni corpurile, iubindu-ne unii pe alţii. Ne vom hrăni în alte moduri. Nu mai e nevoie să mergi la vânătoare! Există un alt mod de a te hrăni. O energie nouă. Absorbim energie, ca hrană.

D: Deci vei continua să locuieşti în ambele locuri? (Da) Pare a fi foarte bine. Este doar ceva diferit.

T: Da, este doar ceva diferit. Este un mod mai înalt de a înţelege viaţa. Nu e chiar atât de diferit. Este doar o formă mai înaltă, mai rafinată.

Descrierea vieţii lui nu părea să se schimbe, aşa că m-am gândit să mergem la ultima zi din viaţa lui şi să aflăm cum a murit. Dar el a spus: „Nu sunt sigur că există o ultimă zi în acea viaţă”.

D: Te referi la corpul fizic?

T: Nu sunt sigur că există o degradare şi o distrugere a corpului fizic. Cred că este doar un continuum. îţi poţi schimba forma acum. Parcă am fi făcuţi din lumină. Şi putem modifica lumina oricum vrem. Avem un corp de lumină, aşa că... nu văd o moarte în viaţa asta! Dacă vreau să fiu altceva, mă transform pur şi simplu în acel lucru.

D: îţi place să te transformi astfel? (Da) în loc să lepezi un corp.

T: Da, este atât de multă viaţă în acest corp. Este etern. A trebuit să ne extindem pentru a ajunge acolo. Am ajuns acolo. Doar ne schimbăm. Vrem să mergem pe altă planetă? Mergem. Ne schimbăm forma, cum fac şamanii. Este o combinaţie de energie luminoasă din organism. Corpul de lumină poate fi reorganizat. Suntem energie. Suntem energie pură. Viaţa ne-a învăţat că suntem energie pură. Asta am devenit. Dansăm cu viaţa. Am auzit chemarea. Am devenit lumină. Am devenit energie pură. Doar modelăm energia. Dacă vrem să ne modelăm într-un copac, ne modelăm pur şi simplu într-un copac. Şi când vrem să renunţăm la forma de copac, o facem. Dacă vrem să ne modelăm ca o stâncă, o facem. Dacă vrem să ne modelăm ca o planetă, o facem. Ne dăm seama că suntem energie, înţelegem că această energie este, este, este. Deci nu văd un sfârşit. Văd doar energie. Sfârşitul se referă acum la ce vrei să schimbi. Cum vrei să îţi modelezi energia? Vrei o schimbare faţă de cum e acum? Cum vrei să te transformi? Cum vrei să îţi reasamblezi moleculele? Este atât de interesant! Ai putea deveni un apus de soare! Apoi poţi intra din nou într-un corp.

D: E minunat! Poţi face orice vrei. Este o mare putere în asta.

T: Oh, da, şi este din inimă.

D: Dar nu mai există un corp. Nu a mai rămas nimic solid în urmă? Ai spus că te poţi pur şi simplu remodela?

T: Acum sunt un apus de soare deasupra apei, în faţa casei noastre. (Râde)

Şi nu sunt numai eu. Toţi am devenit un apus de soare.

D: Frumos, frumos. Orice este posibil. Tot ce trebuie să faci este să îşi doreşti asta. (Da) Este minunat, minunat! (Da) Eşti conştient că vorbeşti printr-un corp fizic?

T: Chiar acum, da.

D: Când vorbeşti cu mine? (Da) Şi poţi avea acces la acea putere, nu-i aşa? (Da) Putem folosi această putere? (Da) O putem folosi prin corpul fizic al lui Taylor? (Da) Pentru că poţi realiza orice, nu-i aşa? (Da) De asta trebuia să ştie Taylor aceste lucruri?

T: Da. Şi de asemenea, face parte din educaţia „Noii Căi".

D: Deci ne îndreptăm cu toţii spre asta? (Da)

M-am gândit că cel mai simplu mod de a folosi această energie, ar fi pentru a ajuta la vindecarea problemelor de natură fizică, din corpul lui Taylor. „Am dori să folosim această putere în corpul lui Taylor, pentru a face unele modificări. Corpul lui Taylor este dezechilibrat acum, nu-i aşa?

T: Da.

D: Are mai multe zone care sunt dezechilibrate, iar această putere pe care a descoperit-o acum poate repara orice, nu-i aşa?

T: Oh, da! Poate face orice! Este uimitor! Nu există nimic ce să nu poată face.

I-am cerut să facă o scanare corporală şi să vadă pe ce trebuie să se concentreze mai întâi. Chiar dacă nu convocasem SC-ul, ştiam că această putere poate face aceeaşi treabă. S-a concentrat mai întâi asupra picioarelor lui Taylor.

T: Trebuie să lucreze la picioare. Acolo sunt pietre, ca oamenii aceia adormiţi. Aduc căldura strălucirii în picioare. Vizualizez asta şi le încălzesc. Se simte ca o rocă de lavă care străluceşte în foc, de la picioare până la

genunchi. Acum ajunge până la coapse.

D: Dar genunchii? Poţi repara stricăciunile de acolo?

T: Absolut! Facem asta acum! Le încălzim. Le topim. Dăm viaţă pietrelor care erau acolo.

D: Minunat, minunat! Corectezi genunchii? (Da) Vrem ca Taylor să îşi poată folosi din nou picioarele.

T: Da, da. Picioarele se încălzesc. Da, viaţa revine în ele. Ele au dormit.

D: Este un mod bun de a o spune. A venit timpul să îi treziţi picioarele, astfel încât să poată face treaba pe care o au de făcut.

T: Da. (Cu dor) Ele au nevoie doar de strălucirea luminii iubirii de la Dumnezeu Creatorul, de a fi luate în seamă. Vă văd acolo. Vă aduc strălucirea. Voi dormiţi. De ce aveţi nevoie? Iată, vă umplu de căldură. Vă umplu cu căldura creaţiei şi cu energiile topite ale Soarelui, ale vieţii însăşi.

D: Taylor a învăţat deja lecţiile pe care trebuia să le înveţe, aşa că nu trebuie să se mai chinuie cu boala, nu-i aşa?

T: Nu, nu mai trebuie. El a recepţionat mesajul. Şi-a făcut temele. El a ascultat. Nu mai este nevoie să îi atragem atenţia prin boală. Avem deja atenţia lui. El ştie să asculte. Va putea să îşi îndoaie genunchii. Va putea să îi îndrepte. Picioarele sunt aşa, pentru că au fost dezactivate. Acum se reactivează. Revin la viaţă. Se trezesc. Au fost plecate o vreme. Ele îşi recapătă propria lor conştienţă. Au fost ca pietrele. Acum devin fiinţe strălucitoare. Viaţa revine în ele acum.

Am văzut de multe ori SC-ul lucrând astfel. Ei spun că folosesc energie, de obicei energia luminii albe, pe care o aduc în corp pentru a face vindecări. Taylor a intervenit: „E atât de fierbinte! E ca un vulcan!”

SC a reluat: „Picioarele au fost moarte, dar prind viaţă! Somnolenţa, da, moartea... se trezesc în lumina veşnică... în strălucirea Soarelui. Oasele şi muşchii se încălzesc. Revin la viaţă. Este atât de simplu! Vor avea nevoie de exerciţii fizice. El va lucra cu multă sârguinţă, reconstruind cu bucurie muşchii şi întărindu-i. Reîntărirea muşchilor, căldura din oase şi căldura din somn. (Le place să lucreze noaptea, când persoana doarme. Atunci mintea

conştientă nu
poate interveni.) Şi da, strălucirea neîntreruptă dă viaţă şi celulele vor dansa, şi orice negativitate se va elibera de acolo.”

Apoi s-au apucat să lucreze la toate părţile corpului lui Taylor unde acesta avea probleme, inclusiv la şolduri, unde suferise o intervenţie chirurgicală şi avea o proteză metalică de şold. „Şoldurile au fost operate. Le vom întări. Se vor reconfigura. Se vor întări. Ele sunt bine. Nu trebuie să fie îngrijorat din cauza lor. Este doar un impediment trecător, pentru că vom putea remodela corpul. Pe măsură ce devenim energie, vom remodela corpul... chiar şi metalul. Totul este posibil. Doar ne mişcăm şi modelăm energia. O vom direcţiona aici, dacă este necesar. Va topi şi remodela metalul, care va deveni mai puternic. Dacă există locuri în care metalul este puţin mai slab, îl vom încălzi şi îl vom întări. Cartilajul din şolduri care a fost pierdut, poate fi regenerat. Va necesita reconfigurarea energiei corpului, la scară „întreagă”. Asta va dura puţin mai mult, dar este posibil. Se va întampla. Este o realitate. Va dura puţin mai mult din cauza metalului şi din cauza înţelegerii conştiente în relaţie cu trăirea vieţii în această lume a materiei şi înţelegerea ei de sine, ca energie. Deci va fi o şcoală.
O învăţătură. El învaţă pe măsură ce ne schimbăm, aşa cum am făcut pe insulă, în timp ce ascultam „albastrul”, în timp ce ascultam misterul. Aceasta este învăţarea şi am mai fost aici. Am mai făcut asta. Există o învăţare. Deci corpul se va dizolva şi va intra într-un apus de soare şi se va întoarce şi vor apărea şolduri noi, de exemplu. Vor fi din os. Nu vor mai fi din metal. Cartilajul se va regenera. Va fi complet aşa cum a intenţionat Creatorul, pentru că Creatorul va remodela acest lucru.”

Voiam ca SC să se concentreze pe celelalte probleme fizice, dar m-au oprit: „Am să mă ocup de asta, dar mai întâi vreau să spun ceva despre şolduri. Există ceva ce aş vrea să împărtăşesc. Şoldurile au trecut printr-o transformare chiar acum. Ele se reformulează chiar acum. Energia se realimentează. Este căldură acolo. Se solidifică. Devine un corp foarte puternic şi solid. Se reconstituie, se reconstruieşte. Se transformă şi energia este acum la fel ca atunci când am devenit lumină. Se mişcă de la sine! Eu doar privesc. Urcă pe picioare în şolduri şi întăreşte, întăreşte, întăreşte, vindecă, vindecă, vindecă. Transformare pozitivă, restaurare, regenerare. Este ca o forţă vitală şi se mişcă în tot corpul. Eu doar o observ.”

De multe ori atunci când se lucrează la o vindecare masivă, clienţii aruncă

pătura de pe ei şi simt căldură. Când se trezesc sunt transpiraţi, iar hainele şi patul le sunt ude. Energia care este folosită generează căldură, pe măsură ce acţionează.
Această minunată energie vindecătoare a trecut prin corpul lui Taylor, prin toate organele. Avea multe probleme în corp, aşa că acest lucru era necesar. în astfel de cazuri, cel mai bine este ca SC să facă o scanare corporală, astfel încât să poată acoperi totul dintr-o dată, mai degrabă decât să treacă de la organ la organ. „Toate organele se vindecă. Se transformă. Lumina lui Dumnezeu, Lumina Creatorului, trăieşte în fiecare moleculă din acest corp. Ea ştie ce să facă. Reconfigurează totul. Mă extind, ca bărbatul din viaţa de polinezian. Mă extind şi devin ea şi ea mă cheamă. Mă cheamă şi îmi vorbeşte în interiorul acestui corp. Este direcţionarea unei inteligenţe. Sunt deschis să primesc expansiunea în graţia absolută a expansiunii totale, a bunăstării perfecte."

D: Pentru că până şi celulele au inteligenţă. Fiecare parte a corpului are o inteligenţă.

T: Absolut! E ca o mişcare! E ca un flux de lavă, care urcă de la picioare în sus. Mătură totul în cale. Lumină, iubire, Sursă. (Râzând zgomotos) Nu trebuie să fac nimic! Tot ce am de spus este să spun: „Sursă, sunt aici!" Sunt pregătit pentru scopul tău pentru mine. Te iubesc! Sunt deschis să primesc transformarea ta, pentru a fi modelarea intenţiei tale. Voi fi orice vrei să fiu. Se mişcă. O simt peste tot. Prin fiecare celulă, prin fiecare moleculă. Şi le furnică. (Râde) Ele strălucesc ca nişte tăcuni aprinşi, cu lumină şi viaţă şi iubire şi sărbătoare veselă! Viaţa este veselă! Este starea noastră naturală de a fi. Preafericita stare de bucurie! Eu o primesc.

în timp ce lucra, am întrebat care este scopul lui Taylor în această viaţă. Aceasta este ceea ce eu numesc întrebarea „eternă", la care toată lumea caută răspuns. Acum că avea un corp complet nou, ce trebuia să realizeze cu el?

T: Scopul lui Taylor este de a întruchipa inocenţa iubirii şi de a primi din

acest loc inocenţa iubirii, interacţiunea directă cu „întregul”. Să fie în fiecare moment iubirea de semeni, iubirea de sine, exprimarea iubirii.

D: Bine, dar ce vrei să facă în viaţă? Ce fel de loc de muncă să aibă?
T: Să exprime cea mai mare bucurie a sa. El ştie deja care este aceasta. El este aici ca o expresie a transformării. Această expresie pe care am comunicat-o este scopul lui, care este multidimensional. Este transformarea unei forme în alta, trecând de la densitate la energie şi lumină. Ne amintim că suntem lumină, astfel încât să avem cea mai mare libertate. El va exprima chemarea din interiorul său prin muzică şi va remodela realitatea prin sunet. (Taylor preda lecţii de muzică.) Este ceva diferit. El va preda muzica sufletului în fiinţă, nu cu un instrument, ci prin instrumentul fiinţei voastre. Noua muzică suntem NOI, cântând cântecul vieţii! (Râde zgomotos) Va fi capabil să creeze orice cu ceea ce ştie, cu sunet şi lumină şi iubire. I-am dat cheile universului creaţiei! Şi nu trebuie să meargă să caute nimic, pentru că va veni totul la el! Şi nu o va face pentru el. Cea mai mare bucurie a lui va fi să se exprime liber, ca o expresie a mea. El va fi cu prietenii săi şi încet-încet îi va topi prin exemplul bolii sale, ca o solidificare a înţelegerii noastre despre conştiinţa „blocată”. Topirea corpului său este o reflectare din interiorul său, care spune: „Eşti energie pură!” El va preda muzica sufletului. Când cineva este cu Sursa, când cineva este din Sursă, energia vine. Vom deveni una, ca lumină pură. îi vom învăţa pe alţii, spunând: „Care este cel mai mare vis al tău?” El va spune: „Să creăm frecvenţele, din fiinţa noastră.” Fiinţa va spune doar ceea ce îşi doreşte, iar el îi va ajuta să se manifeste complet în viaţa lor. Să îşi realizeze visele cele mai incredibile. Şi în timp ce predă această muzică, le va arăta cum să facă asta. Ei au pensonul cu care pot crea această viaţă, în toate felurile. Ei pot locui oriunde. Ei pot fi orice. Le putem reconfigura întreaga viaţă. Nu există nimic care să nu se poată face. Totul este posibil. Această metodă, prin lecţiile sale de aici şi prin muzica sa, va fi o pensulă care va repicta întreaga realitate. Tot ce trebuie să facă este să înceapă şi să-şi acorde ceva timp, pentru că este nevoie de timp pentru adaptare, pentru a vedea ce vor să devină, ce pot fi. Căci ceea ce experimentăm este ceea ce suntem. Pe măsură ce ei deţin această energie, ea va putea fi văzută în interiorul lor. Se va vedea şi în afara lor, când vor fi gata. Ei vor păstra energia, pentru a o vedea. îmi doresc ca el să trezească oamenii să înţeleagă că sunt una cu Creatorul. Ei vor evolua în direcţia alegerilor lor, pe care le vor vedea prinzând viaţă. Şi la un moment dat vor începe să înţeleagă că ei sunt acea lumină strălucitoare, ca fiinţele de lumină. Şi vor deveni Sori şi mă vor cunoaşte.

D: Acesta este drumul pe care mergem acum, drumul viitorului?

T: Este calea noastră. Aceasta este calea noastră acum!

D: Acesta este Noul Pământ despre care tot vorbim ?

T: Este vorba despre Noul Pământ!

Am continuat să întreb despre progresul scanării corpului şi despre vindecare. „Corpul revine la viaţă, ca şi cum ar fi fost mort. Era adormit. A fost ignorat şi s- a densificat. Era inconştient. Acum este viu. Conştienţa este prezentă aici şi acum. A recepţionat chemarea, la fiecare nivel. S-a făcut acum. Restabilirea completă a sănătăţii, la fiecare nivel. Lecţiile sunt învăţate. Spiritul din acest corp îşi cunoaşte scopul. El ştie cum să navigheze aici. O parte a problemei era că nu ştiai cum să navighezi în siguranţă. în fiecare dimineaţă în care se trezeşte, vor fi schimbări. în fiecare dimineaţă în care se trezeşte, va fi un corp nou la care se trezeşte. în acest moment în care vorbim, în fiecare clipă, el simte că are un corp nou. Renaşte în fiecare clipă. în fiecare clipă, apare un corp nou. Acesta este doar începutul şi îl vom educa acum."

Capitolul 8

EU SUNT TU!

Am avut două cazuri la un an unul după altul şi în locuri diferite, care aveau ceva în comun. Acesta este unul din motivele pentru care descopăr teorii şi concepte pe care alţi cercetători nu le cunosc. Acest lucru se datorează faptului că întâlnesc sute şi sute de oameni de pe tot globul şi adun piese dintr-un puzzle gigantic care atunci când sunt unite, formează o imagine nouă şi provoacă gândirea. Pentru mine este uimitor să văd că totul începe să se adune la un loc şi să capete sens.

Am făcut această sesiune în camera mea de hotel, în timp ce călătoream şi ţineam prelegeri, în anul 2008. Anna voia să exploreze un incident de timp lipsă petrecut la New Orleans, pe care îl asocia cu OZN-urile sau cu un posibil scenariu de răpire extraterestră. Acesta era singurul lucru pe care dorea să-l exploreze. După interviu, Anna s-a dus la baie. Când s-a întors am intrat şi eu la baie, înainte de a începe sesiunea. Ceea ce am văzut m-a făcut să tresar şi am chemat-o în baie să vadă şi ea. La mijlocul podelei era o grămadă mare de hârtie igienică. Părea că cineva a desfăşurat aproape jumătate de sul şi a îngrămădit-o în centrul podelei. Mai devreme pusesem o

T: Este vorba despre Noul Pământ!

rolă nouă pe suport, care părea neatinsă. Am întrebat-o dacă hârtia era acolo când ea a fost la baie şi a spus că nu, nu fusese nimic acolo. Cel mai ciudat era că nu părea să provină de la noua rolă. De unde apăruse atâta hârtie igienică? Şi cum a apărut atât de repede, între momentul în care a ieşit ea şi am intrat eu? Acest incident părea a prevesti că se va întâmpla ceva neobişnuit, în timpul sesiunii. Habar nu aveam ce anume. Dar era evident că gremlinii erau din nou la lucru.

Când am început sesiunea, am dus-o înapoi la New Orleans noaptea târziu (în jurul orei 11), la data potrivită. Am întrebat-o ce vede. Ea, soţul ei Chad şi prietena lor Jacqueline, se aflau pe o stradă din Cartierul Francez. Primele impresii pe care le-a avut au fost de mirosuri neplăcute. „Cartierul francez miroase oribil! Mirosul... e cald... foarte fierbinte... ceea ce înrăutăţeşte mirosul."

D: De unde crezi că vine mirosul?

A: (în şoaptă) De la oameni. Nu sunt oameni acolo, dar mirosul... mirosul persistă.

D: Unde te duci ?

A: Ne plimbăm. Nu ştim unde. Doar mergem pe jos.

D: Mirosul nu te deranjează atât de mult încât să te ţină departe de acolo?

A: Mă deranjează. Sunt reticentă, dar i-am spus lui Jackie că vom face asta, că vom merge acolo. începem să înaintăm, iar Chad ne arată drumul. Trecem de numărul 711 pe strada Bourbon. Şi nu există oameni. Nu e nimeni nicăieri. Strada e goală, fără oameni.

D: în mod normal este aşa?

A: La numărul 711 pe strada Bourbon este un restaurant, cu o curte mare şi un bar mare la etaj. Dar nu e nimeni... nimeni. Nu văd chelneri. Foarte ciudat. E un loc mare şi... nu e nimeni. Stăm puţin acolo şi plecăm. Ieşim afară pe uşă. Vom merge la Bârlogul Dragonului. întotdeauna e activitate la Bârlogul Dragonului.

T: Este vorba despre Noul Pământ!

D: Ce vezi când ajungi acolo?

A: Nu e nimeni... Urc la etaj. Uşa e închisă. Dar nu e niciodată închisă aici. Văd un anunţ... o „taxă de acoperire”. Nu am mai plătit niciodată o taxă de acoperire, până acum. Nu are sens. Nu, nu vom plăti pentru a intra acolo. Ne întoarcem pe scări, toţi trei. Am plecat de aici! Mergem mai departe. Ieşim pe uşa din dreapta şi e o clădire alături, apoi dăm colţul. Clădirea din colţ este o staţie de pompieri, dar nu vedem pompieri. Nu e nimeni... nimeni. Traversăm strada... pe lângă localul lui Charlie.

D: Sunt maşini înjur?

A: (în şoaptă) Nu. Nu sunt deloc maşini.
Acest lucru s-a mai întâmplat şi în alte cazuri pe care le-am investigat. în cartea Custozii am inclus astfel de relatări, în care nu erau oameni sau maşini în jur. în astfel de cazuri, clienţii mei vorbesc despre „Sunet mort” şi „Zona Crepusculară”. E ceva foarte înfricoşător. întotdeauna se simte ca şi cum ar fi păşit în altă dimensiune sau ca şi cum s-ar afla între dimensiuni, într-o zonă în care totul vibrează la o frecvenţă diferită, care îi face invizibili pe cei din jur. Acest fenomen este de obicei asociat cumva cu experienţele cu extraterestri, ca şi cum aceştia ar fi capabili să oprească sau să manipuleze timpul şi spaţiul.

Apoi Anna a văzut prima persoană. „Un tip simpatic în uşă la Checkpoint Charlie, vizavi de staţia de pompieri. Un portar... cu chip drăguţ şi prietenos. Ne zâmbeşte. Traversăm strada, dar nu intrăm. (Confuză) Nu e nicio persoană... nu e nimeni acolo. Ciudat... nu e nici un barman. Vrem doar să mergem acasă, dar totuşi căutăm un loc unde să ne aşezăm. Nu e nicio distracţie... e plictisitor... plictisitor. Vrem doar să mergem acasă, dar ne aşezăm. în faţă la Checkpoint Charlie sunt câteva trepte. Ne aşezăm acolo, pur şi simplu. Plictisitor... E atât de plictisitor.”

D: Ce se întâmplă mai departe?

A: Sunt în apartamentul meu şi e ziua.

Deci acolo era intervalul de timp lipsă. Voiam să aflu ce s-a întâmplat în acel interval, aşa că am dus-o înapoi când stăteau pe trepte. I-am cerut să vadă

T: Este vorba despre Noul Pământ!

ce se întâmplă în continuare. A spus: „Nu ştiu. E un gol.” Acest lucru a supărat-o, aşa că am vorbit cu ea explicându-i că este în regulă să îşi amintească. Era timpul să aflăm ce s-a întâmplat. Putea să privească totul ca un observator dacă voia, şi puteam avansa încet. A fost nevoie de mai multe încercări, deoarece părea să fie blocată pe trepte şi incapabilă să avanseze scena. Apoi perseverenţa mea a dat roade. „Văd lumini. Lumini prin sticlă. Văd treptele. Un semn pe care scrie „Checkpoint Charlie”. Clădirea are ferestre de sticlă. Şi văd o lumină ciudată prin sticlă... care se mişcă. Ce este asta? Nu pot fi lumini de la o maşină.”

D: Ce faci mai departe?

A: Sunt atât de entuziasmată. Ştiu că se va întâmpla ceva. (încet) E o lumină. Nu mă simt speriată. O aud pe Jacqueline. Simt că ea spune: „Ce naiba e asta?” (în şoaptă) Nu înţeleg de unde vine lumina. Simt că ne îndreptăm spre lumină, apoi mă simt luminată. E un sentiment bun. Nu văd de unde vine. (în şoaptă) Mă mut în lumină, sau se mişcă în noi? (începe să plângă.) Sunt fericită! Atât de fericită! Iubire... simt iubire. E frumoasă! Frumoasă! Frumoasă!

D: Unde eşti, când simţi această iubire?

A: La marginea unui crater. Stau chiar lângă ea... braţ la braţ cu ea. Simt o asemenea iubire! Nu îmi amintesc să mai fi simţit aşa ceva vreodată.

D: Lângă cine stai?

A: Lângă ea! E mai înaltă decât mine. Pare a fi perfectă... proporţionată perfect, cu un corp perfect, cu păr perfect şi piele perfectă. Simt că mă iubeşte. Sunt entuziasmată. Mă simt ca o fetiţă... ca o fetiţă fericită. Mă simt ca o fetiţă foarte copilăroasă. Sunt atât de entuziasmată!

D: Ce mai vezi, în afară de crater?

A: O clădire mare de metal în crater, care nu se simte a fi foarte adânc. Şi nu îmi este frică. Nu am nicio teamă.

D: Asta e bine. Ce mai vezi în afară de clădire?

A: Caut în jur oameni, maşini, dar nu văd nimic.

D: Sunteţi doar voi două?

A: Ea şi cu mine, iar acum sunt oameni în spatele nostru... un mic grup

T: Este vorba despre Noul Pământ!

adunat... cam ciudat. Sunt în spatele nostru. Există doar o clădire... cu un gard mare de metal în jurul ei... o clădire mare de metal, cu lumini mari pe ea, ca nişte reflectoare. Luminile sunt chiar deasupra clădirii. Şi stelele sunt atât de frumoase. Mă uit la toate stelele din faţa mea.

D: Femeia asta care stă lângă tine, care e atât de perfectă, întreabă-o cine este?

A: Sunt curioasă. (în şoaptă) Aş vrea să ştiu cine eşti. Ea spune: „Eu sunt tu!" (Anna plângea acum.)

D: De ce te emoţionează asta?

A: M-au regăsit. (Continua să plângă, emoţionată.) Sunt eu.

D: Roagă-i să explice, ca să poţi înţelege.

A: Te rog ajută-mă să înţeleg cine eşti. Spune că ea sunt eu. (Plânge din nou) E atât de frumoasă... perfectă... şi spune: „La fel eşti şi tu."

D: Este adevărat, pentru că şi tu eşti perfectă. De ce vrea ea să ştii asta?

A: Trebuie să îi aduni. Ea spune: „Trebuie să îi aduni pe ceilalţi. Să îi aduni pe ceilalţi, ca să se pregătească. Venim. Să se pregătească pentru venirea noastră." îmi spune să nu îmi fie frică.

D: Ce vezi ?

A: Văd multe lumini, care se mişcă deasupra. Lumini care se mişcă înainte şi înapoi, ca un dans. Dansează. – Nu-ţi fie frică, Anna. Doar te scanează."

D: De ce te scanează ?

A: De ce? Fiindcă mă ajustează. (Râde) Acum tu eşti Anna. Tu eşti Ana acum. (începe să plângă incoerent) Nu, nu îi voi nega. Ei ştiu că nu sunt nebună. îmi voi aminti şi le voi spune tuturor. Le voi spune tuturor celor care vor asculta, cât de frumoasă eşti.

Anna era copleşită de emoţii din ce în ce mai mult, aşa că am întrebat-o pe persoana frumoasă şi perfectă dacă poate să vorbească cu mine, în loc de Anna. Ea a fost de acord şi vocea s-a schimbat.

T: Este vorba despre Noul Pământ!

D: Anna a petrecut câțiva ani încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat în acea noapte. Poți să-i spui, ca să se oprească din căutări ?

A: A fost cu noi de multe ori.

D: Ea a simțit o mare iubire, de parcă ar fi știut că a mai fost acolo. E adevărat? A: întotdeauna.

D: Ai spus că a fost cu tine de multe ori. Este corect?

A: Ea a știut întotdeauna. Ea sunt eu. Ea este noi. Ea s-a luptat mereu... Mereu a crezut că este adoptată. Te iubim. Te iubim, Anna. Nu mai pune întrebări. (O altă voce ciudată.) Nu mai pune întrebări. A venit timpul. E timpul ca Anna să facă un pas și să-și ia locul. S-a terminat cu rușinea. Oamenii o cred pe Anna și o vor asculta. O vor asculta.

D: Ce vrei să le spună oamenilor?

A: Că noi suntem iubire. Noi suntem iubirea.

D: Cine eşti tu, ca ea să ştie ce să spună? Eşti o fiinţă, un spirit sau ce?

A: Dimensiuni diferite... dimensiune.

D: Acolo a fost dusă în noaptea aceea? A fost pe Pământ sau în altă dimensiune?

A: Dimensiune.

D: Eşti în altă dimensiune? Ai spus că eşti ea, deci eşti o altă parte din ea? Am înţeles corect?

A: Ai înțeles corect.

D: Eşti o altă parte a ei, dintr-o altă dimensiune? (Da) Când oamenii se gândesc la OZN-uri sau extraterestri, se gândesc la o navă spaţială fizică şi la fiinţe fizice. Este corect?

A: Totul este la fel.

D: Chad a fost dus într-un alt loc decât Anna, nu-i aşa?

T: Este vorba despre Noul Pământ!

A: Eu vorbesc doar cu ea.

D: Dar ai dus-o în acest loc din cealaltă dimensiune, ca să se poată întâlni cu tine. Este corect?

A: (Părea că Anna vorbeşte din nou acum.) Ca să o pot vedea... ca să te văd pe tine şi pe ei... familia mea. Familia mea... aceasta este familia mea. Familia mea... (în şoaptă) Acele lumini... familia mea. Luminile sunt familia mea. Eu sunt tu. Tu eşti eu.

D: Anna a intrat într-un corp fizic. A trebuit să părăsească lumina şi familia?

A: O parte din ea a făcut-o.

D: S-a oferit să vină ca voluntar? (Da) Ştiu că vin mulţi voluntari, nu-i aşa? (Da) Acesta este motivul pentru care nu-şi aminteşte prea multe despre copilăria ei?

A: Totul s-a schimbat. Ea s-a schimbat. Anna s-a schimbat. Mai mult din Anna a venit mai târziu.

D: Mai mult din ea a intrat în corpul fizic mai târziu?

A: Mult mai mult. E aproape complet diferită acum.

D: De ce s-a întâmplat aşa?

A: Pentru ca să facă faţă.

Acesta era încă un tipar care se repetă. Mi-au spus că uneori energia sufletului care vine este atât de diferită (din cauza locului de unde provine), încât ar fi imposibil ca întreaga energie a acelui suflet să intre în bebeluş, înainte de naştere sau la naştere. Ar fi prea puternică. Adeseori mama va avea avorturi spontane, până când se ajustează cantitatea de energie şi frecvenţa energetică potrivită, deoarece copilul (şi de multe ori mama) nu poate face faţă afluxului mare de energie. în aceste cazuri, doar o parte din suflet este pusă în copil, atunci când se naşte. Apoi pe măsură ce copilul creşte, din ce în ce mai multă energie sufletească poate să intre şi să se integreze. Dar acest lucru nu este cunoscut niciodată la nivel conştient.

T: Este vorba despre Noul Pământ!

D: Are legătură cu corpul fizic?

A: Totul e înăuntru...totul e înăuntru. Ea arată la fel. Dar e foarte diferită. Au avut loc multe schimbări... multe schimbări ale Pământului... multe.

D: A fost ceva treptat sau s-a întâmplat în acea noapte?

A: Nu, nu, nu... într-o perioadă lungă de timp.

D: Ai spus că trebuie să se schimbe, ca să poată face faţă. La ce trebuie să facă faţă?

A: La frică. O frică îngrozitoare.

D: De unde vine frica ?

A: Din pântec... în interiorul mamei.

D: Oh, dinainte să se nască. Frica venea de la mamă sau de la ea?

A: Medicii au încercat să o avorteze, pentru sănătatea mamei. Au încercat să întrerupă sarcina.

D: Ce a fost în neregulă cu sănătatea mamei?

A: Otrăvirea sângelui de la picioare. Avorta copilul sau amputa picioarele.

D: Şi Anna simţea această frică, pentru că era în pântec?

A: Ea ştia.

D: Ce s-a întâmplat?

A: Am adus-o cu două luni mai devreme. Mama era foarte bolnavă.

D: Aşa că Anna a simţit o mare teamă, pentru că a fost expusă la această teamă şi era în structura ei celulară, în acel stadiu. E adevărat? (Da) Ai lucrat cu ea pentru a scoate asta din celulele şi sistemul ei?

A: Ajustare. Pentru asta sunt ajustările. Face parte din energia meteo. Trebuie să o folosească. Să folosească elementele. Să devină una cu ele.

D: Va şti cum să facă asta?

T: Este vorba despre Noul Pământ!

A: îi este foarte frică... foarte frică... să se adune.

D: De ce îi este frică?

A: De ceea ce urmează.

D: Ce urmează?

A: Pământul se schimbă. Se vor întâmpla multe lucruri. O schimbare... schimbare majoră... schimbare majoră. Ea trebuie să îi adune pe ceilalţi. Mulţi... venim... mulţi.

D: Cine vine?

A: I-am arătat. Cerul e plin... plin... oriunde te uiţi... înconjurat... plin complet... fără cer, doar nave spaţiale. Suntem pe cale să ne schimbăm. O schimbare... o schimbare majoră.

D: De ce este plin cerul de nave spaţiale?

A: Ca să ne ridice, ca să ne adune.

D: De asta trebuie să îi adune pe ceilalţi?

A: Ei o aşteaptă.

D: Asta înseamnă că nu va merge toată lumea?

A: Mulţi... nu.

D: Doar anumite persoane vor fi luate fizic?

A: Da. Vor fi luate. Iar cei care nu sunt luaţi, vor şti. Mulţi vor vedea. Nu mai e mult timp. Simt că am rămas fără timp! (Supărată) Ajutaţi-mă!! Ajutaţi-mă!!

D: Ai de gând să o ajuţi pe Anna să ştie ce să facă?

A: (Exclamă) Sunt atât de fericită! Sunt atât de fericită că începe acum!

(Uşurată) Tu o ajuţi!

D: Spunându-i asta acum ?

T: Este vorba despre Noul Pământ!

A: Tu ai primit-o.

D: Eu o ajut să înţeleagă. Asta vrei să spui? (Da)

Anna mai avea o întrebare. Credea că are ceva în braţ. „Anna are întotdeauna nevoie de dovezi."

D: E ceva în braţul ei?

A: Entitatea ei. Ea este şi nu este ea. Noi o ghidăm.

D: Asta are ceva de a face cu ajustările care se fac în corpul ei?

A: Da. Este adevărul. întreaga cunoaştere stocată.

D: în acel dispozitiv atât de mic?

A: (în şoaptă) Nu este mic.

D: La radiografii pare mic. Dispozitivul are acces la toate cunoştinţele. Asta vrei să spui?

A: La toate cunoştinţele.

D: Ar trebui să fie eliminat?

A: Anna nu îl va elimina niciodată. A încercat odată.

D: Oamenii nu prea înţeleg pentru ce sunt aceste implanturi. Dar este important pentru sănătatea corpului ei, ca ajustările să rămână acolo. E adevărat?

A: Pentru cei care vor asculta.

D: Dar o vei ajuta cu sugestii şi intuiţii, ca să ştie ce

are de făcut? A: Deja am început.

T: Este vorba despre Noul Pământ!

Se pare (şi entitatea a confirmat acest lucru) că atunci când oamenii cred că au fost luaţi la bordul unei nave spaţiale, acest lucru nu este întotdeauna adevărat. De multe ori sunt duşi în altă dimensiune.

Au spus că au comunicat cu Anna noaptea când ea dormea şi că acest lucru va continua în mod constant. Este întotdeauna mai bine şi mai uşor pentru ei să facă această muncă noaptea, pentru că mintea conştientă nu poate interveni şi nu îşi va aminti nimic, mai târziu.

Al doilea caz a fost cel al unui arhitect care a venit din Canada să mă vadă, la cabinetul meu din Arkansas. Mânat de curiozitate, explora metafizica şi căuta cu disperare sensul misterios al vieţii. Ştia că trebuie să fie mai mult în viaţa lui şi că ignora cumva ceea ce era cu adevărat. Voia să treacă la următorul nivel, oricare ar fi fost acesta. Nu cunoşteam răspunsul, dar ştiam că SC îi va spune orice ar fi potrivit să ştie.

Greg a trecut printr-o viaţă foarte banală şi simplă, ca pescar pe o corabie cu pânze. Totul se derula normal (şi plictisitor), până când l-am mutat într-o zi importantă şi a văzut ceva neobişnuit pe cer. Nu ştiam dacă era legat de viaţa trecută pe care o explorăm sau dacă a sărit într-o altă viaţă. Acest lucru nu era clar în acel moment, dar am vrut să urmăresc ceea ce vedea.

G: Văd ceva în aer, pe cer. La dreapta... ceva rotund. E ca argintul. E foarte mare, iar acum soarele se reflectă pe el. Atârnă acolo pe cer.

D: Ce crezi că este?

G: Ştiu ce este. Este un fel de navă spaţială. Mă întreb doar ce caută acolo şi dacă voi avea şansa să intru în ea. Vreau asta. Mă uit pur şi simplu la ea. Nu se mişcă. Sunt două nave. Este una mai întunecată în spate. Este mai unghiulară... mai mare... mult mai mare. Simt cum plutesc în spaţiu, privind-o. Mă interesează nava mai mare. Mi-ar plăcea să intru în ea.

D: Cum arată, pe măsură ce te apropii?

T: Este vorba despre Noul Pământ!

G: Metalică... arată de parcă ar fi de aluminiu? Din panouri, cu nişte chestii pe ea. Are ferestre. Sunt foarte aproape acum. Plutesc în jurul ei. Este foarte mare. Se deschide o uşă şi intru în navă. înăuntru este plin de lumini multicolore.

D: Ce altceva mai vezi, în afară de lumini?

G: E o cameră mare, plină de oameni care stau pe scaune cu spătar înalt. Nu pot să disting ce sunt aceşti oameni sau cum sunt îmbrăcaţi. Unul din ei poartă o robă albă şi stă în spatele scaunelor.

D: Vrei să intri în camera unde sunt scaunele?

G: Da. Vreau să ştiu cine sunt ei. Acum stau în faţa lor. Bărbatul în robă albă îmi pune întrebări, dar nu înţeleg ce spune.

D: îl cunoşti pe acest om ?

G: Nu mi-e frică.

D: Ce te întreabă?

G: Mă întreabă de ce sunt acolo. Nu ştiu. Asta îi spun... nu ştiu. El aşteaptă răspunsul meu. îl întreb cine este. El spune: „Cine crezi că sunt?" Dar nu ştiu ce să răspund. Este dificil. îi spun că aş vrea să ştiu cine este. Cred că a spus: „Eu sunt tu!"... dar mintea mea se blochează. Eu spun: „Cum pot fi tu?" El spune: „Poţi fi eu, atunci când poţi crede că eşti eu."

D: Ce crezi despre asta?

G: Este incomod, pentru că îl văd dincolo de mine, mai mare decât mine. Mă simt mai puţin decât el, aşa că el nu poate fi eu.

D: De ce nu?

G: Ei bine, dacă ar fi eu, nu ar fi acolo sus şi nu s-ar îmbrăca în alb.

D: De ce te simţi mai puţin decât el?

G: Nu ştiu. De ce stau toţi aceşti oameni pe aceste scaune?

D: Roagă-l să-ţi dea mai multe informaţii despre unde te afli şi despre ce se întâmplă.

G: (Respiră adânc) Suntem într-un loc pe care l-am proiectat. El îmi spune că eu am creat toate astea.

D: Ce vrea să spună ?

G: Că am creat această navă spaţială de dragul întâlnirii, pentru a mă întâlni pe mine însumi. Deci trebuie să fi creat nava spaţială, ca loc de întâlnire. Dar suntem în aer. Suntem în aer.

D: întreabă-l de ce ai creat-o?

G: Ca să merg dincolo de unde sunt... să merg dincolo de unde am fost... să nu plutesc doar în aer privindu-l.

D: Pentru a găsi mai multe răspunsuri, vrei să spui?

G: E mult mai mult... Pentru a găsi mult mai mult decât răspunsuri... pentru a şti. Pentru a şti totul. Pentru a şti mult mai mult.

D: Te poate ajuta să găseşti aceste informaţii?

G: Da, poate. îmi este familiar acum. Eu stau lângă el. Toată lumea e îmbrăcată în alb.

D: Vrei să spui că îţi este cunoscut?

G: l-am auzit vocea şi îi recunosc pielea. Are această piele interesantă. (E nedumerit) Este foarte netedă şi puternică. Mă simt reconfortat să văd puterea care îi emană din piele. Faţa lui este calmă, vocea lui este calmă.

D: Dar el spune că este tu? (Da) A spus că ai creat acest loc de întâlnire. Unde există el, când se află în lumea lui?

G: în mintea mea! Şi eu sunt cu el în mintea mea, aşa că... Dar este foarte real... împrejurimile sunt foarte clare, ceea ce am creat... Aceasta este o cameră frumoasă. Străluceşte în mii de culori şi lumini, care ies de pretutindeni.

D: Ai creat asta ca să te întâlneşti cu această entitate?

G: Da. Nu ştiu dacă eu am creat totul. Nu, nu am creat eu totul. Am avut ajutor.

D: Cine te-a ajutat?

G: El.

D: Şi el a crezut că e timpul să aveţi această întâlnire?

G: Da. El m-a întâmpinat. Ştia că vin şi toţi oamenii care stăteau pe aceste scaune ştiau şi ei. Au ajutat şi ei. Toată lumea ajută la crearea acestei camere şi a culorilor în continuă schimbare. Şi mă pot mişca liber. Mă mişc aşa cum îmi doresc. Mă mişc pe verticală. Este frumos.

D: Să-l întrebăm de ce se întâmplă asta?

G: Pentru că aşa vreau. Acolo de unde am venit, nu e frumos. Nu mi-am dat seama de acest lucru, până nu am păşit prin uşa navei spaţiale. Culorile... varietatea... frumuseţea varietăţii. Pot să gândesc orice vreau şi pot face culorile să intre şi să iasă din pereţi. Aceste haine de culoare albă... le pot adapta în orice fel vreau. Şi îi pot muta pe oamenii care stau în aceste scaune, în poziţii diferite. Acolo de unde am venit nu era rău. Dar nu era atât de colorat... nu era atât de dinamic. Şi eram singur, plutind în jur. Nu mă simţeam singur, dar eram singur. Pluteam în spaţiu. Era puţină lumină, apoi am creat această navă spaţială. Presupun că le-am creat pe amândouă. în faţă era un fel de navă pilot, iar în spate era aceasta în care am intrat.

D: Când pluteai în spaţiu, aveai un corp?

G: Nu ştiu. Eram conştient şi mă puteam mişca după bunul plac. Mă puteam mişca foarte uşor.

D: Să aflăm mai multe despre asta. El este mai conştient de ceea ce se întâmplă decât eşti tu ?

G: Cred că este, da, la fel şi unii din oamenii de pe scaune. Ei ştiu mai multe decât mine. M-au lăsat să îi mut după bunul plac. Habar n-am de ce m-au lăsat să fac asta. Par să se amuze.

D: Poate că râd fiindcă înţeleg mai multe lucruri decât tine. (Am râs amândoi)

G: Se pare că ei ştiu că nu le voi face rău. Nu le pot face rău, aşa că mă lasă să mut aceste scaune de colo colo. Ce amuzant!

D: Să vedem dacă putem obține niște răspunsuri, de la acest om cu care vorbești. Vezi dacă îți poate spune ce se întâmplă.

G: Mă învaţă cum să îmi folosesc mintea şi intenţia. El mă învaţă cum să îmi controlez dorința, pentru că pot întoarce scaunele cu susul în jos. Dar aleg să nu o fac. Pentru că nu vreau să fac rău nimănui, deşi ştiu că ei nu pot fi vătămaţi.
Dar există cumva o modalitate de a face asta, iar ei ştiu că îmi place să mă joc.

D: Vrei să te joci folosindu-ţi mintea?

G: Da. Pot aşeza scaunele în orice mod vreau, dar trebuie să fie potrivit pentru ei. Asta mă învaţă el.

D: Ai vrut să înveți cum să îți folosești mintea?

G: Da. Se pare că îmi place, aşa că da, cred că îmi doresc asta. Simt că mă aflu în acest loc, anume ca să învăţ procese creative despre care nu ştiam înainte.

D: Vezi dacă îți poate explica acest proces, astfel încât să îți amintești.

G: Este un fel de manipulare. Am puterea de a manipula lucrurile şi trebuie să învăţ cum să o fac, ca să nu scape de sub control. Nu este o chestiune de forţă. Este o învăţare a unui mod de a fi. Când mişc scaunele ele răspund la mişcarea corpului meu, aşa că trebuie să învăţ cum să am mai mult control asupra puterii pe care o deţin.

D: Care este scopul de a învăța cum să muți lucrurile?
G: Pentru plăcerea de a o face şi pentru a nu le face rău celorlalţi. Văd că asta îi face să râdă. Pentru ei este amuzant. Cred că mă învaţă ca să pot face totul singur. Ei sunt fericiţi împreună. Dacă eu stau pe loc, ei revin la

poziţia lor de pe scaune, ca atunci când am intrat. Dar pot influenţa felul în care se simt ei, prin modul în care mă mişc. Vrea să învăţ cum să îmi controlez puterea.

D: Ai putere?

G: Se pare că da. Se pare că învăţ că am putere.

D: Dar dacă nu este controlată, poate crea probleme?

G: Da. Poate crea probleme şi le poate face rău oamenilor. Ori eu nu vreau aşa ceva.

D: Ce vrea să faci cu această putere?

G: Vrea să-i învăţ pe cei din acest grup cum să o facă singuri. Să lucreze de unul singur. Să nu mai fie atât de dependenţi unul de celălalt, pentru că ei lucrează numai în grup. Ei îşi pot crea propria fericire.

D: Spuneai că ţi-a spus că el este tu. Ce vrea să spună prin asta ? Poate să îţi explice, ca să înţelegi?

G: Dacă poate susţine asta în capul meu, pentru că nu simt că sunt el. Nu simt că sunt el, dar o parte din mine o simte.

D: încercăm să înţelegem. Mai are ceva ce vrea să-ţi arate sau să-ţi spună?

G: Vrea să-mi arate cum să folosesc lumina. El poate crea muzică din lumină şi din vibraţii diferite. Pot face aceste tije să intre şi să iasă. Fiecare tijă are o melodie diferită şi pot crea cu ele acorduri şi melodii. Sunt nenumărate poziţii şi el îmi arată cum să fac. Fiecare melodie are o culoare diferită şi fiecare culoare are un ton. Nu există un ton şi o culoare separate. Există un ton de culoare. Fac muzică, cu ele. E foarte distractiv. Am o stare de bine... un sentiment de fericire.

D: întreabă-l dacă ştie ceva despre Greg, care este în viaţă pe Pământ în acest moment?

G: El mă cunoaşte bine.
D: Să-i spunem că Greg vrea să deschidă uşa puţin mai larg, pentru a afla mai multe. (Una dintre cererile sale din timpul interviului)

G: Da, el deschide uşa mai larg. îmi arată lucruri pe care nu ştiam că le pot face. Dacă am încredere în mine... dar este mai mult decât încredere. E ca şi cum trebuie să o fac şi apoi ştiu cum şi funcţionează, dar totul este nou. Nu este doar mintea. E o parte din mine care e mai mare decât mintea. Este întregul meu. Este totalitatea mea. Este Totul din mine. Este această totalitate din mine, care face asta. De aceea este atât de uşor să fac toate aceste lucruri deodată, deoarece există multe părţi din mine, conştiente de toate lucrurile deodată. Toate sunt părţi din mine. Iar eu învăţ. Pot face lucrurile individual sau le putem face împreună, dar toţi sunt eu.

D: De ce vrea să ştii asta?

G: Pentru a fi întreg. El ştie că vreau să fiu întreg. El vrea să fiu întreg.

D: Asta a fost una din întrebările lui Greg – cum poate deveni întreg?

G: Asta vrea el să îmi spună. Sunt la nivelul următor.

D: Acesta e nivelul următor?

G: Acesta este un nivel. E vorba de a şti că tot ceea ce sunt influenţează orice altceva, aşa că trebuie să ştiu cine sunt. Trebuie să fiu conştient de faptul că fiecare mişcare a mea creează o undă. Lumina este mintea. Lumina este în minte. Pot face asta cu mintea mea. Aşa că trebuie să folosesc tot ceea ce sunt într-un fel de armonie pentru ca totul să funcţioneze, şi asta fac.

D: Asta înseamnă că Greg în corpul său fizic, poate afecta multe lucruri diferite?

G: El poate face asta, dar pur şi simplu nu crede. El este foarte puternic. Şi trebuie să învețe că tot ceea ce face şi spune, afectează oamenii din jurul lui. Trebuie să înţeleagă puterea pe care o are asupra lor. El nu înţelege că îi influenţează pe toţi cei care îl ascultă... Trebuie să ştie că este iubit veşnic, fără teamă. El poate merge mai departe. El trebuie să ştie asta. El trebuie să trăiască aşa cum este cu adevărat, în alte dimensiuni. Trebuie doar să meargă cu asta şi să nu se abţină... de la nimic. El învaţă, dar trebuie să facă un salt. Să facă un salt.

D: Ce vrei să spui prin salt?

G: Dincolo de frica de ceea ce gândesc oamenii... dincolo de frica de părerea oricui... dincolo de frica de tot ce este în lumea asta. (Cu blândeţe) Nu te mai teme şi totul va fi clar. Greg este profesor. El trebuie să înveţe şi să vindece.
Când nu va mai avea frică, totul îi va fi clar. Să nu se mai lase înrobit de frică.

D: Frica este o emoţie umană foarte puternică.

G: Da, dar te poţi distra învăţând-o. Asta ne învaţă omul în alb. Greg este un vindecător. El ştie asta. Are o capacitate înnăscută de a vindeca. Dar încă nu a învăţat să o folosească. Cuvintele lui sunt vindecătoare, pentru unii oameni. Să înveţi libertatea minţii... libertatea de a nu te teme. Pur şi simplu să nu îţi fie frică... Asta ar fi cea mai mare vindecare. Să ajuţi oamenii să iasă din frică. Lumea este un loc nebun dar şi frumos, în acelaşi timp. Există atât de multă frumuseţe, care să te ajute să îi vindeci pe cei răniţi. Oamenii sunt sclavii propriei lor gândiri... ai propriei lor frici. Sunt sclavii a ceea ce cred, care este adesea eronat. Dar să-i ajuţi să iasă din asta cu iubire, nu să le dictezi. El le dictează altora prea mult, ce să facă. Trebuie să renunţe la asta. Trebuie să înceteze... Oamenilor nu le place asta. El vede adevărul şi se confruntă cu el. Dar nu e bine să faci asta prea mult... funcţionează foarte rar. A iubi... iubirea este cea mai bună confruntare. Ei au nevoie să fie atraşi în lumină, ca nişte copii. Fiecare situaţie este diferită, dar o vei putea aborda dintr-un punct al compasiunii... dintr- un punct al egalităţii, din care stai lângă omul în alb şi operezi schimbări. Să nu mai ameninţi niciodată! I-a ameninţat din cauza fricii, pentru că i-a privit fără iubire. Fii natural... fii amabil şi dacă lumea nu te aude, pleacă. Lasă-i în pace. Prezintă-le doar opţiunile de a trăi. Poţi trăi în întuneric şi poţi trăi în lumină.
Poţi trăi oricum vrei şi totul este bine. întotdeauna există o alegere. El trebuie să înceteze să mai fie Dumnezeu. Acesta este doar egoul din el. Să fie el însuşi şi restul va urma de la sine.

D: El a spus că vrea să aibă toate cunoştinţele.

G: Nu ştie că nu le poate avea pe toate, dar îşi doreşte asta. Este în regulă pentru că le va da drumul, dar trebuie să meargă înainte. Trebuie să se întâmple treptat.

D: Deci acesta este primul pas?

G: Da. Este un pas bun. El trebuie să fie capabil să folosească cu amabilitate şi frumos multiplele sale faţete, aşa cum a făcut cu scaunele şi cu muzica.

Vom anima opţiunile şi vom face oamenii să râdă, în timp ce îl ascultă. El se pricepe la animaţie. O poate face muzical şi cu desene animate. O poate face cu arta lui. O poate face cu mintea. O poate face cu cuvintele lui. Ar trebui să le folosească pe toate pentru a-i face pe oameni să râdă, în timp ce ascultă povestea universului... Să facă lumină. Trebuie să fie lumină şi să fie amabil, apoi trebuie să se retragă şi să îi lase în pace.

D: Să nu se confrunte cu ei. Doar să le spună o poveste şi îi lasă să se hotărască.

G: Corect. Nu e nevoie să le spună oamenilor că nu există sfârşit. Asta îi sperie. Trebuie să asculţi oamenii. Să îi întrebi ce au nevoie să ştie, în loc să le spui ce crezi tu că ar trebui să ştie. Pentru majoritatea oamenilor, asta este prea mult. Ascultă-i, ca să afli ce au nevoie să înveţe. Ei îţi vor arăta întotdeauna asta, dar numai dacă ştii să îi asculţi.

Mesajul de despărţire a fost:

învaţă să ai încredere. învaţă să ai pur şi simplu încredere. Asta e foarte important. Nu mai fă presupuneri. Este o pierdere de timp. Ai ceea ce e necesar să ştii. Trebuie doar să ai încredere.

Secţiunea 3

VIEŢI PE ALTE PLANETE
Capitolul 9

TRANSPORTORUL

Când a intrat în scenă, Regina se afla într-o navă spaţială mare. „Pare a fi dintr- un metal gri, dar simt că nu este chiar metal. Are uşi care se deschid şi se închid automat.” Se simţea oarecum incomod, pentru că se afla într-un mediu străin. „Nu cred că aparţin aici, dar nici nu îmi e frică. E un fel de tensiune nervoasă. Simt că sunt oameni în cealaltă cameră. îi pot vedea. Nu ştiu de ce pentru că nu există ferestre, dar îi pot vedea.”

D: Cum arată ?

R: Au o formă ciudată. Prima impresie pe care am avut-o e că au ceva alb în

jurul capului. Nu e ca şi cum i-aş putea vedea... Eu doar...

D: îi simţi? Ar fi o modalitate de exprimare mai potrivită?

R: Da, este un cuvânt mai bun.

D: Priveşte în jos, la corpul tău. Ce fel de haine porţi?

R: Nu ştiu. Simt că am haine rupte cu găuri în ele, ca şi cum aş fi fost într-un accident sau aşa ceva... Nu ştiu.

D: Haine vechi zdrenţuite, vrei să spui?

R: Pare a fi o uniformă, nu e o îmbrăcăminte normală şi e cam ruptă, dintr-un motiv oarecare. Dar nu ştiu unde sunt.

D: Vom afla. Eşti încălţată cu ceva?

R: Cu un fel de cizme de lucru. Totul este de aceeaşi culoare gri. Am spus că e o uniformă, dar pare mai degrabă o salopetă. Simt că am avut un fel de accident şi de aceea este ruptă.

D: Ţi-a fost rănit şi corpul sau s-au rupt numai hainele?

R: Cred că am fost rănită, dar nu simt nicio durere. Pot să văd prin partea care s- a rupt, dar nu e ca la oameni. Văd... (Vorbeşte cu ea însăşi, oarecum confuză) oase sau aşa ceva... Sunt de aceeaşi culoare. Nu pare a fi piele şi sânge şi alte chestii de genul ăsta.

D: Deci vrei să spui că atunci când salopeta s-a rupt, a fost vătămat şi corpul?

R: Da, şi cred că ar trebui să fie reparat în acest loc.

D: Cum se simte corpul tău, masculin sau feminin ?

R: Nu ştiu... poate masculin? Se simte mai degrabă ca androgin.

D: Uită-te la mâinile tale. Cum arată?

R: Nu prea arată a mâini. Cred că lucrează ca nişte mâini, dar sunt mai... sunt mai solzoase. Am degete. Adică am ceva care funcţionează ca degetele, dar nu este plăcut la vedere. Nu cred că sunt om.

D: Ai idee cum este faţa ta?

R: Hmm, cred că sunt unul din oamenii aceia. Capul este din lumină, ceea e este ciudat. Are o formă de ou şi pare a fi făcut din lumină. Nu ştiu dacă există ochi şi alte lucruri. Pare a fi făcut din lumină.

D: Deci este diferit de corpul uman. Dar trebuie să fie fizic, dacă poţi fi rănit.

R: Nu m-a durut, dar....

D: Ai fost vătămată într-un fel?

R: Am fost avariată, dar nu doare. Parcă aş avea o parte de lumină şi o parte fizică. Am văzut ceva întunecat în costum, dar toate capetele par albe.

D: Cum te-ai deteriorat? Nu trebuie să experimentezi, poţi doar să priveşti. Ce s-a întâmplat?

R: S-a ciocnit un transportor. Există tuburi prin care se circulă. Transportorul se deplasează între diverse locuri, prin acel tub. A făcut aşa (scoate un zgomot de fluier) şi a dispărut. Şi s-a întâmplat ceva. Nu ştiau dacă îl vor putea repara, dar
l-au recuperat. Situaţia este destul de tristă.

Trebuia să îmi dau seama ce e cu acest transportator, înainte de a putea înţelege ce s-a întâmplat.

D: Adică ai fost în ceva care trecea prin tuburi? Cum era obiectul care trecea prin tuburi ?

R: Nimeni nu se gândeşte la asta. Pur şi simplu faci vâj... (scoate un zgomot) şi pleci.

D: Nu trebuie să fii într-o maşină sau aşa ceva?

R: Te referi la transportator.

D: Deci îţi transportă tot corpul? (Da) Şi ai avut o coliziune?

R: Nu este un corp, este felul nostru de a călători. Când vor să meargă repede, merg în transportor.

D: Transportorul te duce în alte locuri?

R: Sau la distanţe mari.

Mă gândeam că ar trebui să fie într-un vehicul sau ceva de genul ăsta, ca să fie transportaţi prin tuburi. Dar se pare că nu era necesar un vehicul. Probabil că trupul era teleportat (ca în serialul Star Trek).

D: Ce anume a produs coliziunea? V-aţi ciocnit de ceva?

R: Da. Era în tub. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar a fost un accident grav şi ei nu au ştiut. Ne-au recuperat şi ne-au scos afară.

D: Ai spus „noi”. Deci eraţi mai mulţi?

R: Eram câţiva. Nu mulţi, doar câţiva indivizi. Dar nu îi văd pe ceilalţi. Nu ştiu dacă sunt oameni. Ceva a mers prost. Le-a fost greu să... Era la limita a ceea ce „ştiau să facă”. Dar pot face multe, aşa încât ne-au recuperat.

D: Ai spus că a fost la limită? Ce vrei să spui?

R: La limita capacităţii lor de a ne recupera. A fost dificil, dar au făcut tot posibilul.

D: Şi apoi te-au adus cumva pe nava asta în care eşti acum ? Crezi că te-au adus aici ca să poată repara corpul? Să vedem ce se întâmplă.

R: Lucrează la altcineva, iar eu aştept să lucreze la mine. E un grup de fiinţe.

D: Te duc undeva, ca să poată lucra la tine?

R: E de cealaltă parte a unui perete.

D: Spune-mi ce vezi când te duc acolo.

R: Există o masă şi o mulţime de partiţii automate, ca nişte pereţi. Poate

zece şi masa.

D: Deci nu îi cunoşti pe aceşti oameni, dar sunt la fel ca tine?

R: Nu cred că sunt la fel ca mine, dar suntem comparabili. Lucrează împreună. Nu este o reparare manuală. Fac asta cu mintea. Ei lucrează cu mintea.

D: Nu trebuie să folosească unelte?

R: Nu, nu folosesc unelte. Fac doar... (scoate un zgomot ca nişte clicăituri). E doar lumină. Sunt doar raze de lumină. Nu ştiam ce se va întâmpla, dar acum sunt mai bine. Stăteam întinsă pe masă, dar acum mă ridic în picioare. Văd raze de lumină de diferite culori. începe de la cap şi merge în jos şi razele au culori diferite, care se schimbă. Celelalte fiinţe stau în cerc şi privesc ce se întâmplă. E o maşină cu lumină în vârf, iar ei îşi trimit gândul în ea.

D: Maşina amplifică gândul?
R: Cred că da.

D: Cum te simţi când trece lumina prin tine?

R: Mă simt bine. Reorganizează totul în mine. Mă simt... nu ştiu... parcă aş fi mai înalt şi parcă m-ar fi pus la loc. Nu doare. E relaxant.

D: Şi ştie la ce parte a ta să meargă, pentru a face reparaţii.

R: Cred că am fost medic.

D: Vorbeşte-mi despre asta. De ce crezi asta?

R: Cred că am făcut acelaşi lucru şi eu. De aceea nu mă deranjează ce fac ei. Dar ceea ce fac ei este mult, pentru că ei ştiu cum să... cum să reordoneze viaţa. Ei înţeleg cum să facă piesele să funcţioneze din nou corect. Ei nu pun doar un plasture pe deasupra, ci ştiu cum să restaureze totul. Ei ştiu cum să remedieze lucrurile. „Remediere" nu este cuvântul potrivit.

D: Intră în miezul problemei? (Da) Şi acolo fac reparaţiile. Deci dacă eşti unul din ei şi ştii cum să faci asta, atunci ai multe cunoştinţe despre cum să îţi foloseşti mintea?

R: Da, da. Dar m-am rănit.

D: Dar dacă eşti medic, unde îţi faci treaba? Cum arată locul unde

lucrezi şi locuieşti?

R: Mergem pe diferite planete. Mergem în locuri diferite... Energie... Gândeşte mai clar (vorbea fără şir). Susţinem planeta Pământ. Facem multe. Lucrăm şi în alte locuri, dar acum lucrăm pe Pământ.

D: Dar asta nu este casa ta. Nu provii de acolo? (Nu) Ai avut o planetă de baştină?

R: Da. Avem o planetă de origine. Nu are problemele cu care se confruntă Pământul. A evoluat deja către o conştiinţă a bunăstării, care este mereu acolo. Avem oportunitatea să mergem pe Pământ acum, iar apoi vom merge în alte locuri.

D: Deci, celălalt loc unde ai început, a evoluat până în punctul în care nu mai trebuie să te întorci acolo?

R: Ne putem întoarce acolo. Acolo era furnizorul de care aveam nevoie. Ne-am întors acolo. Putem merge acolo oricând vrem.

D: Unde locuieşti acum? La bordul navei?

R: Acum sunt la bordul acestei nave, pentru că a trebuit să fiu reparat. Nu am putut face asta de unul singur. Era o reparaţie amplă. Era nevoie de mai multă energie. Altfel aş fi putut să o fac singur. Nu a fost o situaţie normală. Nici măcar nu ştiau dacă pot să facă asta. Au încercat să ne repare.

D: Dar locul în care lucrezi în mod normal... era o planetă?

R: Nu era o planetă... era un loc diferit care nu face parte din realitatea voastră, care nu face parte din locaţia voastră în timp. Noi ne putem deplasa între locuri şi în timp, cu sistemul nostru de transport. Există locuri pe planetă în care te poţi deplasa prin timp şi spaţiu mult mai repede, şi noi le folosim.

D: Ştiţi unde se află?

R: Ştim unde se află şi le folosim, pentru că este mai uşor şi mai rapid să facem asta şi este mai comod. De obicei, totul merge bine când le foloseşti. Acesta a fost un incident neaşteptat.

D: Dar ai spus că acum vei ajuta Pământul?

R: Multe entităţi au venit să ajute Pământul, în decursul unei perioade lungi

de timp. Pământul evoluează şi noi am venit de multe ori, şi vom veni de multe ori. Am nevoie de ceva timp pentru a reorganiza corpul pe care îl folosesc, apoi îmi voi continua munca.

D: Cu alte cuvinte, ai nevoie de ceva timp ca să te odihneşti?

R: Da. Timp ca să mă reorganizez mai bine, pentru a lucra. Sistemul corpului se reorganizează, ca să poată face munca pe care trebuie să o facă.

D: Şi ai capacitatea de a face asta, dar în acest caz ai nevoie de mai multă energie şi de oameni care să lucreze cu ea.
R: Da, această treabă necesita mai mulţi oameni. Au folosit o procedură nouă, pentru a mă face capabilă să funcţionez.

D: Vei fi unul dintre cei care vor ajuta Pământul acum ?

R: Am mai ajutat Pământul şi înainte. Am venit pe Pământ, în mod regulat. Am avut şi alte locuri de muncă, dar acum misiunea mea e pe Pământ.

D: Când ai venit pe Pământ înainte, ai venit într-un corp uman ?

R: într-un corp de lumină. înainte am venit doar într-un corp de lumină. Dar de data asta folosesc corpul acesta.

D: Când ai venit pe Pământ înainte, te-ai transformat în ceva sau ai rămas într- un corp de lumină?

R: Am rămas într-o formă de lumină, pentru că era mai uşor să folosesc energia. Văd că am folosit locuri care îţi sunt cunoscute. Am folosit piramidele. Noi folosim piramidele pentru a amplifica energia, în cuvintele voastre. E ca acordarea cu oamenii, dar poţi face o muncă amplă dintr-un punct energetic cu acţiune vastă, mai degrabă decât la nivel individual. Există locuri pe Pământ din care poţi stimula mulţimi de oameni, nu doar câte un singur om.

D: Şi piramida este unul dintre aceste locuri? (Da) A fost folosită pentru a afecta mulţi oameni, dar foloseşte un amplificator. Cum se realizează asta?

R: Aducem energie. Energiile luminoase care eram noi, vibraţiile înalte şi rezonanţa spirituală pe care le putem... „amplifica" este cuvântul. Le amplificăm... aşa cum difuzezi muzică. Amplificăm şi emitem acele energii şi

întotdeauna există oameni care le pot primi. Unii oameni sunt receptori mai buni decât alţii, aşa că venim cu un semnal. Avem un semnal şi apoi emitem folosind piramidele. Au mai fost şi alte locuri, dar ăsta e cel cu care sunt familiarizată.

D: Oamenii din vremea mea (poate că ştii despre ce vorbesc)... unii oameni cred că piramidele sunt morminte. Nu prea înţeleg la ce au fost folosite.

R: Acţionau ca un semnal. Erau amplificatori. Nu, nu erau morminte. Dar mai există şi alte locuri care au fost folosite. Foloseam şi munţii, la fel ca piramidele.

D: Pentru a emite această energie? (Da) Deci energia a fost amplificată pentru

a fi folosită pe Pământ?

R: Da, era folosită pentru a accelera evoluţia ADN-ului.

D: La oamenii de atunci?

R: Şi unii oameni... unul din motivele pentru care a existat atât de mult conflict pe Pământ, a fost faptul că unii oameni erau receptori buni, iar alţii nu. Unii oameni puteau simţi sau accesa „cunoaşterea" şi asta îi făcea cu adevărat diferiţi. Asta a creat conflicte. Oamenii nu mai erau la fel. Unii mergeau înainte, alţii nu. S-a generat în mod intenţionat o creştere, dar s-a creat şi un conflict. E ca şi cum ai avea două specii diferite, care nu mai erau compatibile.

D: Şi una a dezvoltat resentimente faţă de cealaltă, când au început să evolueze?

R: Nu ştiu de ce aveau resentimente, pentru că nu ştiau care e diferenţa. Dar ştiau că există o diferenţă şi asta a creat intuitiv un conflict.

D: Nu aţi ştiut că se va întâmpla asta?

R: Nu cred că am înţeles cu adevărat amploarea conflictului care va apărea. Nu cred că am înţeles consecinţele. Unii oameni... Când auzi o melodie, nu trebuie numaidecât să alegi să o cânţi. La fel este şi în acest caz. Când se amplifică informaţiile, nu trebuie să alegi numaidecât să creşti odată cu ele, aşa că nu există o interferenţă în liberul arbitru. Dar cred că nu ne-am dat seama de diferenţa care va apărea între oameni – lipsa de creştere pe care o vezi la unii oameni, în comparaţie cu evoluţia de creştere a celorlalţi. Ne-am gândit că ar fi bună mai multă accelerare. Lucrurile au decurs altfel decât ne aşteptam dar totuşi s-a produs o accelerare importantă a evoluţiei, fără abuzarea liberului arbitru. Unii oameni au ales să crească, alţii nu.

D: Ce s-a întâmplat până la urmă, în acea perioadă?

R: Acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi.

D: Mai folosiţi piramidele şi astăzi?

R: încă mai sunt folosite. Sunt folosiţi şi mulţi munţi. De obicei sunt folosite locurile care au activitate vulcanică.

D: Cum poţi folosi activitatea vulcanică?

R: Rezonanţa generează activitate vulcanică. Generează reacţii. Activitatea vulcanică este normală pentru planetă. Dar vine atâta energie, când foloseşti aceşti munţi. Există un munte, există o entitate care este conştientă în statul Washington, unde vin în mod regulat nave spaţiale. Sunt atrase acolo de rezonanţa constantă a întregii energii, care creează presiuni. E ca şi cum ai umple o cameră cu multă energie. Multă, multă, multă energie care se extinde, se extinde, se extinde şi generează astfel activitate vulcanică. Ei nu consideră că activitatea vulcanică este negativă. Este doar muntele sau energia, care face ceea ce trebuie să facă. Muntele reţine energie. Se umflă, se calmează. Se contractă şi se umflă, în mod constant.

D: Deci aceasta este una din sarcinile tale, să menţii această energie? Sau ce trebuie să faci ?

R: Ei bine, energia care apare este un produs secundar al lucrării energetice, al acelei amplificări. Aşa cum oamenii de pe Pământ cunosc sunetul şi fac conversaţie, dar nu îşi dau seama că nu pot auzi toate sunetele. Când spuneţi „sunet" recunoaşteţi că aţi auzit ceva, dar unele efecte vibratorii pe care le-aţi numi „sunet", sunt dincolo de auzul oamenilor din aceste vremuri. Astfel există sunete ale energiei vindecătoare, acea cunoaştere a expansiunii, pe care nu le auziţi numaidecât. Dar ele sunt acolo, rezonând.

D: Deci cum foloseşti acest lucru ? Ce faci cu el ?

R: Pe planeta voastră se produce în prezent o expansiune a conştiinţei. Acest lucru se desfăşoară într-o perioadă foarte lungă de timp. Deci se generează această expansiune, dar nu este întotdeauna atât de uşor ca oamenii să crească.
Ai crede că expansiunea în gândire ar face viaţa mai uşoară, dar de fapt expansiunea în gândire nu face neapărat ca viaţa oamenilor să fie mai uşoară. Există o mulţime de schimbări care vin odată cu ea, când oamenii experimentează o perioadă conflictuală, fiindcă există atât de multă amplificare a sunetului, a undelor sonore, a undelor de gândire şi învăţare, care se răspândeşte pe planetă chiar acum. Există o descărcare de energie atât de mare, încât generează schimbare. Iar schimbarea intră întotdeauna în conflict cu incertitudinea.

D: Deci asta faci acum? Asta e treaba ta? Crezi că se întâmplă chiar acum?

R: Ei bine, e ca şi cum am fi doi dintre noi aici. Există un corp fizic şi apoi

există o persoană care a fost aici, dar acum simt că este diferită. Nu ştiu.

D: Mă întrebam dacă ştii că vorbeşti printr-un corp fizic. (Da) înţelegi ce spun ? (Da) Nu te deranjează să ştii asta, nu-i aşa?

R: Nu. Asta produce un conflict pentru această femeie, dar se descurcă destul de bine.

D: Te referi la cea pe care o numim Regina?

R: Corect. Ea se descurcă bine cu ideile pe care le primeşte. Ea ştie lucruri pe care alţii nu le ştiu, e din cauza asta. Ea nu înţelege de ce oamenii se comportă aşa. Ea este o fiinţă din energie foarte avansată care se află acum într-un corp fizic, care trăieşte în realitatea fizică. Informaţiile din mintea ei provin dintr-un loc diferit de acest corp, ceea ce creează în ea un conflict. Asta nu e întotdeauna bine pentru ea. Dar nu mă deranjează, pentru că nu sunt chiar în corpul fizic.

D: Dar eşti un aspect al ei? De asta ai intrat în ea?

R: Suntem cu toţii aspecte ale celorlalţi, după suflet. Primesc o descărcare de informaţii. Aspectele Pământului nu sunt aceleaşi. Ea are văluri foarte subţiri de conştienţă, aşa că este foarte uşor pentru ea să exploateze aspecte ale multor entităţi sau fiinţe şi să obţină informaţii care se deplasează între realităţi. De fapt s-a depăşit pe sine şi a luat-o puţin înaintea informaţiilor care ar putea fi acum descărcate pe planetă, şi se întreabă care este scopul ei. Ea se întreabă: „De ce ştiu asta, când nu pot face nimic în privinţa asta”. Are acest fel de întrebări în minte. Asta se datorează faptului că acele voaluri sunt atât de subţiri încât ea a văzut lucrurile destul de bine la momentul respectiv, dar pe măsură ce mergem înainte, vin mult mai multe informaţii. Vor fi mai multe lucruri de făcut şi cineva trebuie să conştientizeze ce trebuie să fie difuzat, iar ea recepţionează lucrurile înaintea curbei. Ea le primeşte şi apoi este ca un mic far, dar nu trebuie să spună ceva. Ea poate sta nemişcată şi este ca un mic turn de radio, prin care ideile trec pur şi simplu în conştiinţa generală.

D: Dar ştii că ori de câte ori fac această lucrare, duc oamenii înapoi într-una din vieţile lor anterioare, conform modului liniar în care vedem noi lucrurile. De aceea mă întrebam de ce ai fost contactată. Ai fost într-una din celelalte vieţi ale ei?

R: În gândirea voastră, este o realitate din timp şi spaţiu pe care a accesat-o întâmplător. Ea nici măcar nu înţelege în mod conştient ce se întâmplă,

atunci când se întâmplă aşa ceva. Ea se conectează atât de uşor la asta, încât pare a fi la doar un centimetru distanţă şi pare a trăi în două realităţi... în trei realităţi. Iar realităţile se scurg înăuntru şi înafară, şi de aceea acest lucru este important.

Am crezut că e timpul să aduc sesiunea la scopul pentru care a venit Regina la mine. Avea probleme fizice serioase şi m-am gândit că această fiinţă ar fi foarte potrivită pentru a ajuta la vindecare. Din moment ce ştia să folosească şi să manipuleze cantităţi mari de energie, m-am gândit că ar putea ajuta. Aşa cum s-a văzut din vindecarea care a avut loc pe nava spaţială, ea ştia cum să folosească energia pentru vindecre. Aşa că am întrebat-o dacă ar vrea să lucreze pe Regina. „Este o pacoste să trebuiască să facă atâtea injecţii şi să îşi facă griji pentru corpul său fizic. Nu vrem asta, nu-i aşa?”

R: Nu, i-am folosit corpul puţin cam dur. Acest lucru nu este întotdeauna bun.

D: Ce cauzează diabetul?

R: Creierul ei funcţionează la un nivel şi corpul funcţionează la un alt nivel. Există un conflict. Există un conflict în dinamica fizică, ceea ce nu este uşor pentru corp. Caut o soluţie.

D: în munca mea, cauza problemei provine de obicei din vieţile trecute sau dintr-o anumită situaţie din viaţa actuală. Dar povestea ei nu pare să corespundă cu aşa ceva.

R: Povestea ei nu se potriveşte cu asta. Ea ca un fel de „bebeluş în eprubetă” în care am descărcat informaţii, dar s-a depăşit capacitatea corpului fizic de a reţine energia. Capacitatea ei de a recepţiona şi de a se mişca înainte şi înapoi, a făcut-o candidatul perfect pentru astfel de experimente. Poate că asta nu pare ceva pozitiv, dar ea are capacitatea de a muta munţii. Ea are capacitatea de a gândi „în afara cutiei”, în afara modului cum gândesc oamenii în mod obişnuit. Ea are această abilitate şi realizări anterioare care depăşesc înţelegerea umană, aşa că s- a oferit ca voluntar pentru această mişune. Nu este un accident. Aceste descărcări s-au făcut în urma unui acord, dar a fost prea mult. S-a creat un conflict asupra căruia nu ne putem concentra doar parţial, pentru că expansiunea ei este

scopul nostru principal. Expansiunea ei. Ea este ca o antenă. Este ca „un bebeluş în eprubetă”, pentru transmiţători. Am descărcat, descărcat şi descărcat şi i-am extins capacitatea, i-am extins capacitatea şi i-am extins capacitatea. Dar acest lucru a provocat efecte secundare în corpul fizic. Asta e marea problemă acum. Noi nu trăim într-un corp, de aceea cred că nu suntem suficient de sensibili faţă de problemele care pot apărea. Nu înţelegem că trupul se poate supraîncărca. Nu avem nimic, nu avem cuvinte care să exprime empatie pentru corpul său fizic.

D: Dar acum înțelegi că a apărut o problemă? (Da) Şi o poţi ajuta? (Da) Ştiu că va aprecia ajutorul. Ea trebuie să trăiască în acest corp fizic.

R: Şi vrem ca ea să trăiască mult. Ea nu îşi dă seama cât de mult face, la nivelul ei. La fel ca tine, are multe cărţi de scris. (Râde) Ea a stat pe loc. Ar trebui să fie activă. înţelegem dilemele din viaţa ei, preocuparea ei pentru copiii ei şi soţ, pentru şcoală. înţelegem toate aceste lucruri din experienţa ei umană, dar mai are mult de lucru. îi transmitem informaţii de foarte mult timp şi ea ştie ce ar trebui să facă.

D: Să revenim la corpul ei. Diabetul provoacă tot felul de efecte secundare. Spune-mi ce vezi, când te uiţi în corpul ei.

R: Pancreasul este foarte afectat de energiile fluctuante şi corpurile energetice sunt şi ele afectate. Şi tu experimentezi asta. Nu în măsura în care o face ea dar simţi energia, aşa cum o simte ea. Ea a întrebat anterior de ce zahărul din sânge este când mare când scăzut, când mare când scăzut. Ei bine, aşa se comportă vibraţia sa extremă. Sus şi jos, sus şi jos. Un lucru care ar ajuta cu adevărat este să continue să mediteze. Dacă ea face o lucrare energetică şi apoi se concentrează pe... (se întrerupe ca să se gândească)... corpul ei lucrează sus şi jos, sus şi jos, sus şi jos. Nu ştiu cum să explic.

A spus că ar putea lucra asupra pancreasului şi să-l readucă la normal, dar trebuia să aducă mai multă energie, pentru a face asta. I-a chemat pe alţii să vină să ajute. Au venit imediat. „îi scanează corpul, pentru a vedea dacă s-au produs stricăciuni. Există stricăciuni.”

D: Cauzate de diabet?

R: Cauzate de fluctuaţia frecvenţelor. Asta este de fapt ceea ce a afectat capacitatea organismului de a controla zaharurile. Observ. Ei sunt specializaţi, iar eu doar ajut circuitele lor energetice. Ei trec prin corpul ei adăugându-şi energia la energia ei, astfel încât corpul să aibă suficientă putere pentru a merge spre vindecare. Organismul în sine are toate informaţiile de care are nevoie, pentru a rămâne într-o stare de sănătate perfectă. Dar pentru că energiile fluctuează atât de mult, dăunează abilităţilor. Ei adaugă culoare, vibraţie şi putere, cred că asta e cea mai bună exprimare. Eşti mai obişnuită cu termenul „energie”, dar gândeşte-te la energie şi adaugă putere acestei energii. Acum lucrează la un blocaj din gâtul ei. Şi la un blocaj de la mijlocul spatelui, care i-a strâns energia şi puterea. A încetinit o parte din puterea şi capacitatea corpului de a se vindeca. Deci ei elimină blocajele, blocajele energetice, astfel încât organismul să poată primi mai multă energie pentru creier şi pentru organele afectate. Toate au fost afectate, dar ea a reuşit să supravieţuiască în acest corp, pentru că a fost un instrument.

D: Este un instrument valoros şi vrem ca ea să îl folosească în continuare. Deci s-a descurcat bine, chiar şi cu fluctuaţiile energiei?

R: Da. Şi-a păstrat optimismul. Chiar şi atunci când era obosită sau bolnavă, îşi păstra gândirea pozitivă şi mergea înainte. Lucrăm la spate, la gât şi la inimă. Funcţionarea inimii a fost redusă. Netezim energia şi eliminăm blocajele. Eliberăm calea către ochi. Are unele blocaje.

D: Ea a spus că celulele din ochi au rupturi. Poţi lucra la asta?

R: Da. Curăţăm plutitorii. Operăm anevrismul din ochi. Maxilarul a deranjat-o foarte mult.

D: Mi-ai spus în trecut că uneori această afecţiune se datorează faptului că persoana nu poate vorbi, că nu poate exprima ceea ce are nevoie să exprime.

R: în cazul ei, cauzele sunt de o natură mult mai fizică. Are efecte secundare de la medicamente pe care nu trebuia să le ia. Le-a luat o vreme sperând că vor ameliora diabetul şi vor ajuta pancreasul, dar i-au înrăutăţit starea în restul corpului. Efectele secundare au fost din cauza medicamentelor, mai mult decât din cauza diabetului. Acum va fi mai bine. îi scanăm tot corpul cu culoare. Culoarea este importantă. Sunetul este important. Este ca şi cum ai

D: Cauzate de diabet?
lua un filtru

şi ai peria cu el prin corp... în trei dimensiuni.

D: Ea a spus că glicemia a fost atât de mare încât trebuie să o verifice la fiecare câteva ore, ca să ştie ce injecţii să îşi facă.

R: Da, a scăpat de sub control. încerc să văd dacă o putem vindeca complet. Ar trebui să se observe o diferenţă. Ar trebui să apară la test. Asta îi va demonstra că există miracole. Lucrăm la un miracol pentru ea, chiar acum.

D: îmi arătaţi miracole tot timpul. Ştiu ce puteţi face. E frumos să lucrez cu voi.

R: Femeia asta ştie despre ce e vorba. Te-a văzut lucrând bine cu noi. Ea a înţeles că de fapt era vorba mai mult de capacitatea ta de a lucra cu energii mari, decât despre hipnoză. Hipnoza face parte din aceasta dar în imaginea de ansamblu a lucrurilor, tu ai capacitatea de a lucra cu energie. Ambele sunt importante, dar este un dar pe care îl ai. Chiar dacă s-ar putea să nu îţi dai seama de asta, aluneci şi tu spre alte realităţi. Când îţi faci munca, nu e nevoie să ştii când se întâmplă, dar întrebările pe care le pui, toate imaginile pe care le obţii şi o mare parte din ceea ce faci... este muncă interdimensională.

D: Treaba mea este doar să încerc să ajut oamenii.

R: Dar energia ta este cea care îţi permite să faci asta.

D: De asemenea, încerc să-i învăţ şi pe alţii cum să te contacteze.

R: Da. Faci o treabă bună. Lucrăm la pancreas, iar pancreasul reacţionează în moduri în care nu ştiam că ar putea răspunde. Vrea să se facă bine. Lucrează cu noi, colaborează complet cu noi. Are propria sa conştienţă, separată de mintea ei. Are propriul său microunivers. Va fi echilibrat de acum încolo. Sunt multe entităţi aici, care lucrează la asta.

Ne apropiam de sfârşitul şedinţei şi voiam să fiu sigură că au terminat de lucrat la pancreas. „Vom fi vigilenţi şi vom continua să lucrăm cu corpul ei. Vom fi mai conştienţi. Vom avea grijă de corpul ei şi o vom ajuta. Pancreasul este probabil cu 80 până la 90 % mai bun acum. Ea va observa o mare diferenţă. La început am avut unele îndoieli că am putea transforma acest pancreas înapoi într-un pancreas sănătos, dar vedem că îşi revine în

întregime. Chiar dacă nu este în
transă, putem continua să lucrăm cu

Capitolul 10

DEVORATORUL DE PLANETE

Când April a coborât în scenă se afla într-un patio, în interiorul unei structuri mari de piatră galbenă. Era o construcţie elegantă ridicată pe un munte înalt, deasupra mării. Nişte stâlpi susţineau un baldachin. Părea a fi o reşedinţă luxoasă. A văzut că purta un costum strâns pe corp, cu mâneci lungi şi jambiere foarte strânse. Era făcut dintr-un material metalic ciudat, moale ca o ţesătură. Pe deasupra purta o tunică albă scurtă şi o curea de pânză aurie. întreaga ţinută i s-a părut ciudată. A văzut că era un bărbat tânăr şi foarte înalt, cu păr negru şi drept. Surpriza a venit când am întrebat despre culoarea pielii. „Pielea are o tentă gri. Nu este chiar verde, dar are o culoare ciudată. E aproape ca un maro deschis, cu o nuanţă verde. Am mai fost în acest loc, dar nu locuiesc aici. l-am cerut o descriere mai clară a acelui loc situat sus, deasupra mării.

A: Este o reşedinţă, dar e şi un loc de întâlnire. Un sediu unde oamenii se întâlnesc. Acolo locuiesc oameni, dar e şi un sediu unde se ţin şedinţele de consiliu, şedinţele de strategie.

D: De asta eşti acolo? (Da) Mai sunt şi alţi oameni acolo sau eşti doar tu?

A: Nu, mai sunt şi alţii înăuntru. Unii sunt afară, alţii sunt înăuntru.

D: Seamănă cu tine?

A: Nu. Sunt rase diferite, din locuri diferite. Diferite forme de viaţă. Ne întâlnim aici. Unii din ei nu au corpuri umanoide. Faţa mea nu este ca o faţă umană normală.

D: Mă întrebam despre asta. Ce este diferit la ea?

A: Nu este reptiliană, dar este oarecum cornoasă sau solzoasă. Are un fel de creste şi vârfuri şi nu este netedă. Părul este lung.

La început am presupus că vorbeam cu un bărbat normal, dar acum a devenit evident că această creatură nu era umană. Şi-a descris ochii. „Sunt foarte mari şi negri şi au o acoperitoare dublă, o pupilă în interiorul unei pupile. Este ciudat.” Nu simţea că ar avea un nas adevărat, dar avea gură.

D: Te hrăneşti cu ceva ?

A: Consum lichide.

D: Deci nu trebuie să consumi alimente solide? (Nu) Ai spus că ai venit din alt loc. Este pe planeta asta?

A: E în altă parte. Majoritatea acestor oameni au venit din alte locuri. Aceasta este o „adunare”. Este o întâlnire de strategie şi planificare.

D: Aveţi adesea astfel de întâlniri?

A: Nu prea des. Aceasta este o întâlnire specială.

D: Aşadar, toţi au fost convocaţi să se întâlnească acolo? (Da) Există o numită denumire pentru acest grup? Se pare că aţi mai fost împreună.

A: Este un consiliu. Sunt reprezentate diferite galaxii, diferite planete.

D: întâlnirea va avea loc în această clădire?

A: Da, există o zonă în interior, care seamănă cu Olimpul. Este o întâlnire (nu de zei), ci o întâlnire a fiinţelor de pe diferite planete.

Am condensat timpul şi l-am mutat înainte, la întâlnire. Am întrebat dacă este cineva la conducere.

A: Există o zonă mare ca un cerc scufundat, cu trepte şi scaune în care stăm cu toţii, cu o platformă rotundă ridicată în centrul cercului. Acolo e un glob holografic mare, cu proiecţia unei fiinţe sau conştiinţe care conduce întâlnirea.

D: Deci această persoană sau fiinţă se află în altă parte şi este proiectată în acest glob holografic, unde poţi să o vezi.

A: Da, este o transmisiune în direct. Aceasta nu este singura întâlnire. Mai sunt şi altele simultan. întâlniri în diferite locuri către care se transmite. Este o adunare.

D: Să aflăm de ce a fost convocată întâlnirea. De ce se ţine această întâlnire specială?

A: Există un fel de criză sau urgenţă care reprezintă o ameninţare pentru... simt că e vorba de multe planete. A apărut ceva care se mişcă în spaţiu-timp prin univers, care creează multă energie întunecată şi pare să cuprindă planete întregi.

D: El ştie de unde a venit energia întunecată?

A: Da, dar nu spune. Este o forţă care a pătruns cumva dintr-un alt univers, ceva din afara spaţiu-timpului nostru. Ceva străin. Nu ar trebui să fie acolo. Se răspândeşte şi pe măsură ce înaintează, modifică planetele. Le întunecă şi parcă le-ar mânca. Consumă planetele care nu au un câmp puternic.

D: Afectează energia acestor planete?

A: Planetele care nu bănuiesc nimic, nu au un câmp puternic de lumină în jurul lor. Sunt absorbite sau înconjurate. Sunt înglobate în această energie. Este ca şi cum lumina acestor planete s-ar stinge, şi trebuie să fie întărită. Este ceva ca un câmp de forţă, ceva întunecat. O fiinţă vie gazoasă, care se hrăneşte cu planete.

D: Când absoarbe planeta, afectează formele de viaţă care se află pe planetă?

A: Le transformă şi se pare că extrage viaţa de pe planete. Lasă în urmă doar planete lipsite de viaţă.

D: Şi cineva a descoperit că se întâmplă acest lucru?

A: Da. Nu au înţeles ce se întâmplă. Am văzut câteva resturi. Planetele care aveau viaţă s-au schimbat şi le-a luat ceva timp să îşi dea seama ce se întâmplă. Iniţial nu ştiau ce se întâmplă dar când au aflat, au vrut să ne informeze. Acum trebuie să alertăm liderii sau consiliile de pe diverse planete. Să îi anunţăm că acest lucru este acolo, ca să poată crea o strategie de a întări lumina de pe
planete, astfel încât să poată respinge acest fenomen. Pentru că se hrăneşte cu planetele slabe şi le lasă în pace pe cele puternice.

D: Asta înseamnă că planetele slabe sunt mai negative?

A: Sunt mai puţin evoluate. Lumina lor este mai slabă. Locuitorii lor nu sunt conştienţi, sunt deconectaţi. E vorba de planete unde există conflicte, planete care nu sunt în armonie.

D: Şi ce vor ei să faceţi, tu şi celelalte fiinţe, în privinţa asta?

A: Există un plan pe care liderii îl cunosc. Noi suntem un fel de emisari care ducem informaţii pe planetele noastre, astfel încât acestea să se poată unifica şi educa, ca să îşi schimbe frecvenţa astfel încât să devină mai puternice, mai strălucitoare, cu un câmp de lumină mai puternic.

D: Şi cum vor să faci asta ?

A: Există un fel de cutie holografică. Cred că termenul potrivit este o „tabletă". Ceva ca o carte sau o tabletă care conţine instrucţiunile sănătoase, pe care trebuie să le luăm cu noi şi să le ducem acasă.

D: Ţi s-a dat un astfel de dispozitiv?

A: Da. Bâzâie şi este plin de electricitate şi culoare, de parcă ar fi viu.

D: Acest dispozitiv vă va oferi instrucţiuni despre ceea ce ar trebui să faceţi?

A: Este ceea ce trebuie să iau cu mine şi să livrez pe planeta mea. Tuturor li se dă un astfel de dispozitiv.

D: Să mergem mai departe, când duci informaţiile înapoi pe planeta ta. Descrie cum te întorci acasă.

A: Au creat un vârtej care se deschide ca un fel de gaură de vierme. O deschidere în care păşeşte fiecare, pentru a merge înapoi în lumea lui.

D: Deci ştie unde să vă ducă?

A: Da, unul câte unul, pe rând.

D: Să mergem înainte, când ajungi pe planeta ta. Cum arată locul unde mergi?

A: Văd turle înalte, clădiri înalte şi ascuţite. Este un oraş imens, care se învârte încet pe suprafaţa planetei. Nu este ataşat la sol. E ca şi cum s-ar

ocupa cu extracţia minieră, dar nu sunt mine. Sunt nişte tuburi care intră în planetă ca nişte ace... sunt conectate la planetă. Ca şi cum planeta ar hrăni oraşul cu energie. Fundaţia nu se mişcă, dar oraşul se învârte încet. Centrul are mici vârfuri în el. De-a lungul marginilor sunt aceste turnuri uriaşe şi se generează o energie între vârfurile lor. Ca atunci când baţi ouăle pentru bezea şi se creează un vârf ascuţit. Aşa arată de-a lungul marginilor.

D: Ai o slujbă sau ce faci în acel oraş? Să vedem ce faci.

A: Sunt un intermediar. Un fel de curier, un om de legătură.

D: Ai adus cu tine tableta ?

A: Da. Unii dintre noi nu au reuşit. Au fost atacaţi. Găurile de vierme au fost cumva întrerupte şi au fost interceptaţi. Nu au reuşit să se întoarcă pe planetele lor.

Părea a fi ceva asemănător cu sesiunea Rebeccăi. Părea a fi acelaşi tip de transportator, descris prin termeni diferiţi.

A: Această energie întunecată pare a şti ce vrem să facem şi i-a împiedicat pe unii din noi să se întoarcă acasă.

D: Pare a fi un fel de inteligenţă.

A: Este inteligenţă. Este o inteligenţă superioară.

D: Chiar dacă este o formă negativă.

A: Noi nu o considerăm negativă. O vedem ca pe o formă de viaţă care nu aparţine acestui univers. încearcă să îşi găsească drumul înapoi, dar s-a rătăcit şi consumă ce întâlneşte în cale. Face ceea ce face şi în linia noastră temporală,

este ceva distructiv.

D: Deci este confuză.

A: Da.

D: Nu aparţine aici?

A: Nu. E doar ceea ce este, dar distruge planete. Acolo unde aparţine în mod firesc, există alte legi şi alte fiinţe ca ea. Acolo nu este distructivă. Este un spaţiu diferit, o realitate dimensională diferită.

D: Deci în acel spaţiu ea este în armonie, pentru că aparţine acolo.

A: Corect. Ceea ce face aici nu este ceea ce face acolo.

D: Deci s-a dezechilibrat şi a ieşit din armonie. (Da) Deci ce vor face oamenii voştri, pentru a încerca să îndrepte situaţia?

A: Trebuie să adune oamenii şi să îi instruiască, să le transmită informaţii, să îi înveţe cum să întărească câmpul la nivel de populaţie şi la nivel de planetă, ca să amplifice energetic forţa din fiecare fiinţă. Şi această tabletă este o tehnologie care atunci când se activează emite un câmp şi antrenează populaţia cu acel câmp, care amplifică bioforţa şi declanşează transformarea. Radiaţia, strălucirea, bioforţa şi conştientizarea devin mai puternice. Fiecare membru al populaţiei este conectat... se realizează o unitate ca şi cum toţi sunt conectaţi, iar câmpul planetei este întărit. Transformă câmpul energetic al planetei.

D: Asta va putea alunga cealaltă energie.

A: Nu îi place lumina. Se fereşte de lumină.

D: Deci trebuie să măriţi lumina oamenilor şi a planetei?

A: Chestia asta vine dintr-o lume întunecată. Nu îi place lumina.

D: Este cu adevărat inocentă. Nu cunoaşte diferenţa.

A: Nu. Singura strategie este de a face lumina mai strălucitoare. Trebuie să protejez tableta şi să ajut la activarea populaţiei, care se face în etape. Nu se face

totul deodată. Sunt mai multe etape care trebuie parcurse, pentru a nu se crea dizarmonie. Schimbarea trebuie să fie integrată, astfel încât să existe o linie temporală pentru formele biologice actualizate.

D: Deci trebuie să fie un proces gradual. (Da)

Se părea că va fi un proces lung şi entitatea va fi foarte implicată în el. Aşa că am decis să o las acolo pentru a-şi continua munca şi să chem SC-ul, ca să putem obţine răspunsuri legate de April din această viaţă fizică. Desigur, primul lucru pe care am vrut să îl ştiu a fost de ce i-a arătat acea viaţă ciudată şi ce legătură are ea cu April. SC are o logică foarte diferită de a noastră, care are însă întotdeauna sens, când se adună toate elementele.

A: Treaba ei este să ducă lumina, să activeze lumina. Este provocarea sa. Dar ea nu îşi face treaba. începe şi se opreşte. începe şi se opreşte. începe şi se opreşte.

D: în cealaltă viaţă, acest lucru a fost o provocare foarte mare, nu-i aşa?

A: Da. Şi au existat multe ameninţări.

D: în acea viaţă, a fost capabilă să facă faţă acestei provocări?

A: A existat o interferenţă. Nu a reuşit să îşi termine treaba. A trebuit să o termine altcineva. Era o treabă riscantă, să aduci iluminarea. Forma ei de viaţă a fost distrusă. Existau fiinţe care voiau puterea, care voiau să oprească trezirea. Aveau alte interese şi trupul acelei fiinţe a fost distrus, dar nu înainte să predea ştafeta mai departe.

D: Deci a reuşit să predea ştafeta? (Da) Dar ce legătură are asta cu ea, în această viaţă?

A: I s-a dat încă odată în grijă o tabletă care este vie. Dar a rămas în ea memoria incompletă a sentimentului de vină, care nu înţelege că de fapt nu a fost vina acelei entităţi.

D: A fost o misiune importantă.

A: Era o misiune importantă care implica anumite riscuri şi ea era conştientă de acele riscuri. Toţi au riscat. Dar acum are o reticenţă în a-şi asuma acest rol, fiindcă are sentimentul că de data asta nu are cui să dea mai departe informaţiile.

D: Şi ce crezi despre asta?

A: Este indusă în eroare. Mai sunt şi alţi oameni cărora poate să le transmită informaţiile. Ea nu ştie că există, dar ei există. Are o tabletă vie, care trebuie transmisă. Procesul trebuie să înceapă. Ea a fost de acord, pentru că a mai făcut asta. Dar importanţa misiunii şi dezamăgirea de a nu putea menţine integritatea procesului au îngheţat-o şi a început să se îndoiască de abilitatea sa de a-şi face treaba. Este bine pregătită, dar se îndoieşte de ea însăşi. Asta face parte din condiţia umană, dar ea a cedat mai mult decât se aştepta, în faţa programului de frică.

D: Este ceva uman.

A: A preluat şi o amprentă suplimentară a colectivului, pentru a înţelege cât de adâncă este frica umană.

D: Este ceva ce trebuie depăşit.

A: Da, dar este înrădăcinat mai profund decât era de aşteptat.

D: Unde a fost ea în acea viaţă, în universul acesta sau într-un alt univers?

A: în universul acesta. Nu în această parte a lui, într-un sector îndepărtat din celălalt capăt. Procesul mai este încă în desfăşurare. Acest univers încă mai are în el această „fiinţă". Este încă rătăcită aici şi se deplasează prin acest univers. Şi se pare că mai sunt una sau două fiinţe ca ea care şi-au găsit drumul în acest univers, deci este necesar să ne întărim lumina, ca să îndepărtăm aceste fiinţe.

D: Vor fi îndepărtate când vor sta în energia amplificată.

A: Da, în lumină. Există o cale, o strategie. Există o deschidere prin care aceste fiinţe pot să se întoarcă în lumea lor. Există un anumit sector care trebuie iluminat aproape ca un câmp de aterizare, pentru a putea direcţiona aceste fiinţe mai aproape de punctul lor de intrare, ca să îşi găsească drumul

înapoi.

D: Dar cum s-au rătăcit la noi, în primul rând?
A: A fost o ruptură în spaţiu-timp. A existat o altă energie care a creat o deschidere, dacă vreţi, în universuri, în dimensiuni, un flux de realitate.

D: Asta s-a făcut din neatenție?

A: A fost un experiment care a mers prost şi acum nu mai pot închide spărtura, până când aceste fiinţe nu îşi găsesc drumul înapoi.

D: Deci nu pot continua să plutească în derivă?

A: Nu. Există o forţă direcţionată să ilumineze un anumit flux de planete, pentru a ajuta nu doar planetele, ci şi pentru a redirecţiona aceste forţe, aceste entităţi, înapoi în propria lor dimensiune.

D: Adeseori se întâmplă astfel de accidente atunci când oamenii vor să experimenteze, jucându-se cu ceea ce nu ar trebui.

A: Există o ignoranţă care face parte din evoluţia cosmică universală, care nu cunoaşte existenţa altor tărâmuri dimensionale. Atunci când sunt întreprinse anumite acţiuni, ele deschid foarte adesea zone de existenţă care sunt necunoscute şi neaşteptate.

D: Deci asta a cauzat problema. April ar trebui să aducă un anumit tip de cunoştinţe, în vremea noastră. Asta a venit să facă aici. Ea nu poate renunţa la această misiune, nu-i aşa?

A: Nu poate şi nu vrea. Ea trebuie să îndeplinească ceea ce a început şi nu a încheiat pe planeta cealaltă. S-a oferit ca voluntar pentru a fi din nou curier, pentru a fi intermediar. Un mesager care să aducă această forţă vie care îşi eliberează treptat energia aici, pentru a-i ajuta şi pe alţii care au venit aici ca să facă asta. Unii se eliberează, alţii nu.

D: Ajungem la condiţia umană. Ea influenţează oamenii. April ştie că trebuie să înceapă să facă ceva, dar simte că trebuie să se mute din locul unde se află acum.

A: Trebuie să se mute. De asta am făcut-o, în mod deliberat, să se simtă incomod, într-un mod dureros şi traumatizant. Pentru a ne asigura că

integritatea scopului nu este compromisă de cei care sunt blocaţi în frică.
D: Bănuiam că ai ceva de a face cu asta. Ca să ajungă acolo unde trebuie să se mute. (Râde) Ştiu cum lucrezi.

A: Da. Am fost toleranţi o vreme, pentru că au existat lucruri importante pe care trebuia să le înţeleagă. Finalizarea a avut loc acum câteva luni. Compromisul şi conflictul în care era au fost accelerate, pentru a se alinia cu o linie temporală mai mare. Există o nouă receptivitate, ca să zicem aşa, pentru munca ei. La un anumit nivel, ştia dinainte că va fi în pericol. Această entitate a protejat-o, aşa cum i s-a cerut să o facă.

D: Ea simte că trebuie să se mute, dar nu ştie unde să meargă. Poţi să o sfătuieşti ?

A: Este important să fie la înălţime, să nu fie izolată dar să fie înconjurată de natură, copaci, aer curat. Să locuiască la o distanţă acceptabilă de un orăşel. Nu este bine pentru ea să fie într-un oraş. Factorul de distragere a altor energii pentru o fiinţă cu sensibilitatea ei, este prea mare. Trebuie să stea pe un deal undeva deasupra unui oraş, nu la nivelul oraşului. Energia de la înălţime este importantă, pentru obţinerea clarităţii.

Părea exact ca locul în care locuiesc eu – pe un munte, în afara unui orăşel. Un loc în care să mă retrag şi să îmi încarc bateriile, după ce am fost bombardată de energiile agitate ale marilor oraşe, în timpul călătoriilor mele în întreaga lume. Am o nevoie disperată de acest contrast, de acest echilibru. Eu spun că trăiesc în două lumi: în lumea din călătoriile mele şi acasă.

Apoi i-au oferit informaţii mai detaliate despre viitoarea sa locuinţă. „Un loc cu dealuri şi copaci unde este protejată de natură, unde îşi trage forţa din energia acestei planete. Ea este profund conectată cu această planetă, nu atât cu oamenii ei, cât cu pământul însuşi.”

A: Ea vrea o ieşire uşoară.

D: Dar nu există o cale de ieşire uşoară, nu-i aşa?

A: Nu există o cale de ieşire uşoară, când are de îndeplinit această misiune. Ieşirea uşoară este pură ignoranţă. Ieşirea uşoară este să adormi din nou. Dar ea nu se află aici pentru aşa ceva. Ea este o călătoare nu numai între lumi, ci şi în explorarea propriilor abilităţi. Are la dispoziţie multe instrumente. Primul din ele este să îşi creeze un spaţiu în interiorul minţii în care să poată să înceapă să lucreze, acum că a văzut tableta vie de pe cealaltă planetă. Ştie foarte clar cum arată. Ceea ce a adus cu ea că nu este o tabletă materială, ci este o tabletă holografică informaţională vie, care o va menţine acum pe drumul cel bun. Ea a învăţat multe şi are acum o înţelegere mai bună a fricii şi a efectelor ei paralizante.

Am lucrat la problemele ei de natură fizică şi SC a spus că durerea persistentă pe care o are în spate şi în zona pelviană se va atenua, de îndată ce va începe să îşi facă treaba şi să meargă în direcţia care i-a fost destinată.

A: De aceea este imperativ să o scoatem din acel mediu înainte ca trupul ei să înceapă să se scurtcircuiteze, cu acea energie care iese din ea. Acum că are o direcţie, nu mai are nevoie de conflictul din corpul ei, pentru a o motiva. Este o fiinţă încăpăţânată şi pasionată. Este obişnuită cu adversitatea dar a încercat să se asemene prea mult cu ceilalţi, pentru a fi acceptată. Dar nu aşa merg lucrurile, în cazul ei. Acceptarea sa va veni prin exprimarea darului pe care îl are, nu prin acceptarea limitărilor celor din jur. Va fi surprinsă când va descoperi ce cred oamenii despre ea. Munca ei este, după cum ştii, o parte din Val (Cele trei valuri de voluntari). A acceptat prea uşor programul de insuficienţă şi inadecvare, care a fost perfect pentru evoluţia umană, dar care nu corespunde puterii din ea şi scopului pentru care se află aici. O ajutăm să îşi schimbe viteza de la maşină, ca să zicem aşa, ca să poată face un pas înainte. Ea are viziunea, motiv pentru care a fost aleasă această planetă, unde va vedea că îşi poate îndeplini misiunea, înţelegând că face parte dintr-o echipă foarte numeroasă.

Şedinţele de consiliu la care am dus-o încă se mai desfăşoară, în mod simultan. Ele continuă pentru că acea fiinţă există în continuare în dimensiunile universului şi încă mai rătăceşte prin ea. Acesta este şi motivul

pentru care este activat Pământul. E timpul să fie activat pentru că se află în calea acelei ființe și conform directivei de lucru, este nevoie de iluminare. Când am transcris această sesiune m-am gândit că Pământul nostru este probabil una din planetele cărora li se trimite energie, pentru a crește lumina. Este una din planetele care au nevoie de ajutor. Se pare că sarcina anumitor voluntari este să răspândească lumina pentru a ajuta la ridicarea vibrației planetei noastre, astfel încât forța întunecată rătăcită să se îndepărteze de ea.

Mesajul de despărțire a fost:

Ea trebuie să știe că este iubită, fără nicio îndoială. Ea este iubită de multe ființe simultane, în realitatea simultană care poate fi în formă umană, dar este conectată la orice formă în care se află. Și deși pe cealaltă planetă celălalt corp se vede ca pierdut, în paralel acest lucru încă nu s-a întâmplat. Și de aceea este important ca ea să știe că misiunea poate fi îndeplinită și că nu este singură. Ceea ce a adus-o aici este iubirea. Am auzit rugăciunile ei, foamea ei, cererile ei, când nu se putea accesa. Nu a fost clar pentru ea ce abilități are, pentru că a văzut atât de multe lucruri și a fost pe atât de multe planete, încât uneori îi este greu să își dea seama ce este ea și ce nu este ea. Apreciem încă odată contribuția pe care o aduci în viața unor ființe ca ea, faptul că ajuți la ridicarea luminii de pe această planetă și din multe alte lumi.

Capitolul 11

PORTALUL DE ENERGIE

Carol nu a așteptat să se termine inducția. Era deja într-o viață trecută, când i-am cerut să vadă locul frumos. A descris multe clădiri albe și complexe arhitecturale situate sus, în munți. Clădirile erau construite într-o zonă montană în jurul unei serii de cascade și erau înconjurate de mulți copaci. Erau clădiri foarte înalte, cu ferestre mici și vârfuri triunghiulare. Privea scena de sus și am întrebat-o dacă vrea să coboare, ca să o poată vedea mai bine. „Voi căuta un loc unde să aterizez. (Pauză) Am găsit un loc, dar nu pot coborî. Simt această energie copleșitoare. Vine din mediul înconjurător. Acesta este un loc foarte sacru, care generează o energie puternică.”

D: Ai spus că ţi-ar plăcea să explorezi,

nu-i aşa? C: Da, dar îmi e teamă.

Am asigurat-o că este protejată şi că se poate adapta la energie, pentru a nu o afecta.

C: Acum se încălzeşte mai mult. Este foarte puternică. Mult mai puternică decât energia cu care sunt obişnuită.

în cele din urmă s-a adaptat şi a reuşit să găsească un loc în care să coboare. „Există un loc vizavi de cascadă. E din beton şi din dale de ceramică, de culoare gri. Nu e nimeni acolo. Seamănă cu o grădină. Este un loc de unde poţi supraveghea terenul şi cascada. Nu văd oameni. Ar trebui să merg pe o potecă spre clădiri, ca să văd dacă este cineva acolo. Sunt un pic ameţită. Energia este puţin prea mare." I-am spus că se poate adapta şi nu o va deranja în perioada scurtă de timp cât vom fi acolo. A început să se descrie. „Corpul meu este înalt, de culoare gri. Ochi mari, urechi mici, fără păr. Degete foarte lungi. Nu pot să îmi dau seama de ce gen sunt, dacă am un gen. Dar corpul este foarte agil. E un corp foarte puternic, foarte agil, capabil să se mişte cu viteză."

D: Deci este un corp bun. Ai spus că trebuie să urci pe o potecă ?

C: Da, urci pe o potecă. E singura modalitate de a ajunge la clădirea

principală. D: *Bine, hai să mergem acolo sus. Cum arată clădirea,*

când te apropii de ea? C: (Respiră adânc) Oh... E o energie copleşitoare!

E foarte puternică!

D: Cum arată exteriorul clădirii?

C: E foarte înaltă! Partea dinspre mine a clădirii are o culoare gri cu alb. Are prea multă sticlă neagră. (Respiră adânc) Văd o uşă.

D: Vrei să intri acolo?

C: încerc să ajustez energia. Deschid uşa şi văd nişte scări în spirală. Urc repede pe scări... de parcă aş fi îndrumată acolo. Da. Cineva îmi face cu mâna, de parcă ar spune „Vino pe aici!"

D: Cum arată persoana care face cu mâna ?

C: Este invizibilă. E energie pură... o energie albă pură.

D: Să mergem să vedem unde vrea să te ducă. Putem condensa timpul foarte uşor. Unde vrea să mergi? Ce vezi?

C: Nu văd nimic. Dar e clar. E ca şi cum am plutit în sus şi energia nu mai este grea. E doar lumină. Se pare că nu mai sunt în clădire. Plutesc în nori... într-un nor alb.

D: Vezi pe cineva acum ?

C: Nu, dar ştiu că ei sunt în spatele meu. M-au adus acolo ca să simt asta. Doar pentru ca să plutesc acolo şi să simt asta. Şi să fiu liberă.

D: Poţi vorbi cu această energie?

C: Ei vor să fiu acolo... doar ca să simt. Pot să pun întrebări, după ce simt. Simt claritate... linişte sufletească... fără obstacole... E prea greu. Şi energia îmi înfăşoară faţa. Nu ştiu ce înseamnă asta. O întreb. Dar nu o întreb în cuvânte. Pe măsură ce îmi vin în minte întrebările, le comunic telepatic. (Pauză) întreb despre lumină... despre faptul că sunt acolo. Energia mă acoperă. Mă protejează de la centrul din spate al capului, până în partea din faţă a capului. Sunt foarte ameţită. Se învârte. Se simte parcă m-aş mişca înainte şi înapoi.

D: îi poţi întreba de ce vor să experimentezi energia?

C: A atinge...a vindeca.

D: Cere-le să explice.

C: încerc să ajustez energia, pentru a pune întrebarea. Să iubeşti... să nu îţi

fie frică să iubeşti. (Râde) Sunt doi. Ei continuă să îmi facă semne cu mâinile. Ei vor să mă rotesc. Sunt sus în aer şi mă rotesc. încerc să mă adaptez la energie, iar ei vor să mă rotesc. îmi tot arată cu mâinile, să mă rotesc în sensul acelor de ceasornic. Braţele mele întinse se rotesc. (Am râs amândouă).

D: întreabă-i: „ Unde suntem? Unde este acest loc?"

C: (Râzând) Ei spun: „Acest loc face parte din ceea ce este Divin. Este un fel de portal." Un portal, un vârtej prin care intră energia. Acolo este stocată energia pentru a te schimba, a te transforma şi a fi.

D: Şi ce legătură asta are cu clădirile pe care le-a văzut Carol mai înainte?

C: Asta este în interiorul clădirii. Vortexul, portalul este în clădire.

D: Unde sunt aceste clădiri? Este un loc fizic?

C: Nu pot să-l descriu... nu sunt capabilă să merg acolo fizic.

D: Deci nu este un loc de pe Pământ? (Nu) Aceasta e singura cale prin care poţi merge acolo ?

C: Corect. Nu poţi merge acolo fizic.

D: îţi pot explica ce a fost corpul lung şi înalt pe care l-a văzut Carol?

C: Corpul acela a fost folosit pentru a mă duce acolo.

D: Este un corp pe care îl are Carol într-o viaţă fizică?

C: Da şi nu.

D: Cere-le să explice. Pare a fi un corp fizic.

C: Da, a fost fizic, dar a fost folosit doar pentru ghidare. A fost folosit fizic, pentru ghidare.

D: Deci corpul acela nu se mai foloseşte neapărat, asta vrei să

spui? (Da) Părea a fi un corp ciudat. Ea trăiește în acel corp, în altă parte? (Nu) Era doar ceva necesar pentru a ajunge acolo? (Da) Nu putea marge acolo ca Carol?

C: Putea, dar e prea multă energie. Este prea puternică.

D: Şi acesta este un portal unde este stocată energia?

C: Da. Un vortex. Este locul în care intră un vârtej de energie care este stocată pentru transformare, pentru ceea ce cred ei că este necesar pentru tine.

D: Când au voie oamenii să meargă acolo?

C: (Râde) Trebuie doar să ceară! Ei spun: „Trebuie doar să ceară!”

D: Trebuie să fie un anumit moment din viața lor când au nevoie de energie, sau ce vrei să spui ?

C: Nu, ori de câte ori ai nevoie de asta, poţi să ceri.

D: Şi apoi poţi descărca energia în corpul tău fizic?

C: Ei fac asta pentru o ajustare. Ei fac asta pentru a ajusta energia şi percepţia. Modul de a gândi.

D: Mă întrebam de ce a trebuit să meargă Carol acolo. Este ceva de care are nevoie în acest moment?
C: Da. Şi aceasta a fost o modalitate convenabilă de a o aduce aici.

D: Care este scopul pentru care primește această energie acum ?

C: (Râde) Sunt doi şi m-au prins de cap. M-au aşezat peste capul lor şi mi-au spus: „Acum fii unul dintre noi!”

D: Ai spus că energia trebuie să se transforme şi să se ajusteze. Carol are nevoie de o ajustare?

C: Da. Avea nevoie să simtă, să înţeleagă cum să simtă, cum să fie, cum să gândească corect... în modul corect. Ea este adaptată acum.

D: S-a acomodat? (Da) Foarte bine. Ai spus că i-au pus capul pe al lor şi i-au spus că este unul din ei?

C: „Fii unul din noi.”

D: Ce vor să spună prin asta ?

C: Să fii doar iubire, iubire pură.

începeam să înţeleg de ce se întâmpla asta. Când Carol a venit la sesiune, era foarte deprimată. Ea a spus că vedea numai răul în lucruri şi în oameni. Locuia la New York şi vedea în jur doar ură şi un comportament animalic. Acest lucru îi deformase percepţia despre viaţă şi despre oameni. Ei încercau să o facă să vadă din nou binele din oameni. Acesta era motivul ajustării. Au spus: „Va ieşi din această stare. Dar trebuie să fie puternică. După ajustare, se va comporta cu iubire."

D: Acest lucru îi va schimba felul în care vede oamenii. (Da) Pentru că există mult bine în oameni, nu-i aşa? (Da) Chiar şi într-un loc aglomerat ca New York. (Am râs amândouă).
Când Carol a coborât pe Pământ, a pierdut din vedere de ce se află aici. S-a prins în lumea fizică, în negativitate. Ei ştiau că are nevoie de ajustare pentru a o readuce pe drumul cel bun, ca să înceapă să vadă altfel oamenii şi lumea. Apoi am pus întrebarea la care toată lumea care vine la o sesiune, vrea un răspuns: „Care este scopul ei în viaţă?"

C: (A chicotit.) Să fie. Să existe şi să se bucure de viaţă.

Pare a fi ceva simplu şi au spus-o de multe ori, dar pentru mulţi oameni este dificil să înţeleagă şi să aplice acest lucru în viaţă.

D: Ea spune că nu este fericită aici şi că tot vrea să se întoarcă acasă, dar nu ştie unde ar trebui să meargă. Pur şi simplu nu îi place aici.

De câte sute de ori am auzit asta? Am întrebat: „Carol a mai trăit pe Pământ?” Părea a fi unul dintre voluntari.

C: Da, de multe ori.

D: Ai crede că s-a obişnuit cu asta, nu-i aşa?

C: Da, dar acum e diferit. A existat un gol. A fost o aşteptare sau un gol, apoi a venit aici. Multe vieţi. Multe vieţi consecutive, apoi a fost în locul dintre ele, apoi a venit aici.

D: Unde a fost ea în acel interval?

C: Am studiat. Am studiat pentru a fi aici.
Pentru mine era evident că se refereau la şcolile din lumea spiritului.

D: Dacă a existat un decalaj trebuie să fi fost fericită acolo, făcând asta.

C: S-a simţit confortabil, da.

D: De ce a trebuit să revină aici, dacă îi plăcea să studieze acolo?

C: Pentru a învăţa ceva. S-a oferit ca voluntar, pentru a învăţa ceva. Pentru a se raporta la ceea ce învăţa.

D: Ce este diferit în această perioadă, în care a ales să fie aici?

C: Este mai uşor. Cred că este mai uşor decât în trecut şi în viitor. Este uşor, faţă de cum va fi în viitor. în viitor poate fi mai greu.

D: Ei nu i se pare uşor.

C: Oh, este uşor.

D: Asta a fost, în mare parte, din cauza felului în care privea lucrurile, nu-i aşa? C: Da, dar am schimbat asta.
D: Da, această energie va face o mare diferenţă. (Da) Acum va

începe să vadă binele şi frumuseţea. Era peste tot în jurul ei, dar nu o vedea. Este adevărat?

C: Foarte adevărat.

Am început să pun întrebările pe care le pregătise ea. Una din întrebări era dacă ar trebui să se mute din New York. Ei au subliniat cu enfază că ar trebui să plece de acolo. Au spus că va fi mai fericită oriunde altundeva, numai să iasă din energia New York-ului. Lucra într-un spital şi fiind empat, capta energia negativă de acolo. Aceasta era o mare parte din problema ei, aşa că i s-a spus să părăsească acel job. Ea se gândea să meargă la şcoala veterinară şi să lucreze cu animalele. I-au spus că ar fi o alegere excelentă. „Este foarte afectată de energia care iese din oameni. Trebuie să fie precaută şi să aibă grijă să se protejeze."
I-au dat mai multe sugestii şi au lucrat asupra corpului ei fizic. Cele mai multe din simptomele ei erau cauzate de situaţia nefericită de la servici şi de faptul că îşi făcea prea multe griji. Au reuşit să curăţe totul. I-au explicat că multe din problemele pe care le-a avut cu iubitul şi cu părinţii, proveneau din vieţile trecute. Trebuia să ia atitudine, să riposteze şi să îşi exprime sentimentele, şi atunci karma se va rezolva. înainte să părăsim acel loc energetic special, i-am rugat să îi mai ofere Carolei încă o explozie de energie amoroasă. S-au conformat. După chipul ei zâmbitor, mi-am dat seama că se simţea minunat.

D: Nu a mers într-o viaţă anterioară. Ai crezut că este mai important să o aduci în acest loc energetic?

C: Da. Ea cunoaşte acest loc. A mai văzut locul ăsta.

D: Deci era mai important să o duci acolo, mai degrabă decât într-o viaţă trecută ? (Da)

De asemenea, era important să ştim că există acest loc puternic de stocare a energiei, ca să putem merge acolo dacă este necesar, pentru a ne reface propria energie.

Capitolul 12
O SANTINELĂ SINGURATICĂ

Judy a coborât într-un mediu ciudat pe care îi venea greu să îl descrie, pentru că nu semăna cu nimic familiar. A fost la fel de confuză când a încercat să se descrie pe sine. Voi condensa foarte mult conversaţia, pentru că a fost nevoie de multe întrebări pentru a determina despre ce e vorba. Aşa ceva se întâmplă adesea, atunci când clientul nu intră într-o viaţă trecută normală. Asta se întâmplă din ce în ce mai des. într-o astfel de situaţie interogarea devine o artă de a obţine informaţii fără a conduce clientul. Trebuie să las clienţii să furnizeze orice informaţii primesc, ceea ce este dificil, dacă nu se pot raporta la nimic. Dar tocmai acest lucru conferă valabilitate acestui tip de sesiuni. Ar fi mult mai uşor să inventezi o viaţă trecută tipică (chiar dacă ştiu că niciuna nu poate fi inventată), decât să explorezi ceva atât de diferit.

Mai întâi a încercat să descrie ce era în jur: trepte din beton, cu grinzi metalice în spatele treptelor. „în vârful treptelor sunt nişte platforme mici, din beton. Stau pe platforma de beton şi văd sub mine trepte care coboară, apoi sunt alte platforme şi alte trepte. Apoi grinzile negre de oţel formează un fel de grilă.” Nu era în corp, ci se privea stând acolo, pe una din aceste platforme. Purta un costum dintr-o bucată, care îi acoperea şi picioarele. „Are o culoare urâtă nisipie sau bej, maro sau gri.” Nu îşi putea vedea faţa, pentru că purta o cască cu vizor. Avea şi o centură cu mai multe lucruri pe ea. „Centura este metalică şi are ceva alb. Nu este doar o centură subţire. Are nişte „chestii” pe ea. Sunt un fel de containere.
Pe partea de jos a căştii în jurul gâtului, sunt nişte chestii care arată la fel ca cele de pe centură. Sunt din metal şi au ceva alb. Casca pare să fie ataşată la costum cu un fel de curea. Dar nu e ca o cască de motociclist. E oarecum lipsită de formă, pentru că este rotundă în partea de sus şi coboară direct până la umeri. Intră în gât, astfel încât capul nu arată ca o minge. Vizorul acoperă faţa şi este foarte întunecat.” Pe măsură ce se concentra mai mult pe corp, simţea că este masculin. Dar ceva a deranjat-o: „Persoana asta nu se simte a fi foarte prietenoasă”.

J: Nu văd pe nimeni altcineva. Nu prea îmi place locul ăsta. Văd toţi aceşti nori, dar poate e ceaţă... e o ceaţă albă în jur. Este ca şi cum aceste platforme ar fi

undeva în neant. E întuneric. Am un sentiment de „sfârşitul a toate”.

D: Interesant. Simţi că aparţii acolo?

J: Aşa ar trebui. Păzesc ceva.

D: Este într-o încăpere?

J: Nu este o încăpere. E cumva suspendat... Nu pot să îmi dau seama unde poate fi aşa ceva. Nu are niciun sens pentru mine. Acum văd că mai e ceva. E un fel de clădire de culoare nisipie acolo jos, în stânga mea. E ca şi cum ai fi la nivelul de sus într-un stadion şi vezi treptele astea, care coboară sub tine. în stânga este o clădire ca la marginea unui stadion. Clădirea coboară în pantă, odată cu scările care coboară.

D: Clădirea aceea are ceva de a face cu tine?

J: Ciudat. Clădirea are aproape aceeaşi culoare cu hainele pe care le port.

D: Acest loc este afară? Poţi să vezi cerul?

J: Este afară. Cerul este negru, cred că e noapte. Nu e nimeni altcineva prin preajmă.

D: Nu e nimeni altcineva prin preajmă şi tu păzeşti ceva? (Da) Ce păzeşti?

J: Locul acesta. Simt că este un avanpost sau ceva de genul ăsta, iar eu sunt singur acolo.

D: Ai spus că ai sentimentul că nu erai foarte prietenos.

J: Nu, cred că asta e mai mult pentru că nu sunt foarte fericit acolo. Sunt acolo pentru că trebuie să fiu acolo.

D: Dar dacă eşti numai tu în acest loc, nu te simţi singur?

J: Nu ştiu dacă am astfel de sentimente. Mă simt oarecum ca un automat. Stau acolo ca un paznic sever. Dar nu ştiu cine ar putea apărea.

D: Deci asta e treaba ta... să păzeşti locul acela şi să vezi dacă vine cineva? (Da) Dar ai spus că ai senzaţia ciudată că ar fi suspendat undeva?

J: Această clădire este doar o parte a întregii structuri. Nu ştiu dacă e

suspendată, din cauză că e toată ceaţa asta albă în jur... şi este noapte. E frig.

D: Doar stai acolo, sau te poţi deplasa dintr-un loc în altul?

J: M-aş putea mişca. Dar trebuie să stau aici, ca să văd dacă vine ceva.

D: Simţi că eşti acolo de mult timp?

J: (în şoaptă) Simt că am fost acolo dintotdeauna. Există o parte din mine care „doar face asta", dar mai există şi o parte din mine căreia nu-i place asta. Vreau să se termine.

D: Acolo vin oameni uneori?

J: Nu sunt oameni. S-a întâmplat ceva şi de aceea sunt acolo... ceva ameninţător. E ceva negru care zboară. Vine din dreapta.

D: Poţi să vezi din nou ce s-a întâmplat. Povesteşte-mi.

J: S-a întâmplat după ce am fost adus acolo. Văd chestia asta neagră care huruie şi are lumini aprinse. Este mare şi huruie şi vine spre mine. Trebuie să trag în ea.

D: Ai arme?

J: Aveam atunci. Nu ştiu de ce stau acolo şi nu ţin nimic în mână.

D: Dar la vremea aceea ai avut arme?

J: Da. Am un fel de armă care produce o explozie mare când trage în chestia aia neagră... Este o navetă spaţială. Huruie, huruie şi este foarte ameninţătoare. Nu e mare.

D: De ce simţi că trebuie să tragi în ea?

J: Pentru că o ameninţare. Pentru acest loc şi pentru mine şi de asemenea, este ceea ce ar trebui să fac. Pentru a apăra ce e aici.

D: Ce s-a întâmplat când ai tras cu arma?

J: A fost o explozie uriaşă albă, portocalie şi galbenă. E ca şi cum chestia asta neagră se desface în bucăţi, cu multă lumină. S-a destrămat.

D: S-a mai întâmplat aşa ceva şi altă dată?

J: Da, dar erau mai mari. Aceasta avea lumini mici portocalii.

D: A trebuit să le dobori şi pe cele mai mari?

J: Nu, asta a fost înainte. Au venit înainte să fiu eu pe platformă. Dar nu ştiu unde am fost înainte. Cele care au venit înainte erau mult mai mari.

D: Au existat şi alte fiinţe acolo, pe vremea aceea?

J: Da, eram mulţi.

D: Erau ca tine sau arătau diferit?

J: Arătau ca mine.

D: Apoi ce s-a întâmplat?

J: Au venit navele mari şi negre, cu lumini portocalii. Erau foarte mari. Au distrus totul. De aceea nu văd că a mai rămas ceva. Nu a mai rămas nimic. Sunt doar treptele... (Vorbea cu un ton pierdut)

D: Deci, când au venit duşmanii, au distrus toate celelalte fiinţe care erau acolo?

J: Aşa trebuie să se fi întâmplat. Nu a mai rămas nimic. De aceea sunt singur. După o vreme am doborât o navetă mai mică. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic. Doar stau aici şi aştept.

D: Poate că nu va mai veni nimeni şi nu te vor mai deranja.

J: Cred că nu, dar nu se ştie niciodată.

D: Dar nu erai acolo, când toate celelalte fiinţe au fost distruse?

J: Am fost acolo. Am fost. Nu trăgeam în nave.

D: Cum aţi fost distruşi?

J: Am fost împinşi şi striviţi de ceva care venea din această navă mare şi neagră. Un fel de forţă care ne-a împins pur şi simplu în jos. Şi gata. Ne-a terminat. Doar ne-a împins. Văd toate aceste cadavre peste tot. Sunt peste tot! Nu se aud ţipete. Navele negre au această forţă, pe care o direcţionează

unde vor. Şi pur şi simplu doboară oamenii cu ea.

D: V-au distrus în acest fel? (Da) Dar tu cum se face că nu ai fost rănit? Poţi vedea din nou ce s-a întâmplat.

J: Eram în acea parte a clădirii unde se află platforma. Eram acolo. Forţa nu a ajuns la mine.

D: Te-a protejat clădirea? (Da) Dar ceilalţi erau afară?

J: Da. Ieşiseră toţi ca să se apere. Eu am alergat înăuntru.

D: Şi ai văzut ce se întâmplă, dar nu ai putut face nimic pentru a împiedica dezastrul.

J: Nu, era prea mare.

D: Şi după aceea duşmanii au plecat?

J: Da. Dar apoi s-a întors o navetă mică şi atunci am tras în ea. Şi s-a desfăcut în bucăţi şi s-a terminat cu ea. Acum stau de pază pe platformă.

D: Stai şi aştepţi? (Da) Ştii de ce au venit şi i-au distrus pe toţi?

J: E din cauza unui conflict vechi, foarte vechi. Am fost luaţi pe nepregătite. Nu ne aşteptam să vină. Mai târziu au trimis naveta mică, pentru că au vrut să vadă dacă a mai rămas cineva.

D: Asta are sens. Dar ai spus că erai pe planeta asta de mult, mult timp. Ce fel de corp ai? Aş crede că în cele din urmă corpul ar trebui să moară, nu-i aşa?

J: Poate. Nu pare că m-am schimbat atât de mult.

D: Acum că eşti în corp, poţi să vezi din ce este făcut? Ce simţi?

J: Nu simt nimic. Pare a fi uman, dar există şi ceva inuman în el. E ca şi cum ai

pune la un loc o reptilă, o insectă... şi un om.

D: Toate trei sunt combinate cumva? (Da) Trebuie să te hrăneşti cu ceva pentru a rămâne în viaţă?

J: Cred că are legătură cu ceea ce este în această cască...

D: Ai nevoie să porţi casca ?

J: Casca este ţinută mereu pe cap. Are de-a face cu atmosfera. Şi mâncarea intră cumva prin centură, la gât prin cască şi la talie. Nu mestec alimente, nu există nici o activitate de genul asta.

D: Hrana este absorbită cumva, asta vrei să spui? (Da) Atmosfera era aşa şi înainte de apariţia navelor inamice?

J: întotdeauna am purtat această cască.

D: Deci a existat întotdeauna o problemă cu atmosfera din acest loc?

J: Cred că da.

D: Când locuiai acolo înainte să se întâmple toate acestea, aveai o familie?

J: Nu cred că avem familii. Sunt doar nişte indivizi separaţi.

D: Atunci cum te-ai reprodus sau cum te-ai replicat?

J: Cred că asta se face într-un laborator.

D: înainte să aibă loc distrugerea? (Da) Ai spus că nu ai prea multe sentimente, dar ai destule sentimente încât să ştii că nu vrei să fii acolo de unul singur.

J: Da, vreau să se termine.

D: Dar oricum te simţi obligat să stai acolo şi să păzeşti planeta?

J: Nu ştiu ce altceva să fac.

D: Ce simţi faţă de cei care au venit şi au distrus totul?

J: Nu îmi plac.

D: Deci ai astfel de sentimente.

J: Am şi instinctul de a proteja. Dar când mă gândesc la toţi cei pe care i-am văzut mai demult care erau în viaţă atunci, nu am un sentiment de

tristeţe. Nu îmi place să fiu singur, dar nu mă simt ataşat de niciunul din ei.

Am ajuns la concluzia că nu vom putea afla mai mult. Părea o situaţie fără ieşire, care putea continua o perioadă foarte lungă de timp. Aşa că m-am hotărât să îl mut înainte într-o zi importantă, pentru a vedea dacă s-a schimbat ceva în această viaţă monotonă.

D: Este o zi importantă. Ce faci acum şi ce vezi?

J: Este mult mai multă lumină. Stau pe acea platformă şi simt că mă dezintegrez... Mă topesc... Mor.

D: Ai murit dezintegrându-te?

J: Aşa cred. Deja s-a întâmplat şi nu a mai rămas mare lucru pe platformă. E multă lumină.

D: Deci crezi că e timpul să pleci din acel loc? (Da) Ai stat acolo mult timp? (Da) Şi corpul se dezintegrează? (Da) Dar asta nu te deranjează, nu-i aşa? (Nu) Oricum voiai să pleci de acolo. (Da) Şi ce se întâmplă? Doar te dizolvi şi te topeşti?

J: Da. A mai rămas o grămăjoară pe jos. Bănuiesc că este casca, dar acum are o altă culoare. E nisipie cu puţin roşu, albastru şi galben. Sunt doar rămăşiţe.

Probabil că asta s-a întâmplat şi cu ceilalţi care au murit pe acea planetă. El a spus că după distrugere erau cadavre peste tot, dar mai târziu era singur, fără nicio menţiune despre cadavre. Probabil că toţi s-au dezintegrat.

Apoi l-am dus când era deja în afara corpului şi putea privi înapoi, ca să-şi privească viaţă dintr-o perspectivă diferită. Ştiam că din acea poziţie, vom putea obţine în sfârşit clarificări.

D: Ai spus că acesta era un loc ciudat. Era o planetă? Poţi vedea, de unde te afli acum.

J: Da, era o planetă.

D: Ce s-a întâmplat cu atmosfera?

J: Are legătură cu nava spaţială neagră. Atmosfera fusese distrusă cu mult timp în urmă, din cauza rivalităţilor dintre cele două tabere.

D: Aceleaşi fiinţe au distrus atmosfera cu mult timp înainte? (Da) Dar nu au ucis toţi oamenii?

J: Nu, pentru că oamenii s-au adaptat. Au creat aceste costume, cu aceste măşti. Modul lor de viaţă s-a schimbat complet. Dar toţi au fost creaţi într-un laborator.

D: Cine i-a creat?

J: Cineva care a venit din celălalt loc, cu o navă neagră. El a creat tipul meu de fiinţe. Dar era ceva în neregulă cu asta.

D: Cum arăta persoana care v-a creat?

J: Pare uman. Nu poartă cască. Văd că e om.

D: Dar ai spus că era ceva în neregulă cu ceea ce făcea el pentru a crea fiinţe?

J: Da. Celor de pe navele negre nu le-a plăcut ce făcea el.

D: Nu le-a plăcut că el crea aceste fiinţe? (Corect) Dar de ce a creat fiinţe ca tine? Ce scop urmărea?

J: Voia să creeze un soldat... care să poată lupta... acolo de unde venea el.

D: Să se lupte cu oamenii aceia?
D: Voia să construiască o armată? (Da) De asta nu le-a plăcut

J: Da. Este vorba despre putere.

celorlalţi? (Da) Deci ai fost construit mai mult sau mai puţin ca un robot? (Da) Aşa au fost construite şi celelalte fiinţe? (Da) Dar aveai suflet, nu-i aşa?

J: Era ceva viu, da.

D: Asta trebuia să facă parte din plan ?

J: Nu s-a putut abţine. Nu cred că şi-a dorit asta, dar nu s-a putut abţine. însă lucrurile au mers foarte prost.

D: Ce vrei să spui? Cum adică nu s-a putut abţine?

J: A mers mult dincolo de ceea ce credea că face. Nu ar fi trebuit să facă asta.

D: El crea roboţi. Dar nu intenţiona ca ei să fie vii în niciun fel, nu-i aşa?

J: Nu dorea asta. Nu.

D: Aveai capacitatea de a gândi, nu-i aşa?

J: Da. Cred că a vrut să vadă cât de departe ar putea să ajungă.

D: Ai spus mai devreme că trupul părea a fi o combinaţie a diferite tipuri de fiinţe? (Da) Deci nu a fost ceva mecanic, nu-i aşa?

J: Nu. Era parţial uman şi parţial reptilian şi insectoid.

D: Deci a ştiut cum să combine toate acestea, pentru a crea un tip nou de fiinţe? (Da) Şi când le-a dezvoltat, ele au putut să gândească. A ajuns atât de departe? (Da) A trebuit să vă construiască pe fiecare separat?

J: Nu. A fost prin incubaţie. Aici intervine partea reptiliană. Erau nişte ouă ca nişte păstăi, care creşteau în laborator. Dar nu ar fi trebuit să facă asta. A făcut o combinaţie.

D: Mă interesează cum s-au replicat.

J: Injectează cu ceva şi creşte ceva ca o reptilă, ca un şarpe într-un ou. Are aceste

păstăi şi le injectează. în interiorul păstăilor există plasmă, iar el injectează ceva în plasmă. Este ca un ecran gol. Ori de câte ori injectează ceva, acel lucru se combină cu plasma şi creează această „formă”.

D: Deci este capabil să creeze multe forme de acest fel?

J: Da. Face asta cu fiecare din acele păstăi.

D: Dar ai spus că ceea ce făcea nu a fost corect. Era ceva în neregulă cu asta?

J: Aşa au crezut cei din celălalt loc şi au vrut să oprească totul.

D: Ce intenţiona să facă cu aceste fiinţe pe care le crease?

J: Să le ducă în celălalt loc şi să distrugă ce aveau acolo, ca să fie el la putere.

D: Deci îşi crea propria sa armată? (Da) Crezi că ar fi funcţionat?

J: Ar fi putut funcţiona, dar intenţiile lui nu au fost bune.

D: Deci planeta de unde a venit a aflat ce face? (Da) Şi au trimis nava neagră ca să distrugă totul ?

J: Da. Şi au venit de mai multe ori.

D: Pentru a se asigura că a fost distrus totul?

J: Nu. Prima dată au venit şi au distrus atmosfera. Dar el i-a făcut să se adapteze. *D: Aceste fiinţe păreau destul de rezistente. Se puteau adapta, nu-i aşa?*

J: Atunci a apărut casca.

D: Inventatorul a fost ucis când atmosfera a fost distrusă?

J: Nu prima dată, când au distrus atmosfera. A murit când s-au întors a doua oară, când i-au ucis pe toţi ceilalţi. Pentru că ceilalţi aveau grijă de supravieţuirea lui. Ei făceau totul, aşa că atunci când nu au mai fost, el nu a mai putut supravieţui.

J: Da. Este vorba despre putere.

D: înțeleg. Este un mod ciudat de a o spune, dar el era ca un fel de zeu, care a

creat toate aceste fiinţe. L-au considerat un zeu?

J: A încercat. El a încercat.

D: A încercat să aibă grijă de ei, aşa că se închinau la el ca la un zeu. (Da) Dar apoi a murit şi tu ai rămas singur acolo. Cum îl întreţineau şi îl ţineau în viaţă?

J: El a conceput totul astfel încât atmosfera din incinta în care locuia, unde crea totul, să îi permită să trăiască. A creat hrana care îl susţinea.

D: Deci trebuia să consume ceva ?

J: Da.

D: Se pare că a fost un geniu!

J: A fost. Da.

D: Poate că toţi ceilalţi oameni de pe planeta aceea aveau aceste cunoştinţe despre cum să facă aceste lucruri.

J: Aveau.

D: Toţi au fost genii, în felul lor.

J: Cred că era foarte, foarte avansat. De acolo a venit. El a crezut că poate face ceva diferit creând aceste vieţi, dar s-a întors împotriva propriului popor, pentru a putea fi la putere.

D: Au aflat ce face. (Da) Dar acum ai ieşit din corp. (Da) Ce ai de gând să faci acum ? Ai ieşit din corp. Nu mai eşti prins acolo, acum.

J: Este minunat să fii liber. Mă simt foarte uşor.

D: Vezi pe cineva? (Da) Văd că zâmbeşti. Probabil te simţi bine că în sfârşit vezi pe altcineva, după atâta timp.

J: Da. (Uşurat) Sunt oameni pe care îi cunosc.

D: Din celălalt loc?

D: I-ai cunoscut dintotdeauna, vrei să spui?

J: Da. (E copleşit de emoţie) Este minunat.

J: De
„întotdeauna”.
L-am încurajat să îmi vorbească despre asta. Plângea şi încerca să vorbească, în acelaşi timp.

J: Aici totul e fără efort. Există doar un sentiment minunat de pace! Este foarte uşor şi îi cunosc pe toţi aceşti oameni! Parcă nu aş avea nici o greautate. (în şoaptă) Am venit acasă!

D: Cum arată locul unde eşti?

J: Parcă nu aş avea nici o greautate. Este luxuriant. E pur şi simplu fără efort.

D: Cum arată celelalte fiinţe?

J: Sunt un fel de lumină, dar încă le mai pot recunoaşte. (E emoţionat).

D: Dar ai spus că simţi că ai venit acasă? (Da) A fost o viaţă

ciudată, nu-i aşa? J: Foarte ciudat.
D: Ştii că vorbeşti printr-un corp uman, chiar acum când mi te adresezi? (Da) Acest trup se numeşte Judy, nu-i aşa? (Da) De ce a trebuit să vadă Judy această viaţă ?

J: Limitare. Trebuia să ştiu cum te simţi când nu ai de ales.

D: Fără liber arbitru, fără posibilitatea de a alege?

J: Fără ele. Şi în acelaşi timp, să fii conştient că te simţi prins acolo.
D: Era important să cunoască asta, nu-i aşa? (Da) Dar cum se leagă asta cu viaţa pe care o trăieşte Judy acum ?

J: în viaţa de acum ea rămâne blocată într-un sentiment de limitare.

D: Se limitează? (Da) Dar în acea viaţă, nu a avut de ales.

J: O face şi acum. Se limitează cu convingerile ei limitative. Ea a uitat.

D: Ce a uitat?

J: Că este nelimitată.

D: Mi-ai spus de multe, multe ori că nu există limitări, nu-i aşa?

J: Nu există.

D: Şi ea a uitat asta? (Da) Deci ea şi-a impus limitări? Dar asta fac oamenii, nu-i aşa?

J: Da, dar acest lucru nu mai e necesar. Trebuie să-şi amintească că există şi o altă cale.

D: Povesteşte-ne despre asta. Vor fi informaţii utile pentru ea.

J: Are legătură cu ceea ce credem că suntem capabili să facem. Avem abilităţi extraordinare. Multe dintre aceste abilităţi nu le folosim, dar le-am folosit înainte.

D: în alte vieţi?

J: în multe alte vieţi.

D: Am folosit aceste abilităţi, vrei să spui?

J: Da. Dar acum am uitat. Nu le mai folosim. Acum creăm vieţi bazate pe limitări. Acceptăm limitări. Acceptăm atât de multe limitări. Dar nu mai este necesar să acceptăm aceste limitări, acum.

D: Suntem prinşi în cultura şi educaţia noastră, şi în ceea ce ne condiţionează oamenii să credem.

J: Asta trebuie schimbat.

D: Adică în acest moment când lumea noastră se schimbă? (Da) Mulţi oameni sunt încă prinşi în vechiul făgaş, ca să zicem aşa.

J: Mulţi, mulţi, mulţi oameni.

D: Se plimbă ca nişte zombi, ca nişte roboţi. Nu-şi dau seama ce pot realiza cu adevărat. (Da) Trebuie să ieşim din asta, nu-i aşa? (Da) Dacă ai putea vorbi cu ei, ce le-ai spune? Ce i-ai spune lui Judy?

J: Eşti în siguranţă. Nimeni nu te va răni acum. Poţi să te ridici şi să vorbeşti.

D: Şi cum poate ea să depăşească aceste limitări pe care şi le-a impus?

J: Trebuie să îşi amintească.

D: Ce anume să îşi amintească? Cred că aceasta ar fi o informaţie foarte importantă pentru oamenii din vremea noastră.

J: Să aibă mai puţină rezistenţă. Ca această culoare maro. Simt această rezistenţă. E ca şi cum s-ar coborî acest voal maro.

D: Nu există niciun motiv să ai acest văl, nu-i aşa?

J: Nu. Trebuie să îşi amintească. Trebuie să îşi amintească de unde a venit. Trebuie să îşi amintească locul acela. Ea a venit din acel loc unde totul este foarte uşor şi fără efort. Unde este numai iubire, atât de multă iubire.

D: Cum mai este locul acela?

J: Apartenenţa... este totul!

D: Te referi la locul unde mergem când murim şi trecem în lumea spiritului, sau la altceva?

J: Este mai mare. A petrecut atât de mult timp în acea viaţă, simţind că nu aparţinea. Nu făcea parte dintre ei. Dar a uitat de ACASĂ. Acasă nu există apartenenţă. Doar ESTE. Ea ESTE ACOLO!

D: Dar a ales să vină aici pe Pământ în aceste vremuri, nu-i aşa? (Da) Şi a intrat într-un corp uman ? (Da) De ce a ales să vină aici acum ?

J: Ca să trăiască în aceste vremuri şi să îşi amintească. Pentru că a venit vremea „trezirii”. „Ceilalţi” se trezesc aici.

D: Am o întrebare despre cealaltă viaţă, înainte să terminăm cu ea. Păreau a fi nişte fiinţe fabricate artificial, nu-i aşa? (Da) Dar cum a putut să intre îl ele o scânteie de viaţă?

J: A fost o combinaţie genetică.

D: Sufletul ei era în acel corp. (Da) Deci putem introduce suflet chiar şi în ceva fabricat artificial ?

J: Dacă luăm materialul genetic, da.

D: Deci asta implică preluarea ADN-ului? (Da) Dacă creezi ceva artificial şi sufletul este dispus să intre acolo? (Da) Dar nu a fost o idee foarte bună, nu-i aşa ? (Râde)

J: Nu a fost bine.

D: Am mai întâlnit cazuri în care fiinţele erau ca nişte roboţi şi totuşi sufletul a ales să intre în ele şi să experimenteze.

J: Este posibil.

D: Şi oamenii care i-au creat nu şi-au dat seama că există o scânteie de viaţă în ei.

J: Aşa ceva se întoarce împotriva ta.

Am început să pun apoi întrebările pregătite de ea. Ne-am referit mai întâi la problemele ei de natură fizică.

J: în acest moment, forma ei fizică este îmbunătăţită. Este transformată. ADN-ul şi părţi din corp. Aceasta s-a făcut pentru a-i spori capacitatea de a comunica nu numai cu cei cu care lucrează pe această planetă, ci şi de a comunica într-un sens mai larg. Avem grijă de corpul ei. Ajustări, rafinări. Toate acestea sunt necesare în acest moment. Sunt mulţi ca ea. Sunt mulţi cei care trec prin schimbări şi ajustări.

D: Asta mi s-a spus că mi se face şi mie.

J: Da. Fără frici.

D: Mi-au spus că îmi fac în mod constant actualizări. Asta vrei să spui?

J: Da. Rafinări.

D: Ajustări care să ajute corpul să funcţioneze aşa cum ar trebui să o facă? (Da) Nu îmi place să vorbesc despre mine, dar asta se întâmplă şi în viaţa mea? (Da) Pentru că lucrurile se întâmplă foarte repede acum.

J: Vei deveni un far prin care lumina se va răspândi foarte departe. Mulţi oameni o văd şi sunt atraşi de ea. Şi se vor înghesui la tine ca o molie la lumânare. Chiar dacă nu au fost conştienţi şi nu i-a interesat aşa ceva înainte, acum constată că vor să facă parte din asta.

D: înţeleg. De aceea există acum un interes pentru filmele despre cărţile mele?

J: Da, dar nu e vorba numai despre interesul pentru munca ta de pe această planetă, ci şi despre alte forme de viaţă, care sunt atrase de tine. Activitatea ta le atrage atenţia. „O atenţie cu A mare", ca să zicem aşa.

D: Deci, munca mea pare că se pregăteşte să se răspândească în lume la o scară mai mare? (Da) Ne dorim să intrăm şi în domeniul filmelor şi serialelor TV.
(Da) Şi apar oameni în viaţa noastră, la care nu ne-am gândit până acum.

J: Comunicare. Este vorba despre plantarea seminţelor la o scară largă şi mass- media este modalitatea de a ajunge la mulţi oameni.

D: Deci vom ajunge în vremuri în care se va întâmpla asta? (Da) A trecut mult timp, dar ai spus că acum totul se accelerează, nu-i aşa? Deci oamenii care apar în viaţa mea acum, sunt cei care ne vor ajuta?

J: Da şi chiar mai mult. Amândouă sunteţi mesageri.
D: Asta înseamnă că facem ceea ce ar trebui să facem aici şi nimic nu ne mai poate opri. (Da) Nu mai există limite. Nimic nu ne mai poate opri. Voi spuneţi că s-a întâmplat deja, dar nouă ne place să vedem semne. Nu ne îndoim. Dar ne place să primim

semne fizice că ceva se întâmplă cu adevărat.

J: Vă vom trimite semne.

D: Bine. Nu ne spui care vor fi acele semne, nu-i aşa? (Râde)

J: Asta ar strica distracţia!

D: Aşa ai spus. Nu ar mai fi o surpriză!

J: (Cu un glas puternic) Suntem alături de tine! Eşti susţinută. Ai mult ajutor.

Mesajul de despărţire a fost:

Ea este iubită. Să nu aibă teamă de nimic, de amintiri, de încercările trecutului. Sunt doar atât: amintiri. Acum este momentul în care să trăiască. Acum este punctul central, în prezent. Ce eşti, ce crezi. Momentul este ceea ce ai stabilit. Nu trageţi după voi această karmă a lucrurilor inutile. Renunţaţi la ea. Suntem foarte încântaţi să lucrăm cu voi în acest moment, la acest nivel, cu un potenţial atât de interesant pentru această planetă. Este un moment critic. Vei putea fi eficientă numai dacă accepţi misiunea pentru care ai venit aici.

Când încheiam sesiunea, am spus că de obicei chem SC-ul, dar simţeam că oricum am vorbit cu el. Mi s-a spus că NU am vorbit cu SC-ul. Iar eu am răspuns: „Dar aţi avut toate răspunsurile.” Şi ei au spus: „întotdeauna le avem”.

Capitolul 13

O COLOANĂ DE PIATRĂ

Când Joan a coborât de pe nor, a aterizat într-un mediu ciudat. Se vedea conturul munţilor, dar o ceaţă roşie bloca soarele. „Oh! Tocmai am văzut o explozie de lumină! E ca şi cum soarele ar încerca să răsară. Dar sub ceaţa roşie este o culoare neagră. Acolo unde stau eu e atât de întuneric. Sunt înconjurată de întuneric. Oh! E un fulger. Nu este la fel de strălucitor ca Soarele, dar cu siguranţă este mai luminos decât mediul înconjurător.”

D: Te afli în acea ceaţă de dedesubt, care este întunecată?

J: Da, da. E peste tot în jurul meu. E întunecată şi grea. Groasă şi tulbure...

D: Ca şi cum lumina soarelui ar fi blocată?

J: Este. Nu sunt sigură dacă a fost un cataclism sau dacă mă aflu sub ceva.

Când am întrebat-o cum se percepe pe sine, am primit un răspuns ciudat. „Ca o coloană de piatră.” Am cerut mai multe lămuriri.

J: Dacă mă privesc din afară din lateral... arăt ca o coloană de stâncă înaltă şi subţire. E o piatră maro, ca pielea tăbăcită. Nu îmi dau seama cât de mare este, pentru că o privesc din lateral. Am senzaţia de energie, simt că este energie în interiorul ei.

D: Mai vezi aşa ceva înjur, sau eşti singură?

J: Nu văd altceva decât straturile întunecate ale muntelui şi ale coloanei.

D: Cum arată sau se simte pământul?

J: E întunecat, lipicios, stagnant. Ca o mocirlă negricioasă. E peste tot în jurul meu. Iar eu sunt această piatră înaltă şi subţire. Nu pare a fi apărut acolo în mod firesc. Cineva a pus-o acolo.

D: în mod normal nu aparţine acelui mediu noroios, în ceaţă? (Nu)

Era un răspuns neobişnuit, aşa că am decis să fac mai multe cercetări. Am pus-o să se deplaseze înapoi în timp, pentru a vedea cum a ajuns să fie acolo.

J: E întuneric. Simt un SUSUR ca şi cum ar veni ceva de sus, ca şi cum ar fi o materie cenuşie care coboară.

D: Unde eşti, când se întâmplă asta?

J: Sunt în SUSUR.

D: Ce înseamnă asta? Că te mişti?

J: E ca şi cum ai fi transportată în apă într-un râu, doar că e gros. Dar nu este greu ca apa.

D: Aş crede că ce e gros este şi greu.

J: Este o chestie cenuşie, cu o consistenţă ca de ulei gros. Dar simt că e groasă. E de culoare gri închis ca ardezia. Nu e strălucitoare. Nu e solidă. (întâmpina dificultăţi de descriere) Mă duc SSSS în jos... şi curge. Această substanţă... acest vehicul. Este un vehicul.

D: Vrei să spui că această substanţă este un vehicul?

J: Chestia gri, da.

D: Dar nu este solid, aşa cum considerăm că este un vehicul? (Nu) Este un vehicul de tip lichid? (Da) Este foarte mare?

J: Nu există nimic cu care să îl compari, pentru a vedea cât de mare este. Face doar SSSS! Şi îmi dau seama că sursa este undeva aici. (Face mişcări cu mâinile)

D: De parcă ar veni de sus? (Da) Care crezi că este sursa?

J: Un obiect negru, metalic şi rotund... rotund ca o ghiulea de tun. Dar este foarte mare.

D: Deci vehiculul apos a apărut din interiorul acestui obiect rotund?

J: Vehiculul este mai mare decât sursa.

D: Şi tu eşti acest bloc de piatră?

J: Nu văd piatra.

D: Atunci cum te percepi? Ai vorbit despre SUSUR. Eşti în el?

J: Observ acest SUSUR.

D: Bine. încercăm doar să aflăm cum ai ajuns în celălalt loc.

J: Simt că probabil... Acum sunt blocul de piatră şi observ acest SUSUR. Deci poate că sunt în acest stâlp.

D: Credeam că acest SUSUR este un alt vehicul şi te-a adus acolo.

J: Nu simt nicio legătură cu el.

D: Simţi vreo legătură cu obiectul negru rotund?

J: Nu pot decât să îl privesc. E doar o observare detaşată.

D: Deci simţi că eşti în acest bloc de piatră şi îl priveşti pe celălalt trecând?

J: SUSURUL s-a oprit şi pare că se alimentează. Nu văd unde se duce.

D: Deci se alimentează. Nu are nimic de-a face cu tine, atunci?

J: Corect. Simt că sunt doar un observator.

Uneori este greu de înţeles despre ce e vorba, în aceste sesiuni. încă eram nedumerită în legătură cu ce era ea şi cum a ajuns acolo. Se pare că nu avea nimic de-a face cu celălalt obiect. Semăna mult cu munca de detectiv, aşa că am continuat să pun întrebări. Eram hotărâtă să aflu tot ce puteam, despre orice ar fi vorba.

D: Dar ai spus că simţi că cineva te-a adus acolo unde eşti, în noroi. Nu eşti de acolo?

J: Corect.

D: Să vedem care este originea ta. Unde erai înainte să te aducă cineva acolo? Să ne întoarcem şi să privim locul unde a luat naştere blocul de piatră. Poţi să priveşti şi să înţelegi cum ai ajuns în locul acela.

J: Este o parte a ceva mai mare... Văd nişte coloane scoase dintr-o faleză.

D: Faleză? Vrei să spui că e luată dintr-o stâncă sau aşa ceva?

J: Este extrasă. Stâncile au diferite straturi. Şi unele roci sunt ca nişte coloane situate în straturi alungite, iar eu am fost extrasă dintr-unul din straturile de piatră, ca o coloană.

D: Poți să vezi cum ai fost extrasă ?

J: Tocmai am fost scoasă.

D: Poți să vezi cine sau ce te extrage de acolo ?

J: Nu, nu văd pe nimeni. E ca şi cum extragerea s-ar produce de la sine, prin propria voinţă. Nu văd că ar veni cineva cu mijloace artificiale, ca să o extragă.

D: Deci coloana însăşi a vrut să meargă undeva ?

J: Da. E ca şi cum s-ar da înapoi de acolo.

D: Deci asta s-a întâmplat? S-a îndepărtat de celelalte stânci? (Da) Şi apoi te-a transportat în locul cu noroi lipicios?

J: Asta are sensul... (Nu îşi găsea cuvintele) De colo până colo. Nu existau vehicule sau aşa ceva. A fost doar de colo până colo.

D: Prin propria ta voinţă?

J: Asta este. Prin voinţă, da.

D: De ce ai vrut să te muți în alt loc?

J: Un alt punct de observaţie. O viziune diferită. O percepţie diferită.

D: Şi ai simțit că trebuie să iei blocul de piatră cu tine?

J: Asta este doar o parte din fiinţa mea. Vehiculul nostru, poate.

D: Pare un loc destul de ciudat de observat. E mai întunecat decât celălalt loc, nu-i aşa?

J: Da, este. Şi nu ştiu dacă sunt sub ceva sau nu. Nu simt că sunt înconjurată

de ceva. Nu simt că sunt înconjurată de apă sau noroi. Am sentimentul distinct că sunt separată de mediul înconjurător.

D: Deci doar observi şi priveşti?

J: Da. Observ mediul înconjurător.

D: Deci te-ai putea muta oricând în alt loc, prin propria voinţă? Este corect? (Pauză)

J: Mă simt blocată!

D: Te simţi blocată în acest loc? (Da) Pare a fi un loc întunecat, unde nu se întâmplă mare lucru.

J: Nu există mişcare. Totul stagnează.

D: Dar au fost acolo şi alte vehicule, pentru o scurtă perioadă de timp.

J: M-am oprit aici, dar nu am impresia că ar folosi la ceva.

D: Nu avea nimic de a face cu tine. (Nu) Ce faci cu informaţiile pe care le observi?

J: Le păstrez.

D: în piatră ? (Da)

Nu păream a ajunge nicăieri, aşa că am decis să o duc înainte, la o zi importantă. Deşi nu îmi puteam imagina cum ar putea fi asta pentru un bloc de piatră care stătea pe loc. Am întrebat-o ce se întâmplă şi ce poate vedea.

J: Simt că piatra este încă acolo, dar energia mea a părăsit-o.

D: Nu ai vrut să mai stai în piatra aceea ?

J: Am terminat. Observarea mea s-a terminat.

D: Deci a venit timpul să pleci?

J: Cu siguranţă da. Piatra rămâne acolo.

D: Ce ai de gând să faci acum ?

J: Eu doar plutesc.

D: Cum a fost să fii acel bloc de piatră?

J: Lung... lung şi uscat.

D: Fiecare viaţă are o lecţie. Ce crezi că ai învăţat din a fi piatră?

J: Totul are o contribuţie, oricât de mic ar fi.

D: Ce vrei să spui?

J: Chiar şi sarcinile mici sunt o contribuţie.

D: O contribuţie la ce?

J: La cunoaştere. Nu, nu la cunoaştere. La TOT.

D: Chiar dacă unii oameni nu ar crede că a fost o contribuţie?

J: O contribuţie la TOT ceea ce este, da.

D: încerc să înţeleg. Cum contribui la TOT?

J: Prin extindere. Fiecare experienţă se extinde şi contribuie la TOT. De la cea mai mare la cea mai mică sarcină, totul are valoare şi un motiv.

D: Ce consideri că este TOTUL ?

J: TOTUL? (Râde) SURSA! TOATE... terminologia... energia. Hm, este mai mult decât energie. Eternitate. Infinit.

D: Chiar dacă erai un obiect staţionar, ai contribuit cu ceva la totalitatea informaţiei? Asta vrei să spui?

J: Este mai mult decât informaţie. Nu este cunoaştere. Nu este informaţie. Nu mă pot gândi la cuvânt. Este mai mare decât experienţa, dar experienţa este cel mai bun cuvânt.

Mi-au spus de nenumărate ori că limba noastră este insuficientă pentru a explica aceste concepte. De multe ori au dificultăţi în a găsi cuvintele corecte, aşa că fac tot ce pot cu vocabularul nostru limitat.

D: Unii oameni cred că ceea ce fac este neimportant şi nesemnificativ?

J: Este absolut corect.

D: Dar totul are un scop ?

J: Totul contribuie.

D: Totul contribuie la „întreg”?

J: La TOTUL.

D: Dar acum că ai ieşit din acea viaţă, ce ai de gând să faci?

J: Vreau doar să plutesc şi să fiu liberă. Eliberată din acea piatră. Nu era nicio mişcare acolo. Vreau doar să respir. Fără restricţii. Doar să plutesc eliberată.

D: Ştiu că îţi place asta, dar hai să mergem mai departe şi să vedem ce se întâmplă. Unde te duci până la urmă?

J: Văd o lumină multicoloră. Ca o prismă, dar e ca un nor care se mişcă. Este un fel de alb verzui. Nu... nu este Aurora Borealã, dar are acea mişcare ondulată. Şi există vene de culoare în ea.

D: Unde crezi că este asta?

J: Pur şi simplu este. Nu are un loc. Doar este. Intru în ea. Este confortabil. Doar este.

Nu simţea că mai sunt alţii cu ea, dar simţea că este copleşită de emoţii. „îmi vine să plâng, dar nu e un plâns rău. Nu vreau să simt asta.” Şi-a pus mâna peste zona inimii, pe piept.

D: De ce nu? Ai spus că e un sentiment bun.

J: Nu e rău, dar nu sunt sigură că este bine.

D: De ce nu e bine?

J: Pentru că este trist.

D: De ce te face să te simţi tristă?

J: Nu ştiu. Dar asta simt.

D: Ei bine, este ceva ce nu puteai simţi ca bloc de piatră. Cred că asta e ceva pozitiv.

J: Este un sentiment... care este diferit de a fi în piatră. Atunci nu simţeam. Nu aveam emoţii.

D: Stai foarte mult timp în aceste culori?

J: Am intrat şi mai adânc în ele. Sunt înconjurată de ele. De o ceaţa ondulată, verzuie şi albă... dar nu e ceaţă. Sunt şi mai adânc în ea. Mă înconjoară. Este un sentiment neobişnuit, dar e un sentiment bun.

Ştiam din descriere că fie se întorsese la Sursă, fie plecase în lumea spiritului. Uneori descrierea e similară. Ştiam că în cele din urmă va trebui să părăsească acel loc, aşa că am mutat-o înainte când a plecat şi am întrebat-o ce vede acum. A întâmpinat dificultăţi în a recunoaşte şi a pune în cuvinte ceea ce vedea, fiindcă nu putea înţelege ce este. întotdeauna îi spun clientului să facă tot ce poate. Ştiu că atunci când vor începe să vorbească despre asta, totul va deveni mai clar.

J: Nu ştiu ce văd. (Chicoteşte) E ca şi cum aş fi într-o peşteră. Dar nu e nimic deasupra capului meu şi nu este o intrare.

D: Ce vrei să spui prin peşteră ?

J: E întuneric. Există lumină, dar nu e o lumină puternică. Nu e larg deschis.

D: Cum se simte corpul tău?

J: Hmm, seamănă cu o insectă. Parcă ar fi o furnică care se ridică pe două picioare, dar... e mai mare... mult mai mare.

D: Ca trupul unei furnici?

J: (A început să facă mişcări cu mâinile, încercând să o descrie) Da, cu picioare negre. în mod cert, este un lucrător utilitar. Poate să simtă şi să vadă. Acest corp are funcţia de muncitor. E strict utilitar. Nu are niciun scop, în afară de îndeplinirea sarcinii sale.

D: Mai sunt şi alţii ca tine acolo?

J: Nu văd pe nimeni. Parcă aş fi la conducere, ca un supraveghetor. Dar nu văd pe alţii.

D: Cum te simţi când eşti acolo?

J: Pur şi simplu sunt.

Accesasem o altă viaţă ciudată. Aş fi putut să o duc mai departe, dar am decis că este timpul să chem SC-ul şi să primesc explicaţii. Cu siguranţă, o dusese în vieţi foarte neobişnuite, nu în cele banale. Eram curioasă ce însemna totul şi cum se aplica la Joan şi la motivul pentru care solicitase această sesiune.

J: Valoarea. Totul are valoare. Indiferent ce experienţă umană este, dacă este etichetată ca bună sau rea, totul are valoare.

D: A demonstrat că şi un bloc de piatră are conştienţă? (Da) A spus că era un observator. Asta era treaba ei ca bloc de piatră ?

J: A existat un acord.

D: A mai spus că s-a mutat dintr-un loc de unde îşi avea originea, în celălalt loc ciudat... prin propria voinţă. Aşa s-a întâmplat?

J: A făcut pur şi simplu această alegere.

D: Deci s-a transportat dintr-un loc în altul? (Corect) Dar apoi a

rămas blocată în al doilea loc.

J: A fost necesar. Era nevoie de ea. A fost necesar.

D: Dar acele vehicule ciudate pe care le-a văzut? Poţi explica ceva despre ele? (Pauză) Nu păreau a fi nişte vehicule pământeşti.

J: A fost o preluare. O transmutare a energiei din mediu. Transmutare. (îi era greu să explice)

D: în acel loc întunecat? (Da) Fă tot ce poţi, pentru că mă interesează ce

înseamnă asta.

J: Se face pentru că este necesar. Se transmută.

D: Deci energia întunecată a fost transformată în altceva? Asta vrei să spui?

J: E ca respiraţia. Inspiri şi expiriri, transmutând prin respiraţie. A existat un proces de eliminare a deşeurilor de pe planeta respectivă.

D: Asta a fost ceea ce a produs straturile... e vorba de deşeuri?

J: A fost distrusă.

D: Planeta a fost distrusă?

J: A fost coruptă şi distrusă. Starea sa naturală a fost distrusă.

D: A văzut straturi de negru şi roşu. Aveau ceva de a face cu distrugerea?

J: Da. Cel mai bun cuvânt este „poluată”, dar a fost mult mai mult decât poluată. Planeta a fost distrusă.

D: A distrus-o cineva sau ceva?

J: Nu ştiu dacă a fost din propria voinţă sau din exterior.

D: Dar se întâmpla ceva care trebuia distrus ?

J: Nu, nu trebuia să fie distrusă.

D: Ai spus că starea sa naturală a fost distrusă.

J: Este ca starea naturală a Pământului. Nu este Pământul, dar e ca şi cum starea naturală a Pământului a fost abuzată, distrusă şi poluată.

D: Până la punctul în care s-a autodistrus ?

J: încă există, dar energia trebuie transmutată. Trebuie curăţată... curăţată.

D: Când a fost distrusă, existau fiinţe care trăiau acolo?

J: Cred că da, dar nu erau neapărat fiinţe fizice.

D: Aveau o altă formă de existenţă?

J: Da, nu de energie fizică.

D: Solidă?

J: Era o energie conştientă. O energie individuală conştientă. Planeta era populată de energia conştientă a indivizilor.

D: Ei au contribuit la distrugere? Au provocat poluarea?

J: Au fost îndrumaţi greşit. Este la fel cu ceea ce se întâmplă pe Pământ. Oamenii sunt îndrumaţi greşit de comportamentul lacom al altora. Nu au recunoscut la timp ce se întâmplă.

D: Deci au sfârşit prin a distruge totul de pe planetă? (Da) Şi s-a dus acolo ca să observe ce se întâmplă?

J: Pentru a observa starea de după distrugere.

D: Apoi celălalt vehicul, negru ca o ghiulea de tun, a direcţionat această energie pentru a ajuta la transmutarea energiei negative?

J: A distruge... energia distructivă... Corect.

D: Deci a trebuit să fie transmutată înapoi într-o energie normală?

(Da) Şi acest lucru a fost făcut de acel vehicul rotund?

J: A fost facilitat de vehicul.

D: Dar a durat mult timp până s-a adus planeta înapoi la normal, nu-i aşa?

(Da) Deci asta a fost una dintre sarcinile acelui vehicul, să facă

asta?

J: Şi coloana trebuia să observe progresul.

D: Au existat fiinţe la bord sau în interiorul acelui vehicul?

J: Ființe automate. Ele facilitau operațiunea.

D: Și treaba ei a fost doar să observe și să absoarbă cunoștințele și informațiile? (Da) Dar apoi s-a dus într-un alt loc unde erau multe culori și a spus că avea o senzație ciudată în corp. Unde era locul acela, cu culorile ondulate?

J: Era o stare de început, dar era prea limitativă. Era o stare de energie. O stare de început.

D: Am avut oameni care mi-au descris (nu vreau să îți pun cuvinte în gură), dar am auzit de o stare similară, în care s-au întors acolo unde au început, la Sursă. Este ceva similar?

J: Ar fi o poartă către Sursă.

D: Când au început să experimenteze? (Da) Ea a spus că a avut acest sentiment ciudat în piept. Care era acel sentiment pe care îl trăia? Nu l-a recunoscut.

J: Nu a vrut să plece. Ea nu a vrut să plece.

D: Majoritatea oamenilor nu vor.

J: A fost o separare. Ea nu a vrut să se despartă.

Am auzit asta de multe ori, când oamenii se întorc la Sursa din care ne

tragem cu toţii. Ei experimentează o iubire şi unire atât de mare, încât nu vor să plece şi să se întoarcă în planul fizic. în timpul unei alte sesiuni, SC a spus: „l-am dat doar o mică idee despre cum este acolo. Dacă i-am da mai mult, nu ar mai vrea să se întoarcă în planul fizic". Uneori este necesar să-i reamintim clientului de unde a venit şi unde ne vom întoarce cu toţii în final.

D: Dar apoi s-a dus într-un loc unde a crezut că arată ca o furnică mare. Poţi să-i explici ce e asta? încercăm să o ajutăm să înţeleagă.

J: în activitatea de funcţionare, există asistenţă.

D: A spus că simţea că este un muncitor.

J: Rolul său de atunci era să supravegheze şi să asiste, dar nu era o supraveghere severă, ci mai degrabă o supraveghere blândă şi îndrumătoare.

D: Bine. Ce voiai să-i spui lui Joan, arătându-i aceste lucruri?

J: Totul contează! Totul contribuie!

D: Joan a avut multe vieţi ca fiinţă umană?

J: Prea multe. (Râde)

D: Mă gândeam că a avut numai vieţi de acest fel şi aceasta ar fi prima dată când a fost om. (Chicoteşte) Dar nu este adevărat?

J: Nu. A avut multe vieţi umane. A obosit. Detestă să fie umană.

D: De ce a obosit?

J: Se ataşează prea mult. Ea experimentează totul. (Ezită) Cineva îi spune o poveste şi ea trăieşte acea poveste. Orice. (Se lupta să îşi găsească cuvintele) E copleşită. Să vedem dacă pot să explic. Experienţa ei nu este doar experienţa ei, dacă înţelegi ce spun. Experienţa altor oameni este şi experienţa ei.

D: Este prea empatică? Acesta este cuvântul? (Da, da) Nu este niciodată bine să fii prea empatic.

Aceasta este una dintre problemele pe care le au mulţi vindecători şi lucrători energetici. Ei devin prea empatici cu clienţii şi preiau problemele şi simptomele fizice ale celorlalţi.

J: Da. De asta a obosit. Ea poate auzi un lucru şi apoi îl experimentează. E ca şi cum ar încerca să experimenteze totul, ca să nu fie nevoită să se mai întoarcă aici. (Râde)

D: Da, am mai auzit asta. (Râdeam amândouă) Dar a spus că nu înţelege emoţiile.

J: Devin mai mult decât copleşitoare. Este prea mult. Empatia este prea mare.

D: Am crezut că nu a mai fost niciodată într-un corp uman, pentru că nu înţelegea emoţiile.

J: Ea este a tuturor şi poate că nu ştie cum să se separe de ceilalţi.

D: Asta are sens. A mai spus că nu a experimentat niciodată iubirea. Nu o înţelege. Cred că a experimentat-o, dar pur şi simplu nu o înţelege. Este corect?

J: Se teme că ar fi ca ultima picătură din pahar, că ar fi mai mult decât ar putea duce.

D: De aceea se ţine departe de ea? (Da) Ea numeşte ceea ce a experimentat, „sinucidere emoţională”.

J: Avea nevoie de o pauză. Au venit prea multe emoţii şi au copleşit-o. Dar a depăşit asta acum.

Apoi a venit timpul să punem întrebarea „eternă”, la care toată lumea vrea să afle răspunsul: „Care este scopul meu în viaţă?”

J: E nedeterminat.

D: Nu a venit cu un plan ?

J: A venit pentru a ajuta. Ea schimbă energia.

D: Cum schimbă energia?

J: Parţial prin intenţie şi parţial realizând o conectare, ca atunci când pui o cheie în broască. Apoi o întorci şi broasca se deblochează.

D: Dar ea nu ştie în mod conştient că face asta?

J: Bănuieşte. Dar nu îşi acordă suficient credit.

D: Ea schimbă energia acolo unde locuieşte, sau cum face?

J: Oriunde ar fi. Nu contează unde locuieşte. Schimbarea energiei. Este asistenţă. Ea ajută la schimbare.

D: La schimbarea care vine sau la ce?

J: Suntem deja în procesul de schimbare. Ea ajută energia. O înalţă. Ridică vibraţiile prin conştientizare şi alegere.

D: Şi face asta pentru a ajuta întreaga planetă? (Da) Explică ce vrei să spui prin schimbare. Am auzit atât de multe despre ea.

J: întotdeauna există o schimbare care se face într-un mod natural. Este o schimbare constantă. Schimbarea de acum înseamnă vibraţii mai uşoare, mai uşoare. Să vedem. Schimbarea în direcţia de evoluţie... şi o „frecvenţă de vibraţie mai mare". Este complexă. Frecvenţa. Evoluţia este mişcarea înainte.

D: Mi s-a spus că momentul în care trăim este foarte important.

J: Este esenţial.

D: Bine. Perioada în care trăim chiar acum este esenţială. Cu toţii ne-am oferit ca voluntari şi am venit aici pentru a face diferite treburi. Acesta este scopul ei?

J: Pentru a ajuta, da. Ea ajută la schimbarea energiilor.

D: Dar ea nu trebuie să facă nimic în mod conştient? Oamenii întreabă: „Ce ar trebui să fac?" (Râde)

J: Intenţia conştientă îi ajută pe cei care sunt dispuşi şi deschişi să fie asistaţi. Deci este aceeaşi monedă... doar cealaltă faţă a ei.

D: Pentru că nu poţi face pe nimeni să facă ceva ce nu vrea.

J: Exact. Da.

D: Voia să ştie dacă ar trebui să lucreze cu cristalele, deşi îi este frică de energie.

J: Da. Lucrul cu cristalele o va ajuta să depăşească frica asociată cu puterea. Va fi fascinată de ele şi i se vor părea interesante. Va fi deschisă faţă de ele şi va şti cum să lucreze cu ele. Singurul lucru de care are nevoie este acest interes faţă de cristale. în ceea ce priveşte pregătirea... va învăţa singură ce să facă.

D: O altă întrebare era cum să aibă o legătură mai clară şi mai personală cu tine? Poate face asta la nivel conştient? Cum te poate contacta?

J: Doar să fie atentă şi să nu îşi facă griji de genul: „Oare fac asta bine? Există o modalitate mai bună de a face asta?" Doar să fie atentă.

D: I-am spus că oricum vorbeşti mereu cu ea. (Da, da.) Meditaţia este o modalitate bună?

J: Asta o ajută să se relaxeze, să fie mai deschisă.

D: Cum va putea să distingă dacă vorbeşte cu voi sau cu propriul ei ego?

J: Ea ştie. Ştie deja. Să aibă încredere în cunoaşterea pe care o are. Să aibă încredere în ea şi să îşi permită să se conecteze, mai degrabă decât să fie analitică în privinţa asta.

SC a răspuns apoi la întrebări de natură personală, despre relaţiile de familie. Am trecut apoi la problemele de natură fizică. SC a spus că principala ei problemă era că îşi făcea griji, în mod inconştient. Acest lucru cauza o mare parte din disconfortul fizic, din diferite părţi ale corpului ei.

J: Ea bănuieşte, ştie că există o legătură, dar nu ştie exact ce. Ea ştie că semnalul este acolo, dar nu ştie spre ce arată semnalul. O putem ajuta arătându-i că prin respiraţia ei se face o eliberare. Este uşor, atâta timp cât

nu ia înapoi ce a eliberat. Se pierde în amănunte şi îşi face griji în legătură cu ele.

D: Deci ea creează lucrurile pentru care este îngrijorată?

J: Da. Ea înţelege foarte bine: „Ieşirea de pe cale”. Putem uşura tensiunea, dar rămâne în sarcina ei să nu se întoarcă înapoi. A conştientizat că nu trebuie să îşi forţeze muşchii şi că trebuie să fie mai blândă cu propriul ei corp. Devine din ce în ce mai conştientă că are un corp bun şi este foarte recunoscătoare pentru el. O serveşte bine.

Joan avea câteva întrebări de curiozitate. Voia să afle informaţii despre trei lumini aurii într-o formaţiune triunghiulară, pe care le văzuse pe cer cu un an înainte.

J: Era o singură navă, care era de fapt interdimensională. în starea ei de a fi din acel moment, ea a surprins mişcarea.

D: Era genul de vehicul care intră şi iese din dimensiuni? (Da) De ce i s-a permis să îl vadă în acel moment?

J: A fost o validare a ceea ce ştie. Uneori are nevoie de validare. Nu atât de la alţi oameni, ci de o validare a adevărului ei. Asta are mai multă valoare pentru ea, decât validarea de la alţi oameni. Atunci ştie că este ceva real.

D: Mai are o întrebare despre ce s-a întâmplat cu ea când era la Machu Picchu, în 2008. Ştii la ce mă refer? (Da) îi poţi explica?

J: Atunci am spus: „Introducem cheia în broască”. Cheia a intrat în gaura cheii şi s-a întors. Să vedem dacă „a deschis sau a încuiat uşa”. Energia ei a fost cheia deschiderii. A fost o deschidere, o schimbare pentru a deschide o energie într-o altă dimensiune. Ceva ce nu putem vedea, ca oameni. A deblocat o energie.

D: De ce a trebuit să fie deblocată în acel moment?

J: Pentru a ajuta schimbarea, transformarea. A fost o activare.

Mesajul de despărţire a fost:

J: Ea este iubită. Totul e bine, aşa cum trebuie să fie. *D: Deci nu foloseşte la nimic să îţi faci griji?*

J: Nu. Este mult mai bine să îţi consumi altfel energia, decât să te îngrijorezi. Există modalităţi mult mai bune de a-ţi consuma energia.

Capitolul 14
UN OBSERVATOR TRIMIS SĂ AJUTE PĂMÂNTUL

Când Maggie a intrat în scenă, putea să vadă doar culori. „E o culoare ca de vin rubiniu. înainte exista un fel de tunel auriu portocaliu, dar acum este doar o culoare în jurul meu. Mă uit la ea, dar fac şi parte din ea. Nu mă pot vedea deloc. Parcă aş fi în spaţiul cosmic. E ca aerul. Nu e solidă. Parcă aş pluti în ea. Sunt înconjurată de ea. Nu îmi e nici frig, nici cald. Nu văd mare lucru, dar ştiu că sunt acolo."

Acest lucru se întâmplă din ce în ce mai des acum. Persoana simte că nu are un corp şi este doar o parte din tot. Eu pur şi simplu pun întrebări şi informaţiile vin. Apoi a început să vadă cerul albastru şi nişte nori. Părea că se uită în sus la ei. Apoi licăriri de nisip roşu. „E un teren destul de accidentat. Nu ştiu dacă sunt stânci sau copaci, dar nu e plat. Este destul de accidentat."

D: Pare a fi pustiu.

M: Da, cam aşa se simte. Pare a fi gol. în mare parte sunt doar pietre şi nisip şi... nişte bolovani, cred. Nu cred că există plante sau altceva.

Am rugat-o să se uite în jos la ea însăşi. „Nu pot spune dacă sunt om. Nu ştiu dacă trebuie să ating pământul sau... aş putea să mă mişc fără să păşesc. Mă pot deplasa peste suprafaţa solului, fără să fie nevoie să o ating. Cred că există nişte pietre de munte care urcă în sus, care sunt înguste şi ascuţite. Pot să merg acolo şi să mă uit la ele."

D: Vrei să mergi acolo?

M: Da, cred că vreau să mă uit şi să văd ce sunt. Sunt nişte formaţiuni stâncoase înalte, drepte şi ascuţite. Au nişte vârfuri ca un con.

D: Vrei să spui că pietrele au vârfuri ascuţite? (Da) Sunt multe pietre ca acestea?

M: E o zonă întreagă aşa. O altă parte arată ca nişte copaci sau vegetaţie în creştere, dar are un aspect ţepos. Nu arată ca nişte copaci adevăraţi, arată ca nişte fire de păr uriaşe, care cresc.

D: Nu sunt ca frunzele normale, vrei să spui? (Nu) Sunt mulţi astfel de copaci? M: Da, sunt destul de mulţi. E un loc care este... pur şi simplu gol.

D: De parcă nu ar locui nimeni acolo?

M: Da, cred că nu era nimeni acolo.

D: Simţi că eşti acolo?

M: Doar mă uit la asta. Mă uit în jur şi observ. Nu cred că merită să merg acolo... Nu e nimic acolo.

D: Deci crezi că ai văzut destul. Vrei să mergi în altă parte?

M: Da, cred că da. Cred că pot să zbor şi să ajung unde vreau. Doar măresc destinaţia şi sunt acolo!

D: Nu trebuie să fii într-un vehicul?

M: Nu. Doar măresc destinaţia, când vreau să merg.

D: Aşa eşti liberă. Fără restricţii. (Da) Este un sentiment minunat, nu-i aşa? (Da) Faci asta de mult timp?

M: Mă simt mai degrabă ca un copil, dar poate că am mai făcut-o. Simt că întotdeauna am făcut asta. Mă simt ca un copil care explorează peste tot.

D: Crezi că ai avut vreodată responsabilităţi, sau ai fost întotdeauna liberă?

M: Nu pot spune ce a fost înainte.

D: Ai fost vreodată într-un corp fizic?

M: Nu pare a fi un corp. E mai degrabă un cerc de energie sau aşa ceva.

D: Şi nu îţi spune nimeni ce să faci?

M: Nu cred că există cineva pe care să-l cunosc.

D: Ai auzit de planeta Pământ? (în mod cert, acest loc nu părea a fi Pământul.) (Da) Ce ştii despre el?

M: E frumos!

D: Este aproape de locul unde te afli pe acea planetă, unde copacii arată ciudat?

M: Nu ştiu cât de aproape este.

D: Nu contează. Poţi merge oriunde vrei. Dar nu ai avut niciodată vreun motiv să mergi pe Pământ?

M: Nu. Pot să văd Pământul deasupra mea şi mă întristează.

D: Eşti un observator, nu-i aşa? (Da) Doar priveşti şi acumulezi multe informaţii ? (Da)

Se pare că spiritul poate face ce dorește, până când se implică în planul fizic. Apoi odată intrat în roata karmică, se supune unor restricţii.

D: Şi trebuie să te întorci undeva şi să raportezi cuiva?

M: Cred că trebuie să mă întorc undeva, dar nu sunt sigură unde este. Cred că mă duc şi privesc. încerc să înţeleg, apoi mă întorc şi vorbesc despre asta. Aşa cred. îmi place să mă uit peste tot. încerc să înţeleg cum merge totul. Dacă totul este în regulă sau nu.

D: Este o mare responsabilitate, nu-i aşa?

M: Da. Când lucrurile nu merg atât de bine, mă întristez.

D: Ce te întristează?

M: Unele dintre creaturi, unele dintre animale, mor... Ele mor.

D: Pe unele planete, vrei să spui?

M: Nu, pe Pământ.

D: Ele nu mor şi în alte locuri?

M: Da, dar Pământul pare a fi diferit.

D: Şi asta te deranjează? Te întristează?

M: Simt că iubesc Pământul prea mult. Se întâmplă multe lucruri aici.

D: Dar unele dintre aceste lucruri sunt normale, nu-i aşa? Oamenii trebuie să trăiască. Uneori trebuie să le facă rău animalelor, nu-i aşa?

M: Pare a fi normal, dar este anormal. Pământul este o persoană. Poate că va reuşi să se vindece.

D: Ai spus că uneori trebuie să te întorci undeva şi să raportezi ce ai văzut? (Da) Cum este locul acela?

M: Nu sunt sigură. Cred că este departe de locul în care mă aflu. Cred că există şi alte fiinţe sau oameni acolo, care trebuie să ştie ce se întâmplă aici.

D: Ei nu pot merge să vadă?

M: Cred că ei rămân acolo şi alţi oameni merg şi află diverse lucruri, apoi se întorc şi le spun.

D: Deci faci o treabă importantă, nu-i aşa?

M: Da, cred că da.

D: Faci ceva valoros. Aduci informaţii înapoi. (Da) Cum arată aceşti oameni? Fiinţele la care te întorci, cărora le dai informaţiile?

M: Par a fi foarte înalţi. Au robe, dar nu par a avea un chip. Par a fi foarte calmi.

Vor să facă lucruri bune, pentru ca totul să fie bine. Eu nu sunt ca ei, dar se pare că lucrez cu ei.

D: Unde trebuie să mergi mai departe?

M: Cred că merg şi observ, apoi mă întorc. Am mai fost în alte locuri, dar Pământul este cel mai bun loc.

D: Ţi-ai dori vreodată să mergi să trăieşti pe Pământ şi să stai acolo?

M: Da, este unul din locurile mele preferate.

D: Dacă ai face asta, ar trebui să fii într-un corp fizic, nu-i aşa?

M: Da.

D: Dar atunci nu ai mai fi un observator care zboară prin preajmă. Ar trebui să intri într-un corp fizic, nu-i aşa? (Da) Ce părere ai despre această idee?

M: Cred că asta este. Nu pot să fiu peste tot, aşa că ar trebui să fiu într-un singur loc. Trebuie să mă hotărăsc.

D: Te ajută cineva să iei o decizie?

M: Nu. Trebuie doar să cer asta şi să intru acolo.

D: E o decizie mare. (Da) Crezi că ţi-ar plăcea să fii într-un corp fizic?

M: Cred că asta face parte din motivul pentru care sunt atât de tristă. Pentru că unii din ceilalţi oameni care au fost aici au plecat, iar eu sunt aici fără ei. (E copleşită de emoţie)

D: E în regulă să ai emoţii. încerc să înţeleg. Ce vrei să spui prin „ceilalţi”?

M: Aici sunt oameni cunoscuţi.

D: Te referi la cei care se ocupă cu explorarea şi observarea ?

M: Nu, oamenii care sunt pe Pământ. Uneori e aşa de trist. Toţi mor. Bătrânii mor. Trăiesc atât de puţin.

D: Durează puţin faţă de ceea ce făceai înainte? Făceai asta mult, mult timp, nu-i aşa? (Da) Dar când te afli într-un corp fizic trăieşti o perioadă scurtă de timp? (Da) De asta este trist? Dar ai putea învăţa multe în trup, nu-i aşa?

M: Da. Doar că... durează atât de puţin!

D: Dar nu este aşa şi pe alte planete din univers ?

M: Pare atât de rapid pe Pământ. Nu durează foarte mult. Nu contează cât de frumos este. Durează doar puţin timp.

D: Trebuie să faci tot ce poţi, într-un timp scurt? (Da) Eşti conştientă că vorbeşti printr-un corp fizic acum? (Da) Deci ai decis să vii şi să intri într-un corp fizic? (Da) Te-a sfătuit cineva înainte să intri în acest corp?

M: Cred că m-au sfătuit fiinţele înalte. Au vrut să vin, şi am făcut-o.

D: Ţi-au spus de ce?

M: Ca să le spun ce este potrivit pentru planetă.

D: Eşti în continuare un observator şi raportezi?

M: Da, trebuie să le dau un raport. Despre forţa vitală a planetei, cum devine mai puternică sau mai slabă. Trebuie să mă conectez cu Pământul şi să-i simt forţa, ca să le pot raporta.

D: Maggie acumulează toate aceste informaţii. Când îşi prezintă raportul?

M: Cred că mai are multă muncă de făcut. Ea trebuie să muncească mult mai mult în această viaţă, înainte de a sosi timpul să se întoarcă.

D: Deci doar acumulează cunoştinţele şi le păstrează până atunci? (Da) Nu prezintă un raport în timp ce îşi trăieşte viaţa pe Pământ?

M: Nu, nu cred.

Am întrebat dacă Maggie a mai avut alte vieţi pe Pământ. A fost copleşită de emoţie şi nu a vrut să răspundă. Simţeam că am mers cât de departe se putea, aşa
că am întrebat dacă ar fi în regulă să chem pe altcineva pentru a răspunde la întrebări, iar ea şi-a dat permisiunea. I-am mulţumit şi am chemat SC-ul.
Desigur, prima întrebare pe care o pun întotdeauna este de ce a ales să îi arate lui Maggie această viaţă.

M: Ca să ştie de ce este aici. Ea trebuie să ştie asta. Trebuie să ştie că este aici pe această planetă, pentru a înţelege cum poate fi ajutată planeta.

D: Deci planeta are nevoie de fiinţe ca Maggie care să o ajute?

M: Da. Are nevoie de multă dragoste. Ea a fost aici, dar nu a acordat suficientă atenţie. Trebuie să fie mai serioasă în privinţa asta. Trebuie să fie mai serioasă în ceea ce priveşte îngrijirea planetei.

D: Deci a fost trimisă ca să aibă grijă de planetă, într-un corp fizic?

M: Da, aşa este.

D: Ea îşi îndeplineşte misiunea?

M: Cum de a fost distrasă atât de mult?

D: Ştii cum sunt oamenii. Asta fac ei. (Da) Dar de obicei când se întrupează acest tip de spirit, nu are copii, nu-i aşa?

M: Asta e partea cea mai grea.

D: Am descoperit că de obicei nu vor să aibă copii, pentru că astfel s-ar prinde aici.

M: Da, aşa este.

D: Dar ea are mulţi copii.

M: Da, asta o întristează uneori. Când se gândeşte că a făcut aşa de mulţi copii. *D: Nu s-a gândit că îşi va face karma, dacă va avea atât de*

mulţi copii?

M: Cred că nu s-a gândit la asta. Ea doar crea, crea, crea.

D: Da, pentru că a crea face parte din viaţa de pe Pământ. (Da) Ei bine, ea ar vrea să facă mai mult acolo unde locuieşte, în Canada. Poţi să-i spui ce ar trebui să facă?

M: Trebuie să ajute oamenii să înceapă să simtă Pământul, astfel încât să poată ajuta la repararea Pământului, pentru ca Pământul să fie din nou puternic. Oamenii pot să ajute Pământul. Sarcina ei este să cunoască oameni care pot ajuta Pământul, care să îl înţeleagă şi să se conecteze la el, ca să poată ajuta Pământul. Este un proiect atât de mare. Uneori pare prea mare pentru ea. Dar cred că ar putea să o facă.

Probleme de natură fizică: Maggie avea bufeuri de câţiva ani: „Trebuie să consume mai puţină cafea. Cofeină şi cafea. La fel şi cu alcoolul. Şi îngrijorarea poate avea ceva de-a face cu asta. Poate apela la unele tratamente hormonale, dar trebuie să se asigure că are un medic bun, care să monitorizeze situaţia. Un tratament natural. Fără medicamente. Ele provoacă mai multe probleme.“ Era îngrijorată pentru inima ei, dar disconfortul era cauzat de excesul de lichid care se întorcea în ganglionul limfatic din acea parte a corpului. SC a drenat lichidul, lăsându-l să părăsească organismul în mod natural.

Mesajul de despărţire a fost:

Bucură-te de viaţă şi lasă lucrurile să curgă. Nu te îngrijora pentru ceea ce crezi că se va întâmpla sau pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. înaintează pas cu pas. Nu te opri. Mergi mai departe. Asta e tot ce trebuie să faci. Doar mergi mai departe. Nu te opri. O poţi face. Misiunea poate fi realizată. Doar mergi mai departe.

* * *

într-o altă sesiune făcută în martie 2012 cu Manuel, vorbeam cu SC-ul. Completasem toate întrebările pregătire de el şi făcusem vindecarea corpului.

D: Mai are o singură întrebare de curiozitate. Vrea să ştie despre Soare. Soarele este o „poartă stelară" universală?

M: Da, are dreptate.

D: A spus că a văzut fiinţe venind şi ieşind din Soare.

M: Da, îi vede tot timpul.

D: Ce sunt acelea?

M: Sunt nave interplanetare. Nave care ne vizitează. Reglează atmosfera şi Soarele.

D: Reglează Soarele? (Da) Dar pot să lucreze la Soare? Este foarte fierbinte.

M: Nu, asta cred oamenii.

D: Deci nu le deranjează vehiculele?

M: Nu. Sunt făcute pentru asta.

D: Dar ai spus că ajustează Soarele?

M: Da. Activitatea Soarelui a fost neregulată şi au fost o mulţime de furtuni solare, iar Soarele trebuie să îşi ajusteze frecvenţa pentru a aduce Pământul în noua dimensiune.

D: A fost dezechilibrat, ca să spunem aşa?

M: Da, şi asta ar fi generat multe dezastre.

D: Mulţi oameni spun că există erupţii pe Soare care vor arde Pământul şi vor distruge Pământul.

M: Asta se întâmpla.

D:De asta au făcut ajustări?

M: Da, pentru a-l controla.

D: Au puterea să facă asta cu maşinile lor?

M: Da, o fac.

D: Noi credem că Soarele este atât de fierbinte, încât nimic nu s-ar putea apropia de el.

M: Nu aşa vedem noi lucrurile. Nu este aşa.

D: Cum este de fapt Soarele?

M: De fapt, acolo este frig.

D: Ştii cât de curioasă sunt. întotdeauna vreau să aflu mai multe. (Râde) (Da) Spui că este frig, dar vedem foc care iese din el.

M: Da, asta este iluzia pe care o creează.

D: Cu toate acestea, căldura menţine viaţa pe Pământ.

M: Da. Razele Soarelui. Radiază şi emite raze care creează căldură, înainte de a ajunge pe Pământ. De aceea pare că este foarte cald, dar razele care coboară se încălzesc pe măsură ce ajung pe Pământ.

D: Deci când vin de fapt de la Soare, nu sunt fierbinţi?

M: Nu. Ei ajustează frecvenţa înainte de a ajunge pe Pământ, astfel încât să se potrivească cu mediul său.

D: Dar s-a dezechilibrat şi trimitea prea multă radiaţie? Este corect?

M: Da. Ei ajută planeta.

D: Mi s-a spus că există fiinţe care trăiesc în Soare. (Vorbesc despre asta în capitolul 29 din Universul convolut, Volumul patru.)

M: Când treci dincolo, da.

D: Dar aşa ceva pare imposibil. Noi credem că Soarele este atât de fierbinte.

M: Pe dinăuntru, da.

D: în interiorul Soarelui? (Da) Deci există fiinţe care trăiesc acolo? (Da) Şi căldura nu îi deranjează, pentru că nu e direct la

suprafaţă?

M: Poţi călători în alte universuri. Este o staţie multi-univers. Ori de câte ori trebuie să facă vreo ajustare sau schimbare de frecvenţe pentru a nu fi afectat un alt univers, se duc acolo şi îşi fac treaba, apoi se întorc la staţie.

D: Pentru ca echilibrul celorlalte universuri să nu fie deranjat? (Corect) Deci se întorc la Soare pentru a-şi obţine instrucţiunile sau informaţiile? Asta vrei să spui? (Da) Apoi ies ca să se asigure că celelalte universuri sunt în regulă?

M: Fac acelaşi lucru şi cu alte sisteme planetare.

D: Asta înseamnă că Soarele este de fapt un fel de bază?

M: Da, pentru cei care echilibrează sistemele.

D: Deci este o Poartă Universală Stelară, ca să zicem aşa. Unii oameni cred că există baze pe Pământ şi sub Pământ.

M: Da, în interiorul Pământului există civilizaţii.

D: Dar pe lună?

M: Şi acolo. Pe faţa opusă a lunii.

D: Pe faţa opusă a lunii, care nu poate fi văzută de pe Pământ?

M: Corect. Există structuri şi civilizaţii acolo.

D: Dar ni s-a spus că pe acea parte a lunii este prea frig ca să se poată locui.

M: S-au făcut ajustări.

D: Deci ei trăiesc de fapt în toate aceste locuri? (Da) Şi monitorizează totul? (Corect) Urmăresc totul? (Da) Dar mi s-a spus că nu pot interveni.

M: Depinde. Ei nu intervin direct. Ei sunt Observatorii. Manuel este una din aceste fiinţe.

D: Din cele care lucrează pe Soare sau de alt fel?

M: Din cele de pe Soare.

D: El lucrează cu ei? (Da) Asta confirmă ceea ce mi s-a spus, că de fapt facem multe lucruri în acelaşi timp? (Da) Deci, în timp ce lucrează cu ei, trăieşte şi în trupul lui Manuel. (Da) Pentru noi e oarecum greu de înţeles, dar am mai auzit de suflete care trăiesc în două locuri.

M: Da, de aceea oamenilor le vine greu să-l înţeleagă. E greu mai ales pentru apropiaţii lui.

D: Nu cred că face parte din unul din cele Trei Valuri pe care le-am mai întâlnit, nu-i aşa?

M: Nu. El nu este pe deplin conştient de aceste lucruri. El trebuie să ajute. Vom continua să ajutăm.

în munca mea a devenit evident că există multe tipuri de fiinţe care au venit pe Pământ pentru a ajuta, în această perioadă crucială. Unii participă activ, iar alţii stau pe margine şi îşi oferă energia într-un alt mod. I-au spus că era foarte familiarizat cu lucrul cu energia, pentru că era una dintre aceste fiinţe. Acesta era scopul lui în viaţă. De asemenea, trebuia să folosească energia pentru a finaliza o maşină de energie, la care lucra. I-au dat multe sfaturi despre acest dispozitiv solar, care va folosi energia Soarelui. Cine ar fi fost mai potrivit să facă asta, decât cineva care făcea parte din acel grup?

Secţiunea 4

NOI CREATORII

Capitolul 15

O ALTFEL DE PERCEPERE A LUI DUMNEZEU

Deşi în munca mea m-am obişnuit cu lucrurile neobişnuite şi ciudate, această regresie mi-a prezentat cea mai ciudată percepere a lui Dumnezeu pe care am întâlnit-o vreodată. Ea ilustrează faptul că convingerile şi aşteptările persoanei pot juca un rol important în ceea ce accesează şi ceea ce vede. Asta nu înseamnă că percepţia lui Robert a fost greşită sau incorectă. înseamnă doar că a văzut lucrurile dintr-o perspectivă diferită. în mod normal atunci când într-o sesiune persoana se întoarce la Dumnezeu, îl vede ca o forţă energetică uriaşă sau, de obicei, ca o lumină uriaşă

strălucitoare, care emite iubire absolută. Sunt înghiţiţi de el şi nu vor să se mai despartă de el. Aceasta era norma, indiferent de credinţa personală a clienţilor. Nici măcar nu trebuie să creadă în Dumnezeu, oricum văd şi descriu acelaşi lucru. Descrierea primită de la Robert a fost diferită şi o prezint aici, pentru a arăta diversitatea minţii umane. într-un caz ca acesta, tot ce pot face este să merg cu clientul şi să pun întrebări, ştiind că în cele din urmă lucrurile vor avea sens, fiindcă SC ne arată asta cu un scop.

Când Robert a ieşit din nor, i-a luat destul de mult timp să îşi dea seama unde se află. M-am obişnuit ca clienţii mei să meargă pe alte planete, şi am presupus că asta încerca să descrie. „Sunt pe o suprafaţă întortocheată care arată ca nişte riduri. Are culoarea cafenie, pare suficient de solidă şi are nişte rânduri mici, cu aspect dezorganizat. Arată ca nisipul, dar pare mai solidă decât nisipul. Ca nişte riduri de pe faţă, care merg în sus şi în jos. Se depărtează de mine şi nu merg paralele unul cu celălalt. Merg în direcţii uşor diferite, nu perpendiculare unul pe celălalt."

D: Eşti în stare să mergi pe aşa ceva?

R: Cred că da, dar nu o simt cu picioarele.

D: Mai vezi ceva înjur sau deasupra?

R: E ceva mai mare în stânga mea. Nu ştiu dacă este o stâncă sau un deal mai mare. Parcă ar coborî treptat departe de mine. E şi o ceaţă care plutește deasupra
ridurilor. E suspendată deasupra lor, nu pe ele.

D: Există vreo vegetaţie? (Nu) Priveşte în jos la picioarele tale. Porţi ceva pe picioare?

R: Nu îmi văd picioarele.

D: Cum îţi percepi corpul sau cum te percepi pe tine?

R: Nu ştiu dacă acesta este termenul potrivit, dar mă percep ca o ceaţă, ca şi cum aş fi ceva amorf. Sunt separat de ceea ce văd. Par a fi mai difuz decât ceaţa, fără substanţă.

D: Dar te simţi confortabil acolo?

R: Mă întreb de ce sunt aici. (Râde) Mă simt de parcă aş fi microscopic şi

m-aş apropia de un bătrân înţelept. Ridurile arată aşa. Nu ştiu cum să interpretez această ceaţă, dar există ceva familiar în acest loc vechi şi încreţit. (Râde)

D: Dar cum ar corespunde stânca acestei descrieri?

R: Eu aş fi chiar sub o pleoapă. (Râde)

D: Ţi se pare corect?

R: Se simte corect. Aş vrea să merg şi să îi spun „Salut". Aş vrea să merg să întâlnesc această... persoană?

D: Se simte ca o persoană?

R: Da. Se simte ca un bătrân foarte înţeleapt pe care îl cunosc, dar mă simt foarte nesemnificativ faţă de el. Cumva sunt făcut din acelaşi lucru, dar nu mă pot percepe.

D: Ai spus că te simţi microscopic, foarte, foarte mic în comparaţie cu el. Dar ţi se pare familiar?

R: Da. Mi-ar plăcea să fiu din nou o parte din el.

D: Simţi că ai făcut parte din el la un moment dat?

R: Da. îmi este cumva familiar.

D: Bine. Ce vrei să faci ?

R: De ce nu experimentez asta?

D: Să afli mai multe despre asta, vrei să spui?

R: Da, aş vrea să mă unesc cu el. Vreau să merg în zona celui de-al treilea ochi sus pe frunte, dar aici este un colţ mai confortabil din care să privesc de-a lungul nasului, unde intră marginea pleoapei. Unde să te ghemuieşti confortabil şi să continui să priveşti.

D: Deci simţi că arată ca o faţă?

R: Da, da. Sunt la suprafaţă, dar m-am contopit în ea.

D: în zona celui de al treilea ochi în frunte?

R: Nu. Sub pleoapă, lângă nas. E nostim aici. (Am râs amândoi.)

D: Fuzionezi acolo? (Da) De ce ai ales zona asta?

R: Habar n-am. Am fost atras de ea. Este un loc atât de ciudat în care să mergi. (Râde)

D: Ei bine, totul are un motiv. Vrei să te îndepărtezi de aici şi să vezi cu ce te contopeşti? Poţi face asta dacă vrei, ca să obţii un punct de vedere mai larg.

R: E ca un bătrân măreţ. (Pauză) Am făcut odată o meditaţie în care am fost atras să arunc o privire la chipul lui Dumnezeu şi l-am văzut pe acest bătrân măreţ. Mi s-a părut minunat, cu faţa lui bătrână şi ridată. Deşi ştiu că Dumnezeu este mult mai mult decât o faţă sau un trup sau ceva de genul acesta. Pare umanoid, dar are această comoară de înţelepciune minunată.

D: Deci aşa l-ai percepe pe Dumnezeu? Asta vrei să spui? (Da) El poate fi perceput în multe moduri diferite.

R: Da.

D: Te simţi confortabil cu descrierea asta.

R: Ei bine, Dumnezeu este în atât de multe forme diferite şi în atât de multe niveluri diferite, dar această explicaţie se simte bine, se simte corectă. E ca şi cum aş fi Acasă!

D: Acesta este simbolismul tău despre cum este Acasă. Pentru tine arată ca o persoană înţeleaptă.

R: Da, şi are iubirea necondiţionată şi toată bogăţia şi profunzimea şi blândeţea.

D: Este ceea ce simţi când te uneşti cu el? (Da) Nu contează cu ce parte ai fuzionat, este felul în care te simţi odată ce ai ajuns acolo.

R: Devii din nou parte din Unul.

Devenise evident că ceea ce Robert percepea ca fiind pământul şi crestele erau riduri, iar stânca era nasul. Percepea asta dintr-un punct de vedere microscopic, foarte mic.

D: Eşti singur sau simţi că mai sunt şi alţii cu tine?

R: Are sens că în afară de mine mai sunt şi alţii, dar nu-i percep ca indivizi. Nu sunt singur. Nu mă simt deloc singur.

D: Ai spus că a fost ca şi cum ai merge acasă. Crezi că de acolo ai venit sau ce simţi? Oamenii pot percepe acest lucru în multe moduri diferite.

R: Simt că devin un fel de nor fără formă. Dar devenind o parte a acestei fiinţe, îmi amintesc de o altă meditaţie pe care am făcut-o, unde am văzut că toţi eram oameni care se reuneau la masa de întâlniri a „Federaţiei Galactice". Vizualizez asta. Omenirea ar trebui să se adune ca Unu, pentru a avea un loc la această masă. Şi nu ştiu dacă acesta este Suprasufletul sau dacă este mai mult decât atât, dar există ceva înţelept şi puternic în acest individ, în această entitate. îşi pierde caracteristicile umane şi devine mult mai... amorf.
Definiţie din dicţionar: amorf = fără formă, fără o formă bine definită.

D: Pentru că l-ai individualizat şi i-ai dat caracteristici umane. Aşa ţi s-a arătat ţie. (Da) Dar dacă erai atât de fericit acolo şi te simţeai atât de bine, de ce ai plecat de acolo?

R: Nu ştiu dacă am plecat sau m-am transformat odată cu el.

D: Ce vrei să spui?

R: E ca şi cum EL şi eu şi alţii am devenit un fel de nor care se mişcă şi fierbe şi nu trebuie să aibă nicio formă.

D: Deci metamorfoza e diferită de fuziune?

R: Da. Fuziunea, pentru mine, înseamnă a deveni una cu EL. în timp ce metamorfoza înseamnă că structura şi forma pe care o avea înainte devine o formă diferită, cu o textură diferită. Arată diferit. Nu mai este la fel.

D: Dar îţi menţii individualitatea în continuare, chiar dacă te metamorfozezi şi fuzionezi cu el ?

R: Da.

D: Crezi că toţi ceilalţi care sunt acolo cu tine au şi ei propria lor individualitate?

R: Da. Dar îţi faci atâtea griji pentru individualitatea ta, cum ne facem noi aici pe Pământ.

D: Oamenii se tem întotdeauna să nu îşi piardă individualitatea. Deci simţi că ţi-o menţii, dar este diferită? încerc să înţeleg.

R: Da, mă recunosc în continuare. Dar în acelaşi timp, cunosc Unitatea.

D: Deci nu există nicio separare când fuzionezi în acest fel?

R: Corect.

D: La un moment dat v-aţi separat, dar ai spus că nu simţi că v-aţi separat.

R: Corect.

D: încerc să înţeleg ce spui. Când ai decis să intri într-un corp fizic, cum se întâmplă asta? (Pauză) Ce se întâmplă în acel moment? Presupun că ai părăsit acea Unitate.

R: La un moment dat o conştienţă a plecat, dar a rămas şi acolo. Este greu de explicat. Am probleme în a găsi cuvintele potrivite. Din această perspectivă a fi în corpurile de pe Pământ, de exemplu, este o separare fabricată.

D: Este o alegere interesantă de cuvinte: separare fabricată.

R: Pe care am făcut-o împreună (ca şi cum am fi încă o parte a întregului) dar cu mintea noastră, am creat o realitate separată şi o experienţă. O experienţă fabricată prin crearea unei realităţi. Crearea ei prin consens cu ceilalţi.

D: Deci nu o faci singur, cu alte cuvinte?

R: Partea mea o fac singur. Celelalte părţi sunt realizate de alţii, dar totul este într-o co-creere conştientă coordonată cu a celorlalţi.

D: Dar de ce te-ai hotărî să faci asta, să intri într-o realitate fabricată? De ce ai alege să experimentezi asta? Chiar dacă o parte rămâne în continuare acolo, cealaltă parte decide să experimenteze ceva diferit. Există vreun motiv pentru care ai ales să te separi în acest fel, pentru a experimenta partea fabricată?

R: Pentru a fabrica separarea?

D: Da. Există vreun motiv pentru care ai vrut să experimentezi asta?

R: Pentru că acest lucru era necesar acolo. Ca un experiment în desfăşurare sau un proiect care necesită ca toţi să coopereze, pentru a fi realizat. Nu înţeleg exact de ce, dar înţeleg urgenţa ca acest lucru să se îndeplinească. Când există oameni care fac să se întâmple asta care obosesc, cineva trebuie să vină să-i susţină şi să ajute la menţinerea efortului.

D: Ca un sprijin moral?
R: E ca şi cum ai împinge un bolovan în sus. (Am râs amândoi.)

D: Pare un efort mare.

R: E important. Există dorinţa de a face asta. Sunt fericit să ajut dar... (E copleşit de emoţii) Ar fi bine să mă întorc totuşi acasă.

D: Crezi că te-ai oferit din proprie iniţiativă să faci aceste lucruri,

sau ţi-a spus cineva să o faci ?

R: Toţi facem parte din asta şi a venit din nou rândul meu să ajut, ca să ducem la bun sfârşit acest lucru şi să menţinem efortul, ca să se ajungă la auto- sustenabilitate.

D: Ai spus că a venit rândul tău din nou. Ai mai făcut asta înainte?

R: Simt că e ceva familiar şi că o fac din nou. Ştiu că va fi o muncă grea, dar este bine să facem asta.

D: De ce alegi să o faci, dacă ştii că va fi o muncă grea?

R: Nu e nimic în neregulă cu munca grea! (Râde)

D: Nu, nu este. Dar cu toate astea, mulţi oameni vor să o ia mai uşor.

R: Dacă făcând asta lucrurile vor ieşi bine, totul va fi mai bun. Acum, fie că fac parte din (râde) acest suflet bătrân, din această persoană bătrână... (Marea Entitate) care este împrumutată pentru proiect, sau dacă fac parte din norul amorf, nu ştiu dacă există o diferenţă. Nu ştiu dacă toţi facem parte din asta împreună.

D: Dar ştii de ce ai ales să faci asta? Ai spus că a venit din nou rândul tău. Există ceva ce vrei să realizezi de data asta? Ce crezi?

R: Este ca şi cum ai veni la bord pentru a menţine efortul, pentru că aproape a ajuns la platou, iar noi îl impulsionăm şi îl ajutăm să crească. îl ajutăm să se maturizeze, să devină mai stabil.

D: Ce vrei să spui prin platou ?

R: Mă refer la auto-sustenabilitate, unde nu trebuie depus atât de mult efort pentru a-ţi continua existenţa, pentru a merge mai departe. Şi nu ştiu ce este, dacă ajută Pământul în termeni fizici sau în termeni mai abstracţi. Văd asta dintr- un punct de vedere mai abstract, încercând să fac ceva să se întâmple, încercând să fiu acolo, încercând să ajut lucrurile.

D: Dar în cealaltă formă în care erai, existai mai mult ca energie, nu-i aşa? Am spus bine?

R: Da, da, eram ca un nor de energie, ca o energie.

D: Dar nu aţi putea realiza aceleaşi lucruri în forma aceea, mai degrabă decât să intraţi într-un corp fizic?

R: Nu pare a fi aşa. Se pare că energia (e termenul care îmi vine în minte) – energia trebuie să se manifeste.

D: Pentru a îndeplini o anumită sarcină?

R: Face parte din sarcina noastră, să facem ca energia să devină manifestă.

D: Poţi face asta mai bine într-un corp fizic? Asta vrei să spui?

R: Se pare că poţi interacţiona mai bine cu ceea ce trebuie, dintr-un corp fizic.

D: Deci ca energie, nu ai putea interacţiona? Asta vrei să spui? (Da) De aceea este important să intri într-un corp fizic.

R: Şi pentru a crea acest tărâm fizic, această realitate fizică.

Un spirit în formă de energie este doar un observator. Nu poate manifesta sau manipula energia. Acest lucru poate fi realizat doar în formă umană. Astfel apare necesitatea de a veni în planul fizic.

D: Existenţa sau orice... planeta? Lucrurile care se întâmplă în jurul tău. Trebuie să fii în planul fizic, pentru a face asta. Altfel ai fi doar un observator,
nu-i aşa?

R: Corect.

D: în acest fel interacţionaţi în crearea şi funcţionarea planului fizic. Asta vrei să spui?

R: Da, şi poţi să-i ajuţi şi pe ceilalţi să îşi crească acea parte abstractă a lor, pe care nu îşi dau seama că o pot dezvolta.

D: Ce vrei să spui prin ceilalţi?

R: Unii dintre noi (nu mă refer neapărat la cei care au venit cu mine de la

marele bătrân) mă fac să râd de fiecare dată când spun asta.

D: Aceasta este percepția ta. Este în regulă. Ceilalți care au fost acolo?

R: Ceilalţi care fac parte din marele bătrân, care au venit cu mine pentru a co- crea această realitate. Pentru a crea un mediu de care oamenii să se poată folosi pentru a creşte, a se maturiza şi a se dezvolta.

D: Dar nu este mai degrabă limitativ să intri într-un corp fizic pentru a face aceste lucruri?

R: Este frustrant să vrei să faci mai mult decât poţi.

D: în asta constă provocarea, nu-i aşa? (Da) De asemenea când intri în corpul fizic, uiţi toate aceste lucruri, nu-i aşa?

R: Da. Şi nu poţi şti ceea ce ai nevoie să ştii şi nu poţi să-i atingi şi să-i reconfortezi pe ceilalţi. Nu poţi şti cum să-i susţii pe ceilalţi într-un mod corect pentru a-i face să crească, să simtă că au încredere în sine, să se simtă împuterniciţi.

D: Pentru că în corpul fizic există în mod cert o separare, nu-i aşa?

R: Da, şi este greu să ajungi la ei într-un mod eficient.

D: Da. Pentru că sunt multe niveluri diferite, nu-i aşa?

R: Adevărat. Iar prăpastia devine din ce în ce mai mare, se cască... foarte

mare.

D: Dar ei nu sunt conştienţi de nimic din toate astea. (Nu) Mulți dintre ei cred că sunt singuri aici.

R: Da, şi nu văd legătura lor cu TOTUL atotcuprinzător.

D: Asta face parte din lecții, nu-i aşa?

R: Face parte din tot.

Primisem multe răspunsuri de la acea parte a lui Robert cu care am vorbit,

dar simţeam că mai existau şi alte semnificaţii, pe care el nu le cunoştea. Aşa că am decis să chem SC-ul pentru a răspunde la întrebări. în momentul în care a apărut, vocea s-a schimbat şi era evident că am intrat în contact cu această mare putere.

D: Când am început şedinţa am căutat vieţi anterioare, dar nu l-ai dus acolo. (Nu) întotdeauna faci lucruri surprinzătoare, dar m-am obişnuit cu acest lucru.
A fost vreun motiv pentru care nu l-ai dus acolo?

R: Vieţile trecute nu erau importante. Vieţile trecute nu ar oferi informaţiile necesare sau dorite.

D: Robert a trăit în alte corpuri fizice, în alte vieţi? (Da) Dar nu erau importante. Nu era necesar să le cunoască? (Nu) în schimb, ai ales să îl duci înapoi în Unime. Dar ea are multe nume, nu-i aşa? (Da) Cum ai numi locul unde s-a întors?

R: „Sufletul suprasufletelor". Partea unde este Creatorul.

D: Am avut mulţi clienţi care s-au întors la Dumnezeu, Sursa. Este vorba despre acelaşi lucru?

R: Dumnezeu este mult mai mult. Aceasta este doar o parte a creaţiei. Aceasta este o parte a creaţiei Creatorului.

D: Deci lui Robert i s-a arătat asta, pentru că este mai important pentru el să ştie despre asta?
R: Face parte din căldură, unitate şi iubirea de sine.

D: De ce ai vrut să ştie despre acea parte?

R: Se simţea atât de singur. Se simţea atât de abandonat. A simţit că fuziunea cu Unimea l-ar ajuta să îşi amintească de ce şi cum a intrat în această viaţă. Dar nu era separat de Unime.

D: Dar noi credem că suntem separaţi, atunci când intrăm într-un corp fizic. Nu-i aşa ?

R: Da. Şi la un moment dat şi-a pierdut speranţa că era cu adevărat o parte a Unimii.

D: De asta ai vrut să îi arăţi aceste lucruri? (Da) El a perceput-o ca un bătrân înţelept, nu-i aşa? (Da) Este doar simbolism sau percepţia lui, sau ce este?

R: Este o abstractizare a ceva care nu are formă, care ia formă pentru a putea reprezenta sau simboliza, da.

D: Ceva ce el poate să înţeleagă?

R: Da, ceva de care s-a simţit atras toată viaţa. Pe care l-a respectat şi care l-a împuternicit.

Ştiam că era într-adevăr aşa pentru că, în mod cert, aceasta nu era descrierea lui Dumnezeu pe care am primit-o de la sute de clienţi care s-au întors la El. Semăna mai degrabă cu reprezentarea Bisericii despre Dumnezeu ca un bătrân impozant care stă pe tron şi judecă omenirea păcătoasă. Aşa că SC a prezentat totul ca o amintire pozitivă, care avea sens pentru Robert şi îl făcea să se simtă confortabil şi iubit.

Am decis să îi pun SC-ului întrebarea „universală" la care şi Robert dorea un răspuns. „Care este scopul meu în viaţă? De ce sunt aici? Ce ar trebui să fac cu restul vieţii mele?"
R: Există o energie pe care o aduce care ajută Pământul, care îl ajută să îşi finalizeze creşterea, să îşi finalizeze evoluţia. Asta face parte din sarcina lui. Cealaltă parte, atât cât se poate realiza, este să îi ajute pe cei care sunt acolo în prezent să crească şi să se dezvolte şi să descopere că pot ajuta cu acea energie, să înţeleagă că o pot folosi ca să perpetueze creşterea.

D: Există ceva specific ce vrei să facă, pentru a realiza acest lucru? Oamenilor le place întotdeauna să aibă instrucţiuni.

R: Să facă muncă energetică prin meditaţie. El nu îşi dă seama cât de mult călătoreşte noaptea, în timp ce doarme. Vrea să facă mai mult decât este capabil să facă.

D: Deci deja face mult, dar nu este conştient de asta. (Da) Poate că îl va ajuta să ştie ce fel de muncă face în timp ce doarme... când călătoreşte.

R: El reconstruieşte câmpul de plasmă din care se materializează Noul Pământ.

D: Deci câmpul trebuie construit sau reconstruit, pentru ca Pământul să se mute?

Noul Pământ este explicat în câteva din celelalte cărţi ale mele. Pământul se mută într-o altă dimensiune, iar vibraţiile şi frecvenţele se schimbă, pe măsură ce planeta se mută. Acest lucru afectează şi corpurile oamenilor care trăiesc pe această planetă.

R: Trebuie să fie energizat pentru a deveni mai dens acolo, în densitatea în care va exista. Pentru a avea densitatea adecvată tărâmului în care va exista acest corp.

D: Am auzit multe despre asta. Se pare că trecem într-o altă dimensiune.

R: Acesta este Noul Pământ.

D: Deci pentru a face asta, câmpul de plasmă trebuie să fie pregătit ca să fie mai dens ?

R: Trebuie crescut. Trebuie pus în aplicare şi apoi consolidat.

D: îl densifici ca să devină solid?

R: Ca să corespundă acelui tip de densitate.

D: Acesta este un scop foarte important. E important ca el să facă asta. *R: Sunt mulţi care fac asta chiar acum.*

Acest lucru se potriveşte cu ceea ce am descoperit despre Cele Trei Valuri de Voluntari. Ei au venit să aducă un tip special de energie, pentru a ajuta Pământul în acest moment. Poate că acesta este unul dintre modurile în care o fac. Am crezut că este un tip de energie care ar afecta oamenii, dar pare a fi mai mult decât atât. Afectează întreaga planetă.

D: Dar el crede că nu face nimic, nu-i aşa? (Da) Poate că îl va ajuta să ştie că face asta.

R: Da. Probabil că îl va face să îşi dorească să fie din ce în ce mai mult acolo şi din ce în ce mai puţin în planul fizic.

D: De fapt trebuie să fim în ambele planuri. (Am râs) O altă problemă e că îi este foarte frică. Are multă frică în el. El crede că se vor întâmpla multe lucruri rele cu Pământul, catastrofe şi transformări planetare. îi este foarte frică de ceea ce crede că urmează.

R: Este efortul lui de a încerca să se asigure că totul merge bine. Dar totul este pregătit. Nu va lipsi nimic. Va exista mult ajutor pentru cealaltă parte a misiunii, de a-i ajuta pe cei care cresc, pe celelalte entităţi şi pe ceilalţi indivizi.

D: I-a venit ideea că ar trebui să îşi transforme ferma într-un loc unde să vină oamenii care fug, care evadează, un refugiu unde aceştia să meargă şi să stea. Dar se concentrează pe negativ, nu-i aşa? Ce părere aveţi de această idee?

R: Ar trebui să se concentreze mai mult pe energiile sale de creştere pentru Noul
Pământ. Ideea a apărut din sentimentul că nu va face totul la timp. Dar dacă se risipeşte având grijă de cei care nu vor reuşi, nu va mai avea suficientă energie pentru a face trecerea. Dacă ferma are calităţi de vindecare, poate ar fi mai bine ca în loc să facă un refugiu care să ajute oamenii să treacă prin vremuri grele, să facă ceva ce oamenii vor dori să experimenteze. Ferma şi animalele care vor fi acolo, vor crea cu siguranţă un mediu plăcut pentru cei care aleg să fie acolo. El trebuie să lucreze mai mult cu oamenii, decât cu ferma. Ferma este doar un mod de a face asta.

D: Cum vrei să lucreze cu oamenii?

R: El poate să le dea ferma în grijă şi să supravegheze ce se petrece acolo, să fie consultant pentru fermă. Să îi lase să înveţe cum să aibă grijă de alţii, cum să aibă grijă de animale la o scară mai mare decât de un animal de companie mic, care nu face o mare diferenţă. Vor avea grijă de animale, apoi vor avea grijă unii de alţii.

D: De unde vor veni aceşti oameni, pe care ar trebui să-i înveţe cum să facă asta?

R: Sunt o serie de oameni în zonă care nu au o direcţie în viaţă, care au nevoie de un loc de muncă. Şi având un loc de muncă, ei vor învăţa că asta este mai mult decât o muncă, că este un dar să poată avea grijă unul de celălalt şi de animale. El va şti când în viaţa lui va intra cineva care va fi o parte a acelui egregor de grup, o parte a acelei activităţi.

D: Dar va putea face asta? Va avea bani să o facă? Le va plăti un salariu la început?

R: O vreme da, apoi vor trebui să devină autosustenabili. Vor trebui apoi să se ajute reciproc luându-şi locuri de muncă separate şi crescând ca o parte a comunităţii. Odată cu creşterea comunităţii, se va dezvolta şi procesul educaţional. Se va renunţa parţial la şcoală. Şcolile nu vor mai fi ca în trecut. Probabil că el va fi acolo la începutul acestui proiect, apoi ferma va trebui să devină autosustenabilă, iar el va merge mai departe şi va face altceva.

D: Asta pare a fi ceva foarte important. Nu trebuie să se concentreze asupra unor lucruri dezastruoase, pentru că nu vor face parte din realitatea lui, nu-i aşa? (Nu) Sunt două lumi separate.

în restul sesiunii ne-am ocupat de vindecarea numeroaselor probleme fizice ale lui Robert şi i s-au oferit sfaturi personale.

Mesajul de despărţire a fost:

Nu renunţa. Păstrează-ţi credinţa şi bucuria. Ai încredere că poţi genera bucurie în oameni, pentru oameni. Că le poţi face mai bună călătoria prin această lume. Astfel, îi vei ajuta mai mult decât ştii.

Capitolul 16
CEI CARE INFLUENŢEAZĂ REALITĂŢILE ŞI CREAŢIA

Am avut o şedinţă cu Cari în timp ce mă aflam la Louisville, la o întâlnire de afaceri. Era foarte tăcut şi părea izolat de ceilalţi, de parcă nu voia cu adevărat să fie acolo. Soţia lui era opusul, părea să dorească atenţia tuturor.

Motivele au devenit evidente, când am avut interviul cu Cari. Locuia într-o fermă izolată, la kilometri de oraş. Lui îi plăcea aşa, dar nu şi soţiei. Organizatorul grupului a spus că Cari era unul dintre cei mai deştepţi bărbaţi de pe planetă şi lucra la nişte teorii pe care le dezvolta. Cu alte cuvinte, era un geniu. Aşa că avea nevoie de pace şi linişte. A vrut o sesiune pentru că a crezut că poate găsi unele răspunsuri, pe care le căuta în cercetarea sa. Sesiunea s-a desfăşurat la hotelul în care ne-am cazat cu toţii.

Când a ieşit din nor, a început să descrie scene banale: clădiri, ferme, agricultură, oameni pe câmp. Cu toate acestea scenele nu rămâneau stabile, continuau să alunece şi să se schimbe într-o altă scenă. Acest lucru se întâmplă uneori, atunci când SC încearcă să furnizeze prea multe informaţii deodată şi poate fi ca un film pe înainte rapidă, cu scene amestecate. Secretul este să facem ca imaginile să încetinească, astfel încât clientul să se poată concentra doar pe una din ele, ca să putem începe. Cu toate acestea, nu aşa a fost cazul lui Cari. „Scenele se schimbă prea repede. Prea repede! Examinez perspective vaste, cu oameni în tot felul de situaţii. Nu mă pot localiza. Călătoresc mereu, în multe zone diferite. Mă simt ca şi cum aş fi într-o mişcare constantă. Nu există oprire. Scenele se schimbă, pentru că sunt într-o continuă mişcare. Nu se opresc decât pentru două sau trei secunde, apoi trec la altceva.” Am mai avut astfel de cazuri, aşa că am întrebat: „Deci eşti mai mult sau mai puţin un călător. Este corect?”

C: Asta e tot ce fac.

D: Fii conştient de corpul tău. Cum îl percepi?

C: Nu există corp. Sunt o perspectivă. Sunt un observator.

Am întâlnit multe alte cazuri în care clientul este un călător, un observator. Le examinez în această carte şi în celelalte cărţi ale mele.

C: Fac parte din spaţiul şi timpul de fundal. Nu este nimeni. Există doar percepţia.

Privind, observând, explorând. Trec prin deschideri. Călătoresc prin

tuneluri, pe alei. Scena se schimbă. Călătoresc peste tot. Acest lucru se repetă şi uneori sunt oameni, alteori nu.

D: Dar nu ai nicio interacţiune cu ei?

C: Nu există interacţiune. Observare. Nu pot decât să observ. Şi nu simt că ei ar putea să perceapă că îi observ. îi pot vedea, dar ei nu mă pot vedea. Trebuie doar să mă uit şi să urmăresc oamenii... seturi de informaţii. Vor fi informaţii, întotdeauna vor exista informaţii. Trebuie să fie.

D: Cum te simţi când faci asta?

C: Simt că nu pot face nimic altceva. Mă simt de parcă sunt distribuit în multe, multe medii. Sunt atât de multe lucruri de văzut! E ca o autostradă. O autostradă care continuă pentru totdeauna. Nu există oprire. Nu poate fi oprită.

D: Faci asta de mult timp?

C: Simt că nu există o bază, nu există acasă. Nu există nimic, nici o bază sau ancoră. Voi fi întotdeauna un străin... un străin care ştie... care poate vedea. Totul e atât de transparent pentru mine. Călătoresc şi colectez informaţii, până când mă simt atras de ceva ca un magnet care mă ţine, dar nu o poate face mult timp. Nu mă poate conţine. Există ceva care trebuie văzut. O problemă care trebuie rezolvată. Am puterea de a modifica ceea ce văd. Pot să fac lucrurile să ia o altă formă. Le pot reconfigura.

D: Deci ai capacitatea de a modifica ceea ce vezi?

C: O schimbare completă. Le pot face să îşi schimbe complet forma. Să se îndoaie.

D: Dar cum rămâne cu oamenii implicaţi? Nu este împotriva liberului lor arbitru, să modifici ceea ce vezi?

C: Nu îi modific. Fac modificările fără să lucrez deloc cu indivizi. Lucrez numai cu grupuri mari de oameni. Asta e tot ce mă preocupă. Nu sunt preocupat de indivizi. Ei nu pot avea o consecinţă, pentru mine. Trebuie să afectez un număr mare de oameni, acţiunile lor, interacţiunile lor, destinaţiile lor, astfel încât să pot produce o „reţea cauzală".

D: Te referi la „cauză şi efect"?

C: Nu este cauză şi efect. Nu e ceva mecanic. Este doar un rezultat. Se alege

un rezultat. Faci ca sistemul să se implice în rezultat... îl forţezi. îl obligi să atingă rezultatul dorit, rezultatul pe care trebuie să-l aibă. Nimeni nu poate sta în calea rezultatului final. Nu poate exista nicio interferenţă! Este necesar, un proces natural. Trebuie să se întâmple.

D: Faci asta de mult timp? Ai un simţ al timpului?

C: Nu există timp.

D: Dar te duci peste tot.

C: Peste tot.

D: Doar pe planeta Pământ?

C: Văd unele locuri care nu par a fi de pe Pământ, dar nu mă atrag ca să intru în ele. Nu de multe ori. Alte locuri fără vegetaţie. Nu se mişcă. Nu trebuie să se mişte, pentru a trăi. Nu mor după ce se nasc. Există şi lucruri care se mişcă. Sunt diferite o vreme. Există apă.

D: Dar toate sunt vii? Asta vrei să spui?

C: Toate trăiesc, într-un anumit sens. Toate procesează informaţii.

D: Ţi-a spus cineva să mergi şi să faci aceste lucruri?

C: (Cu o voce puternică) Nimeni nu îmi spune nimic!

D: Nu ţi-a dat nimeni instrucţiuni?

C: Nimeni nu dă instrucţiuni. Nu există altceva decât libertate. Merg acolo pentru că este potrivit să văd aceste lucuri, pentru că este necesar să le văd.
Unele sunt rezolvate. Altele nu sunt.

D: Dar ce faci cu toate aceste informaţii pe care le acumulezi?

C: Treaba mea este să simt. Dar uneori lucrurile merg prost. Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum ar trebui să fie. Trebuie să existe rezultate. Rezultatele trebuie realizate. Există lucruri care generează obstacole, care distrug rezultatele. Rezultatele nu vor mai apărea deloc. Anumite lucruri au voie să se întâmple. Dar alte lucruri nu pot fi lăsate să se întâmple.

D: Şi influenţa ta şi poate să schimbe aceste lucruri?

C: Trebuie să le schimbe, trebuie. Se cerne rezultatul. Rezultatul este ceea ce trebuie să fie.

D: Cine îl determină?

C: Rezultatul este selectat de însuşi mediul înconjurător. Mediul ia o anumită formă, are o anumită dinamică. Dar există întotdeauna o interferenţă pentru a ne face liberi şi este liber chiar şi atunci când nu este. Şi trebuie oprit să fie ceea ce nu este. Fiind ceea ce nu este, nu poate fi deloc.

Relatarea devenea foarte confuză. Făceam tot posibilul să înţeleg şi să pun întrebări raţionale. „Deci există anumite lucruri care trebuie să fie? Asta vrei să spui?”

C: Când lucrurile sunt generate, sunt forme gând. Nu sunt lucruri monolitice unificate. Sunt interacţiuni ale părţilor. Părţile trebuie direcţionate într-un anumit mod, pentru ca sistemul să existe aşa cum există. Există o regulă a libertăţii perfecte, a libertăţii perfecte. Se poate intra într-un mediu şi poate conduce la împlinirea acelui mediu. Poate conduce şi la neîmplinirea acelui mediu. Nu îl poţi forţa să facă nimic! Dar, în mod inevitabil, printr-o forţă pură a entropiei, va provoca dezorganizare.

***(Notă: entropie: 1. o măsură a energiei indisponibile pentru munca utilă, într- un sistem aflat în schimbare. 2. Tendinţa unui sistem energetic de a se epuiza.)*

Şi dacă dezorganizarea pe care o provoacă este prea profundă, sistemul nu poate supravieţui şi nu poate exista. Deci trebuie menţinută, într-o anumită măsură, o organizare. Există un ochi – ochiul vede şi schimbă ceea ce vede.

D: Ai spus că uneori lucrurile merg într-o direcţie greşită, aşa că m-am gândit că poate că sarcina ta este să influenţezi lucrurile să se întoarcă în direcţia potrivită.

C: Treaba mea nu este să le forţez să se întoarcă. Ele nu trebuie să îşi schimbe direcţia. E ca şi cum cineva creează ziduri în jur ca o pâlnie, pentru a... dinamica este canalizată într-o anumită clasă de rezultate, apoi se produce pur şi simplu.

D: Bine. Deci acumulezi toate aceste informaţii. Ce faci cu ele, după ce le acumulezi?

C: Existenţa este împlinire şi existenţa este identificare. Privesc o creatură. Creatura este formată din multe fire. Are ochi, dar o pot forţa să se întoarcă de la mine. Nu o voi lăsa să mă vadă.

D: Crezi că te-ar *fi putut vedea ?*

C: Nimic nu mă poate vedea, dacă nu vreau să fiu văzut.

D: Dar ce faci cu aceste informaţii?

C: Ele recreează, procreează.

D: Le foloseşti în acest fel?

C: Nu sunt folosite de mine. Eu nu am niciun interes, pentru nimic.

D: Le duci undeva, ca să fie folosite pentru a recrea?

C: Nu trebuie să le duc nicăieri.

D: Descrie-mi procesul care este folosit pentru a recrea. Cum se trece de la acumularea informațiilor în calitate de observator, la folosirea lor pentru a recrea?

C: Vezi că funcţionează în mod greşit. îţi imaginezi că funcţionează corect. Ceea ce este greşit devine corect, în mod automat.

D: Asta înțelegi prin a recrea?

C: Este o regenerare. Aceleaşi resurse sunt luate şi reconfigurate în jurul unui set nou de evenimente, care duce într-o anumită direcţie. Aşa se întâmplă totul.

D: M-am gândit că poate trebuie să duci informațiile undeva, unde sunt stocate.

Mulţi clienţi mi-au spus că se adună în mod constant informaţii, care sunt duse undeva şi depozitate, pentru a fi folosite cumva. Se pare că această fiinţă cu care comunicam, avea o altă agendă.

C: Toate informaţiile sunt peste tot. Fiecare punct din spaţiu conţine toate informaţiile. Nu trebuie să te mişti, pentru a muta ceva. Trebuie doar să îţi redirecţionezi intenţia. Te poţi deplasa printr-un univers, fără să te mişti deloc!

D: Hmm. Ca mintea pură sau energia pură, sau cum ai descrie această abilitate?

C: E minte pură. O minte care se priveşte pe sine. Un ochi care se uită în sine, în interiorul sinelui, şi vede o varietate pestriţă.

***(Notă: varietate: A varia prin diferențe de aspect, cum ar fi culori, pete, dungi.)*

D: Credeam că aduni informaţiile şi le duci undeva, ca să fie folosite pentru a se

face modificări.

C: Asta face parte din recreerea mediului. Mediul se recreează şi există resurse. Mediul oferă resurse. Resursele sunt cele care permit să fie recreat şi regenerat mediul. Se face prin resurse şi astfel mediul se regenerează prin el însuşi; conţinutul său... este organizat.

D: Asta încercam să înțeleg. Intri vreodată într-un corp fizic, pentru ca energia liberă să poată fi cuprinsă?

încercam să aduc sesiunea la corpul fizic al lui Cari, ca să ne ocupăm de întrebările lui.

C: Asta nu s-a întâmplat! (Gândindu-se) Eu... nu!

D: Ai spus că eşti ca mintea, energie liberă. Deci nu ai intrat niciodată într-un corp fizic, pentru a fi conținut acolo?

C: A percepe înseamnă a fi conţinut. Eşti conţinut de percepţie. Conţii ceea ce percepi. Corpul este o percepție. Alegem să ne percepem realitatea şi căpătăm un corp, în acest proces.

D: Am auzit că este mai dens, că este foarte limitativ să fii conținut într-un corp. Este adevărat?

C: Aşa e. Corpul nu te poate cuprinde. Nu poţi să temişti înafara corpuluitău... să intri în interiorul tău... nu poţi merge nicăieri.

D: Dacă faci asta poți dobândi cunoştinţe extraordinare, vrei să spui?

C: Puteţi dobândi orice cunoştinţe. Dar nu imediat. E prea complex. Cunoaşterea vine dintr-o serie de evenimente. în acele evenimente, vezi o organizare.

D: Deci trebuie făcut treptat, pas cu pas ? Asta vrei să spui ?

C: Se face prin mişcare. Nimic nu rămâne static. Totul se schimbă. Trebuie să

direcţionezi schimbarea într-o anumită direcţie.

D: Cum poţi face asta ?

C: Vrei să se întâmple ceva. Este percepţia ta. Tu îţi creezi percepţiile.

D: îţi creezi propria realitate, asta vrei să spui?

C: Aceasta este natura realităţii. Realitatea se autocreează. Eu sunt un observator al realităţii. Sunt foarte bun la a recrea.

D: Dar cum poţi face asta, dacă eşti conţinut într-un corp?

C: Sunt eu însumi. Nu sunt conţinut. Nu fac nimic pentru mine. Treaba mea nu este să fac ceva pentru mine. Este întotdeauna pentru sistem, doar pentru sistem. El are nevoie de cineva ca mine. Toţi ceilalţi există pentru ei înşişi, pentru nevoile lor. Sunt susţinuţi, dar mediile lor, corpurile lor fizice au nevoie de... Ei caută împlinirea pentru ei înşişi. Eu nu sunt deloc ca ei. Nu pot fi. Nu am un eu anume. Pot avea un corp văzut de percepţia mea, dar nu pot fi ancorat de el. Nu pot forma un ataşament faţă de el. Nu este permanent.

Omul este o entitate care creează probleme şi rezolvă probleme. El creează problemele. El rezolvă problemele. Asta face el. Aşa trăieşte.

Capitolul 17

CREATOR AL REALITĂŢILOR

Partea interesantă a muncii mele este că nu ştiu niciodată ce voi întâlni, când lucrez cu clientul. Ceea ce este neobişnuit şi neaşteptat reprezintă norma. Adesea oamenii ajung în medii ciudate, pe care nu le pot înţelege cu mintea conştientă. Nu le pot analiza, pentru că nu se potrivesc cu ceea ce se aşteptau să întâlnească. Trebuie să am răbdare şi să pun întrebări, până când lucrurile încep să se lege. Interogarea este cea mai importantă parte a sesiunii. Observându-mi elevii la cursuri, am descoperit că s-au pierdut multe poveşti minunate, fiindcă nu au pus întrebarea potrivită.

Aşa a început şi sesiunea lui Sharon. Când a coborât din nor, a văzut doar întuneric. Au trecut câteva minute până când a început să vadă şomoioage de culoare deschisă, care pluteau subtil înăuntru şi în afară, în contrast cu

întunericul. Le-a descris ca pe un văl sau o bucată de pânză translucidă proiectată în întuneric, care flutura şi se ondula. Apoi a plutit printr-un fel de ceaţă. „Ceaţa este albicioasă şi violetă... ceva verde care vine şi pleacă, semănând cu un văl. Mă simt bine în ea. Acum pot vedea întunericul prin ceaţă." Apoi a început să pătrundă prin ceaţă în întuneric, dar nu părea a fi un întuneric normal. „Este foarte vast. E negru ca noaptea. Este foarte, foarte mare, foarte vast... şi e viu... este viu."

D: De ce simţi că este viu?

S: Detectez mişcare. Mişcările sale sunt ca valuri de energie care vin şi pleacă şi arată nu ca nişte obiecte, ci ca şi cum ar avea o formă care nu este vizibilă. Este tangibilă. Nu are limite, e ca un corp din energie.

D: Pot să înţeleg asta. Nu are formă? Este doar energie, asta vrei să spui?

S: Da, dar unele corpuri din energie pot fi simţite şi se mişcă.

D: Şi nu au o formă?

S: Nu. Dar ţi-o poţi imagina.

D: Bine. Şi cum te percepi în toată această energie?

S: Fac parte din ea. Mă simt bine în ea. Nu am un corp. Eu sunt acea energie.

D: Hmm, pare puternic! (Nu) Nu? Explică-mi.

S: Pot simţi mişcările acestei energii. Este foarte moale şi se transformă. Sesizarea mişcărilor dă simţul formei.

D: încerc să înţeleg. Adică pe măsură ce energia se mişcă, se transformă în ceva?

S: Nu. Nu se transformă în lucruri. Generează o senzaţie de formă. Mişcarea energiei generează o senzaţie de formă, care este separată de energie.

D: Separată de energie?

S: Nu este separată de energie.

D: Dar tu faci parte din această energie? (Da) O foloseşti în vreun fel?

S: Nu, curg cu mişcarea.

D: Deci nu ţi se cere să foloseşti energia?

S: Nu, sunt doar o parte din ea.

D: Ai spus că e un sentiment bun ?

S: Nu e nici bun, nici rău. Doar este! Se simte ca acasă. Parcă nu există nimic altceva.

D: Şi într-un loc ca ăsta nu trebuie să faci nimic. Doar exişti. Este corect? (Da) Mai sunt şi alţii cu tine în acest loc?

S: Nu mai sunt alţii. Sunt doar mişcări. Şi eu sunt mişcare.

D: Deci nu eşti complet singură. (Nu) Crezi că te vei despărţi vreodată de aici şi vei fi altceva? (Nu) Pentru că eşti fericită acolo? (Da)

Ştiam din numeroase cazuri similare, că se întorsese la început, când era energie pură. Această stare putea dura o perioadă de timp greu de estimat, aşa că am decis să o mut de acolo. A fost dificil să decid cum să formulez asta. „Să mergem înainte, când nu mai faci parte din acea mişcare.” Ştiam că trebuie să se întâmple asta pentru că vorbeam cu o fiinţă umană, întinsă pe patul din cabinetul meu. Până la urmă va trebui să intre în planul fizic. „Suntem acolo acum! Ce se întâmplă? Cum este?”

S: Cred că este acelaşi întuneric, de aceeaşi culoare. Uneori este mai luminos, alteori nu e. Vine şi pleacă. Acum văd mai multă lumină. Mă văd acum. Văd o casă în care am crescut.

D: Spune-mi ce se întâmplă.

S: E ca o gelatină. Trebuie să se formeze... ca gelatina care nu are prea

multă consistenţă.

D: Casa?

S: Da, toată casa. Nu este grea. Nu este solidă. Devine solidă, apoi nu este solidă. Fluctuează. O privesc de sus. Acum e solidă.

D: Cum te percepi acum ?

S: Văd o fetiţă. Sunt eu. Nu sunt eu.

D: Ce vrei să spui?

S: O văd. E drăguţă! Are părul creţ şi este foarte fericită. O privesc. O văd din toate unghiurile. Se pregăteşte pentru ceva. Are vreo trei ani.

D: îţi place fetiţa asta?

S: Da, şi îmi place şi casa. E solidă acum.

D: Cum te percepi când te uiţi la ea?

S: Sunt ca aerul.

D: înainte erai energie. Eşti la fel acum sau nu?

S: Da, puţin diferită, dar sunt ca aerul. Eu sunt spaţiul şi mişcarea spaţiului şi a norilor.

D: De ce eşti atrasă de această fetiţă ?

S: Pentru că se pregăteşte... Este gata.

D: Ce vrei să spui?

S: Ea face parte din ceva. Şi voi veni şi voi lucra cu ea. Voi fi cu ea.

D: Ştii din ce face parte?

S: Da. Dintr-un proiect. Văd casa în fiecare detaliu. Şi văd că ea şi energia ei (şi conştientizarea mea face parte din energie) este aceeaşi, deşi nu este aceeaşi. Se pregăteşte să manifeste asta. Are să îmi permită să îi fac ceva.

D: Ea este conştientă de tine?

S: Uneori.

D: Care este acest proiect despre care vorbeşti ?

S: Este o experienţă. Face parte dintr-o experienţă. Ea are o viziune completă despre cum stau lucrurile şi mi-o va oferi.

D: Ce vrei să spui?

S: Despre cum se formează lucrurile şi realităţile. Ea ştie cum să facă asta. Are o mare putere.

D: S-a născut ştiind cum să facă asta ? (Da) Dar are să ţi-o dea ?

S: Nu puterea. Nu am nevoie de putere. îmi va da cunoştinţele pe care le are. Şi îmi va oferi şansa de a experimenta singură acest lucru.

D: Despre ce cunoştinţe vorbeşti?

S: Despre cum să formezi lucrurile.

D: M-am gândit că fiind o energie, ştii deja cum să o faci.

S: Nu, nu ştiu cum să fac asta.

D: Nu ştii cum să o direcţionezi? Asta vrei să spui?

S: Da. Ea îmi va da şansa asta. Ea ştie cum se face.

D: I-a arătat cineva ?

S: Nu. Asta este ea. S-a născut ştiind cum să facă asta.

D: Şi cum îţi va da cunoştinţele?

S: Mi le va transmite în diverse moduri, pe măsură ce trece timpul. Va fi un proces de durată şi se va întâmpla în această realitate.

D: Va fi un lucru care se va întâmpla lent? (Da) Şi în acest timp ea îţi va transmite cunoştinţele?

S: Da, şi va fi o experienţă.

D: Cunoaşterea Pământului sau ce?

S: Da. Cunoaşterea a diverse lucruri şi a legilor. Cum să formezi lucrurile, cum să le experimentezi. Ea ştie toate astea!

D: Ea foloseşte asta în propria ei viaţă ?

S: Da, dar foarte limitat. Are numai trei ani.

D: Şi poate folosi energia la acea vârstă fragedă?

S: Da, o poate folosi un pic. Dar va evolua. Ea a încheiat cu mine un acord de a participa la acest proiect şi de a-mi împărtăşi cunoştinţele.

D: Bine, dar cum o să-ţi transmită cunoştinţele?

S: Se va contopi cu mine.

D: Dar veţi fi separaţi.

S: Suntem, dar nu suntem.

D: Ai mai fost vreodată într-un corp uman? (Nu) Atunci aceasta va fi o premieră. (Da) Vei fuziona cu ea ca parte a ei? (Nu) Explică-mi.

S: Ne unim. Devenim una şi apoi ea se întoarce la sine. Şi păstrez ceea ce îmi dă ea.

D: Deci nu rămâi fuzionat cu ea?

S: Nu, nu, nu. Este un proces.

D: Doar pentru a dobândi cunoştinţele pe care le-a învăţat şi apoi vă despărţiţi pentru un timp?

S: Da, dar sunt încă acolo. întotdeauna în preajma ei. Sunt peste tot.

D: Dar faci şi alte lucruri, în afară de asta ?

S: Nu. Nu trebuie să fac nimic.

D: Ea este conştientă că transmite aceste informaţii? (Da) Va păstra aceste informaţii, pe măsură ce creşte?

S: Parţial. Va fi din ce în ce mai puţin conştientă.

D: Se pare că vei sta cu ea mult timp, nu-i aşa? (Da) Vorbim

despre Sharon, nu-i aşa? (Da)

Deci această entitate era clienta mea Sharon şi totuşi era separată de ea. Am crezut că e suficient de obiectivă ca să-i pot pune întrebări despre Sharon, fără a mai fi nevoie să chem oficial SC-ul. După atâţia ani în care am făcut sesiuni, am învăţat când entitatea cu care vorbesc are suficiente cunoştinţe pentru a oferi răspunsuri. Practic este la fel.

Am vrut să ştiu dacă Sharon a mai avut alte vieţi pe Pământ. A răspuns că nu a mai avut.

D: Atunci este prima dată când se află într-un corp uman ?

S: Pe Pământ, da.

D: A locuit şi în alte locuri în afară de Pământ? (Da) Ne poţi spune ceva despre locul unde a locuit înainte?

S: Da. Face parte dintr-un grup mare şi a fost peste tot.

D: Ca tine?

S: Nu. Este diferit. Ea are formă.

D: Deci atunci când ea a fost în alte locuri cu acest grup mare, a avut o formă fizică ?

S: Nu atât fizică, ci o formă mai individualizată.

D: O formă de grup? (Da) Unde au fost aceste vieţi?

S: Pe o navă spaţială mare. Făcea parte dintr-un grup şi călătorea prin realităţi şi dimensiuni.

D: Dar aveau o formă fizică ?

S: Aveau o formă individualizată, nu întotdeauna fizică. Uneori devenea fizică şi alteori nu era fizică. O formă foarte asemănătoare cu forma oamenilor de pe Pământ, dar nu este atât de densă. Era mai luminoasă. Nu e atât de solidă. Putea reţine mai multă lumină. Avea mai multă lumină.

D: Şi ce făceau ei la bordul navei ?

S: Lucrau cu realităţi. Lucrau la formarea diferitelor realităţi şi la suprapunerea diferitelor aspecte ale realităţilor. Aveau de făcut o treabă

importantă.

D: Pare o treabă importantă! (Da) Dar munca ta are o altă energie. Nu ești implicat în asta? (Nu) Faci parte dintr-un proiect diferit.

S: Da. Ei creează realități. Suprapun diferite aspecte ale realităților.

D: Dar indivizii implicați în acele realități?

S: Ce e cu ei?

D: Au avut ceva de a face cu asta? Au creat indivizi?

S: Ei fac asta, da. Ei fac ceea ce trebuie făcut.

D: Mă gândeam că dacă ar crea realități, ar trebui să fie populate de ființe, nu-i așa?

S: Da. îi interesează asta.

D: Ce îi interesează?

S: Cum se coordonează între ele diferitele realităţi. îi interesează procesul în sine. Nu le pasă de oameni... dar nu e ceva rău... nu le pasă de ei mai mult decât de orice altceva.

D: Deci acel proiect este mai mare și are mai multă importanță decât aspectul individual. (Da) Dar bănuiesc că individul decide în ce realitate vrea să trăiască?

S: Nu. Nu are de ales, pentru că asta depinde de frecvență.

Acest lucru a fost subliniat de multe ori – individul nu se poate ridica în alte dimensiuni (chiar şi în lumea spiritului), dacă frecvenţa şi vibraţia lui nu se potrivește cu ele. Nu poate merge mai sus decât nivelul cu care rezonează. Acesta este motivul pentru care trebuie să învăţăm cum să ne ridicăm vibraţia (mai ales în vremurile în care trăim), pentru a rezona cu realităţile superioare în care se mută planeta.

D: Și de ce creează ei toate aceste realități?

S: Ei ţin totul la un loc. Ei menţin la un loc diferitele realităţi, astfel încât întregul Univers să fie așa cum este. Trebuie să ştergă unele lucruri. Trebuie să adauge câteva lucruri. Ei veghează asupra realităţilor şi dimensiunilor. Le păstrează în echilibru, astfel încât să poată exista. Pentru ca Universul să poată

S: Așa călătoresc ei. Așa explorează. Ei au energia și modalitatea de a-și manifesta corpurile. Și acele corpuri au nevoie de spațiu, iar spațiul este ca o casă. Acolo merg și stau și lucrează, când devin solizi.

D: Și trebuie să fie într-o navă spațială pentru a face asta?

exista.

D: Adică nava spațială devine... e casa lor?

S: Da. E ca o planetă. Nu atât ca o navă spațială, ca un vehicul. E ca o planetă. Această navă spațială este ca o planetă întreagă. Are o lume întreagă în ea. Nu e ca un vehicul obișnuit. Nu e așa!

D: Este puțin greu de înțeles, pentru mintea mea umană. De aceea pun atâtea întrebări.

S: Este organic. Este un spațiu organic, care are diverse funcții. Este inteligent.

D: Deci acest container, ca să zicem așa, este inteligent? (Da) Asta e ceva nou pentru mine. Am lucrat cu OZN-uri și extraterestri vreme de douăzeci și cinci de ani, și informațiile pe care le primesc continuă să se schimbe. Deci acolo nu mai sunt nave spațiale solide?

S: Sunt câteva. Chiar multe.

D: Care au alte forme de viață fizică pe ele.

S: Da. Dar există și alte tipuri de nave spațiale, care sunt vii. Sunt organice.

Părea a fi tipul de navă spațială în care se afla Phil, în Păstrătorii grădinii. El s-a speriat când a descoperit că nava spațială era de fapt vie.

D: Dar acestea fac alte tipuri de muncă? (Da) Ai spus că nu sunt

solide. S: Ele pot deveni solide.

D: Ei sunt cei care manipulează realităţile. (Da) Iar celelalte tipuri de nave spaţiale sunt mecanice şi au o agendă diferită.

S: Da. Sunt la un alt nivel. Sunt diferite.

D: Dar fiecare are rolul său.

S: Da, totul contează.

D: Şi Sharon face parte din acel grup? (Da) Şi face o treabă foarte

importantă! S: Este doar o treabă.

D: Ei bine, mie mi se pare importantă menţinerea în echilibru a Universului. (Chicoteşte) Le spune cineva acelor oameni ce să facă?

S: Nu, ştiu singuri.

D: Dar fără ei, întregul Univers ar fi în haos, nu-i aşa?

S: Presupun, dar nu sunt singurii.

D: Mai sunt şi alţii care fac acelaşi lucru? (Da) Era destul de fericită acolo, nu-i aşa?

S: Da, era.

D: Atunci de ce a decis să intre într-un corp uman ?

S: A vrut să experimenteze. A vrut să încerce să facă munca pe care o făceau cei de acolo.

D: Dar cred că e limitativ să intri într-un corp fizic, nu-i aşa? (Da) Partea cu care vorbesc a fost desemnată să lucreze cu ea? (Da) Pentru a afla cum este să fii om? (Da) Pentru a experimenta emoţiile şi sentimentele sau ce?

S: Ea nu prea se concentrează pe sentimente, se concentrează pe experienţa de a fi aici.

D: Pe ceea ce experimentează o fiinţă umană?
S: Da, ai putea spune aşa.

în timpul interviului, Sharon a spus că mama ei a avut multe avorturi, înainte de a se naşte Sharon. „Nu a putut să intre. A încercat, dar nu era potrivită frecvenţa.” Am auzit asta în multe cazuri, şi o parte din ele au fost discutate în Cele trei valuri de voluntari şi Noul Pământ. Vibraţia mamei trebuie să fie compatibilă cu cea a sufletului care vine, altfel se produc avorturi spontane.

D: Ce s-a întâmplat când a putut în sfârşit să se nască?

S: Au reuşit să stabilească frecvenţa şi să o stabilizeze.

D: Şi a intrat în făt ca să se nască? (Da) Apoi nu a fost nicio diferenţă până la vârsta de trei ani, când ai decis să vii să lucrezi cu ea? (Da) A trăit o viaţă normală, până când ai venit şi ai lucrat cu ea?

S: Da! Are nevoie de o viaţă... dar eu nu am ajutat-o! Nu! Ea m-a ajutat pe mine.

D: A existat un acord pe care l-a făcut cu tine? (Da) Ea a spus că atunci când era foarte mică, aproximativ la vârsta la care ai venit tu, părinţii i-au dat un sedativ.

S: Da. Părinţii ei nu au înţeles schimbarea frecvenţei şi şi-au făcut griji pentru ea.

D: Ea se comporta diferit? (Da) Cam asta a fost vârsta la care ai venit şi ai stabilit contactul, nu-i aşa?

S: Da, şi de asemenea când era mare.

D: Ai continuat să intri şi să ieşi?

S: Pentru energie. Am mers spre Marea Energie... spre Vid... către Sursă.

D: Deci Sursa este Marea Energie? (Da) Mi-a fost descrisă ca o „lumină albă”. (Da) Dar tu ai descris-o ca fiind întuneric?

S: Da. E acelaşi lucru.

D: Acelaşi lucru. (Da) Deci te-ai întors la Sursă. (Da) Şi după aceea te-ai întors şi ai fost cu ea toată viaţa?

S: Până în momentul când a plecat.

D: Ce vrei să spui?

S: Ea a plecat. Nu mai este în acest corp.

D: Sufletul inițial, vrei să spui?

S: Da. S-a întors la nava spațială.

D: Ce s-a întâmplat? De ce a plecat?

S: A vrut să plece, ca să intru eu.

D: Nu a mai vrut să fie aici?

S: Presupun că nu.

D: Cam câți ani avea vehiculul Sharon la acea vreme?

S: Patruzeci.

A fost o surpriză neașteptată. Sharon avea acum cincizeci de ani.

D: La patruzeci de ani a decis că vrea să se întoarcă acolo?

S: Da. A început să se pregătească să se întoarcă acolo, iar la patruzeci și doi de ani a plecat.

D: Dar vehiculul Sharon, corpul, a rămas în viață.

S: Fiindcă am intrat eu.

D: Să explicăm. Ea a simțit că a învățat suficient și a ajutat suficient și că se

poate
întoarce?
S: Nu a venit să ajute cu nimic. A venit să experimenteze cum este să fii om.

D: Bine. Şi ai fost cu ea în tot acest timp, împărtăşind experienţele ei? (Da) Deci a vrut să plece şi tu i-ai luat locul? (Da) Pentru că ştiai totul despre ea, aveai amintiri? (Da) S-a întâmplat ceva în momentul în care s-a făcut schimbul? (Nu) Pentru că am auzit că uneori se întâmplă ceva dramatic, atunci când sufletele fac schimb.

S: Nu. Nu întotdeauna. Corpul era bolnav, dar nu acesta a fost motivul pentru care a plecat.

D: Dar când ai intrat aveai toate informaţiile, ştiai totul despre ea? (Da) Şi nimeni altcineva nu a observat diferenţa? (Nu) Şi acum eşti singurul din corp?

S: Da, dar împărtăşesc informaţii.

D: Cui împărtăşeşti informaţii?

S: Inteligenţelor din acel spaţiu mare.

D: Spaţiul mare e pe nava spaţială de unde a venit? (Nu) Spaţiul mare? E locul unde ai fost la început, când am început să vorbesc cu tine? (Da) Dar acum vei rămâne în acest corp pe toată durata vieţii lui?

S: Nu ştiu... poate o voi face, poate nu. Pot pleca oricând vreau.

D: Dar corpul, Sharon, nu are lucruri pe care trebuie să le facă?

S: Nu. A venit aici pentru a experimenta. La fel ca mine.

D: Ei bine, ai putea răspunde la câteva întrebări? (Da) A vrut să ştie care este scopul ei. Poţi să-i spui ce trebuie să facă ?

S: Să se bucure de viaţă. Să privească şi să continue să împărtăşească ceea ce ştie. Observarea este foarte importantă. Observarea cu toate simţurile.

D: Mi s-a vorbit despre ceea ce noi numim cele Trei Valuri de Voluntari, care au venit aici ca să ajute, în acest moment. Ea face parte din voluntari? (Da) M-am

gândit că e aşa, pentru că nu-i place aici. Tot spune că vrea să meargă acasă. Dar nu are un rol important în toate acestea?

S: Ea este aici pentru această experienţă. Este aici pentru a fi aici. Doar să fie aici şi să observe.

Acestea erau cu siguranţă caracteristicile celui de-al Doilea Val. Aceşti oameni erau observatori.

D: Dar acum nu e prea fericită.

S: Nu, nu e fericită. A obosit.

D:Dar ar trebui să rămână în situaţia în care se află acum sau ar trebui să o schimbe? (Era una dintre întrebările ei.)

S: Poate face tot ce vrea. Are puterea de a face la propriu tot ce vrea. Ea poate crea orice vrea.

D: Dar mai întâi trebuie să decidă ce vrea. Asta e întotdeauna partea dificilă. (Da) A spus că rămâne unde este, din cauza surorii ei.

S: Da. Sora ei a fost cea care a ţinut-o în viaţă la început, când Sharon a intrat în corp.

D: Când s-a născut?

S: Când a venit de pe nava spaţială. Când s-a născut aici, după avorturile spontane. Sora ei a ajutat-o să rămână în viaţă. A avut grijă de ea. Nu mânca, dar a avut grijă de ea.

Acest lucru se întâmplă adesea când sufletul intră pentru prima dată într-un corp uman, pe Pământ. Corpul pe care îl avea înainte nu trebuia să mănânce alimente solide. Se hrănea cu energie pură. Nu înţelege că trupul uman are nevoie de
hrană. I s-a spus că toţi membrii din familia lui Sharon aveau vieţi anterioare

şi se aflau pe roata terestră a karmei. Sharon era diferită şi nu avea karma cu nimeni.

D: Deci, acesta este motivul pentru care Sharon simte că trebuie să aibă grijă de sora ei acum? (Da) Dar nu este fericită în această situaţie, nu-i aşa?

S: Ea poate face tot ce vrea.

D: îi este teamă că s-ar putea întâmpla ceva cu sora sa, dacă pleacă.

S: Va fi îngrijită.

D: Se gândeşte să meargă în Europa.

S: Da, este o idee bună.

D: Ea a călătorit deja mult în toată lumea ca observatoare, nu-i aşa?

S: Da. Şi oriunde a mers, a modificat câmpul energetic. Trebuie să meargă în multe locuri.

D: Deci nu şi-ar îndeplini misiunea, dacă ar rămâne într-un singur loc.

S: Aşa e. Ea trebuie să se mişte. Oriunde merge, ea schimbă structura

realităţii. ***D: Şi eu călătoresc mult.***

S: Da. Dar tu faci aşa ceva în alt fel. în alt mod. Ai o misiune diferită. Ea transformă structura, când călătoreşte. Ea foloseşte energia, vorbind cu oamenii. De asemenea, poate folosi energia pentru a vindeca. Va fi mai uşor acum.

D: Ai instrucţiuni pe care vrei să i le dai?

S: Să se relaxeze, să se bucure, să observe şi să fie acolo. Asta e! Ea poate face asta. O face deja! Avem un aspect mai formal decât acum. Ceva mai pregătit. Ea va şti.

D: Ştiu că cei care s-au oferit ca voluntari şi au venit să ajute, întâmpină
dificultăţi în a se adapta pe Pământ. M-am întâlnit cu atât de mulţi

dintre ei. Am auzit că sunt aici sute de mii, nu-i aşa?

S: Da. Ei vin de la niveluri diferite. Ei sunt aici pentru a transforma realitatea, pentru a schimba vibraţiile şi frecvenţele.

D: Mi s-a spus că ne îndepărtăm de negativitate.

S: Da, fără regrete.

D: Vrem o lume pozitivă. (Da) Este foarte greu să le explic oamenilor. încerc să- i ajut să înţeleagă ce se întâmplă.

S: Da, dar ei înţeleg.

D: După cum înțelegem noi lucrurile, va fi o separare între vechiul şi noul Pământ. (Da) Dar unii oameni vor rămâne cu vechiul Pământ.

S: Da, deja se întâmplă. Este un proces.

Am explorat apoi problemele fizice ale lui Sharon. I-am cerut să facă o scanare corporală şi să-mi spună ce vede. „Nu este nimic în neregulă." Aceasta a fost o surpriză, fiindcă Sharon venise cu o listă lungă de suferinţe de natură fizică.

S: Corpul se regenerează în fiecare zi. Nu ar trebui să fie îngrijorată de acest lucru.

D: Bine, dar cum rămâne cu sistemul ei digestiv?

S: E agitată. Este îngrijorată de ce se întâmplă în lume. Nu este obişnuită să fie într-un corp uman. Corpul uman e ceva nou pentru ea şi nu prea înțelege cum funcţionează. Simte emoţiile şi tensiunile din jurul ei. Ea simte totul şi asta îi provoacă probleme în corp.

D: Nu știe mare lucru despre emoții şi cât de puternice pot fi.

S: Da, nu le-a mai experimentat niciodată.
Am întrebat ce se poate face pentru sistemul ei digestiv şi m-a asigurat din nou că totul este în regulă. Trebuia doar să se relaxeze. „Ea meditează, ceea ce este bine. Se conectează. Transmite informaţii, când face asta. Şi, de asemenea, corpul se vindecă în timpul meditaţiei. Se reface. Are dificultăţi în

a dormi noaptea, fiindcă noaptea se transferă informaţiile din minte. Are o stare de nervozitate. E prea îngrijorată pentru ceea ce se petrece în lume. Uneori uită că e doar o experienţă şi nu există nimic pentru care să îşi facă griji. Ea este doar o observatoare. îşi face prea multe griji. Trebuie să se bucure de viaţă şi să ştie că are tot ajutorul de care are nevoie... chiar şi mai mult.

Mesajul de despărţire a fost:

Să se relaxeze, să se bucure şi să facă ce vrea. Ea are toată puterea. Poate face orice vrea. Trebuie doar să fie acolo. Trebuie să călătorească mai mult. Să meargă în diverse locuri. A călătorit mult, dar acum trebuie să meargă şi să stea acolo mai mult timp, să rămână mai mult acolo. Trebuie să îşi schimbe strategia. Este iubită de tot Universul.

Capitolul 18

OAMENII DIN FUNDAL

Am primit acum mai multe informaţii despre conceptul de oameni de fundal. Este încă un concept atrăgător care sperăm că va căpăta mai mult sens, cu informaţiile noi pe care le adăugăm acum. Am inclus iar sesiunea din Universul convolut volumul patru, apoi am adăugat alte două sesiuni pe această temă.

* * *

Suzette s-a desprins de pe nor. Se afla în faţa unei păduri cu copaci foarte mari şi înalţi. Păreau a fi pini sau cedri bătrâni şi uriaşi. încerca să vadă Soarele, care părea a fi ascuns de ceva asemănător cu norii. Apoi şi-a dat seama că nu erau nori, ci aerul murdar care împiedica Soarele să pătrundă. Era îngrijorată că o astfel de atmosferă ar putea ucide copacii. Apoi, spre surprinderea ei şi a mea, a văzut dinozauri. Unii dintre ei erau mari, precum Tyrannosaurus Rex. Simţeau şi ei mirosul din aer şi erau îngrijoraţi. Ceva nu era în regulă şi ea simţea asta.

A fost o surpriză când am întrebat-o despre corpul ei. A spus că are un corp urât, cu păr castaniu încâlcit. A simţit că era un bărbat de vârstă mijlocie şi purta o piele de animal, care îi cobora de pe umăr. Am întrebat-o dacă se simte confortabil în acel loc, iar ea a răspuns: „Nu! Pentru că cerul... aerul a dispărut. Nu va mai fi viaţă aici.” Deci în mod cert se întâmpla ceva neobişnuit. Am vrut să ştiu dacă viaţa era confortabilă acolo, înainte de asta. „Nu. Este o luptă în fiecare zi. Din cauza fiarelor... este o luptă pentru supravieţuire.” Dinozaurii erau fiarele mai mari, dar existau şi animale mai mici pe care le mâncau. Foloseau pieile de la animale, după ce le bătuceau şi le tăiau cu o piatră. Apoi uscau carnea. M-am întrebat de ce mai trebuiau să se îmbrace, dacă erau acoperiţi cu păr. A spus: „Pentru protecţie. Sunt plante mai mici cu spini pe ele, când mergi la vânătoare.”

Am vrut să ştiu unde locuia şi a descris ceva ce părea a fi o peşteră. „Arată ca un tunel care intră în piatră. Ca o gaură. Intră şi se lărgeşte. E suficientă lumină
înăuntru.” Apoi a văzut că în tunel era un copil. „Aceasta gaură... nu e nimic aici decât copilul. Cred că m-am refugiat aici. Am adus copilul în acest loc.” Venise de altundeva. „Ştiu că trebuie să protejez copilul de ceea ce este în aer. De această moarte dintr-o cauză necunoscută. Moartea copacilor şi a dinozaurilor.” A descris locul de unde venea – o peşteră deschisă în faţă, unde trăiau mulţi oameni care semănau cu el. „Ei cred că nu se va întâmpla nimic rău. Nu m-au crezut.”

D: De unde ştii că se va întâmpla ceva?

S: Mi-au spus copacii şi dinozaurii.

D: Poţi să comunici cu ei? (Îhî) Cum faci asta?

S: Doar ascult. Ei îmi arată imagini. Se apropie moartea.

Nimeni nu voia să îl asculte, aşa că a luat copilul şi a plecat. Ceilalţi oameni pur şi simplu l-au ignorat. Nu era copilul lui, ci un orfan. Au călătorit la mare distanţă faţă de grupul de oameni, apoi s-au oprit şi s-au adăpostit în tunel. Spera că îi va proteja. Dar acum avea o altă problemă: trebuia să hrănească copilul. „Trebuie să vânez. Totul e pe moarte. Dinozaurii se prăbuşesc. Nu pot să respire. Copacii se sufocă. Nici ei nu pot să respire.” El încă nu era afectat. „Sunt lungit la nivelul solului. încă nu a ajuns aici. Trebuie să găsesc mâncare.

Mă grăbesc... alerg prin plantele cu spini... caut în jur. Am găsit ceva. Arată ca un porcuşor sau un şobolan mare, ceva de genul ăsta. Îl omor cu măciuca." A dus mâncarea înapoi în tunel.

Trebuie să fi trecut o perioadă de timp, dar această fiinţă primitivă probabil nu avea conceptul de timp. „Ies afară şi văd că totul a murit. Totul este maro, dar suntem încă în viaţă. Unele dintre animale s-au sufocat din cauza aerului rău." M-am întrebat dacă a stat sub pământ multă vreme. „Aşa cred. Acum poţi să respiri din nou. Alte animale care au trăit în peşteri sau au stat adânc în pământ, ies din nou. Cele din apă au supravieţuit." Deci se pare că orice creatură care era sub pământ, a fost protejată. „Şi plantele revin prin rădăcini. Aerul începe să revină pe cer. Soarele începe să strălucească. încălzeşte planeta. Era frig când a revenit pe cer."

A decis să se întoarcă şi să vadă dacă vreunul din ceilalţi oameni a supravieţuit.
Nu prea voia, dar s-a gândit că trebuie să verifice. A luat copilul cu el. Am condensat timpul şi l-am întrebat ce a găsit când a ajuns acolo. „Moarte. Au murit cu toţii. Nu au putut respira." Deci, pentru că trăiau într-o peşteră deschisă, nu au putut scăpa de aerul toxic. Am întrebat ce avea de gând să facă acum. „Mergem mai departe. Viaţa continuă. Mă duc să văd ce pot găsi... poate găsesc pe cineva. S-ar putea să mai fie şi alţii, care au supravieţuit în subteran."

Apoi l-am mutat înainte în timp, ca să văd dacă a găsit pe cineva. în schimb, a văzut: „O lumină foarte strălucitoare... o lumină foarte puternică... prea albă. în faţa mea." Am crezut că a murit şi că se întorcea la Sursă, care este întotdeauna descrisă ca o lumină foarte strălucitoare. Dacă acest lucru era adevărat, voiam să ştiu ce s-a întâmplat cu el. Cum a murit în acea viaţă? Aşa că l-am dus în ultima zi a vieţii lui şi l-am întrebat ce vede şi ce se întâmplă. „Văd o navă spaţială strălucitoare. Suntem luaţi... suntem luaţi. Nava... A aterizat acolo şi am fost luaţi. Nava era rotundă şi strălucitoare." Respira adânc, de parcă se afla într-o stare de stres.

D: Cum ai fost luat?

S: în lumină... era o lumină mare în jurul nostru şi pe navă.

D: Poţi să vezi oameni?

S: înalt... nu păros... piele deschisă la culoare... ochi albi... păr alb. Ei nu sunt

ca noi. Nu sunt păroşi ca mine... eu sunt păros.

Pare foarte asemănător cu creatura păroasă descrisă în capitolul 22 din volumul 4, Crearea fiinţelor umane.

D: Te-au luat pe navă ?

S: Da. Mă tratează ca pe o fiară... ca pe un animal. Sunt singurul care arăt aşa. Mă împung cu degetele lor lungi şi slabe.

D: Poți comunica cu ei?
S: Nu cred că trebuie.

D: Spui că te tratează ca pe o fiară? (Da) Poate că ei nu știu că poți gândi. – Știi unde te duc?

S: Vedem două stele pe cer. Sunt ferestre peste tot în jurul meu. Există o mulţime de cilindri rotunzi... o mulţime de lumini de diferite culori.

Această călătorie putea dura mult timp, aşa că am condensat din nou timpul şi l- am mutat înainte, când au ajuns în sfârşit oriunde îl duceau. A văzut un oraş compus din cristale. „Este... sunt acasă. (Oftat adânc) Cristale... totul e din sticlă... sunt acasă! M-au adus înapoi acasă. – Sunt una din aceste fiinţe. Am ales să merg în acel loc unde eram atât de păros. Acum m-am întors acasă."

D: Mai ai corpul păros ?

S: Pe măsură ce merg, cade de pe mine. Părul... rolul acela... mă întorc la ceea ce eram înainte.

D: Vrei să spui că trupul nu trebuia să moară? (Nu) Tocmai te-ai transformat din nou?

S: Da. Sunt mult mai fericit aşa. Nu mi-a plăcut să fiu păros.

D: De ce ai ales să fii așa?

S: Trebuia să aduc înapoi acest copil. Trebuia să salvez acest copil.

D: A călătorit cu bine?

S: Nu îl văd acum.

D: Dar asta a fost treaba ta, să îl salvezi. (Da) Și aici ești acasă? (Da) Știi unde este copilul? Ei cum îl numesc?

S: (Pauză) Văd un Z. Văd un X. Nu înțeleg simbolurile.

D: Poate că vor căpăta sens mai târziu. – Cum este corpul tău acum ?

S: Este minunat! Nu am păr pe corp, sunt înaltă, cu piele albă, păr blond și ochi albaștri.

D: Ca ceilalți de pe navă ?

S: Da. Râdeau de mine, când eram păros. E atât de bine să fiu acasă, cu sticla și cristalele și toate luminile din jur.

D: Râdeau de tine pentru că ai uitat? (A râs: Da.) Când ai mers și ai experimentat cum e să fii păros în celălalt loc, te-ai născut ca un copil în acea viață? Sau cum s-a întâmplat?

S: Am urmat procesul normal. M-am născut în acel grup de oameni ca să fiu acceptat, dar nu am fost niciodată acceptat, când am crescut. Nu m-au ascultat.

D: Nu te-au înțeles. Și cât ai fost acolo, ai uitat de casa ta? (Da) Ai uitat de unde ai venit. Cred că e interesant că nu a trebuit să mori, ca să pleci de acolo.

S: Noi nu murim.

Tocmai se transformase înapoi în starea sa originară. Acum că s-a întors acolo unde simțea că aparține, am vrut să știu ce fel de muncă făcea acolo.

S: Mergem în acest loc și facem un raport cu ceea ce am învățat. O

înregistrare a ceea ce am văzut, a ceea ce s-a întâmplat. Şi te energizezi cu cristalele.

D: Cum faci asta?

S: Tot ce trebuie să faci este să le atingi. Există sunet, vibraţii... există vindecare. Diferite lumini şi culori se reflectă prin tine.

D: Asta te readuce la normal ?

S: Da, te energizezi. Vindeci orice trebuie reparat. Este atât de corect şi atât de liniştit acolo, şi atât de frumos, din cauza cristalelor.

D: Dar ai decis să pleci din acest loc pentru a explora?

S: Asta facem noi. Asta e treaba noastră. Mergem acolo unde este nevoie de ajutor. Şi a trebuit să salvez copilul. Nu i-am putut salva pe toţi, dar l-am salvat pe acel copil.

D: Ai încercat, dar ceilalți nu au vrut să asculte. Ce era în neregulă cu aerul? Poți vedea asta, din locul unde te afli acum ?

S: Da. Au erupt mulţi vulcani. Tot ce putea merge rău. Au scos oxigenul din aer; au acoperit Soarele şi pur şi simplu nu mai puteai respira. Nimic nu mai putea respira. Orice fiinţă mare care consuma mult oxigen, a murit. A fost multă activitate vulcanică şi oamenii nu au supravieţuit, animalele mari nu au supravieţuit. Nu aveau protecţie.

D: Știai că se va întâmpla asta, înainte să mergi acolo?

S: Da. Ştiam, în oraşul de cristal. Dar când m-am aflat acolo, nu am mai ştiut. – Nu era confortabil cu tot părul acela. (Am râs.) Dar trebuia să fiu păros, pentru a mă amesteca printre cei de acolo.

D: Ce ai de gând să faci acum? Ai de gând să rămâi aici o vreme?

S: Da. Am să îmi verific opţiunile.

D: Va trebui să pleci în altă parte?

S: Da. Asta e treaba noastră. Examinăm opţiunile şi decidem.

D: Dar poți alege, nu?

S: Da, putem alege.

D: Ei îți arată aceste opțiuni?

S: Da, le vezi când te uiţi în cristal. Este un cristal mare, care arată ca un lichid. Puţin mai gros ca apa. Şi poţi vedea viaţa unei persoane, ce face şi ce meserie are. Le urmăreşti toată viaţa.

D: Dar știi că oamenii au liberul arbitru. Lucrurile se pot schimba, nu-i așa?

(Nu) Vezi doar o singură posibilitate?

S: Vezi doar o cale, pe care trebuie să meargă acea persoană.

D: Da? Dar uneori oamenii nu o iau pe acea cale, după ce au intrat în corp.

S: Hmm... asta creează haos.

D: Pentru că ştii că ei au liber arbitru şi uneori uită pentru ce sunt acolo, nu-i aşa?

S: Nu. Pur şi simplu nu ascultă.

D: Poţi să intri în corp cu cele mai bune intenţii, dar uneori îţi apar alte lucruri în cale.

S: Oamenii din peşteră nu aveau o cale. Dar eu aveam o cale. Copilul acela avea o cale.

D: Deci dacă alegi o opţiune, nu te îndepărtezi de pe acea cale? Asta vrei să spui ?

S: Da. în această cameră cu cristale este un număr limitat de fiinţe care aleg să aibă o cale. Restul oamenilor nu sunt trimişi aici pe o cale.

D: Pentru ce sunt viețile lor, atunci?

S: Ei creează un fundal.

A fost o afirmaţie ciudată. Nu mai auzisem asta până atunci.

D: Ce vrei să spui?

S: într-un film se pictează ceva în jurul persoanei, ca să existe un fundal.

D: Ceilalți nu au un scop?

S: Corect. Ei vin să trăiască, să respire, să muncească şi să moară.

D: Dar există vreo speranţă că ar putea găsi o cale, sau au un altfel de suflet?

S: Ei nu au ales. Sunt aici doar pentru a face parte din fundal. Sunt sclavi. Sunt sclavi care trec de la un sistem stelar la altul şi sunt folosiţi ca fundal.

D: Sunt doar un fundal pentru celelalte persoane, care au un scop.

S: Da. Pentru ca tu să înveţi şi să rămâi pe calea ta, trebuie să îi ai pe aceşti oameni în cale, care trăiesc alături de tine. Dar tu eşti aici pentru o lecţie, iar ei sunt aici pentru un fundal.

D: Da. Şi uneori ei creează probleme şi încearcă să te scoată de pe calea ta? (Da) Face parte din scopul lor să îţi distragă atenţia? (Da) Dar când eşti în corp nu ştii toate aceste lucruri, nu-i aşa?

S: Nu toate fiinţele sunt sursa de lumină. Nu toate fiinţele de lumină sunt sursa de lumină. Ele sunt aici doar ca energie pentru a ne ajuta cu lecţiile noastre, pentru a crea haos, pentru a munci sau doar pentru a trăi. Unele fiinţe vin să înveţe lecţii pentru Sursa de lumină. Sunt fiinţe superioare.

D: Atunci ceilalţi nu evoluează pentru a deveni fiinţe superioare?

S: Nu, sunt doar energie. E ca şi cum ai face un film în care se folosesc figuranţi.

D: Dar cei de pe cale care sunt conectaţi la sursa superioară, se pot recunoaşte unul pe altul, din masa celorlalţi oameni? (Da) Dacă putem face asta, nu vom lăsa lucrurile să ne deranjeze atât de mult, nu-i aşa?

S: Aşa este.

D: Dacă am şti că ei sunt acolo pentru a face lucrurile mai dramatice, vrei să spui? (Da) Dar când te uiţi la aceste opţiuni, poţi vedea toate vieţile diferite în care vei intra. – Ştii că vorbeşti printr-un corp uman chiar acum, nu-i aşa?
(Da) Este probabil una dintre opţiunile pe care le-ai ales, femeia pe care o numim „Suzette". Ai văzut asta ca o opţiune, înainte să vii aici?

S: Da. Am ales doar opţiuni în care puteam salva pe cineva.
D: De ce ai ales viaţa în care urma să fii Suzette?

S: Ea va preda aceste cunoştinţe copiilor şi fiinţelor de lumină superioare. Nu mă voi întoarce pe planeta de cristal mult vreme, aşa că trebuie să dau mai departe această învăţătură. Trebuie să ridicăm vibraţia vieţii de pe această planetă. Ea va preda copiilor şi animalelor, despre sursa de viaţă.

D: Şi animalele sunt importante?

S: Anumite animale sunt o sursă de viaţă superioară.

D: Dar la fel ca oamenii, multe animale şi insecte sunt un fel de fundal? (Da) Şi unele au o vibraţie mai înaltă?

S: Da. E atât de multă durere pe această planetă.

Aici Suzette şi-a exprimat durerea, spunând că o doare capul. I-am dat sugestii de bunăstare, pentru a elimina senzaţiile fizice neplăcute.

S: E prea multă durere. Este durere peste tot în jurul animalelor şi plantelor, şi în apă. Trebuie să ajut. Trebuie să ajut aceste surse de viaţă care au vibraţii mai mari, astfel încât să poată ajuta planeta şi animalele şi copacii. Nu pot să plec. Trebuie să stau aici şi să ajut. (A gemut de parcă era foarte frustrată.) E o treabă uriaşă.

D: Da, este o treabă uriaşă. Dar nu eşti singură. Mai sunt alţii care vin să ajute, nu-i aşa?

S: Da. Poţi să o simţi. Poţi simţi vibraţia.

D: Ce trebuie să facă Suzette pentru a ajuta?

S: Să îi înveţe pe tineri. Au venit şi ei aici, dar totul se va întâmpla mai repede. Vor ajuta mai devreme pentru că există doar.... Oh! Mă doare capul. (I-am dat din nou sugestii.)

D: De ce trebuie să înveţe mai repede?

S: Nu mai e mult timp, din cauza fiinţelor inferioare. Tot ce vor să facă este să se distrugă una pe alta. Vor să distrugă pământul, animalele, copacii şi apa. Pe scurt, trebuie să ajungi la tineri, astfel încât aceştia să poată răspândi adevărul şi să ajute la vindecarea planetei.

D: Adulţii nu vor putea ajuta?

S: Adulţii conectaţi la sursa superioară. Ceilalţi au trecut de la a-şi face treaba ca fundal, la a fi furioşi. Vor să fie supăraţi pe cineva sau ceva. Tot ce vor să facă este să omoare... să omoare sau să rănească. (Tresare din nou de durere.)

D: Furia lor creează o emoţie care atrage energie. Asta vrei să spui?

S: Da. Ar trebui să oprim asta.

D: Tipul negativ de energie, care poate face rău.

S: Da, poate face rău planetei.

Am întrebat care e scopul Suzettei. „Ea trebuie să lucreze cu tinerii. Să transmită mai departe adevărul, să asculte, să arate înţelegere.” I s-a spus că nu trebuie să iasă şi să caute oameni. Vor veni la ea sursele de viaţă mai înalte. „Oamenii care ştiu... ştiu... oamenii ştiu. Ea a venit să vindece şi să salveze.” Suzette spusese că atunci când era foarte mică, era foarte supărată că a fost trimisă aici şi nu înţelegea de ce s-a întâmplat acest lucru.

S: Da, are multă treabă de făcut. Ea nu a vrut să vină. Este o sarcină copleşitoare! Este atât de multă durere... atât de multă durere.

D: Dar ea a ales să fie aici.

S: Da, cred că trebuia să aleg. Ei trimit forţe de viaţă. Dar nu am ales această treabă. Este o sarcină copleşitoare. Multe forţe vitale au fost trimise aici, pentru a salva această planetă. Aş fi preferat să rămân în oraşul de cristal.

Suzette are abilităţi de clarvedere în viaţa actuală. Ea poate vedea lucruri care se vor întâmpla în viitor.

S: Am văzut totul clar, când eram păros. Ştiam că toată lumea va pieri. Am putut vedea în fiecare viaţă.

D: Suzette ar trebui să folosească aceste abilităţi şi în această viaţă?

S: Da. Să aibă încredere şi să transmită gândirea spirituală superioară.

D: Ea spune că oamenii nu o vor asculta. Nu o vor crede.

S: Să vorbească numai cu cei cu o sursă de viaţă superioară.— Totul se accelerează. Nu mai e mult timp. De aceea a trebuit să venim cu toţii aici. Nu mai e mult timp. Trebuie să salvăm planeta.

D: Am auzit că unii nu vor putea fi mântuiţi.

S: Aşa e, oamenii din fundal. Dar sunt supăraţi.

D: Vibraţiile se schimbă. Deci, oamenii de fundal vor rămâne cu vechiul Pământ? (Da) De asta sunt supăraţi?

S: Da. E ca şi cum ar fi actori care au un scenariu şi joacă acest rol, iar rolul lor este să distrugă această planetă.

D: Ei simt multă furie din cauza asta? (Da) Dar planeta nu poate fi distrusă, nu- i aşa ?

S: Nu poate fi distrusă. E ca atunci când dinozaurii şi copacii au murit, dar totul a revenit la viaţă. Aceasta este o planetă frumoasă. Nu atât de frumoasă ca locul de cristal, dar...

D: Deci oamenii din fundal vor rămâne cu Pământul şi vor trece prin transformările catastrofale?

S: Da. Nu vor supravieţui. Dar ceilalţi vor merge mai departe. Noul Pământ va fi atât de frumos. Vibraţia va fi atât de înaltă. Va fi un loc de învăţare.

D: Asta încercam să înţeleg. Se va separa în două părţi?

S: Da. în două niveluri. Vechiul Pământ va fi la un nivel, iar Noul Pământ va fi la un nivel superior. Dar nu se vor vedea unul pe altul, ca şi cum ar fi în două

deformări temporale.

D: Așa mi s-a spus. Un Pământ nu va fi conștient de celălalt. (Corect) – Dar vrei să-i înveți pe copii, ca să poată merge pe Noul Pământ?

S: Da. Mai multe ființe cu vibrații înalte pot ajuta la salvare, iar aceasta va fi o planetă de învățare. Există și alte locuri unde se predă, dar aceasta va fi o planetă de învățare.

D: Deci cei care rămân cu vechiul Pământ își vor trăi viața într-un mod diferit? (Da) Ai spus că acei oameni nu evoluează deloc?

S: Da. Ei sunt ca un fundal, știi, când pictezi pe cineva în fundal, în decorul de scenă.

D: Deci, pe măsură ce Pământul va trece prin toate schimbările și catastrofele, vor muri mulți oameni.

S: Da, da. Vor fi mulți care vor face asta. (Cu un ton lipsit de emoție)

D: Dar ei aleg oricum să se încarneze pe Pământ?

S: Nu este o chestiune de alegere. Ei sunt ca niște sclavi. Sunt duși dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie.

în această viață, Suzette și-a amintit că a văzut două stele și a întrebat despre asta. „Aceste două stele de pe cer... acolo este orașul de cristal?”

S: Te deplasezi spre cele două stele. Orașul de cristal este dincolo de ele. Era cu siguranță un concept interesant, care deschidea un mod diferit de a privi separarea Vechiului Pământ de Noul Pământ. Eram la editarea finală a acestui capitol, când am avut brusc o revelație. Este ciudat de câte ori trebuie să citești ceva, înainte să se producă un declic. Poate că așa funcționează mintea: trebuie să fie expusă la ceva de mai multe ori, înainte ca lucrurile să capete sens.

Mi s-a părut interesantă ideea cu Oamenii de Fundal și cu siguranță era un

concept nou, dar apoi am înţeles mai mult din ceea ce încerca SC să transmită.
De multe ori la prelegerile mele, oamenii doresc mai multe informaţii despre separarea Pământului Vechi şi a Noului Pământ, şi despre cei care vor rămâne în urmă. Cred că acest concept nou conţine unele răspunsuri. SC a spus că majoritatea dintre noi am ales să venim şi să experimentăm viaţa în acest moment şi am venit cu scopul înalt de a ajuta la salvarea Pământului. Dar, fără să ştim, şi alte energii au fost trimise pe Pământ, pentru a juca un mic rol în scenariile pe care le-am creat, pentru a acţiona în iluzia noastră. Aceştia au fost numiţi Oamenii din Fundal, care vin să trăiască, să respire, să muncească şi să moară, dar nu au nici un scop real în afară de a fi figuranţi în piesa noastră, un fundal pe care să acţionăm. Mi s-a spus că sunt un fel de „sclavi", dar cred că este un cuvânt destul de dur. Ei sunt doar energie şi sunt duşi de la un sistem stelar la altul, pentru a-şi juca rolul. Seamănă cu figuranţii dintr-un film, care îşi petrec întreaga viaţă jucând un rol nesemnificativ şi nu ajung niciodată să joace rolul principal. Asta îmi aminteşte de filmul Spectacolul Truman, în care tânărul protagonist şi-a petrecut întreaga viaţă într-o iluzie creată artificial cu actori care îşi jucau rolul, ca să îşi dea seama în final că nu era o lume reală. Ceilalţi îşi jucau rolul foarte realist şi convingător.

Au spus că aceşti oameni s-au supărat, dar cred că ei au preluat furia din negativitatea care îi înconjoară. Această negativitate le-a crescut furia. Acest lucru a creat toate războaiele şi catastrofele de pe Pământ. Acest lucru ar explica şi miile de oameni care sunt ucişi în diverse războaie şi catastrofe naturale. Ei sunt acolo pentru a oferi drama pentru iluzia noastră. Mi s-a spus că ei: „Sunt duşi dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie." Cred că singurul mod de a privi asta este cu toate emoţiile îndepărtate. Am vrut să trăim anumite evenimente din viaţa noastră, iar aceştia au fost oamenii angajaţi de Biroul de Distribuire, pentru a completa scena. Nu spun că acest lucru este adevărat, dar este un concept interesant, la care să te gândeşti. Ca un fel de bomboane pentru minte!

Oamenii din Fundal vor rămâne cu Vechiul Pământ, pentru că nu au o vibraţie sau un scop mai înalt. Ei ne dau o lecţie prin simpla lor prezenţă, dar nu au scopul de a evolua mai departe. Cei care îşi realizează scopul superior şi îşi ridică vibraţia, vor călători pe Noul Pământ. Mai există şi cei care au venit pe Pământ cunoscându-şi misiunea şi au avut idealuri înalte, dar au lăsat

negativitatea celorlalţi să îi tragă în jos şi să-i influenţeze. Aceştia vor trebui, de asemenea, să rămână cu cealaltă energie de pe Vechiul Pământ, pe măsură ce realităţile se separă. De aceea este important să înţelegem că drama este doar o iluzie, să ne îndeplinim rolul de creare a Noului Pământ şi rolul de a-i ajuta pe alţii să îşi găsească şi ei scopul. Să nu ne lăsăm absorbiţi de energia furioasă a Oamenilor din Fundal şi să nu rămânem blocaţi pe Vechiul Pământ. Este ceva individual. Fiecare trebuie să îşi găsească drumul şi să se trezească din nou la scopul pe care a venit să îl îndeplinească.

Acest concept ciudat de Oameni din Fundal asemănători cu figuranţii dintr-un film, mi-a lăsat o impresie de durată. Când mă aflu într-un aeroport aglomerat, pe un vas de croazieră sau într-un oraş aglomerat şi îi văd pe toţi oamenii agitaţi care îşi desfăşoară treburile aparent indiferenţi unul faţă de celălalt, mă gândesc la „oamenii din fundal”. Este un concept interesant, care probabil are mai multă semnificaţie decât îmi dau eu seama.

într-o altă şedinţă am primit următoarele informaţii:

C: Oamenii nu sunt toţi la fel. Unii pot citi şi crea, alţii sunt ca animalele. Majoritatea habar nu au că sunt resurse. El crede că toţi au suflet. Dar nu e aşa. Unii merită interes, alţii nu. Alţii sunt artefacte.

D: Ce vrei să spui?

C: Realitatea are straturi. Oamenii aceia sunt implicaţi doar în straturile de suprafaţă. Sunt implicaţi doar în cele mai superficiale straturi. Ei nu au nicio legătură cu straturile mai adânci. Dar Dumnezeu este format din toate aceste straturi, aşa că există niveluri care trebuie completate, care trebuie să aibă oameni. Chiar şi în straturile superficiale este o existenţă şi de aceea există aceşti oameni. Dar ei nu vor putea niciodată să fie mai mult. El vrea ca ei să fie mai mult, dar nu pot fi.

D: Nu poate controla asta, nu-i aşa?

C: Nu poate controla acest lucru dar ştie că lumea este controlată de cei care pot crea, astfel încât poate controla realitatea, dacă îi face pe aceştia să controleze realitatea pentru el.

D: Dar ai vorbit despre cei care nu au suflet. Ei sunt doar energie?

C: Sunt doar materie. Sunt mai mult decât materia! Dar sunt deficitari. Noi ne creăm realitatea şi ei sunt printre lucrurile care sunt create pentru a popula realitatea. Treaba lor este să populeze realitatea, nu să o dirijeze, nu să schimbe ceva. Ei doar există de-a lungul călătoriei!

D: Ca un fundal, vrei să spui ?

C: Ei sunt ca un fundal. Sunt mai mult decât atât, dar ei nu ştiu asta! Ei nu au contact cu straturile mai profunde ale realităţii. Sunt limitaţi la straturile superioare, fiind în cele din urmă despărţiţi de straturile de dedesubt. Ei nu se pot susţine singuri, în realitatea superficială.

D: Atunci în straturile inferioare...ai spus că nu au suflet, dar noi îi percepem ca trecând prin diferite vieţi.

C: Au vieţi, dar nu au vieţi. Nu au permanenţă. Viaţa este viaţă fără sfârşit.

D: Şi aceşti oameni nu au asta?

C: Ei nu au asta. Ei trebuie redefiniţi, pentru a exista cu adevărat. Au nevoie să fie definiţi. Ei nu se definesc. Nu au puterea să facă asta. Ei trebuie să fie definiţi de mediu. Ei trebuie să fie definiţi de propriile lor percepţii. Asta e tot ce au. Ei nu au puterea de a crea, dar au puterea de a simţi creaţia din jurul lor. Unii se conformează acestei creaţii. Aceştia sunt cei care se descurcă bine. Iar cei care nu se descurcă bine, sunt cei care nu pot.

D: Şi aceşti oameni au vieţi? Au copii şi fac ceea ce considerăm noi a fi....
C: Oh, da. Sunt resurse.

D: Ce vrei să spui?

C: Ei constituie o specie. Specia trebuie să supravieţuiască. Ei trebuie să se reproducă. Treaba lor este să se reproducă. Treaba lor este să producă generaţii viitoare şi să ofere continuitate realităţii, astfel încât aceasta să devină ceea ce trebuie să devină. Dar ei înşişi nu se pot transforma, ca să devină ceea ce trebuie să devină. Trebuie să lase asta în seama altor oameni.

D: Ce se întâmplă cu astfel de oameni, atunci când mor?

C: Unii oameni... există Sufletul Universal, care poate extinde identitatea sau o poate retrage din activitate, când formele superioare se vor uni cu ei. Ei îşi pierd identitatea şi nu o vor mai folosi. Dar alţi oameni nu pot fi retraşi. Ei nu au continuitatea care să le permită să facă asta. Ei trebuie să fie recreaţi la nivelul superficial al realităţii. Ei nu există în acelaşi fel ca ceilalţi. Ar putea să o facă, dar nu văd că pot şi prin urmare nu o fac.

D: Deci, atunci când vedem că mor, ei doar se risipesc. Asta vrei să spui?

C: Cei care nu pot... cei care nu au continuitate, nu pot fi retraşi. Ei se risipesc. ***D: Ei bine, altă dată... ştii că îţi vorbesc des, nu-i aşa?***

C: Nicio pierdere a contactului.

D: Ştii că pun multe întrebări, de multe ori? (Râde)

C: Desigur.

D: Altă dată ai adus în discuţie conceptul de „Oameni de fundalEste vorba despre acelaşi lucru ?

C: Ei sunt mai mult decât un fundal. Ei reproduc Operatorul Universal, dar numai la nivelurile superficiale. Sunt conservaţi.

D: încerc să înţeleg. Ai spus altă dată că e ca un film, în care aceşti oameni populează fundalul. Iar acest tip de oameni nu este ca ceilalţi oameni?

C: Oamenii au nevoie de oameni. Ei nu pot trăi singuri. Au nevoie de o reţea de interdependenţă. Trebuie să se sprijine reciproc. Au nevoie unul de altul. Creăm realităţi cu multe fiinţe, nu doar cu una. Ca să experimentezi interdependenţa fiinţei... dar acest scop este superficial. E tot ce există. Nu mai poate fi nimic altceva. Totul este creat din el.

D: Aşa că creăm aceşti oameni de fundal doar pentru a avea companie, mai mult sau mai puţin. Pentru a ne ajuta să simţim că nu suntem singuri sau de ce?

C: Ei se creează pe ei înşişi dar sunt îndrumaţi pentru a face asta, pentru că nu ştiu cum să o facă singuri. Nu au ce trebuie pentru aşa ceva. Dar ar putea evolua până în punctul în care să poată face asta. Şi-ar putea dobândi o identitate. Este posibil să îţi câştigi o identitate, prin evoluţie.

D: Dar mulți dintre ei nu o fac? Deci când mor, cum spunem noi, sunt reabsorbiți în Sufletul Universal, dacă înțeleg corect?

C: Sunt reabsorbiţi. Ei nu mor, sunt reduşi. Sunt amestecaţi în minte. Sunt multe suflete. Ei pot reveni ca un grup.

* * *

Iată o altă comunicare, în care simt că am primit cea mai bună explicaţie din toate.

D: Am scris despre asta și toată lumea îmi pune întrebări. Le-am spus că știu că vor veni mai multe informații, ca să pot înțelege mai bine conceptul.

S: Da. Ce vrei să ştii?

D: Trebuie să le explic oamenilor. (Râde) Mi s-a spus că oamenii „de fundal" sunt energie. Nu sunt reali.

S: Da, sunt imagini holografice.

D: Mi-au spus că atunci când te uiți la un film, ei sunt ca figuranții din fundal.

S: Da. Sunt imagini holografice.

D: în ultima sesiune pe care am avut-o, mi s-a spus că oamenilor le place să aibă alți oameni în preajma lor și de aceea sunt creați aceștia? (Da) Dar par a fi solizi!

S: Da, dar nu sunt. Doar atenţia pe care toată lumea le-o acordă, îi face solizi. Atenţia le conferă realitate, astfel încât unii dintre ei ajung să aibă o identitate reală, la un moment dat. Dar mulţi dintre ei nu au niciodată

această şansă.

D: Dacă te-ai duce şi ai vorbi cu unul dintre aceştia... ar fi un om adevărat sau ar fi unul dintre aceşti oameni?

S: Ce ai întrebat?

D: Dacă m-aş duce şi aş vorbi cu oricare dintre aceşti oameni...

S: Nu ai observa nicio diferenţă.

D: Nu poţi face diferenţa, nu îţi poţi da seama dacă este sau nu un fundal?

S: Nu. Dar cantitatea de energie care le-a fost dată la un moment dat le oferă şansa de a fi reali. Dar mulţi, mulţi din ei nu au şi nici nu vor avea această şansă.

D: Deci nu sunt vii cu adevărat?

S: Nu. Sunt, dar într-o lume holografică. Sunt o imagine. Doar o imagine care are potenţialul de a deveni reală. Şi acea imagine potenţială este activată de atenţia oferită lor de către ceilalţi.

D: Deci ar putea deveni reali? (Da) Altfel sunt ca nişte imagini în mişcare? (Da) Şi ei nu trăiesc sau mor? Sunt doar imagini? (Da) Dar prin concentrarea asupra lor, ar putea să capete viaţă ?

S: Da. în timp.

D: în timp? Nu s-ar întâmpla instantaneu? Asta înseamnă că ar trebui să vină şi să se nască?

S: Nu, nu, nu. La început nu, dar la sfârşit trebuie să intre în Roata Informaţiilor.

D: Vor trebui să intre în Roată atunci? (Mă gândeam la Roata Karmei.)

S: Da. Nu prima dată, dar apoi trebuie să facă asta.

D: Şi toate acestea sunt decise de altcineva.

S: De legile universului şi de mecanica universului.

D: Există expresia: „Aceştia sunt oameni fără suflet”. Nu am putut înţelege asta.

S: Da, nu au suflet.

D: Pentru că sunt doar imagini.

S: Da, ei nu au un sine superior.

D: Dar dacă aş interacţiona cu unul, chiar dacă aş atinge unul, nu aş vedea o diferenţă.

S: Nu, nu ai vedea. Dar eşti înconjurată de ei, de mulţi dintre ei.

D: De fiecare dată când intru într-un aeroport îmi spun: „Ce mulţi oameni din fundal sunt aici!”. (Da) E ceva similar? (Da) Dar cei cu care inter acţionăm, de obicei sunt reali?

S: în cele din urmă devin reali.

D: Dar oamenii „de fundal” nu sunt reali?

S: Nu. Totul este holografic. Totul!

D: Mi s-a spus că totul este o iluzie.

S: Totul... chiar şi scaunul... totul.

D: Da, este doar o iluzie. (Da) Deci noi suntem singurii care suntem reali şi ne creăm lumea din jurul nostru?

S: Da, dar putem interacţiona cu ceilalţi.

D: La prelegerile mele eu spun că sala de curs nici nu a existat, până când cei care au venit la prelegere au decis în mod colectiv să o creeze.

S: Da, a existat doar ca posibilitate.

Mai multe bomboane pentru minte, în timp ce învăţăm că ne creăm realităţile...

Capitolul 19

O FIINŢĂ DE LUMINĂ CREATOARE

Această sesiune a avut loc în camera mea de hotel de la aeroportul Los Angeles. Ne-am dus acolo pentru o întâlnire cu Trevor şi alţi oameni. Trevor avea nişte probleme fizice, dar părea că mai degrabă îşi dorea să experimenteze o sesiune. A intrat în transă foarte repede, fără probleme.

Când s-a desprins din nor s-a uitat la un vulcan uriaş care nu erupea, ci scotea abur. De asemenea, a văzut un fel de junglă în jurul vulcanului. „Roca vulcanică ajunge repede la verdeaţa formată dintr-un fel de palmieri... nu palmieri, ci frunze de palmier... frunze URIAŞE! Vulcanul este frumos!"

D: Nu crezi că este periculos ? T: Nu, este fascinant!

Când i-am cerut să îşi perceapă şi să îşi descrie corpul, am avut amândoi o surpriză. A văzut că purta ceva asemănător unui costum spaţial. „E un costum alb dintr-o bucată, care se conectează la nişte cizme albe. îmi vine să spun „cizme spaţiale". Costumul şi cizmele nu sunt separate. Picioarele sunt mari, iar cizmele mari sunt prinse de costumul alb." Trupul se simţea a fi masculin, cu părul lung şi negru împletit pe spate. Avea pielea de o culoare albastră albicioasă. Mâinile nu păreau umane: avea două degete şi câte un deget mare conectate de o membrană, la fiecare mână. „Am un aspect foarte blând şi elegant." Chiar dacă mâinile păreau ciudate, a spus că nu avea probleme în folosirea lor. Am întrebat despre chipul lui. „Am o faţă unghiulară, lungă şi îngustă, puţin ascuţită. Simt că am un nas şi o gură. Iar urechile... Ha, Ha! Sunt ascuţite. Am ochii mari. De asemenea, simt că port pe cap o cască. O cască asemănătoare cu o bulă de sticlă."

D: Simţi că aparţii în acel loc?
T: Simt că sunt un vizitator. Doar observ.

D: De ce porţi cască ?

T: Sunt un vizitator, dar parcă m-am întors... parcă sunt din viitor. Pur şi

simplu am o cască pe cap. Nu ştiu sigur dacă am nevoie de ea sau nu.

D: De ce simţi că eşti din viitor?

T: Pentru că totul în jur pare a fi preistoric şi simt că aş fi doar în vizită aici.

D: Vezi oameni sau clădiri?
T: Nu... nu sunt clădiri. Doar vulcanul, împrejurimile, apa din jurul meu. Sunt pe un mic platou... în dreapta e o cascadă mică şi frumoasă.

D: Eşti acolo de foarte mult timp?

T: Nu. Am impresia că tocmai am sosit.

D: Cum ai ajuns acolo?

T: Fără un vehicul. Se pare că tocmai am apărut.

D: Deci nu ai avut nevoie de un vehicul? (Nu) Cum poţi să faci asta?

T: Cred că am fost teleportat, ca în Star Trek.

D: Te-ai gândit şi ai fost acolo instantaneu? (Da) De ce ai ales locul acela?

T: Nu ştiu. Adică... aici totul e calm.

D: Chiar şi cu vulcanul crezi că este calm ?

T: Cred că da.

D: Deci este doar un loc de vizitat? (Da) Şi când termini de vizitat, ce faci?

T: Pur şi simplu dispar. Ne transformăm pur şi simplu în lumină.

D: Cum faci asta?
T: Mă gândesc pur şi simplu la asta.

D: întregul corp se transformă în lumină sau cum ?

T: Da. E ca şi cum ai intra într-un fel de vortex de lumină. După ce devin lumină, costumul dispare şi devin vortexul.

D: Deci nu mai ai nevoie de costum? (Nu) Dar aveai nevoie de el când erai în acel loc?

T: Da. Costumul apare până când îţi dai seama dacă este necesar sau nu.

D: Ca o precauție? (Da) Deci acum îți vezi corpul altfel?

T: Da. Sunt doar lumină... doar călătoresc... doar merg undeva.

D: Cum îți percepi corpul, acum că este lumină?

T: E această sursă de energie. Se ridică în sus din locul acela, ca o rachetă. Sunt doar energie.

D: Unde te duci acum ?

T: Văd de unde am plecat, dar nu văd unde mă duc. Văd că sunt în spaţiul cosmic. Interesant! Văd că sunt două luni aici. (Râde) Ciudat! Sunt aproape una de alta. Se aseamănă mai mult cu lunile vii, decât cu lunile moarte.

D: Ce vrei să spui?

T: Mă refer la culoare. Una are o culoare ca Jupiter, iar cealălaltă este mai degrabă albastră. Are în jur o nuanţă lavandă albăstruie. Planeta pe care tocmai am părăsit-o seamănă cu Pământul, dar fără continente. Este o planetă verde şi albastră, dar nu e divizată în continente separate de apă sau integrate.

D: Şi cum te îndepărtezi din acel loc?

T: Plec de acolo, da! Acum mă îndrept spre un fel de dom.

D: Se pare că poți călători cu mintea. (Da) Vorbește-mi despre acest dom.

T: Trec prin el... este masiv. în jur sunt clădiri foarte futuriste.
D: Treci direct prin dom ?

T: Da. Este aproape ca şi cum aş păşi în corp... Lumina se transformă din nou în corp. Văd asta „cu încetinitorul”. Aterizez ferm şi fac trei paşi în această cameră cu aspect futurist. Am din nou un corp.

Era acelaşi corp, dar acum nu mai era nevoie de costum şi cască. Era îmbrăcat în haine simple, obişnuite. S-a plimbat prin apartamentul cu aspect futurist şi a descris mobilierul. S-a dus la o fereastră care era deschisă, pentru a vedea oraşul. A spus că locuia acolo singur. Când se hotăra să călătorească şi voia să plece de acolo, putea face asta prin gând. Nu existau restricţii. Am întrebat ce fel de muncă făcea. „Văd o masă care seamănă cu un birou. îmi trec mâna peste masă şi în partea de sus a biroului apar nişte scheme holografice, un tipar albastru. E aproape ca un instrument muzical. îmi pun mâinile peste el şi scoate sunete telefonice interesante. Schemele sunt ca nişte diagrame electrice. Le pot muta, când îmi mişc mâinile pe deasupra lor. Mut diferite simboluri în zone diferite. Interfaţa holografică e suspendată deasupra biroului. De fiecare dată când mut ceva, se bazează pe ceva şi apare un ton muzical pentru fiecare mişcare.”

D: Vrei să spui că acţionezi asupra a ceva?

T: Piesele din simbolurile holografice se combină şi încep să formeze un model. ***D: Care este scopul pentru care faci asta?***

T: Pentru a călători în următorul loc.

D: Oh ? M-am gândit că poate construieşti ceva.

T: Asta fac. Construiesc locul următor. Este ca şi cum aş construi o planetă pe care voi călători. Aşa simt.

D: Adică poţi face asta din nimic? (Da) Deci ai capacitatea de a crea, din acest loc unde eşti? (Da) Şi poţi face planeta aşa cum vrei tu să fie? (Da) Ai mai făcut asta?

T: Da, de multe ori.

D: Apoi ce faci cu ceea ce ai creat în cameră?

T: O învârt cu mâna şi începe să se rotească şi... decolează. Călătoreşte! Iese din cameră, prin cupolă. Iar eu redevin această lumină şi o urmez.

D: De ce o urmezi ?

T: Momentan nu ştiu. Călătoreşte şi devine din ce în ce mai mare.

D: Deci creşte după ce o eliberezi?

T: Da. Şi se pare că o face destul de repede, foarte repede. Creşte şi creşte, şi ia mai multă substanţă.

D: Devine mai solidă, vrei să spui?

T: Da, şi e mai mare...foarte mare. Parcă ar avea o bulă uriaşă în jurul ei. Este o nebunie, dar acum are dimensiunea unei planete!

D: A crescut atât de mare? (Da) Tu ai creat-o pe cea care avea acel vulcan?

T: Cred că da. Simt că am fost acolo înainte.

D: Pe aceasta unde o amplasezi?

T: Se amplasează singură în vastitatea Universului. Ciudat. Este mare şi lumina mea pătrunde în ea, ca şi cum m-aş scufunda în apă.

D: Adică îi dai viaţă ?

T: Cred că da şi este lichidă.

D: Cum arată acum, după ce ai format-o?

T: Totul e acoperit de ocean. Nu văd pământ. E ca o minge albastră, acoperită de ocean.

D: Ca o planetă de apă?

T: Da. Dar mai întâi pătrund într-o bulă care este în jurul ei.

D: Pentru ce este bula?

T: Se pare că menţine atmosfera. Trebuie să aibă atmosferă. Apoi pătrund în apă şi plutesc din nou în jos. Mă transform din nou şi merg pe fundul mării. Nu mă întreba cum fac asta.

D: Cum se simte asta?

T: Cald... Am un sentiment de apartenenţă.

D: Ce se întâmplă după ce ai creat aceste lucruri? Rămân stabile?

T: Rămân.

D: Nu se risipesc? (Nu) Mă gândeam că dacă te joci şi creezi, după ce pleci, ceea ce ai creat va dispărea.

T: Nu, rămâne stabil!

D: Creezi şi animale şi plante?

T: Da, pe măsură ce merg lucrurile încep să apară, de exemplu corali şi un fel de fiinţe electrice.

D: Ce vrei să spui prin „electrice”?

T: Un fel de meduză, cu un contur albastru. Sunt invizibile, dar au un contur albastru. Există şi alte tipuri de creaturi, care au mai multă substanţă. De exemplu un fel de aligator cu o gură mult mai mare, dar neameninţătoare.

D: Creaturile acelea sunt mai solide, vrei să spui? (Da) Apoi ce faci, după ce le creezi?

T: Mă întorc la suprafaţă şi plec.

D: Deci nu ai nicio responsabilitate, după ce le-ai creat? (Nu) Mă întreb ce se întâmplă cu ele după aceea.

T: Nu ştiu. (Am râs.)

D: Tu le creezi şi îşi găsesc propriul loc unde vor să fie. Şi apoi nu mai ai nicio responsabilitate? (Nu) Deci asta e treaba ta. Să mergi şi să creezi, apoi să mergi în alte locuri ?

T: Da. Parcă aş crea o planetă. Pare a fi imaginație exagerată ca eu să fac

aşa ceva, dar asta se întâmplă.

D: Există cineva care îţi spune să faci aceste lucruri?

T: Nu, este ceva intuitiv.

D: Locuieşti pe planeta aceea unde e cupola?

T: Nu, nu mi se pare că locuiesc acolo. Este o bază de operaţiuni. Nu ştiu. Nu sunt sigur. Cred că sunt mai multe locuri diferite, unde merg. Cu siguranţă călătoresc.

D: Nu ai un loc anume în care să stai?

T: Nu! Cred că stau unde vreau să fiu.

D: Deci asta îţi place să faci... doar să creezi?

T: Da... Doar să creez fericită!

Putea dura mult timp să îţi petreci veşnicia creând şi voiam să obţin mai multe informaţii care să se aplice la Trevor, aşa că l-am rugat să meargă într-o zi când se întâmplă ceva important. Deşi crearea planetelor şi amplasarea lor în univers era în mod cert ceva important, voiam să îl îndepărtez de acea scenă. Dar el a spus că fiecare zi este la fel ca următoarea, când eşti ocupat să creezi.

Apoi Trevor a intrat pe neaşteptate într-o viaţă din planul fizic, în care era profesor şi consilier al unui faraon din Egipt. Mai târziu a explicat că a fost începutul unei serii de multe, multe vieţi. Motivul pentru care a părăsit viaţa de creator şi a intrat în planul fizic a fost „Să trăiesc o viaţă de la cap la coadă. Mi se părea că înainte doar am existat. Acesta a fost primul meu angajament pentru un ciclu complet de viaţă.”
SC a spus că i-a arătat lui Trevor viaţa de creator, pentru a-l face să conştientizeze că încă mai este un creator capabil să facă lucruri extraordinare. Nu îţi pierzi niciodată abilităţile, iar dacă el a creat odată planete, atunci nimic nu era imposibil. „îi place să construiască. A avut întotdeauna dorinţa interioară de a face asta şi de a vedea lucrurile crescând. Uşile se vor deschide mereu. încă îi place să creeze, dar la o scară mai mică. O parte din el îl face să

se simtă inadecvat, pentru că este mai mic şi doreşte să revină la o scară mai mare. Ar trebui să respire adânc, să se bucure de momentul prezent şi să meargă înainte. Se află pe drumul cel bun.”

Probleme de natură fizică: Genunchiul stâng ieşea din când în când din lăcaşul lui. SC a văzut că avea meniscul rupt şi tendonul stâng era puţin slăbit. Soluţia a fost lucrul cu energie, ca întotdeauna. „Rotim energia în jurul tendonului. Este o energie albastră, ca o dâră electrică... ce se învârte constant. Refacem împreună tendoanele. E un fir albastru care se roteşte constant în jurul tendonului, un fir foarte strălucitor. La capăt are o lumină foarte albă. E începutul unui fir care pătrunde şi se învârte... se învârte şi se mişcă înainte şi înapoi. Ca şi cum am coase din interior. Şi este implicată şi căldura. E ca şi cum ar topi şi ar învârti tendoanele, în acelaşi timp. Sunt două părţi care încearcă să se unească, partea centrală şi partea stângă a genunchiului. ” Apoi SC a anunţat că s-a făcut!
„ Genunchiul este bine. Va fi bine de acum încolo. ” Apoi a observat o mică placă depusă în inimă. „Aduceţi micii prieteni albaştri! Se învârt în interiorul inimii. Hmm... Placa a dispărut!”

* * *

Transcrierea care urmează face parte dintr-o sesiune mult mai lungă, care divaga mult şi era uneori greu de urmărit. Mai ales pentru că clienta continua să intervină şi să încerce să explice sau să înţeleagă, din punctul de vedere limitat al minţii umane. La început s-a dus imediat într-un loc care era ca un gol care conţinea stele. După mult timp, a apărut un grup de globuri violete. Auzea voci şi ştia că luminile colorate vorbeau între ele. „Nu am niciun punct de referinţă. Par mari. Ar putea fi uriaşe, la milioane de mile distanţă, sau ar putea fi la doar
câţiva centimetri distanţă. Acum emit lumină. (Emoţionată) Pot să văd în interiorul unui glob. Lumina vine din interior. E chiar în mijloc, ca o mică scânteie în interiorul unei mingi transparente.

„Sunt la margine. Până aici avem voie să mergem. Asta înseamnă că nu sunt suficient de matură. Nu sunt calificată să merg mai departe, asta înseamnă. Aş putea merge mai departe, dar nu în stadiul în care mă aflu acum. Nu este doar o chestiune de experienţă. Nu este vorba doar de a fi făcut anumite lucruri. Mai este ceva. Ceva mare şi important. Cu siguranţă sunt un colectiv. Aud voci diferite, unele de bărbaţi, altele de femei. Mi se spune că fac parte din acest colectiv. Bănuiesc că am în mine un fel de dispozitiv care mă conduce la bază. Mă eliberez de trup. Sunt atrasă de ei, dar nu mă simt demnă. Sincer, nu mă simt demnă să fiu cu aceste fiinţe. Dar cu toate acestea, e clar că sunt afiliată cumva cu ei.”

D: Dacă ai făcut parte din acest colectiv, de ce v-aţi despărţit?

S: Trebuia să plec. Făcea parte dintr-un plan. Dar mă îndoiesc că am făcut-o de bunăvoie. Nu ştiu. Sunt atât de independentă acum şi totuşi am fost atât de reticentă când era vorba să plec. Poate de aceea m-au obligat să o fac. Aş putea să mă întorc şi să le povestesc acum atâtea lucruri. Dar cumva asta nu pare a fi un motiv suficient de bun. Există atât de multe planete de explorat. Uneori se transmit mai multe informaţii, alteori puţine. Dar uneori sunt ca un tub prin care trec informaţiile. Şi cred că unul dintre acele momente este când sunt conectată la cercul de sfere. (Surprinsă) Doamne! Ei sunt o parte din mine, nu-i aşa? Ei experimentează prin mine. Eu nu experimentez prin ei, din câte ştiu. Cred că este posibil ca creierul meu să funcţioneze complet, fără ca eu să ştiu. Şi nu mă refer doar la starea de somn. Cred că funcţionează aşa tot timpul. Nu mă aşteptam la asta. Este ca şi cum computerul tău a fost spart şi există o intrare din spate, în sistem. Un hacker prietenos este acolo şi urmăreşte absolut totul. Adună informaţii despre acţiunile pe care le întreprind şi despre efectele rezultate din acele acţiuni. Cred că asta trebuie să fac eu. Trebui să experimentez comportamentul. întotdeauna spun că tot ce văd şi tot ce aud merge undeva. Aşa cred. Trebuie să experimentez diverse forme de comportament. Nu refuz să le dau informaţiile. Se pare că mă manifest la diferite niveluri, atât material, cât şi spiritual. Nu sunt sigură la ce nivel sunt ei, dar sunt mai sus decât nivelul astral. Asta e sigur.

D: întreabă-i din ce plan sunt.

S: Sunt la un nivel pe care oamenii îl pot percepe destul de frecvent. Corespunde cu chakra sprâncenelor, în lipsa unei exprimări mai bune, la

nivel de chakre. Aşa am înţeles. Ei nu locuiesc acolo de obicei, dar pot ajunge acolo. Unii ajung acolo des. Alţii trăiesc în mare parte acolo, bănuiesc. Nu putem vedea nimic cu ochii fizici, decât dacă suntem foarte speciali.

D: Deci ei sunt ca un colectiv. Au fost vreodată într-un corp fizic?

S: Frecvent. E ceva în curs de desfăşurare. Au trăit în multe locuri şi da, trăiesc şi pe Pământ.

D: Au trăit pe alte planete, în alte dimensiuni?

S: Se pare că da.

D: Dacă au experimentat ei înşişi toate aceste vieţi, de ce mai trebuie să acumuleze cunoştinţe de la tine?

S: Nu sunt entităţi individuale coerente, cum le cunoaştem noi. Sunt ca un fel de cor cu multe entităţi diferite. Cred că fiecare ar putea echivala cu o viaţă care este în curs de desfăşurare. Deci e ceva firesc. Aşa trebuie să fie.

D: întotdeauna m-am gândit că dacă au trăit toate aceste vieţi, nu ar trebui să mai aibă nevoie de lecţii suplimentare.

S: Oh, nu, nu le-au trăit pe toate. Mai au un drum lung de parcurs. Nu le-au terminat, aşa cum nici eu nu am terminat viaţa de acum. Dar au ajuns mai departe decât mine. (O revelaţie bruscă!) Ah! Nici ei nu au voie să meargă mai departe. Se pare că au aceleaşi limitări pe care le am şi eu. Acum ştiu ce fac acolo. Aşteaptă până vor acumula experienţă, pentru a merge mai departe.

D: Deci, înseamnă că părţi din ei încă mai trăiesc existenţe fizice?

S: La fel ca mine. Da.

D: Şi cealaltă parte există în acelaşi timp acolo?

S: Există cât de departe pot ajunge, dintr-un motiv oarecare.

D: Deci o parte din ei încă acumulează cunoştinţe. (Da) Nu numai din viețile pe care le trăiesc, ci şi de la alţi oameni?

S: Vieţile pe care le trăiesc sunt oamenii de la care acumulează cunoştinţele. Acum mă uit la ei. Se pare că din fiecare din ei iese un fir, ca un cordon de chakră.

D: Ca un cordon de argint?

S: Da. Toate par să meargă în aceeaşi direcţie, din câte îmi dau seama. Am avut impresia că acesta este un loc în care timpul nu există.

D: Ar fi corect să spun că o parte din tine face parte din acest colectiv?

S: Da. Iar eu sunt aici ca să experimentez comportamentul şi să cunosc rezultatele. Ca să observ oamenii. Am fost programată să gândesc singură, din prima zi. Am fost programată să nu mă bazez niciodată pe alţi oameni. Să nu îi cred fără a cerceta. Să verific totul. Sunt foarte puţine informaţii pe care le-am acceptat fără a le trece printr-un filtru critic. De aceea sunt o observatoare atât de bună. Mă aflu aici pentru a experimenta emoţiile, dar şi pentru a observa cum se manifestă la alţii. Pot să văd prin oameni. Pot vedea în ei. Pot vedea ce fac. Pot să văd de ce. Pot vedea fiecare motivaţie meschină. Şi nu îi detest neapărat din cauza asta, până la un anumit punct. Pentru că ştiu că aşa sunt oamenii. Şi eu sunt aşa.

D: Toţi învaţă, nu-i aşa?

S: Da. Dar unii oameni învaţă mai repede decât alţii. Şi alţi oameni nu vor să înveţe de bună voie.

D: Ai mai avut alte vieţi ?

S: Nu cred că extraordinar de multe. Dar le-am avut multă vreme. Cred că de fiecare dată când sunt împinsă înapoi aici, este fără tragere de inimă. Şi apoi fac tot ce pot ca să mă perfecţionez, ca să dureze mai mult până mă întorc aici.
Vreau să realizez acelaşi progres spiritual ca ceilalţi. Nu vreau să fiu lăsată în urmă. Dar mă deranjează că trebuie să fiu aici ca să o fac. Aşa că atunci când sunt aici, depun un efort deosebit ca să fiu bună ca o sfântă. Dar de data asta nu mă descurc prea bine. (Râde)
în viaţa actuală ea este o prostituată.

D: Şi acumulezi multe informaţii, care pot fi folosite cumva. Ce fac ei cu aceste informaţii pe care le adună ?

S: Le transmit mai departe.

D: Cui le transmit?

S: Cred că nu ştiu nici ei. Văd ceva alb. Dar nu este lumină albă. Am impresia că e sus. Deşi aici nu există direcţie. în sus. Am impresia că e ceva deasupra lor. E ceva legat de autoritate, mai degrabă decât un spaţiu apolitic. Trimit informaţiile la etaj. Ca atunci când oamenii pasează responsabilitatea la etaj, într-o companie? Există ceva care se află deasupra lor. Mi se spune că e în afara limitei mele de percepţie. Nu cred că aceste entităţi pun multe întrebări. Nu cred că sunt chiar conştiente în acest fel. Cred că doar îşi fac treaba. Ca un computer care trimite mai departe informaţii. Dar nu este un computer. Nu este biologic, nu este tehnologic. Este altceva. Un fel de maşini biologice umane, ca să zicem aşa?
Asta ar avea la fel de mult sens ca altceva. Nu avem un termen care să denumească aceste lucruri. Sunt sigură că este în afara înţelegerii noastre. Sunt construite din ceva.

D: Atunci crezi că sunt lucruri construite artificial, mai degrabă decât ceva înzestrat cu suflet sau spirit?

S: Cred că dintr-un motiv oarecare, întrebarea nu se aplică. Sunt vii, da. Dar ceea ce înţelegem noi prin asta pare a fi greşit. A fi în viaţă este un proces mai degrabă decât un lucru specific, într-un punct din spaţiu. Cel puţin la acest nivel de înţelegere. Nu contează unde locuiesc sau cum îi numesc. E ca şi cum ţi-ai face griji cu privire la materialul din care sunt făcute hainele tale, mai degrabă decât să te gândeşti dacă îţi place rochia. Nu are rost să-ţi faci griji pentru asta. Dar lucrurile în care trăiesc... nu cred că s-au născut din mamă şi tată. Mă uit mai de aproape acum! Ai văzut vreodată cum trece o lumină printr-o meduză? Nu spun că sunt meduze. Dar sunt la fel de translucizi. E ca şi cum ar fi făcuţi dintr- o singură celulă. Iar lumina e nucleul din mijloc. Este foarte frumos.
D: Dar când trimit părți din ei înșiși pe Pământ, cum arată? Ai spus că nu trimit totul, pentru că o parte din el rămâne acolo.

S: Poate că acesta este doar un recipient pentru aceste lucruri. Poate că entitatea coboară prin acest tub şi trimite experienţa înapoi prin el. Cu vederea mea aurică, pot vedea o linie care iese din vârful capului lor. Şi merge destul de departe spre cer. De multe ori m-am întrebat unde se duce exact.

D: Dar când ne trimit aceste părți din ei pe Pământ, coboară prin aceste corzi?

S: Cred că da. Cred că s-ar putea trimite în diferite moduri, dar aceasta este o modalitate uşoară. Pare a fi ceva constant. Cred că singura dată când se retrage cablul, este atunci când eşti mort (în lipsa unui cuvânt mai bun). Atunci te îndepărtezi de capătul cablului. Cred că este ca o bucată de elastic, care te trage în acest loc. Este o staţie intermediară, nu-i aşa?

D: Aşa vrei să-i spui?

S: Da, cred că aşa este.

D: Deci atunci când cineva moare, se întoarce prin acest cordon şi...

în timp ce transcriam banda, mi-am amintit deodată de Experienţele din Apropierea Morţii, când oamenii sunt atraşi printr-un tunel cu o lumină la capăt.

S: Cred că nici măcar nu sunt conştienţi de acest lucru. Nu e ceva brusc. Se întâmplă treptat. Cred că este mai uşor aşa, pentru acea entitate. Vreau să spun că procesul de întoarcere este gradual, şi te opreşti la această staţie intermediară. Acesta este locul în care ai mai fost înainte, între vieţi. Iar procesul de intrare în această staţie intermediară şi de părăsire a ei este gradual, pentru că aşa este mai uşor. Nu ştiu dacă poţi face totul deodată.

D: Dar ori de câte ori te întorci acolo, rămâi acolo sau eşti trimis din nou aici? S: Sunt trimis din nou.
D: Şi trebuie să faci asta în continuare? Când te poţi opri?

S: Când m-am calificat. Când am acumulat suficientă experienţă pentru a putea beneficia de lucrurile care se întâmplă în altă parte.

D: în altă parte. Deci după ce aţi acumulat toate experienţele, comportamentul şi emoţiile de pe Pământ, mergeţi în altă parte? (Da) Dar există un moment când te opreşti?

S: Au zis că nu vor să îmi spună. Nu are să îmi placă răspunsul. Există o unitate. ***D: Deci în cele din urmă există o unitate.***

S: Da. Oh, de asta au spus că nu are să îmi placă. Pentru că sunt atât de individualizată în această încarnare.

D: Oh, da, avem personalitatea noastră şi nu ne place să renunţăm la ea. Ceea ce are mult sens. Muncim foarte mult pentru a avea o personalitate individuală.

într-o altă sesiune, Jennifer s-a văzut într-o viaţă simplă în India, în care era mai degrabă o observatoare. Nu s-au întâmplat multe lucruri. Treaba ei era doar să fie acolo şi să experimenteze. Comunitatea lor restrânsă locuia pe câmpiile întinse fără a întâlni alţi oameni, până când într-o zi au văzut un grup mic de colonişti, străbătând câmpia. Nu aveau nici un sentiment care să prevestească pericolul. Aveau doar curiozitate. Ştia că nu o puteau vedea. Nici măcar nu erau conştienţi de prezenţa sa, de parcă s-ar fi aflat într-o altă dimensiune. A rămas în poziţia de observatoare. Când i-am cerut să meargă înainte la o zi importantă, a sărit într-o viaţă viitoare. A văzut un oraş futurist cu clădiri cu forme neobişnuite şi nave mici care zburau pe cer. A constatat că era o fiinţă cu aspect de extraterestru (înaltă, slabă, androgină, cu mâini lungi, fără păr şi cu ochi mari întunecaţi) purtând un costum dintr-o singură piesă, cu o emblemă pe umăr. A spus că emblema era ciudat de familiară, de parcă ar mai fi văzut-o înainte în vis. Când am întrebat ce fel de muncă făcea, s-a văzut pe o navă spaţială în care lucra. „Călătoreşte peste tot. Pe alte planete, în alte universuri şi alte dimensiuni, peste tot.” Meseria lui avea de-a face cu nişte hărţi şi cu navigarea prin spaţiul cosmic. „Trebuie să mă lămuresc unde merg, apoi merg pur şi simplu acolo. Ca să ştiu unde vreau să ajung, am nevoie de hărţile de navigare. Trebuie doar să ştii unde vrei să ajungi şi pur şi simplu mergi acolo.”

D: îţi spune cineva unde să mergi ?

J: Aud „misiune”, deci am o misiune. Ştii doar că ai o misiune. Te mai întorci puţin, ca să mai schimbi ritmul. Dar cel mai mult timp îl petreci pe nava spaţială. Cele mai multe lucruri le faci acolo. Explorăm. Asta facem! Explorăm!

Apoi ne întoarcem acasă şi descărcăm datele... într-o cameră. Te duci acolo şi descarci ceea ce ai explorat. Aduni informaţii şi apoi te întorci acolo şi le descarci. Stai întins în acest pat cu aspect ciudat şi cumva, se conectează la tine şi preia informaţiile pe care le-ai acumulat. Doar mergi peste tot şi explorezi, vezi ce se poate vedea şi trăieşti fiecare experienţă. Poţi merge în orice loc şi în orice timp. Iar când ajungi acolo poţi fi orice vrei, poţi avea orice experienţă vrei. Şi înveţi. Doar înveţi.

D: Ai spus că poţi merge oriunde vrei în timp?

J: Da, poţi alege orice moment, orice loc, orice spaţiu, orice lucru şi doar creezi cine vrei să fii şi eşti asta, şi înveţi din ceea ce se întâmplă în jurul tău.

D: Asta ai făcut când ai experimentat viaţa de indian ?

J: Cred că da, pentru că doar eram acolo, cu pământul. Mă simţeam una cu totul, una cu pământul. Puteam comunica cu el şi cu totul.

D: Deci este doar o modalitate de a explora şi de a avea diferite experienţe?

J: Da, dar este aproape ca şi cum ai răsfoi cărţi într-o bibliotecă, e ca şi cum te-ai uita într-o carte. Şi spui: „O, uită-te la momentul şi la locul acela. Mă întreb cum a fost asta.” Apoi pur şi simplu „intri” în acea existenţă, pentru a o explora. Ai acea experienţă.

D: Nu trebuie să stai acolo?

J: Nu. Doar ai experienţa, apoi o termini, pleci şi treci la alta.
Asta semăna cu fiinţa din Universul convolut volumul 2, care a călătorit cu autostopul cu un om pentru o scurtă perioadă de timp, pentru a observa.

J: Această o navă de comandă, de unde emană totul. Este centrul activităţii, începi să aluneci pur şi simplu din ea. Şi eşti în animaţie suspendată în acea cameră, în timp ce se întâmplă totul.

Acest lucru a mai fost descris şi în celelalte volume din Universul convolut în care persoana trăieşte pe Pământ, dar are şi un corp păstrat în animaţie

suspendată la bordul unei nave spaţiale, care aşteaptă întoarcerea sufletului din aventura sa.

J: Este o navă, dar începi să aluneci din ea. Pleci de acolo. Pur şi simplu te transferi oriunde vrei să mergi şi trăieşti toate aceste experienţe. Şi acum văd că toate se întâmplă în acelaşi timp. E ca şi cum ai fi în acest loc şi doar ai filma toate aceste lucruri, şi toţi au acces la aceste experienţe şi la feedback-ul lor din această bibliotecă, citind aceste cărţi. E ca şi cum ai fi într-un fel de program. Şi pur şi simplu ai aceste experienţe. Şi te întorci la nava spaţială, pentru a descărca toate experienţele. Am spus că stau întins într-o cameră, dar e ca un fel de cilindru.

D: Se pare că îţi place genul ăsta de muncă.

J: Da, asta fac. Asta sunt. Acolo sunt eu. Aceasta este una dintre experienţele mele, aşa că sunt eu în centru. Este miezul meu. Sunt eu, în centrul meu. Emană toate aceste părţi ca să experimenteze toate aceste lucruri diferite şi toate aceste locuri diferite şi toate aceste timpuri diferite. Au toate aceste experienţe diferite şi toate pornesc din centru. Este ca un program. Trebuie să fii capabil să intri în această navă spaţială, apoi te disemnează în toate aceste experienţe diferite şi locuri diferite, apoi aceste părţi din tine revin şi alimentează acel eu central.

D: Dar intri vreodată într-un corp fizic unde stai mai mult? Sau eşti doar un

observator, ca acel indian ?

J: Aşa sunt toţi. El a fost acolo pentru a experimenta pământul, ca parte a pământului. Poţi avea diverse grade de experienţă, dar în toate doar „eşti acolo", în orice punct vrei să fii.

D: îţi spune cineva unde să mergi şi ce să experimentezi?

J: Face parte din centrul de comandă. E ceva de genul „Ce vrei să experimentezi?" Şi ai toate aceste experienţe diferite. Dar de fapt, eu fac totul. Poţi să o faci. Tu faci totul.

D: Mă întrebam dacă ţi-a spus cineva că trebuie să mergi într-un anumit loc.

J: Îţi spun să experimentezi, să experimentezi cât de mult poţi, aşa că de ce să nu experimentezi totul? Deci asta faci, experimentezi totul.

D: Bine. Ştii că vorbeşti printr-un corp fizic, nu-i aşa? (Da) De ce ai ales să intri în acest corp fizic al lui Jennifer?

J: Pentru că funcţionează pentru a avea o experienţă. A existat acest timp şi această locaţie. Am venit sa învăţ. Existau o serie de lucruri de învăţat. Intri în emoţii, dar apoi treci dincolo de ele şi înţelegi imaginea de ansamblu, în care nu este vorba despre ele.

D: Pe Pământ avem emoţii puternice.

J: Da, asta e dramă. Face parte din Pământ, dar nu trebuie să participi la ea. Face parte din procesul de învăţare să fii parte din asta, să înveţi cum să creşti prin asta şi să nu mai fii o parte din asta. Să nu te controleze.

D: Dar karma ?

J: Fără karma... fără karma.

D: Dar dacă treci prin multe vieţi pe Pământ, acumulezi karma, nu-i aşa?

J: Doar dacă alegi asta. Ai karma atâta timp cât alegi să o ai şi atunci când alegi să nu mai înveţi din ea, atunci nu mai ai nevoie de ea. Deci nu mai face parte din planul tău.

D: Dar unii oameni sunt prinşi în karma lor.

J: Asta e alegerea lor. încă mai vor să înveţe din asta. E ca o parte a matricei. Ei încă mai vor să aibă această experienţă. încă mai primesc ceva din asta. Când nu mai funcţionează pentru tine, atunci alegi să treci dincolo de ea şi nu mai ai nevoie de ea. Este acolo atâta timp cât ai nevoie de ea. Este a ta ca să lucrezi cu ea, atât timp cât vrei şi cât ai nevoie de ea. Când acesta este procesul tău de gândire, când acesta este domeniul de experienţă din care înveţi, atunci va fi acolo pentru tine. îţi oferi lucrurile de care ai nevoie pentru a învăţa, aşa că dacă din asta vrei să înveţi, atunci karma este o modalitate bună de a învăţa. Ţi se oferă asta, pentru a continua să înveţi. Dar când înţelegi întregul scop al modului în care funcţionează, atunci înţelegi că de fapt karma nu mai este necesară şi treci dincolo de ea şi nu mai ai nevoie de ea. Şi atunci nu o mai ai. Nu mai face parte din matricea ta. Este acolo doar dacă alegi să fie acolo, pentru a învăţa din ea.

D: Asta face parte din Noul Pământ despre care tot vorbim ?

J: Da, da.

D: Renunţi la karma?

J: De fapt, karma a dispărut. Oamenii încă mai fac lucruri care par a fi karma, dar este doar un obicei. Ei continuă să facă asta din obişnuinţă sau pentru că încă mai învaţă ceva din asta. Deci este încă acolo servind un scop, dar în realitate karma a dispărut. A dispărut de ceva vreme, dar încă mai există oameni, ca să spunem aşa, care se ocupă de reziduurile ei.

D: încă mai există oameni care fac lucruri foarte negative.

J: Tocmai acolo se confruntă cu obiceiurile lor şi e ceva gen cauză şi efect. Faci asta, provoci asta. Cam aşa stau lucrurile. Dar asta nu înseamnă că eşti pedepsit vieţi şi vieţi şi vieţi la rând. Ce obţii din asta? Dacă încă mai obţii ceva din asta... e în regulă pentru tine. Dacă faci ceva greşit, asta obţii! Cauză şi efect. Dacă vrei să intri în acest ciclu şi vrei să ai această experienţă... bine, e treaba ta. Dacă obţii ceva din asta... bine. Dar la un moment dat... asta face parte din procesul de învăţare. La un moment dat, te vei gândi: „Stai puţin". Şi începi să te uiţi la imaginea de ansamblu. Pentru asta sunt acele experienţe. îţi spui: „Ce fac eu? Vreau să scap. Vreau să ies din asta." Dar când ajungi să spui asta, deja ai crescut! Ţi-ai lărgit orizonturile. Ai făcut paşi uriaşi. Şi în acel moment poţi să ieşi din toată

chestia asta, dacă alegi să o faci. Despre asta e vorba. Pentru asta e totul. E pentru creşterea ta.

D: Pare simplu, dar pe Pământ ne prindem în toate aceste emoţii şi în ceea ce îşi fac oamenii între ei.

J: Ăsta e jocul. De aceea este un joc. Emoţiile şi toate „lucrurile" pe care le experimentăm creează jocul. Oamenii vor să se prindă în aceste „lucruri". Dar este alegerea ta dacă vrei să te prinzi în aceste „lucruri" sau nu. în orice moment poţi spune: „Nu, astea nu sunt lucrurile mele. Nu vreau să mă prind în ele. Aleg să nu o fac". Şi de îndată ce spui asta, ai ieşit din ele! Şi ai o poziţie neutră, o poziţie de observator. Depinde de tine dacă vrei să fii în trenuleţul groazei. Unii oameni vor să fie în trenuleţul groazei. Le plac suişurile şi coborâşurile. E în regulă. Asta e plimbarea. Tu alegi pe ce cale vrei să mergi. Asta e tot. Dacă vrei toată gama de emoţii, este în regulă. E bine! Călătoria va fi pur şi simplu o experienţă diferită.

Capitolul 20

MERGI ŞI FII LUMINĂ!

Când Melanie a intrat în scenă, nu a văzut nimic. Acest lucru poate fi destul de frustrant, deoarece clientul crede că a eşuat. Se aşteaptă să intre într-o viaţă trecută şi când nu vede nici o scenă, nu are nimic de raportat. Desigur, pentru mine asta demonstrează că clientul nu poate inventa o poveste, că nu e vorba de fantezia sa. Dacă nu există nimic acolo, clienţii nu pot descrie nimic. Cu toate acestea, în munca mea (de peste 45 de ani), am observat schimbări în modul în care funcţionează regresiile într-o viaţă trecută. Cândva, clientul mergea într-o altă viaţă şi o descria. Dar lucrurile s-au schimbat în ultimii zece ani (cel puţin) şi am observat unele schimbări subtile. Dacă continui să pun întrebări, în cele din urmă vor începe să vadă ceva. Dar nu va fi ceea ce se aşteaptă terapeutul (sau clientul).

La început, Melanie a văzut doar întuneric. Acest lucru putea, desigur, să însemne multe lucruri. Putea fi într-o viaţă trecută şi era noapte, sau putea fi într- o peşteră sau o temniţă. Acest lucru poate fi determinat punând întrebări. De asemenea, putea fi în pântecul mamei înainte de naştere, caz în care ar fi descris senzaţii, de obicei senzaţia de căldură, confort şi satisfacţie. Cazuri ca cel al Melaniei, devin din ce în ce mai frecvente.

Pe măsură ce am pus întrebări, ea a început să vadă „un fel de lumină în formă de fuior”. Când am întrebat-o dacă vrea să se îndrepte spre această lumină slabă, a început să o descrie mai detaliat. „Este departe.” Apoi pe măsură ce se apropia de ea, descrierea s-a schimbat. „Pare lăptoasă. Este o lumină albă lăptoasă. Este mare. Asta e tot ce pot vedea. Intru mai mult în ea. E liniştită... foarte liniştită.” Apoi deodată: „Oh! E atât de strălucitoare! E foarte luminoasă!” Ştiam acum unde se află, dar voiam să îmi vorbească din perspectiva ei. „Este foarte luminoasă, caldă şi liniştită.”

D: Cum te percepi ?

M: Sunt lumină. Eu sunt lumina! Mă simt de parcă fac parte din lumină.

D: Vrei să spui că nu eşti separată de ea?

M: E peste tot! Este acasă! E locul de unde sunt eu!

D: Mai este cineva cu tine?

M: Nu acum. E doar... spaţiu. Spaţiu alb. E în jurul meu, ca şi cum aş fi în el. Sunt acasă! (E copleşită de emoţii) Mi-a fost atât de dor.

D: Deci era un loc bun. Dar dacă erai fericită acolo, de ce ai părăsit acest loc numit „acasă”?

M: A trebuit să o fac. (începe să plângă.) A trebuit să plec, ca să ajut oamenii. (Plânge) Suferinţa lor era îngrozitoare!

D: Unde sunt oamenii?

M: Lagărele! Lagărele de concentraţie! Oamenii mor. Sunt flămânzi şi le e frig. Totul e cenuşiu. Lagărele. Nazismul... (E copleşită de emoţie.)

D: Ţi-a spus cineva să mergi acolo?

M: Trebuia să plec, aşa că am plecat. Am vrut să merg. Este atât de rău! Trebuia să merg să ajut oamenii.

D: Ştiai că oamenii suferă?

M: Am văzut asta. Am văzut ce se întâmplă şi nu am putut să nu fac nimic. Am vrut să ajut.

D: Te pot vedea? (Nu) Dar va fi mai greu să ajuți, nu-i așa, dacă nu te pot vedea? Ce faci?

M: Am decis să plec de unde eram... ca să repar lucrurile.

D: Știi cum să repari lucrurile? (Da) Ce ai de gând să faci pentru asta?

M: Nu aș putea face nimic. Simt că s-a terminat acum. Dar nu vreau să se mai întâmple vreodată.

D: Ce ai de gând să faci acum ?

M: Să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

D: Crezi că poți face asta ?

M: Nu cred. Aș vrea, dar e prea mult de gestionat.

D: Deci ce ai decis să faci ?

M: Să vin în această viață.

D: Deci ai decis să intri într-un corp fizic? (Da) Te-ai dus undeva înainte de a intra în corpul fizic?

M: Da. Voiam să ajut, așa că trebuia să aflu cum aș putea ajuta. Nu știam cum pot ajuta.

D: Cum ai aflat?

M: Am întrebat. L-am întrebat pe cel care răspunde de asta, cum aș putea să

ajut. ***D: Vorbește-mi despre persoana care răspunde de asta.***

M: Nu văd nimic. Doar simt ce am întrebat.

D: Și ce au spus ?

M: „Mergi și fii lumină.” Mergi și fii lumină. Să nu susții nimic care este greșit. Să nu susții răul. Distruge-l. Du-te acolo ca să îl distrugi! Du-te acolo ca să fii lumină! Du-te acolo ca să fii puternică! Să nu susții nimic întunecat. Du-te și adu lumina. Mergi și fii lumină. Să susții lumina.

D: Și cum vor ei să faci asta?

M: Să fii un exemplu. Să militezi pentru lumină. Du-te să fii lumină. (Cu o voce mai puternică) Uau! Tocmai am văzut răul. Am întrebat dacă pot să ajut şi mi-au spus că asta trebuie să fac. Era atât de trist. A trebuit să merg acolo.

D: Deci ai intrat în corpul fizic cunoscut sub numele de Melanie?

M: Da. Am ales părinţii perfecţi. Era cel mai puţin probabil ca ei să mă rețină.
D: Dar nu este uşor, când intri într-un corp uman, nu-i aşa? (Nu) Ce ai crezut, după ce ai intrat într-un corp fizic?

M: La început a fost grozav. îmi plăcea să fiu mică. Şi întotdeauna am făcut ceea ce trebuie. Ştiam că uneori oamenii... nu înţelegeam de ce oamenii fac uneori anumite lucruri.

D: Dar acum Melanie a crescut. A realizat ceea ce trebuia să facă?

M: Până acum... dar mai sunt lucruri de făcut. Ea poate face mult mai mult. S-a descurajat. Uneori a fost greu. Să aştepte şi să aibă răbdare.

D: Dar acum a ajuns la un punct în viaţa ei în care vrea să ştie dacă face ceea ce trebuie să facă. (Da!) Care este misiunea ei?

M: Să continue să aducă lumină, să fie lumină. Funcţionează! S-ar putea să nu arate aşa, dar acest lucru trebuie făcut... să aibă o lumină puternică. Nu contează ce face, atâta timp cât este lumină. Ea poate face orice. Să fie lumină şi să intervină atunci când sunt probleme. Să ia atitudine şi să ajute. Să le arate oamenilor cum să stea în lumină... fiind lumină.

(Melanie a primit multe sfaturi privitoare la agenţia ei şi la chestiunile la care lucra. Apoi ne-am ocupat de problemele ei de natură fizică, mai ales de la genunchiul drept.)

M: Are nevoie de aliniere. Prea mult, prea mult... prea multă muncă... prea multe lucruri de făcut.

D: Ce vezi la genunchi?

M: Uzură. A parcurs mulţi kilometri. (Chicoteli)

D: Ce ai de gând să faci, pentru a o repara?

M: Alinierea. Oh! îndrept genunchiul.

Melanie scotea sunete în timp ce lucrau la genunchi. Vedeam cum i se mişcă piciorul, cum i se îndreaptă şi se întinde sub pătură. Nu era ceva ce ar fi putut să facă singură. Părea că piciorul era tras şi manipulat. Apoi au anunţat că au terminat. „Alinierea s-a făcut. Genunchiul este acum aliniat.” Doctorul îi spusese că îşi va pierde cartilajul de la genunchi şi se gândeau la posibilitatea unei intervenţii chirurgicale. „Nu, s-a făcut o aliniere. Uneori, genunchiul stâng o deranja, pentru că trebuia să compenseze.” Şi-a dat deoparte pătura pentru că adesea, atunci când „ei” lucrează, se generează căldură.

Au discutat despre cauza problemei de la genunchi şi de ce a luat atât de mult în greutate. A tras de genunchi şi l-a scos din aliniere. „în mod normal nu s-ar fi întâmplat asta. A fost altceva. Era obosită şi a vrut să plece. A vrut să iasă din toate astea. Era epuizată!”

D: Au existat lucruri atât de rele în viața ei, încât voia să o

părăsească? M: Nu chiar... Se simțea doar copleșită și blocată.

I-au dat multe sfaturi personale. Nu avea nicio karmă cu nimeni, pentru că nu mai fusese niciodată într-un corp fizic. „în mare parte, se ţine departe de oameni şi de orice încurcătură. Este foarte sinceră şi face lucrurile corect. Va fi bine.”

Mesajul de despărţire a fost:

Poţi face toate lucrurile la care te gândeşti. Poţi face toate astea şi poţi reuşi.

D: Are mai multă putere decât crede că are, nu-i aşa? M: Mult mai

multă putere!

Din descrierile Melaniei, pentru mine era evident că făcea parte din Al Doilea Val de Voluntari. Avea toate caracteristicile unui suflet care fusese un observator, trimis pe Pământ pentru a ajuta în această perioadă crucială. în ultimii zece ani am descoperit din ce în ce mai multe astfel de suflete inocente, care au acceptat această misiune curajoasă într-o lume necunoscută şi aparent ostilă, unde nu au cu ce se relaţiona.

Capitolul 21

PLACA DE BAZĂ

Francis nu a mai aşteptat instrucţiunile pentru a merge în nor. A accesat o scenă, când a fost rugată să îşi găsească locul frumos. A început să îl descrie imediat şi am ştiut că era deja în altă viaţă şi nu exista niciun motiv de a mai finaliza inducţia. „Mă aflu în mijlocul pădurii tropicale. Sunt multe zâne şi deve în jur. Copacii sunt foarte înalţi. Există un curs de apă care înconjoară peticul de pământ pe care mă aflu." Stătea în picioare pe o ridicătură mică de pământ şi putea să vadă creaturile micuţe din copacii de pe celălalt mal al apei. I-am cerut să le descrie. „Au aripioare mici şi arată ca nişte fiinţe de cristal. Arată de parcă ar fi făcute din sticlă. Strălucesc." Era prima dată când întâlneam zâne descrise în acest fel. Devele au fost şi ele descrise la fel.

D: Dar nu se sparg.

F: Nu, sunt foarte flexibile. Strălucesc, dar nu se sparg.

D: Sunt multe astfel de fiinţe mici?

F: Vin şi pleacă. Uneori sunt câteva, apoi sunt multe.

D: Pare a fi un loc frumos.

F: Este frumos, dar plouă mult acolo. Este în pădurea tropicală, aşa că plouă mult.

D: Plouă tot timpul ?

F: De multe ori pe an, dar nu în fiecare zi. De multe ori e ploaie torenţială. Mă aflu pe această ridicătură mică de pământ. Am un scaun şi o prelată mică, care trece peste el. îmi place să fiu acolo cu ei, cu plantele şi cu tot ce mă înconjoară.

D: Deci ploaia nu te deranjează cu adevărat? (Nu) într-o pădure tropicală totul creşte foarte repede, nu-i aşa?

F: Da. Sunt şi o mulţime de stele care strălucesc puternic. Sunt păsări cu culori intense. Acolo unde stau nu sunt copaci, dar pot vedea peste tot şi toţi zboară în jurul meu.

Am vrut să aflu mai multe despre ea. Era o femeie în vârstă de aproximativ 30 de ani, cu părul blond. Purta o rochie lungă imprimată. Locuia în apropiere şi se deplasa pe râu cu o bărcuţă. Venea în mod regulat pe ridicătura de pământ, să privească păsările şi zânele. Am rugat-o să meargă să vadă unde locuieşte şi era imediat după cotitura râului. Avea o colibă mică, făcută din paie şi bambus. Doar suficient spaţiu pentru a dormi. A spus că făcea multe lucruri acolo, de exemplu coşuri. „Am o roată de ţesut şi fac lucruri din mărgele. De asemenea, cânt la un flaut şi am o tobă mare, cu un sunet pătrunzător. Cânt pentru pădure." Erau şi alte colibe într-un sat dar ea locuia singură, departe de ele.

D: Nu îţi este dor să ai o familie?

F: Nu chiar. Am o familie. Am toată pădurea, zânele şi copacii şi animalele şi păsările.

Restul sătenilor aveau familii normale şi păreau să tolereze modul ei neobişnuit de viaţă. Am întrebat: „Interacţionezi vreodată cu zânele sau doar le priveşti?"

F: Pur şi simplu zboară în jurul meu.

D: Aş crede că uneori nu le place să fie în preajma oamenilor,

nu-i aşa? F: Ele nu ocolesc ceilalţi oameni, pentru că ceilalţi

nu le pot vedea.

Părea a fi foarte fericită în acest loc frumos, idilic, iar asta ar fi putut continua mult timp. Aşa că am decis să o mut într-o zi importantă, când se întâmplă ceva.
F: Văd că e invadat satul. Ei invadează satul şi ucid oameni.

D: Cine îl invadează ?

F: Nu ştiu, dar au venit cu bărci... cu canoe. Au arme. Vor să prade totul, ca să nu mai fie pace aici. Sunt şocată de ceea ce văd că se întâmplă. Zânele îmi spun să mă retrag la locul meu de pe insulă.

D: Crezi că vei fi în siguranţă acolo? (Da) Eşti singura care le poate auzi, nu-i aşa? (Da) Deci ceilalţi oameni nu ar putea merge acolo, nu-i aşa?

F: Ei nu cred în zâne, nu ştiu nimic despre ele.

D: Deci ce faci ?

F: Mă retrag în locul acela şi rămân acolo.

D: Eşti în siguranţă acolo?
F: Da. Sunt multe ţipete. îmi face rău la stomac. Dar nu trebuie să merg în sat. Trebuie să rămân aici.

D: Chiar dacă ai fi acolo, nu ai putea face nimic pentru a ajuta, nu-i

aşa?

F: Nu cred.

D: Oamenii tăi aveau arme?

F: Doar arcuri şi săgeţi. Ceilalţi au puşti.

Am condensat timpul şi am mutat-o înainte. „Cât timp stai acolo?”

F: Mult timp. Nu mă mai întorc în sat. M-am întors o singură dată şi am văzut totul ars. Totul a fost luat. Toţi oamenii au fost ucişi.
D: Dacă ai fi rămas acolo ai fi fost şi tu ucisă, nu-i aşa? (Da)
Cum trăieşti singură acolo?

F: Locuiesc cu zânele. Ele au grijă de mine. Zboară în jurul meu.

D: Dar hrana? Dacă rămâi acolo mult timp trebuie să mănânci, nu-i aşa?

F: Am un foc mic şi gătesc diferite lucruri pe foc. Nu cred că mănânc. Văd doar cum beau ceva. îmi beau hrana. Există anumite plante şi zânele mi-au spus cum să le prepar. Iau plantele şi le pun în apa de ploaie, o gătesc pe foc şi aşa trăiesc.

D: Deci ţi-au spus ce plante poţi folosi? (Da) Au gust bun?

F: Nu este foarte bun, însă doar asta se găseşte acolo. Nu am nevoie de mare lucru. E ceva strălucitor.

D: Nu mai simţi să te întorci în sat şi să locuieşti acolo?

F: Nu, nu vor să merg acolo. Trebuie să rămân unde sunt. întotdeauna vreau să merg acolo, dar ele îmi spun să nu o fac. Ele par a şti mai multe decât mine.

D: Deci ai spus că stai acolo mult timp?

F: Da. Locuiesc acolo, sub prelată. Am mâncare şi foc.

D: Comunici cu zânele în timp ce locuieşti acolo?

F: Da, dar nu verbal. Ştiu ce vor să îmi spună, deşi nu vorbesc. Zboară în jurul meu şi ştiu ce vor să îmi spună. Aşa comunicăm.

Am mutat-o din nou într-o zi importantă, dar era mereu în acelaşi loc şi fiecare zi semăna cu următoarea. Am întrebat: „Eşti fericită singură acolo?”

F: La început nu am fost, dar după un timp am reuşit să fac din nou ce îmi place, îmi place să cânt. Nu simt că sunt singură. Am zânele mele. Relatarea nu părea să ajungă nicăieri, aşa că am dus-o înainte în ultima zi din viaţa ei, pentru a afla cum a murit. Am fost surprinsă să descopăr că existenţa sa singuratică a avut un final dramatic.

F: Oamenii cu secure se întorc.

D: Te referi la oamenii cu arme? (Da) Dar nu a mai rămas nimic din sat, nu-i aşa?

F: Nu, dar m-au găsit.

D: Oh, ce s-a întâmplat?

F: Mi-au tăiat capul!

D: De ce au făcut asta?

F: Nu ştiu. Sunt foarte răi şi beau mult.

D: Presupun că nu ai putut scăpa?

F: Nu. Eram cam bătrână.

D: Deci ai locuit acolo mult timp?

F: Da, şi au profitat de slăbiciunea mea.

D: Zânele nu te-au putut ajuta?

F: Cumva trebuia să fie aşa.

D: Era timpul să pleci? (Da) E un mod foarte violent de a pleca.

F: A fost foarte violent.

Acum că a ieşit din trup şi a murit, am pus-o să se uite înapoi la corp. „îţi poţi

vedea corpul?”

F: Da. îmi iau capul în mână şi râd de el, apoi îl aruncă la pământ.

D: Se mândresc de ceea ce au făcut?

F: îşi bat joc. Sunt doar o sălbatică.

D: Pentru ei eşti aşa. (Da) Dar se pare că eşti mai civilizată decât ei.

F: Da. Sunt foarte răi.

D: De unde eşti acum, poţi privi toată viaţa aceea şi o poţi vedea dintr-o perspectivă diferită. Fiecare viaţă are un scop. Care crezi că a fost scopul acelei vieţi?

F: Nu ştiu, pentru că simt că oamenii din trib nu puteau vedea zânele. Nu voiau să comunice cu ele. Celor mai mulţi dintre ei le-a plăcut că eu comunicam cu ele, dar întotdeauna am simţit că trăiesc în două lumi. Cred că ei nu au vrut să facă asta pentru că au simţit că dacă ar face-o, nu şi-ar mai putea trăi viaţa obişnuită. Ei au ştiut că am făcut asta ca să îi ajut. într-un fel, comunicând cu zânele, am putut să îi ajut pe cei care veneau la mine. Dar a fost ciudat. Ei mă simpatizau şi voiau să îi ajut, dar nu înţelegeau cu adevărat ce făceam.

D: Ei bine, fiecare viaţă are o lecţie. Crezi că ai învăţat vreo lecţie în acea viaţă ?

F: Că în viaţă există mai mult decât la prima vedere. Natura mi-a fost cel mai bun învăţător.

D: Sunt lucruri bune, nu-i aşa? (Da) Bine. Dar acum ai ieşit din corp. Crezi că există un loc unde trebuie să mergi acum ?

F: Da, vreau să merg acasă.

D: Vorbeşte-mi despre asta. Ce se întâmplă?

F: Intru în această lumină.

D: Unde este lumina?

F: Pare a fi în sus. Şi există fiinţe de lumină acolo. Cumva îi cunosc pe aceşti oameni.

D: Şi aceste fiinţe de lumină vin să te ajute?

F: Nu. Ele sunt în centrul luminii. Par a locui acolo. Sunt făcute din lumină şi sunt foarte înalte.

D: Ai spus că simţi că le cunoşti?

F: Da. înainte să plec în mica mea călătorie, făceam ceea ce fac ele acum. Dar acum doar mă aşez acolo, pentru că sunt obosită.

D: De ce eşti obosită?

F: Am obosit în călătoria în care am fost.

D: Când erai acolo jos cu zânele? (Da) Dar ai spus că făceai ceea ce fac aceste fiinţe?

F: Da. Se pare că le cunosc. Am lucrat altă dată cu ele.

D: Ce fac ele?

F: Toate sunt în lumină, dar sunt foarte ocupate cu ceva. Fac ceva important şi sunt foarte ocupate cu asta, dar nu ştiu exact ce e. Am făcut şi eu asta mai demult.

D: Acum trebuie să mergi acolo ?

F: Trebuie să merg să mă recuperez. Sunt în acest golfuleţ. Stau acolo în timp ce ele îşi văd de treabă, făcând ceea ce făceam şi eu altă dată. Sunt foarte slăbită şi obosită. Aşa că trebuie să stau acolo şi să aştept ca cineva să mă ajute.

D: Adică nu poţi face nimic, până nu te recuperezi?

F: Da. Nu funcţionez normal. Am doar 50% din putere. Aşa că trebuie să stau acolo şi să aştept ca cineva să mă ajute.

D: Poate că felul în care ai murit are ceva de a face cu asta.
F: Posibil.

D: A fost un mod destul de greu de a muri. Aştepţi multă vreme?

F: Nu pare a veni cineva.

D: Putem condensa timpul foarte uşor, pentru a afla. Să mergem în clipa când vine cineva şi îţi spune ce să faci. Cineva vine acum.

F: Pare a fi un militar. Cineva care are ordinele pe care trebuia să le

îndeplinesc.

D: Cineva care scrie ordinele? (Da) Adică înainte de a coborî, au existat nişte ordine scrise?

F: Corect. Arată ca un responsabil, ca un funcţionar. Aruncă hârtia peste masă şi spune că m-am descurcat destul de bine.

D: Chiar dacă modul în care ai murit nu a fost atât de bun.

F: Da. Dar nu vreau să am de a face cu hârtiile. Nu vreau să am nimic de a face cu asta. Sunt obosită. Acestea sunt lucrurile care s-a stabilit că trebuia să le îndeplinesc şi el nu este foarte încântat de realizările mele. Dar spune că am făcut totuşi o treabă destul de bună. Mă linişteşte şi mă anunţă că va veni cineva să mă ajute. Vreau doar să dorm.

D: Deci cine vine la tine?

F: Aceste fiinţe mici şi scunde, care mă ajută fizic.

D: Cum arată ?

F: Nimeni de acolo nu se uită la ele. Sunt ca nişte scântei care licăresc. Arată ca şi cum ai aprinde o brichetă. Au o formă imaterială. Sunt nişte mici ajutoare, încearcă să mă ajute să îmi recapăt puterea.

D: Cum fac asta ?

F: Cred că vor să beau ceva. E ca lumina.

D: Lumină lichidă?
F: Aşa cred. Cumva o pot bea. Este lumină.

D: Apoi ce se întâmplă?

F: Sunt cam morocănoasă. Şi nu mai vreau să fac nimic... sunt supărată. Nu sunt veselă. Sunt obosită. Ele vor să strălucesc.

D: Nu eşti gata să străluceşti. Deci, ce se întâmplă după ce bei chestia asta pe care ţi-au dat-o ?

F: Simt că am mai multă energie. Şi mă face să mă simt mai bine.

D: Să mergem mai departe şi să condensăm timpul. Rămâi o vreme acolo?

F: Da. Trebuie să stau în această mică enclavă, iar ei vin şi mă vizitează din

când în când.

D: Deci nu ești gata să mergi mai departe.

F: Nu încă. Mă odihnesc. Dar sunt din ce în ce mai puternică.

D: Să condensăm timpul până când ți-ai terminat odihna și ești gata să pleci de acolo. Ce se întâmplă în acel moment?

F: îmi recapăt energia și entuziasmul. Mă simt mult mai bine. Și sunt mult mai înaltă decât eram când am ajuns acolo.

D: Ce ai de gând să faci, acum că te simți mai bine?

F: Se pare că ar trebui să mă duc să lucrez alături de acești oameni.

D: Care oameni?

F: Oamenii înalți pe care i-am văzut când am ajuns acolo. Cei care sunt acolo sus în lumină. Fac parte din grupul lor, cumva.

D: Deci ce se întâmplă? Vor să lucrezi cu ei?

F: Da, trebuie să mă întorc și să fac ce făceam înainte.

D: înainte să intri în acel corp. Cum ajungi la ei?

F: Doar intru acolo. Toată lumea mă cunoaște.

D: Apoi ce se întâmplă?

F: îmi asum rolul din nou.

D: Care este rolul tău?

F: Lucrez la placa de bază.

D: Vorbește-mi despre asta. Ce vrei să spui?

F: în toate ființele există o placă de bază. Orice are un corp, are o placă de bază cu circuite mici pe ea și cu o întreagă schemă.

D: O schemă a corpului? (Da) Care este scopul plăcii de bază?

F: Este ceea ce conduce totul. De aici vine scânteia.

D: Vrei să spui că este ceea ce menține corpul în stare de funcționare?

F: Da. Are diferiţi curenţi. Mulţi, mulţi, mulţi curenţi diferiţi.

D: Unde se află această placă de bază în corp?

F: Este o suprapunere.

D: O suprapunere peste corp?

F: Există un suprasine şi noi îl fixăm cu gândurile noastre.

D: Deci vrei să spui că ori de câte ori cineva intră într-un corp, placa de bază este adusă odată cu el? Sau cum funcționează asta, când sufletul intră în corp?

F: Vine din ADN.

D: Mă întreb dacă vine odată cu corpul când se naște, sau cum se întâmplă asta?

F: Este deja codificat în ADN şi apoi este proiectat ca un câmp electric.

D: Când se formează copilul? (Da) Și placa de bază este programată

cumva?

F: Da, este programată înainte de a ajunge acolo.

D: Care este programul?

F: Nu este departamentul nostru. De asta se ocupă altcineva.

D: Este un program individual sau este la fel pentru toată lumea?

F: Nu, e diferit. Fiecare are un program diferit.

D: Deci care este scopul plăcii de bază?

F: Placa de bază este implicită. Conţine ceea ce ar trebui să facă persoana respectivă.

D: Planul persoanei? Asta vrei să spui? (Da) Şi a fost adus odată cu corpul fizic, ca o suprapunere?

F: Este în ADN, dar din cauza fotonilor, este proiectat din ADN şi creează un câmp în jurul persoanei. Şi din acest câmp se poate să comunici cu dimensiunile superioare.

D: Dar ei nu sunt conştienţi de asta, nu ştiu că pot comunica, nu-i aşa?

F: Nu. Unii dintre ei sunt, dar majoritatea nu sunt.

D: Cum comunică ei cu dimensiunile superioare, prin asta?

F: Prin sunet şi lumină.

D: Pare complicat.

F: De fapt, este mult mai simplu decât lucrurile folosite pe Pământ. Are mult mai mult sens şi este mai simplu. Totul este un singur sistem, dar pentru că are efecte atât de extinse, oamenii cu tehnologia nu îşi dau seama ce se întâmplă.

D: Deci este un singur sistem, dar totuşi ai spus că este ceva individual, pentru fiecare persoană. (Corect) Şi ei comunică cu dimensiunile înalte, prin aceasta. (Corect) Şi rămâne în preajma lor, atâta timp cât sunt în viaţă?

F: Da, cu excepţia cazului în care se îmbolnăvesc sau dacă cineva îi răneşte. Atunci poate să apară o scurgere.

D: O scurgere?

F: Da, se scurg pe acolo. Ei primesc un şoc.

D: Ca un scurtcircuit sau aşa ceva?

F: Da, nu mai funcţionează toate circuitele.

D: Şi cum remediază asta, dacă vor să funcţioneze din nou toate circuitele? Există vreo modalitate de a face asta?

F: Da, dar nu are nimic de a face cu ceea ce cred ei că are de a face.

D: Ce vrei să spui?

F: Are legătură cu sunetul şi lumina. Ei trebuie să fie vindecaţi.

D: Cu sunet şi lumină, ca să fie readuşi la normal.

F: Da, trebuie reglaţi.

D: Pot să facă asta singuri ?

F: Depinde de cât de mare este scurtcircuitul sau defecţiunea. Uneori pot. Depinde şi de calitatea circuitelor, de abilităţile persoanei şi de cunoştinţele sale.

D: Asta provoacă boli fizice la oameni? (Da) Din cauza scurtcircuitelor.

F: Este întregul şablon. Este un şablon.

D: Un şablon pentru ce?

F: Pentru masă. Modul în care se dezvoltă masa se bazează pe un şablon de sunet şi lumină.

D: Şabloanele. Dar am auzit că oamenii se îmbolnăvesc singuri.

F: Da. De obicei asta se întâmplă pentru că au o scurgere. Şi apoi, odată ce există
o scurgere, lucrurile încep să se deterioreze. Le afectează gândirea. Le afectează convingerile. Afectează totul. E ca şi cum câmpul lor ar fi perforat.

D: Atunci sunt mai greu de reparat. (Da) Dar ai spus că se pot repara cu sunet şi lumină?

F: Da, pentru că atunci mergi înainte şi creezi din nou vidul, pentru a-l sigila. Şi apoi umpli vidul cu frecvenţa potrivită, pentru ca ei să se menţină şi să poată merge mai departe. E ca şi cum ai perfora un balon. Dacă balonul este perforat, nu mai funcţionează. Dar dacă îl umpli din nou şi apoi îl sigilezi, revine la o formă normală.

D: Deci cum se rezolvă acest lucru, de fiecare dată când se creează din nou un vid?

F: Prin fizică, prin sunet şi lumină. Printr-o întreagă fizică a modului în care

funcţionează lumina.

D: Dar cine face asta ?

F: Cei care lucrează în acest loc unde lucrez eu.

D: Deci oamenii nu ştiu cum să facă asta singuri, nu-i aşa? (Nu) Deci trebuie să o faci de acolo unde eşti acum. (Da) Aceasta este partea la care lucrezi, dar programul este realizat de altcineva.

F: Da. Suntem doar un departament acolo, iar ceea ce este în micile întrerupătoare vine din altă parte. Ele vin din alt loc.

D: Din alt departament? (Da) Şi de unde ştii când ceva nu se aprinde pe placa de circuite, pe placa de bază ?

F: Pentru că are un feedback. Acesta transmite ceea ce se întâmplă cu fiecare placă de bază mică. Există un feedback de sunet şi lumină.

D: Care trimite semnale acolo unde eşti. (Da) Dar cred că există cantităţi enorme de plăci de bază, peste tot. Sunt atât de mulţi oameni. (Da) Şi colegii tăi din acel loc, trebuie să urmărească toate astea?
(NOTĂ: Oare sunt chiar atât de multe plăci de bază peste tot, la atât de mulţi oameni? Să luăm în considerare Oamenii de fundal, care nu un suflet fun corp cu suflet], ci sunt doar energie care umple spaţiul din hologrma noastră individuală.)

F: Ei bine, noi avem computere. Şi tot ce trebuie să faci este să operezi computerul, care generează o imprimare digitală a situaţiei – cum se descurcă toată lumea şi cine are nevoie de ceva.

D: Trebuie să verifice o mulţime de oameni.

F: Da, face asta automat. Există un mic radar fotonic şi un radar sonor. Informaţiile trec prin acest dispozitiv şi dispozitivul le interpretează automat.

D: Dar mi se pare o muncă foarte dificilă, cu atât de mulţi oameni pe planetă.

F: Nu chiar. Chiar este nevoie de mulţi oameni, pentru a putea lucra. Computerul trebuie să lucreze mult. Dacă nu ar funcţiona computerul, ar fi

dificil. Dar computerul este configurat să citească semnalele, şi le analizează şi interpretează. Deci nu mai este nevoie de atât de mulţi oameni, care să ajute când reparăm ceva.

D: Atunci toată lumea (mă gândesc la Pământ dar ştiu că există şi alte locuri)... toată lumea de pe Pământ are un astfel de dispozitiv, care este configurat automat?

F: Ei bine, aşa sunt ei. Este în codificare. Micile circuite sunt ADN-ul, iar ADN-ul este conectat la placa de bază. Iar placa de bază face totul. Aşa primeşte corpul instrucţiuni să îşi construiască un degetul, de exemplu.

D: Pentru a crea corpul fizic, vrei să spui. (Corect) Am auzit de ceva numit „Matrice". S-ar potrivi cu această idee? Sau este ceva diferit?

F: Nu am mai auzit niciodată de o matrice. Dar cred că ar putea exista.

Eu înţeleg matricea ca fiind „blocurile de bază" ale fiecărui corp uman. Fiecare persoană s-a format după propriul său program sau design.

D: Eu am auzit diferiţi termeni. Deci aşa se primesc instrucţiunile, pentru a se crea întregul corp.

F: Oh, da, totul este un program.

D: Dar atunci când primeşti un mesaj că ceva nu funcţionează, că se scurge ceva, ce faci?

F: în funcţie de ce este merge la diferite departamente, care se ocupă apoi de asta. Fiecare fiinţă are o sarcină diferită.

D: Deci în locul de lumină unde te afli, fiecare om are o sarcină diferită. (Corect) îmi poţi vorbi despre unele dintre aceste sarcini de lucru?

F: în mare parte, se lucrează cu placa de bază. Dar pentru că placa de bază este atât de complicată... Vreau să spun că este foarte complicată.

D: Eu mă gândeam că ADN-ul este complicat, dacă se funcţionează

doar pe baza lui.

F: Dar trebuie să ai anumiţi oameni în fiecare departament, care să se ocupe de ceea ce se întâmplă. Oameni cu o pregătire specială în domeniul respectiv. E ca atunci când iei o bucată de ţesut şi o pui la microscop şi vezi toate astea... Doamne, e atât de complicat cum funcţionează. Este uimitor cum funcţionează totul. Când iei acel mic exemplu şi îl înmulţeşti de un milion de ori, vei vedea fizica luminii. Şi cum funcţionează fizica luminii, ca să creeze şi să pună în funcţiune piesa pe care o vezi. Este complicat, dar nu este la fel de complicat ca tehnologia din planul fizic.

Cred că încerca să spună că complexitatea acelei bucăţi foarte mici de ţesut este simplă, în comparaţie cu complexitatea întregului organism. Corpul uman este cu adevărat o operă de artă magnifică, când iei în considerare complexitatea tuturor celulelor, nervilor, muşchilor şi organelor şi modul în care sunt concepute pentru a funcţiona împreună fără cusur.

D: Te uiți doar la o parte micuță.

F: Da, te uiţi doar la membrană.

D: Atunci cum o repară ?

F: Depinde ce este în neregulă. Uneori trebuie doar să înlocuieşti ceva. Alteori intervii cu frecvenţele de care este nevoie şi cu lumină. Dar uneori situaţia este foarte rea şi trebuie înlocuit ceva. Uneori nu se poate repara.

D: Și atunci nimeni nu mai poate face nimic?

F: Nu e numai asta. Uneori nu trebuie să fie reparat. Există un alt departament în care nu ai voie să intervii. Când există anumite tipuri de diagnostic sau analiză, pur şi simplu nu intervii. Există anumite moduri prin care îşi dau seama de acest lucru.

D: Se pare că vrei să ajuți pe toată lumea, dar există momente când nu o poți face. (Nu) Care sunt unele din condițiile în care nu poți ajuta pe toată lumea? Ai spus că nu trebuie să intervii. în ce condiții nu poți să intervii?

F: Anumite rezultate sunt date pentru învăţarea unor lecţii, pentru ca apoi să

se poată lucra la altceva. Pentru că dacă intervii, rezultatele se vor schimba. Şi pe baza luminii fotonice care vine şi înregistrează, ar trebui să ştii când ar trebui să intervii şi când nu.

D: Şi atunci cum intervii?

F: Poţi interveni cu sunetul şi lumina.

D: Vm de la tine?

F: Vin din sursa originară.

D: Şi tu le direcţionezi ?

F: Da. Există un vid şi eşti ca o conductă prin care trece.

Acest lucru seamănă foarte mult cu ceea ce se întâmplă când am o şedinţă şi SC foloseşte energia luminii albe pentru a intra în corpul clientului, pentru a vindeca. Acum putem înţelege de unde vine. Eu am descoperit două tipuri de afecţiuni în care persoana nu poate fi ajutată. Prima este, evident, o boală karmică. Nimeni nu poate ajuta. Face parte din acordul de suflet şi din lecţiile de învăţat. Cealaltă condiţie pe care am văzut-o este că dacă persoana beneficiază de boală sau deficienţă în vreun fel, nu va renunţa la ea. „Ei" mi-au spus întotdeauna să le explic clienţilor că 90% din ceea ce se întâmplă astăzi aici depinde DE VOI. Eu sunt doar facilitatorul care vă ajută să găsiţi răspunsurile pe care le căutaţi. Vindecarea, eliberarea şi schimbarea sunt făcute cu adevărat DE VOI înşivă.

D: Pare complicat, dar pare o muncă foarte importantă.

F: Este foarte complicat. Este ştiinţa luminii.

D: Ştiinţa luminii. Dar este important să ştii cum să faci aceste lucruri, înseamnă că toată lumea este supravegheată şi îngrijită. Are sens ce spun ?

F: Este esenţa tuturor.

D: De ce este atât de important să avem grijă de toată lumea?

F: Pentru că toată lumea provine din aceeaşi sursă.

D: Cu toate acestea, există unii oameni care chiar nu vor să fie ajutaţi.

F: Da, dar asta se datorează de obicei faptului că au o scurgere. Şi atunci nu mai gândesc corect.

D: Dar atunci ar trebui să poată fi reparaţi.

F: Corect. Are foarte mult de a face şi cu alegerile persoanei, cu ceea ce gândeşte, cu felul în care acţionează, cu modul în care face lucrurile. Lumina poate înţelege de ce oamenii se află în situaţii diferite. Sunt multe lucruri de interpretat.

D: Există vreo modalitate prin care oamenii să poată direcţiona singuri aceste

F: Credința este cine esti
lucruri pentru vindecare, dacă ar ști despre ele?

F: Cred că semnalul ajunge la unii oameni mai puternic decât la alții și are legătură cu inima. Semnalul electric vine de la inimă. Acesta este cadrul plăcii de bază. Nu este creierul. Mulți oameni spun: „Oh, acea persoană este foarte inteligentă". Dar nu e chiar așa. Iubirea este cea mai inteligentă. Dacă ai inteligența inimii și dacă ești genul de persoană care operează din cadrul plăcii de bază care este inima, atunci ești genul de persoană care primește mai multă energie. Dar de multe ori oamenii iau comutatorul principal de la inimă și îl montează la cap, iar asta dă peste cap tot sistemul. Întregul sistem funcționează la un nivel foarte scăzut, când faci asta.

D: Ei apelează la creier, la partea mentală, pentru a înțelege lucrurile?

F: Da. Când spui: „Oh, te iubesc atât de mult" nu spui: „Oh, te iubesc atât de mult, din tot capul meu". (Am râs) Spui: „Te iubesc atât de mult, din toată inima mea." Asta pentru că inima este cadrul plăcii de bază.

D: Deci, dacă inima persoanei nu este unde trebuie... Cu alte cuvinte, dacă nu gândește corect și nu trăiește și acționează corect, asta va cauza un scurtcircuit?

F: Va determina o funcționare defectuoasă.

D: Dar oamenii obișnuiți habar nu au de așa ceva.

F: Nu. Ei cred că este creierul. Nu este deloc creierul.

D: Sunt curioasă – dacă oamenii ar avea aceste informații, cum ar putea să se vindece? Există vreo cale?

F: Da. Mai întâi trebuie să devii conștient de chakra inimii. Trebuie să respiri prin inimă. Și odată ce ești în acel spațiu – și este un spațiu foarte mare – odată ce ești acolo, ești într-un spațiu complet diferit. Ești în spațiul care poate vindeca orice. Ești într-un spațiu cuantic. Și când ești în acel spațiu cuantic, orice gândești, simți, spui sau faci devine realitate. Asta e ceea ce declanșează curenții electrici care trec prin restul plăcii. Și crezi din toată inima, nu din tot capul, crezi din toată inima. Inima e cea mai puternică. Asta creează.

D: Pentru că credința este foarte importantă, nu-i așa?
(întotdeauna le spunem studenților noștri că trebuie să facă această muncă

din inimă, nu din cap. Ei mi-au spus de multe ori că iubirea este singurul lucru care este real.)

D: Sunt curioasă. Este ceea ce folosesc atunci când îmi fac munca şi nici măcar nu îmi dau seama?

F: Da. Faci ceea ce faci pentru că foloseşti inima, într-o lume condusă de creier. De aceea eşti capabilă să faci ceea ce faci.

D: Se pare că atingi ceva ce nu am înţeles, când descrii toate aceste lucruri.

F: E atât de complicat. Chiar şi la acest nivel în care mă aflu. Sunt mult mai multe niveluri, mai înalte decât al meu. Şi totul are de a face cu ştiinţa luminii. Dar înainte de lumină, totul se rezumă la ştiinţa sunetului. înainte de a intra în umbră sau în spectrul luminii, înveţi despre nuanţele de sunet. Sunt multe, multe nuanţe.

D: Am auzit despre vindecarea prin sunet.

F: înainte să fie lumină, există sunetul.

D: încerc să învăţ oameni din întreaga lume să facă ceea ce fac eu. Crezi că este eficient?

F: Rezultatele sunt proporţionale cu credinţa oamenilor.

D: Credința oamenilor? Ei nu pot să o folosească într-un mod ştiinţific şi să încerce să o înţeleagă mental?

F: Puteţi face asta, şi unii oameni au un talent deosebit pentru a face asta. Dar din păcate, mulţi oameni de ştiinţă sunt decuplaţi de la inimă. Dar când eşti acolo unde sunt eu acum, te poţi conecta la cadrul plăcii de bază. Când îţi menţii centrul în cadrul plăcii de bază, atunci şi numai atunci, vezi lucrurile din acea
perspectivă. Şi dacă poţi face asta, poate fi foarte eficient. Altfel oamenii se dezechilibrează.

D: Ştii că vorbeşti printr-un om, nu-i aşa? (Da) Persoana care a venit să mă vadă, Francis. (Corect) Are o mulțime de întrebări. De ce i-ai arătat viața trecută în care trăia cu zânele?

F: Credinţa este cine eşti.

F: Pentru a-i arăta că au existat multe momente în viaţa ei, în care a avut capacitatea de a putea comunica cu spirite care nu se văd în lumea voastră.

Pentru că ea a descoperit cum să îşi dezvolte conştienţa pentru a putea comunica cu acea lume. Capacitatea ei de a comunica cu acea lume a salvat-o în primul masacru.

D: Dar moartea când i s-a tăiat capul, nu are nicio semnificație în viața ei de acum?

F: Nu. Cei care au omorât-o erau orientaţi spre servirea de sine şi au simţit că ea era de partea luminii şi au atacat-o. Trebuie să înţeleagă, de asemenea, că astfel de atacuri cu care s-a confruntat şi în viaţa ei prezentă, au venit de la oameni care sunt deconectaţi de la sursă. Ei văd că ea are o lumină strălucitoare şi de multe ori nu sunt foarte recunoscători să vadă asta. E privită ca o ameninţare. Este văzută ca ceea ce ei nu au. Atitudinea lor este „Vreau ceva din asta”. Şi într-un mod foarte inocent ea nu se protejează, pentru că se uită la ei ca la noi, iar ei nu sunt ca noi.

Francis lua medicamente despre care SC a spus că nu sunt recomandabile:

F: Am setat placa de bază ca să treacă peste droguri. Este la frecvenţa numărul unu, care acţionează întotdeauna dincolo de substanţele chimice. Circuitele din corp sunt mai întâi electrice, abia după aceea chimice. Atâta timp cât frecvenţa este menţinută suficient de mare, medicamentele nu o pot atinge. (Problema fizică a fost vindecată.) Ea poate renunţa la medicamente, dacă vrea. Dar dacă va

continua să le ia avem frecvența setată suficient de sus, încât medicamentele să nu mai conteze.

D: Mi-ai spus altă dată că poți scoate medicamentele din corp, dacă nu sunt necesare.

F: Pentru că frecvența este atât de mare încât medicamentele nu mai fac ce ar trebui să facă în corp.

D: Voia să știe dacă are implanturi în corp.

F: Câteva. Implanturile au făcut parte din reparație.

D: Unde sunt situate, în corpul ei?

F: în diverse chakre. Pentru a repara placa de bază, implanturile au funcţionat ca nişte comutatoare de suprareglare.

D: Deci nu trebuie să își facă griji pentru asta?

F: Nu. Totul face parte din corpul electric şi din repararea acestuia.

D: Bine. Mi-ai mai explicat despre implanturi și altă dată, și știu că sunt pozitive. De aceea nu îmi fac griji din cauza lor.

F: Nu, acestea nu sunt implanturi care să facă rău. Acestea sunt implanturi pentru a o ajuta.

Mesajul de despărţire a fost:

Ţine-ţi inima deschisă şi rămâi conectată. Suntem mereu aici. Suntem canalul pentru sursă.
F: Niciodată. Dacă e singură, va fi cu noi pentru că asta înseamnă că nu mai este acolo. Dacă ea nu mai este acolo, energia revine cu noi. Așa că în timp ce ea este acolo jos, nu este niciodată singură și atunci când se simte singură, se va întoarce cu noi.

D: Ea nu este niciodată singură?
D: Este important să aveţi mereu grijă de ea. Şi sper că aveţi grijă şi de mine, în toate aceste călătorii.

F: Oh, da. De unde crezi că îţi iei toată energia?

D: Toată lumea vrea mereu să ştie de unde îmi iau energia.

F: Acum ştii de unde o iei.

* * *

D: Ştiu că nu te-am numit „Subconştient", dar este aceeaşi parte cu care vorbesc tot timpul, nu-i aşa?

F: Oh, da, există o singură sursă. Dacă vrei un alt nume care să te ajute, o poţi numi Energie Sursei.

D: Eu îmi învăţ studenţii să te numească „Subconştient". Oricum, ei te contactează.

F: Aşa este. Poţi spune „sursă" pentru că asocierea psihologică a oamenilor cu Pământul şi America, a încercat să fragmenteze această energie. Şi prin fragmentare au încercat să deruteze oamenii. Deci, dacă te referi la ea ca la o sursă de energie, există o singură modalitate de a interpreta asta. Pentru că sursa de energie nu are o propagandă.

D: De obicei spun „Pot să vorbesc cu subconştientul lui Francis". Deci acum aş

putea spune „aș vrea să vorbesc cu sursa de energie a lui Francis”?

F: Când lucrezi cu clienţii, poţi spune „Vreau să vorbesc cu esenţa sursei care vine prin tine”.

D: Deci ar fi „esența sursei de energie care vine prin Francis”, sau prin oricine.

F: Corect. Asta pentru a-i ajuta. Pentru că oamenii au un subconştient, un supraconştient şi un sine superior, dar există o singură sursă. Deci acest lucru atenuează confuzia. Pentru că ei încep să caute pe google şi apoi află ceva despre altceva care a fost etichetat cu ani în urmă, care nu corespunde. Redenumeşte-l pentru a preveni orice fel de conotaţie religioasă. Unii oameni religioşi îl numesc Sfântul Duh, alţii îl numesc Sfântul Spirit. Dar dacă te referi la el mai mult la nivelul ştiinţific al ştiinţei luminii, spui doar „sursa originară de energie”.

D: A persoanei cu care vorbesc.

F: Corect. Forţa vieţii.

D: Voi spune doar sursa de energie a Janei.

F: Corect. Dar ca să revenim la placa de bază despre care vorbim acum, există trilioane şi trilioane de curenţi electrici care trec prin corpul tău, prin corpul ei. Iar aceşti curenţi electrici produc o acţiune şi o reacţie. 13 trilioane de acţiuni şi 13 trilioane de reacţii au loc în placa de bază acum, în timp ce vorbim. Şi fiindcă asta se traduce printr-un proces electrochimie, eşti o fiinţă electrochimică. Este electric, apoi declanşează o reacţie chimică. Fiecare organ şi fiecare parte a corpului uman este electrică. Inima... poţi trăi cu un accident vascular cerebral. Poţi trăi cu această defecţiune, când se întâmplă la cap. Poţi trăi dacă placa de bază ţi se defectează în cap. Dar nu poţi trăi dacă apare o defecţiune la sistemul central. Deci vrei să vorbeşti cu sursa originară de energie a esenţei forţei vieţii. Este ceea ce trece prin inimă. Deci dacă o redenumeşti sursa originară de energie, vei rămâne departe de comunitatea metafizică (care ar vrea poate să critice asta) şi de asemenea, te vei ţine departe de dogmele religioase.

D: Deci ar fi bine să spun „cea mai mare înaltă sursă de energie a lui Francis”.

F: Ei bine, nu trebuie să spui „cea mai înaltă”, pentru că există o singură sursă. Toate aberaţiile create din servirea de sine sunt doar creaţii inferioare

decuplate de la sursa de energie. Nu sunt considerate sursă de energie. O poţi numi şi energia forţei vitale, fiindcă dacă am extrage semnalul din tine acum, nu ai mai fi aici. Aceasta este forţa vitală iniţială, semnalul pe care îl primeşti chiar acum. Deci dacă o numeşti energie a forţei de viaţă sau forţă vitală, nu este o forţă psihică, nu este subconştient. Nu este ceea ce a conversat cu toţi aceşti tineri.
Este energia originară a forţei vitale. Dacă vrei o terminologie potrivită, numeşte-o energia originară a forţei vitale.

D: în loc să spui sursa de energie?

F: Poţi folosi ambele denumiri sau una din ele. Ambele sunt corecte. Dar este important să ştii că vine din inimă.

D: Deci este energia originară a forţei vitale?

F: Corect. Gândeşte-te la asta aşa: când se naşte un copil, primul lucru care se construieşte este inima. Acesta este suportul principal. Când iese copilul din mamă, prima reacţie electrică are loc în inimă. Când o persoană moare şi încetează să mai respire, ea încă mai trăieşte, atâta timp cât îi mai bate inima. Creierul se poate opri, un picior poate fi tăiat, un braţ poate fi tăiat şi îndepărtat, dar abia atunci când se opreşte inima, persoana este considerată moartă şi nu mai este cu noi. Inima este suportul principal. Este forţa originară de viaţă, care trece prin inimă. Deci, dacă aduci pe cineva în transă şi vreţi să vorbiţi cu noi... ne place cum construieşti o piramidă albă. Este important să faci asta. Şi apoi după ce ai făcut piramida, spui: „Aş vrea să vorbesc cu energia originară a forţei vitale a semnalului de frecvenţă.” Nu trebuie să repeţi toate acestea, încerc doar să îţi spun că este energia originară a forţei vitale. Şi asta va atrage semnalul.

D: Şi atunci vei răspunde.

F: Asta va ajuta la menţinerea persoanei în afara psihicului său. O va ajuta să rămână departe de mintea conştientă, pentru că nu tragi energie de aici (arată capul), ci de aici (arată inima).

D: Da, pentru că asta e problema. Vechea minte conştientă vrea uneori să intre peste noi.

F: Corect. Şi apoi dacă pui persoana să facă aşa (pune mâinile pe inimă) şi se concentrează să inspire prin inimă... Ai văzut filmul ET? îţi aminteşti când forţa vieţii trecea prin inimă în film... aşa este. Deci ceea ce trebuie să facă

este să vizualizeze asta, dacă au vizionat vreodată acel film. Majoritatea clienţilor tăi l- au vizionat. Le spui să îşi pună mâna pe chakra inimii şi să contacteze circuitul de susţinere principal, de pe placa de bază.

D: Vrei să fac asta când îi aduc în transă la început?

F: Da. Vreau să ridici mâinile la inimă, să respiri adânc şi să îţi imaginezi că respiri prin inimă. Te conectezi foarte profund cu inima ta. Asta îi va lua de aici şi îi va coborî în transă.

D: Şi ar trebui să îi conduc în continuare prin viaţa trecută?

F: Vom merge alături de voi şi vă vom îndruma dacă să faceţi sau nu acest lucru.

D: Pentru că viaţa trecută are uneori informaţii importante pentru viaţa lor de acum.

F: Dar de multe ori cei care vor veni la tine nu vor avea vieţi anterioare.

D: Ştiu, întâlnesc această situaţie din ce în ce mai des.

F: Atunci le va fi greu să intre în sesiune, dacă nu au avut o viaţă trecută. Dacă sunt în afara planetei, dacă sunt în sursa originară, sau dacă sunt aceşti copii de cristal. Nu vor avea aşa ceva.

D: întâlnesc multe astfel de cazuri. Chiar şi studenţii mei de la cursuri, nu mai accesează vieţi trecute la sesiunile de antrenament.

F: Da. Cred că dacă eşti pur şi simplu o conductă şi mergi mai departe şi te deschizi, oamenii care vor veni la tine în viitor, probabil că nu vor mai avea vieţi trecute, pe măsură ce intrăm în aceste vremuri. Aşa că nu m-aş mai concentra pe asta, decât dacă apare de la sine. Dacă vă îndreptăm spre asta, atunci cu siguranţă trebuie să explorați acest lucru, dar numai dacă vă îndreptăm acolo. Şi o modalitate prin care vă puteţi ajuta învăţăturile să rămână pe drumul cel bun, este să vă concentraţi asupra inimii. Să vă concentraţi mai mult pe inimă şi pe iubire, pentru că iubirea este ceea ce rezistă în această gravitaţie densă în care ne aflăm. Iubirea este cea care ţine totul la un loc.

D: Unii oameni spun: Nu putem merge direct la tine, în loc să mergem într-o viaţă trecută? Iar eu le spun că trebuie să facem persoana să coboare suficient de adânc în transă, pentru a da deoparte mintea

conștientă.
F: Puteți utiliza viața trecută suficient ca să devină un instrument pentru a angaja partea dreaptă a creierului. Dar te vom descuraja aici, pentru că nu asta contează cu adevărat... inima controlează partea stângă și partea dreaptă a creierului. Așadar dacă poți introduce pe cineva în inimă, partea dreaptă a creierului este inferioară inimii. Pentru că creierul și inima au efecte vizionare. Când ei se concentrează pe inimă inspirând și expirând prin ea, atingerea acestei zone și relaxarea suficientă va declanșa acest lucru. Dar unii clienți care vin la tine, în funcție de mediul din care provin, au trecut prin multe traume, iar inima lor s-a închis. Iar dacă este închisă, este mult mai greu să ajungi la ea.

D: Știu. Și mai am și oamenii care stau în creierul stâng.

F: Aceștia sunt oamenii „cu fermoarul închis" complet.

D: Da, trebuie să muncesc foarte mult cu aceștia.
F: Lucrăm cu cei care vin la tine pentru a le deschide inimile și sperăm că vom reuși. Dar cu excepția cazului miraculos în care și-au reconectat placa de bază pentru că misiunea lor a fost astfel, de cele mai multe ori ei nu vor ști asta. în terminologia ta, acei oameni au fost atât de tare răniți, încât nu vor să se deschidă.

(Am explicat despre tehnica de a merge în locul frumos și de a-l descrie, pentru a ajuta partea dreaptă a creierului să vizualizeze.)

F: Da, acesta este un instrument bun de folosit.

Capitolul 22
UN ÎNTREG UNIVERS SE TRANSFORMĂ

Celeste s-a grăbi atât de mult să înceapă, încât nu a mai așteptat să termin inducția. La începutul sesiunii pun întotdeauna în jurul clientului o piramidă de lumină albă de protecție. Uneori se întâmplă ca clienții să intre imediat într-o altă viață, fără să aștepte ca eu să finalizez inducția, dar rareori o fac

atât de devreme. Ea a vizualizat o piramidă cu multe lumini. „Este frumos şi liniştit aici. Sunt în interiorul piramidei. Este o navă spaţială. Eu sunt pilotul.” Oricât de neobişnuit ar părea, dacă clientul vede ceva, atunci mă las condusă de el. Ştiu că deja a ajuns acolo (oriunde ar fi asta) şi nu mai este nevoie să finalizez inducţia. Am întrebat-o: „Dacă tu eşti pilotul, ce vezi?”

C: O fereastră mare, prin care se vede spaţiul cosmic. Văd universul, stelele. Lumini şi linişte.

D: Pare frumos! Dar dacă eşti pilotul, stai aşezat sau în picioare?

C: Presupun că stau aşezată, dar nu îmi pot vedea corpul. Parcă nu am un corp. Sunt doar o energie sau ceva fără formă.

D: Atunci cum conduci nava ?

C: Cu mintea mea! (E surprinsă) Dacă aleg un loc în care să fiu, pot fi acolo.

D: Este minunat. Atunci nu trebuie să foloseşti un panou de comandă sau aşa ceva?

C: Da, există ceva ca un panou de comandă în faţa mea, cu lumini, numere şi alte lucruri, dar pot conduce nava cu mintea mea.

D: Eşti singur pe această navă ?

C: Da, sunt singur şi cred că sunt bărbat. Simt o energie masculină! (A râs la această idee.)

D: E întuneric acolo sau poţi vedea?

C: Da. Parcă nu există interior şi exterior. E ca şi cum ai avea această formă care este ca o navă, dar este aceeaşi în interior sau în exterior.

D: Adică nu are pereţi?

C: Da. Nu are pereţi. Totul e ca o fereastră de sticlă.

D: Adică poţi vedea prin toate? (Da) Chiar şi prin podea?

C: Da. Nu are podea. (Râde) De aceea este atât de extraordinar să fii în acest corp, pentru că dacă eşti acolo poţi vedea totul şi eşti totul. Te gândeşti la ceva şi eşti acolo. în corpul pământesc trebuie să foloseşti un avion sau o maşină.

(Râde) Da, totul este atât de diferit aici. Aparţii pretutindeni.

D: Dar ai spus că nu simţi că ai avea o formă?

C: Nu, sunt doar energie. Ştii că eşti această energie şi există anumite limite, dar nu poţi vedea limitele. E ca şi cum ai avea ceva energie în jur... există o barieră, dar nu ai un corp.

D: Ce vrei să spui? O barieră?

C: O barieră de energie. Această barieră are limite, astfel încât să ştii până unde te întinzi. Nu e mare.

D: Nu e ca un corp, dar ştii până unde te întinzi?

C: Da, sunt înăuntru. Mai degrabă sunt ca o minge de energie albă. Nu văd mai mult. Simt că sunt liberă. Sunt doar eu. Am un sentiment de deschidere şi libertate, mă simt frumoasă şi iubită. Sunt energie.

D: Dar ai spus că mergi undeva ?

C: Da, merg undeva. Văd o lumină ca o galaxie. Şi merg spre galaxia aceea. Arată precum Calea Lactee. (Râde) Asta e destinaţia mea.

D: Ţi-a spus cineva să mergi în direcţia aceea?

C: Nu, ştiu asta pur şi simplu. Ştiu că trebuie să merg acolo. (Pauză) Oh! E frumos! Şi în mijloc există această energie ca o inimă. O inimă care bate şi e vie! Această galaxie este vie! (E emoţionată) E ca un corp, cu o inimă şi tot! (începe să plângă.) Şi emană iubire. Sunt în galaxie acum şi pot simţi această iubire.

D: Unde te duci? Vreun loc anume în această galaxie?

C: Doar sunt aici, în iubirea asta. (Se scălda în ea.) E atât de puternică încât nu poţi respira, dar nu ai nevoie să respiri. Acest corp pe care îl am acum simte această energie, pentru că sunt conectată la această energie. Simt cum mă mişc, galaxia se mişcă. întreaga galaxie este vie. întreaga galaxie are o bătaie de inimă. Şi dacă eşti o fiinţă umană vie, ai această bătaie a inimii în tine, pe care poate nu o percepi.

D: Cum arată galaxia?

C: Arată ca „acasă”. Arată ca nimic sau totul... ca şi cum ai fi în mijlocul spaţiului cosmic. Nu pot să descriu. Eşti totul. E ca şi cum UAU! Eşti atât de

mare! (Am râs amândouă) Da, eşti totul!! Văd spaţiul cosmic. Doar pluteşti şi dacă spun „eu”... nu sunt „eu”. Şi dacă spun „noi”... este totul.

D: Cred că mă gândesc la galaxii ca având planete sau...

C: Da, pot vedea stelele şi sistemele solare mişcându-se împreună în jurul centrului. Are două braţe care se mişcă. Galaxia se mişcă. Totul se mişcă şi centrul galaxiei spune: „Ce anume se mişcă şi în ce fel?” Totul este împreună şi dacă centrul galaxiei se mişcă, totul se mişcă. Tot ce văd este în perfectă armonie, lucrurile mari şi lucrurile mici.

D: Sună frumos, dar eşti acolo cu un motiv?

C: Doar ca să fac parte din „aceasta”, pentru că fac parte din asta.

D: Bine. Dar de unde ai venit înainte, când ai început să călătoreşti prima dată cu nava aceea din sticlă?

C: Cred că eram o fiinţă care trăia în această galaxie. Este ciudat, dar parcă am fost cu alţii ca mine şi am format această galaxie, cu gândurile noastre. Mi se pare ciudat că nu pot să ies din această fiinţă care sunt acum în această viaţă, aşa că... Uau! Cum am putut face asta? Este ciudat!
D: Aveai o mare putere a minții, dacă ai făcut asta. Dar nu ai făcut-o singură. Ai fost cu alții care lucrau alături de tine.

C: Lucram cu... Uau... oameni ca mine. Asta înseamnă că nu sunt singură. Fac parte din acest lucru imens. (E emoţionată) Ştiu că suntem aici, dar „aici” se simte diferit pentru că aici putem face totul, iar „aici” (pe Pământ) nu putem face nimic. (începe să plângă.)

D: Ce se întâmplă mai departe? Există un loc în care trebuie să mergi în galaxie?

C: Mi se pare că sunt întreaga galaxie. (Nedumerită) Dacă extinzi ceea ce eşti, poţi fi o parte din tot. Nu numai din galaxie, dar deocamdată cred că sunt concentrată pe această galaxie.

D: Da, te concentrezi pe asta cu un motiv.

C: Da, cred că se întâmplă ceva aici. Această galaxie este în mijlocul unei transformări... o mare transformare.

D: îți spune cineva asta ?

C: Nu. Dacă faci parte din această galaxie, această galaxie va merge în acest loc, iar când această galaxie va intra în asta sau aceea, atunci va face parte din ele.

D: Tu ai fost cel care a ajutat la crearea ei, aşa că ar trebui să ştii ce se întâmplă acolo.

C: Da, dar este ciudat pentru că facem parte din Creatori, dar şi din galaxie. Nu există o diferenţă între galaxie şi Creator. Toţi aceşti Creatori, facem parte din acelaşi lucru. Simţi că faci parte din tot. Şi totul creşte şi creşte şi creşte, această galaxie, Creatorii, alte galaxii, acest univers, celelalte universuri şi lumina.

D: Totul creşte, dar ai spus că această galaxie se transformă ?

C: Da, urmează o mare schimbare. Această galaxie se mută la un alt nivel, aşa că toţi cei care trăiesc în această galaxie se vor muta şi ei. Aceste entităţi mari ştiu că totul va merge la un alt nivel, dar pe această planetă (Pământul?) există conştiinţe care nu ştiu că totul se va muta.

D: E vorba de o conştiinţă diferită de cea a planetelor?

C: Da. E ca şi cum aş fi într-o „mulţime" mare. Pot simţi această conştiinţă mai mare şi a fi în această galaxie este la fel. E ca şi cum ai fi într-o mulţime mare, unde există conştiinţe diferite.

D: Deci fiecare planetă sau fiecare satelit sau orice ar fi, are propria sa conştiinţă?

C: Da, da.

D: Dar totuşi face parte din întreg?

C: Da.

D: Există şi alte conştiinţe pe aceste planete, la diferite niveluri? Are sens ce spun?

C: Da. Există diferite niveluri. Trecem la un alt nivel şi nu toată lumea se va muta, pentru că unii oameni pur şi simplu nu se mişcă. Şi asta e trist.

D: De ce se trece la un alt nivel?

Cunoşteam răspunsul la unele din aceste întrebări, dar încerc mereu să le verific prin diferiţi clienţi, ca să văd dacă se validează între ei.

C: Pentru că e timpul. E timpul să se mute totul. Există anumite cicluri. Nimic nu rămâne la fel. E ca pe planeta Pământ, unde aveţi iarnă, vară şi anotimpuri... Există cicluri. Această galaxie trece la un alt ciclu şi se va muta la un alt nivel. Este vorba despre energie. Doar despre energie. Nu se va întâmpla nimic rău. Este doar o energie diferită. Este timpul să trecem la un alt nivel.

D: Vorbeşte-mi despre celălalt nivel.

C: Celălalt nivel apare atunci când suntem gata să înţelegem că facem cu toţii parte din Lumină. Vom descoperi ce este Lumina. Vom descoperi că facem parte din aceeaşi Lumină. Suntem ca fraţii, e ca o frăţie. E ca şi cum totul ar face parte din celelelate lucruri.

D: Deci înseamnă că nu există separare?

C: Nu, e un singur lucru. Spui „parte” pentru că unul înseamnă ceva care are formă. Dar eu vorbesc despre ceva care nu are formă. E fără început şi fără sfârşit. E „pentru totdeauna”. Nu înţelegi ce înseamnă asta, dar este un cuvânt care încearcă să definească ceva. Oamenii vor deveni mai conştienţi. îşi vor da seama că sunt mai mari decât cred ei că sunt. Sunt fără limite. Unele din aceste conştiinţe se vor trezi şi altele nu se vor trezi, pentru că sunt focusate doar pe ele însele. Se concentrează pe tot felul de nimicuri, pe rutină şi control, şi nu îşi mai dau seama cine sunt.

D: Dar dacă întreaga galaxie se mută la un alt nivel şi unele dintre conştiinţe nu se vor mişca, unde se vor duce?

C: Nu vor veni cu noi. Va exista o altă galaxie pentru ei. (Râde) Universul se mişcă. Şi acest Univers devine o parte a unui alt Univers, în care ne mutăm. Pentru că se pare că „noi” avem o mulţime de informaţii, care ne fac să trecem la următorul nivel. Totul trece la nivelul următor. Şi apoi aceste galaxii se mută la un alt nivel. Atât conştiinţa care este gata să se mute la următorul nivel cât şi cealaltă conştiinţă care nu este pregătită să se mişte, vor merge într-o altă galaxie.

D: Este ca un fel de separare?

C: Nu, nu e o separare, pentru că suntem cu toţii împreună. Dar nu poţi fi cu un nivel de vibraţie care nu este ca tine. Nu este o separare. Există diferite niveluri de vibraţie. Toţi facem parte din acelaşi lucru. Cu toţii suntem la fel, dar ne aflăm pe diferite niveluri de vibraţie. Ca atunci când există clasa întâia, clasa a doua, clasa a treia. Dacă te hotărăşti să fii în prima clasă sau în a doua sau în a treia... este în regulă. Poţi fi oriunde vrei să fii.

D: Mă gândeam că dacă merg în galaxii diferite, ar exista o separare între cei doi.

C: Da, dar nu este vorba de o separare, pentru că într-un fel suntem cu toţii conectaţi ca nişte niveluri „în transformare” ale aceleiaşi Lumini, ale aceluiaşi Dumnezeu, Univers, sau cum vrei să-i spui. Pe diferite niveluri de conştiinţă.
C: Cred că da, dar nu este prima dată când se întâmplă asta. Este un alt ciclu. Totul se mută la următorul nivel.

D: Observi aceste lucruri, dar care este rolul tău în toate acestea?

D: Pare a fi ceva foarte important. Este vorba de ceva mare.

C: Cred că am venit aici ca să fac parte din această mutare. Dacă sunt aici, pot aduce şi eu energie şi pot ajuta la această mutare.

D: în galaxie sau unde?

C: Pe planeta Pământ.

D: Ţi-a spus cineva să vii pe Pământ?

C: Da. Creatorii galaxiei discutau despre unde să meargă pentru a ajuta la realizarea acestei mutări, şi au văzut această lumină albastră, care era planeta Pământ. Nu pare atât de importantă, dar este albastră şi frumoasă şi se pare că dacă se produce o schimbare pe planeta aceasta, toată lumea din galaxie va simţi schimbarea. înţelegi ce vreau să spun? Această mică planetă albastră este de fapt foarte importantă. (Râde) Şi parcă uau! Este mai degrabă o planetă de energie. Deci ne-am hotărât să venim aici, dar nu ştiu dacă ne vom întâlni. Şi cred că nu suntem „cu toţii" aici. Unii dintre noi suntem aici, dar alţii au decis să rămână în afara acestei conştiinţe planetare. Dar sunt mereu cu noi. Facem parte dintr-o Unitate.

D: Deci te-ai hotărât să vii aici.

C: Da, am decis să venim, în mod conştient. Am decis că voi veni aici cu altcineva ca mine, cu care mă voi întâlni. Dar acum nu mai ştiu dacă trebuie să ne întâlnim, pentru că oricum suntem mereu împreună, deci de ce aş avea nevoie de întâlnire? (Râde)

D: Ai spus mai devreme că atunci când erai cealaltă conştiinţă, puteai face orice şi făceai parte din tot. Venirea pe Pământ este diferită?

C: Da, este o prostie să vii aici. (Râde) Pentru că atunci când eşti acolo te gândeşti Uau, dar când vii aici este atât de greu. Şi uneori mă simt singură şi simt că nu pot face asta. Dar alteori ştiu că o voi face.

D: Intrarea în corp este diferită de ceea ce credeai că va fi?

C: Da. Pentru că atunci când intri, este de genul „Ura! Vino în acest trup, în interiorul mamei tale.” Dar apoi simţi această apăsare, această limitare. E ca şi cum ai fi atât de mare şi, dintr-o dată, eşti atât de limitat. Totul se simte atât de întunecat, îţi este frică de tot şi ai aceste emoţii şi plângi. Apoi deodată zâmbeşti. E doar o dramă, dar nu poţi face faţă acestei drame. Ce crezi că înseamnă această dramă? Acum faci parte din ea. Nu poţi sta în calea sa.

D: Deci în cealaltă existenţă nu ai avut aceste emoţii?

C: Nu, nu, nu ai emoţii. Nu există astfel de emoţii. Totul este atât de curat şi liniştit şi ştii totul. Şi partea cea mai proastă este chestia asta cu drama. Aceste sentimente, oamenii plâng, această mizerie şi lipsă de înţelegere, şi nu poţi comunica cu oamenii, cu mintea ta. Poţi încerca, dar ei nu te ascultă.

D: Şi frica este diferită, nu-i aşa?

C: Da, frica este partea cea mai rea. Nu îmi place această frică. Această frică face unele lucruri în corpul tău. Corpul este atât de sensibil la această frică şi când începi să simţi această frică, este o mizerie şi nu poţi scăpa de ea. încerci să îţi aminteşti cine eşti, dar nu este atât de uşor să-ţi aminteşti. Singurul lucru care există este rutina şi această viaţă şi aceste lucruri de aici. Doar asta poţi face, în acest corp. Dacă nu îl ai, nu vei rămâne aici. Vei merge „acasă” pentru că acasă este locul în care aparţii.

D: Nu ai putea exista aici, dacă ţi-ai păstra amintitile. (Nu) De aceea trebuie să uiţi totul, atunci când intri în corp?

C: Da. De aceea trebuie să uiţi. Altfel nu poţi rămâne ataşat la acest corp. Când ai sentimente pentru un lucru, eşti ataşat de acest corp. Da, când încerci să te întorci din nou acasă îţi înfrângi această frică, dar apoi uiţi totul şi eşti din nou aici. Doar că nu eşti complet aici. Nu eşti complet întrupat aici.

D: Ai mai fost într-un corp fizic înainte?

C: îmi vine să spun că nu am mai fost, dar nu ştiu dacă este mintea mea sau...

D: Dar faci parte din galaxie şi ai creat galaxia. Crezi că este prima dată când te-ai mutat vreodată într-un astfel de corp?
C: Nu, nu cred că este prima dată. Cred că vin atunci când au loc astfel de

schimbări. încerc să îmi dau seama. Mă simt de parcă aş fi o mamă a galaxiei. (Râde) Aşa că trebuie să fiu aici ca să am grijă de copiii mei mici. (Râde) Şi aleg să fiu pe această planetă mică. Este o planetă mică, dar are multă energie.
Trebuie să mă gândesc la toate. Uneori putem face asta, alteori nu. Nu este vina noastră că suntem ceea ce suntem. Uneori se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla şi singurul lucru pe care îl putem face este doar să ne ocupăm de acest copil mic, care este galaxia noastră.

D: Dar când cobori, uiţi toate aceste lucruri şi tot ce ştii este doar această viaţă.

C: Nu ai cum să fii aici şi să ştii cine eşti. Nu există nicio modalitate de a folosi această putere pe care o ai. Uneori ai nevoie de ea sau vrei să o foloseşti, dar îţi dai seama că nu poţi, pentru că acest corp nu ar face faţă. Această energie pe care o trimiţi nu este întreaga ta energie. Este doar o parte din energia ta.

D: Dar nu este posibil ca trupul fizic să folosească o parte din energie?

C: Da, partea fizică a corpului foloseşte o parte din energie, dar nu întreaga energie. Dacă trupul ar folosi întreaga energie... ar exploda. Nu poate conţine această energie mare care eşti tu cu adevărat. Este prea multă energie, pentru acest corp mic. Şi galaxia este mai mică decât energia ta. Această planetă Pământ este mai mică decât energia care eşti. Acest corp este mai mic decât energia care eşti. Deci treci de la lucrurile mici la cele mari şi treci de la lucrurile mari la cele mici. Totul se mişcă în cicluri.

D: Dar este posibil ca trupul fizic să folosească o parte din energie?

C: Da, ea trebuie să folosească acest corp care utilizează energie, dar corpul nu ştie cum să o folosească.

D: Ea a spus că simte energie care trece prin corpul ei, dar nu ştie ce să facă cu ea.

C: Da, nu ştie ce să facă. Corpul nu ştie. Ea ştie ce să facă, dar când încearcă să o folosească, apare frica şi atunci şi ea îşi spune: „Eu sunt acest trup. Cred că ego- ul mă induce în eroare.” îi este frică să folosească această mare putere pe care o are. Ea încearcă să o folosească pentru a ajuta oamenii dar nu funcţionează, pentru că îi este frică. Când începe să funcţioneze, îi este frică să nu fie descoperită. îi este frică să nu descopere cineva cine este ea.

Pentru că face
această muncă sub acoperire. (Râde) Nimeni nu ştie că lucrăm sub acoperire.

D: Ţi-e frică să nu se întâmple ceva, dacă cineva ar şti cât de puternică eşti cu adevărat?

C: Da. Nu funcţionează, dacă cineva descoperă că noi controlăm lucrurile.

D: Ei cred asta?

C: Lasă-mă să clarific. Noi... noi... Universul, Unitatea, suntem aici sub acoperire. Controlăm lucrurile. Dar dacă cineva află că noi controlăm lucrurile, dacă încercăm să ajutăm... lucrurile nu se mai petrec de la sine. Oamenii vor cere ajutor. Ştii că oamenii de aici sunt aşa de neajutoraţi... Ei au nevoie de ajutor, întotdeauna au nevoie de ajutor. Şi nu ar mai face nimic, dacă ar şti că îi ajută altcineva. Aşa că nu putem permite asta. Au liber arbitru, aşa că trebuie să facă lucrurile singuri. Acesta este unul din motivele pentru care au luat energie din acest corp de femeie. Este uşor să iei energie de la ea.

D: Te referi la alţi oameni?

C: Da. Ei fură mereu energie de la ea, dar nu pentru asta a venit ea aici.

în timpul interviului i-am explicat Celestei cum să îşi construiască un scut energetic în jur, pentru a împiedica oamenii să îi fure energia.

C: Ea nu ştie cum să o facă. Ea încearcă să folosească acest scut de lumină albă, dar apoi o parte a ei spune: „Ce faci? E o prostie ce faci.” O parte din ea ştie cine este şi ce face aici, iar cealaltă parte încearcă să spună: „Vino-ţi în fire. Eşti o fiinţă umană care trăieşte pe această planetă Pământ. E o prostie să crezi că eşti mai mare de atât.” E ca o luptă. Are această luptă înăuntru.

D: Ea are o karmă de răscumpărat?

C: Nu, nu are. A venit ca să ajute şi nu are karma. A încercat să ajute oamenii care au karma, dar nu o poate face. Ea este unul din vindecătorii acestei galaxii, aşa că încearcă să ajute. Trebuie să ştie cum se simte să fii om, în această parte a galaxiei. Ca şi cum ai fi într-un corp care are o durere

şi trebuie să simţi acea durere, pentru a şti ce simte corpul. înţelegi ce spun? Corpul tău trebuie să simtă această dramă. Acesta este singurul mod de a ajuta oamenii – trebuie să înţelegi cum se simt ei. Numai atunci poţi înţelege. Numai atunci poţi ajuta, dar uneori oamenii nu vor să fie ajutaţi. Sunt fericiţi în această dramă, pentru că nu vor să fie mai mult decât atât. Nu îi poţi ajuta, dacă ei nu vor ajutor.

D: Dar ea nu știe că este mai mare. Ea simte că este la fel ca restul oamenilor de pe Pământ.

C: Da, aşa e. Ea se luptă cu această energie (care sunt eu) şi cu acest corp. Este corpul ei. Uneori simte că este acest corp. Alteori simte că e mai mare decât atât, alteori nu-şi poate aminti. Se află în mijlocul acestei mici drame. Nu am găsit o modalitate de a-i spune „aminteşte-ţi cine eşti!"

D: Cred că ai o modalitate de a-i transmite asta, chiar acum.

C: în această conversaţie. Da.

D: Majoritatea oamenilor, când vin pe Pământ de multe ori în acest ciclu, își aleg părinții. Ei aleg unde se vor naște. Dar ea nu a mai făcut parte din acest ciclu?

C: Nu, nu a făcut parte din el. Ea a fost aici pentru a ajuta acest bărbat şi această femeie (pe părinţii ei), pentru că sunt atât de plini de putere. Dar ei nu îţi dau seama că sunt astfel. Când a venit aici, i-a dat acestui cuplu puţină energie ca să facă ceea ce trebuiau să facă, dar ei nu înțeleg. Cei doi i-au oferit o mulţime de experienţe pentru a simţi ce înseamnă să fii uman, pentru a înţelege ce înseamnă să simţi durere şi să ai experienţe umane. A fost important pentru mine să am aceste experienţe. Acum îi pot ajuta, pentru că am explorat felul în care se simt ei, acest gol interior. Pot simţi acest gol. Nu am înțeles niciodată acest gol până când nu am venit aici pentru a avea aceste experienţe umane. Acesta a fost contractul meu cu aceşti oameni... cu acest cuplu. Când vă dau această energie, atunci puteţi merge mai departe sau pur şi simplu nu puteţi merge mai departe şi îmi veţi oferi această experienţă. Atunci voi înțelege ce simt oamenii. După ce am experimentat asta, acum ştiu cum se simt oamenii, când îi văd. Pot simţi ce simt ei! Le simt vibraţia. Pot simţi ce simt ei şi dacă le simt energia, le pot înlătura durerea.
Am întrebat-o despre fiica Celestei, concepută după două avorturi spontane. Era aceeaşi poveste pe care am auzit-o de multe ori. „Ea este una dintre

noi! Ea este una dintre noi!" Celeste are un tip de energie care nu este compatibil cu mulţi oameni. Este un tip de energie atât de diferit, încât i-a fost greu să rămână însărcinată. Vibraţia sufletului care a venit era prea diferită de vibraţia mamei. De aceea au trebuit făcute ajustări, astfel încât mama să poată duce sarcina la termen. în mod normal există două sau trei avorturi spontane, până când ajustările sunt complete. De obicei acest tip de persoană nu poate avea copii, din cauza acestei incompatibilităţi. Energia şi vibraţia ambelor suflete trebuie să provină din acelaşi loc, pentru ca sarcina să reuşească.

Celeste a primit apoi informaţii de natură personală. De asemenea, i s-a spus să folosească lumina albă, pentru a se proteja de energia altor oameni.

C: Acum va şti cine este dar trebuie să fie atentă, pentru că atunci când eşti în trup te confrunţi cu diverse capcane. De exemplu lucruri care te fac să te simţi mai mult decât eşti şi mai profund decât eşti. Deci trebuie să fie atentă. Nu vrem ca această femeie să folosească această putere pentru a face lucruri rele. Trebuie să îşi amintească să fie atentă. De asemenea, trebuie să fie atentă cu oamenii din jur, pentru că această femeie este ca un canal, ea canalizează energia. Mulţi oameni iau energie de la ea, aşa că trebuie să fie atentă. Oamenii iau energie de la ea şi nu folosesc această energie cum trebuie. (A subliniat că trebuie să folosească scutul şi lumina albă în fiecare zi.) De asemenea, trebuie să-şi amintească să mediteze în fiecare zi şi să aibă grijă ce alimente mănâncă.

Avusese unele probleme cu stomacul şi intestinele. „Da, ea canalizează diferite energii, aşa că uneori această energie o face să aibă probleme cu corpul, pentru că nu foloseşte acest scut. Deci acum e ca un burete cu energie." Au făcut o scanare corporală. „Există ceva în sânge, pentru că uneori face lucruri care nu permit energiei să curgă. Temerile. Temerile interferează cu fluxul sanguin. Mintea este cea care introduce frici în corpul tău. Voi curăţa acest corp de blocajul numit frică. Cauza ceva nedorit în organism. Se simte ciudat să fii într- un corp. Frică. Mulţi oameni îi iau energia, aşa că trebuie să folosească acest scut. Ei fură energie de la ea. Ea trebuie să fie deschisă pentru a oferi energie, dar trebuie să fie închisă pentru oamenii care îi fură energia. Acum simt inima în

mâini. Ea trebuie să folosească aceste mâini care sunt pline de energie. Ea ştie ce să facă. Ea ştie exact ce să facă. Vor veni destui oameni şi ea va şti când să o folosească şi când să nu o folosească.

Nu atinge oamenii, până nu îţi pui mai întâi scutul. Abia atunci poţi să atingi oamenii. Şi controlează energia. Energia ştie unde să meargă şi cum să o facă. O poate folosi pentru vindecare şi pentru a curăţa aceste frici, aşa cum am făcut noi cu acest corp. Ea poate face acelaşi lucru cu oamenii, pentru a curăţa fricile pe care le au oamenii. Să ţină minte că frica nu va învinge. Frica a luat în stăpânire unele organe. Poţi încerca să eliberezi de frică acest organ. Nu avem nevoie de frică în acest corp, dar nu ştie cum să se curăţe. Da, ea e ca o „femeie de servici" care face curăţenie.

Când am întrebat despre părinţii lui Celeste, au spus ceva neaşteptat. Au spus că nu vor mai fi acolo şi nu are rost să îşi facă griji din cauza lor. Pur şi simplu nu mai erau acolo, energia lor dispăruse. Au spus că asta însemna că vor muri, dar nu au putut să îmi spună mai multe. Energia lor pur şi simplu nu mai era acolo. Probleme fizice: Ochii. Uneori nu vrea să vadă ceea ce vede. De aceea ochii nu funcţionează bine. Ea încearcă să controleze ceea ce vede. îi place să deţină controlul dar asta nu funcţionează, pentru că „noi" deţinem controlul. Au spus că a fost o problemă cu ochiul drept, din cauza unei operaţii cu laser. Medicul nu făcuse operaţia corect, aşa că „ei" au trimis energie pentru a corecta problema şi a permite luminii să intre. Acest lucru a generat multă căldură, pe care Celeste o putea simţi fizic.

D: Energia generează căldură, nu-i aşa?

C: Oh, da!

D: Nu va mai controla lucrurile. Acum poate vedea ce are de văzut.

C: Perfect! Dar acum va vedea lucruri pe care poate nu vrea să le vadă. (Amuzată) Trebuie să îşi amintească faptul că noi deţinem controlul, aşa că nu trebuie să îi mai fie frică. Să îşi amintească de scut şi totul va fi sub control, controlul nostru, nu controlul ei. Uneori e ca un burete. Şi uneori avem nevoie de un burete, altfel nu ne putem folosi energia în corp. Asta se întâmplă acum pe Pământ. Oamenii încearcă să ia energie unii de la alţii. Ar trebui să se conecteze la Sursă pentru asta, dar nu ştiu cum să o facă. Dacă află cum să se conecteze, nu

trebuie să mai ia energie de la cei din jur.

D: Pentru că Sursa este o aprovizionare nelimitată.

C: Ştiu... pentru toată lumea! Chiar acum ea dă energie planetei Pământ. Mâinile ei dau energie... e ca un furnizor. Ei furnizează energie planetei Pământ, chiar acum. Pământul se mută mai sus. Planeta Pământ este cu adevărat „bucuroasă" să se mute.

EPILOG

VOR FI MAI MULTE CĂRŢI?

După cum ştiţi, mama lucra întotdeauna la multe cărţi deodată. Deci da, mai sunt cel puţin câteva cărţi în diferite stadii de finalizare, care vor fi disponibile în anii care vor urma. Subiectele sunt puncte diferite ale istoriei, precum şi linii temporale. Există o serie de informaţii complexe din sesiunile anterioare, care nu au fost încă incluse în cărţi. Aşa că voi studia materialele ei pentru a găsi mai multe posibilităţi, pentru fanii ei înfometaţi de cunoaştere.

Mama a făcut toată această muncă mânată de cea mai mare dragoste şi de plăcerea de a ajuta oamenii. îi plăcea să îi vadă vindecându-se. Mama era ca un părinte mândru şi în acelaşi timp ca un copil mic şi ameţit când se întorcea de la cabinet, după o şedinţă. Era atât de entuziastă, radiantă şi strălucitoare. De acolo îşi trăgea energia. Se revărsa în ea de la clienţi, când SC făcea vindecarea cu lumina albă. Ne spunea cât de frumos este să simţi iubirea care emana în valuri de la clienţi, în timpul şedinţelor. Scopul era întotdeauna ca clienţii să conştientizeze propriile situaţii şi să „conecteze punctele", pentru a obţine vindecarea.

Acesta este motivul pentru care mama a fost îndrumată să înceapă să predea metoda sa de vindecare. Era atât de eficientă încât veneau oameni din toată lumea să o vadă, în acest mic cabinet dintr-un oraş izolat din Arkansas. Mama a fost foarte reticentă la început, pentru că nu ştia dacă va fi capabilă să predea o disciplină pe care o dezvoltase singură. Dar am descoperit curând că era un proces uşor de învăţat şi foarte blând. La început, mama a numit-o „regresie avansată în viețile trecute", fiindcă era mai mult decât o regresie obişnuită într-o viaţă trecută. Apoi elevii de la unele clase au început să ne spună că ar trebui să schimbăm numele, pentru a reprezenta ceea ce se întâmpla de fapt şi ceea ce se preda – vindecarea prin salturi într-un mod foarte profund, folosind hipnoza. M- am aşezat cu

trebuie să mai ia energie de la cei din jur.

mama în weekendul următor şi am început să explorăm denumiri posibile care să descrie tehnica ei de hipnoză. în cele din urmă, am găsit o denumire care am simţit că se potrivea perfect – Tehnica de vindecare prin hipnoză cuantică (QHHT). Frumuseţea acestei tehnici este că oricine o poate face, fără a avea o experienţă anterioară în hipnoză. Am constatat că singura cerinţă este să avem inima deschisă şi dorinţa de a ajuta oamenii.
Când mama a terminat volumul trei din Universul convolut, i-a spus Subconştientului în timpul unei şedinţe: „Cred că mi-ai dat toate informaţiile posibile. Cred că acum ştiu totul. Reîncarnare, dimensiuni, portaluri...”

Nu părea să existe mai mult. Mintea ei nu putea să înţeleagă ceva mai mare decât ceea ce văzuse până în acel moment.

Dar „ei” au spus: „Oh, nu. Mai sunt multe lucruri de aflat. Mai sunt multe!”

l-au permis să îşi odihnească mintea şi să digere materialul, apoi au început să îi ofere mai multe concepte. Câţiva ani mai târziu, avea destule informaţii pentru volumul patru.

Mulţi oameni ne-au trimis mesaje care spun că mama a venit la ei în vise şi sesiuni în diferite moduri, ceea ce ne arată că este foarte ocupată în lumea spiritului.

Acest lucru îmi confirmă mesajul pe care l-am primit când a trecut dincolo: „Pot face mult mai mult de dincolo, decât de aici”.

Dolores, care se acum se află în lumea de dincolo, poate vedea „mult mai

mult!” Te auzim, mamă – reporter, cercetător şi anchetator al cunoaşterii

pierdute!

Julia Cannon
Vom lucra mereu cu sârguinţă la Editura Ozark Mountain, LLC şi QHHT, pentru a vă oferi cele mai recente şi mai actualizate informaţii despre lucrările lui Dolores Cannon, indiferent unde se află ea acum. Aceste informaţii pot fi accesate şi la cursurile noastre, pe site-urile noastre web şi pe reţelele sociale.

trebuie să mai ia energie de la cei din jur.

Ozarkmt.com

Dolorescannon.com

Qhhtofficial.com

Dolores Cannon Facebook

Ozark Mountain Publishing Facebook

QHHT Facebook

Despre autoare

Dolores Cannon, specialistă în hipnoterapie regresivă şi cercetătoare psihică a cărei muncă înregistrează cunoştinţele „pierdute”, s-a născut în anul 1931 în St. Louis, Missouri. A fost educată şi a trăit în St. Louis până la căsătoria ei cu un militar din Marină, în anul 1951. Şi-a petrecut următorii 20 de ani călătorind în toată lumea ca o soţie tipică de militar, ocupându-se de familie şi de copii. în anul 1970, soţul ei a ieşit la pensie ca veteran cu dizabilităţi şi s-au retras pe dealurile din Arkansas. Şi-a început cariera de scriitoare şi a început să vândă articole la diferite reviste şi ziare. în anul 1968 a început să studieze hipnoza şi începând din anul 1979 s-a ocupat exclusiv cu terapia vieţilor anterioare şi cu munca de regresie. A studiat diferitele metode de hipnoză şi şi-a dezvoltat propria sa tehnică unică, care i-a permis să obţină informaţii de la clienţii săi, în modul cel mai eficient.

în anul 1986 şi-a extins investigaţiile în domeniul ufologiei. A studiat la faţa locului presupusele aterizări de OZN-uri şi a investigat cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Cea mai mare parte a muncii sale în acest domeniu a constat în adunarea de dovezi prin metoda hipnozei, de la persoanele care susţineau că au fost răpite de extraterestri.

Dolores a ţinut prelegeri pe toate continentele lumii. Cele şaptesprezece cărţi ale ei sunt traduse în peste douăzeci de limbi. Ea a vorbit la radio şi televiziune, în întreaga lume. Articole despre/de Dolores au apărut în mai multe reviste şi ziare din SUA şi de pe glob. Dolores a fost primul american şi primul străin care a primit „Premiul Orpheus” în Bulgaria, pentru cel mai înalt progres în cercetarea fenomenului psihic. A fost premiată pentru Contribuţia remarcabilă de-a lungul vieţii, de mai multe organizaţii care lucrează cu hipnoza.

Dolores a avut o familie foarte numeroasă care a menţinut-o într-un echilibru solid între lumea „reală” a familiei ei şi lumea „nevăzută” a muncii sale.

Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre munca sa şi despre cursuri, puteţi scrie la următoarea adresă. (Vă rugăm să includeţi un plic timbrat, cu adresa dumneavoastră) Ş

Dolores Cannon, P.O. Box 754, Huntsville, AR, 72740, USA.

Deasemenea, puteţi scrie la adresa de e-mail: decannon@msn.com sau pe website: www.ozarkmt.com.

Dolores a plecat din această dimensiune pe 18 octombrie 2014.

Pentru mai multe informaţii despre oricare dintre titlurile de mai sus, tidurile care urmează să fie lansate în curând sau alte articole din catalogul nostru, scrieţi, telefonaţi sau vizitaţi site-ul nostru:

Ozark Mountain Publishing, Inc.

PO Box 754

Huntsville, AR 72740

Ph: 479 -738-2348/800-935-0045

www.ozarkmt.com